

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

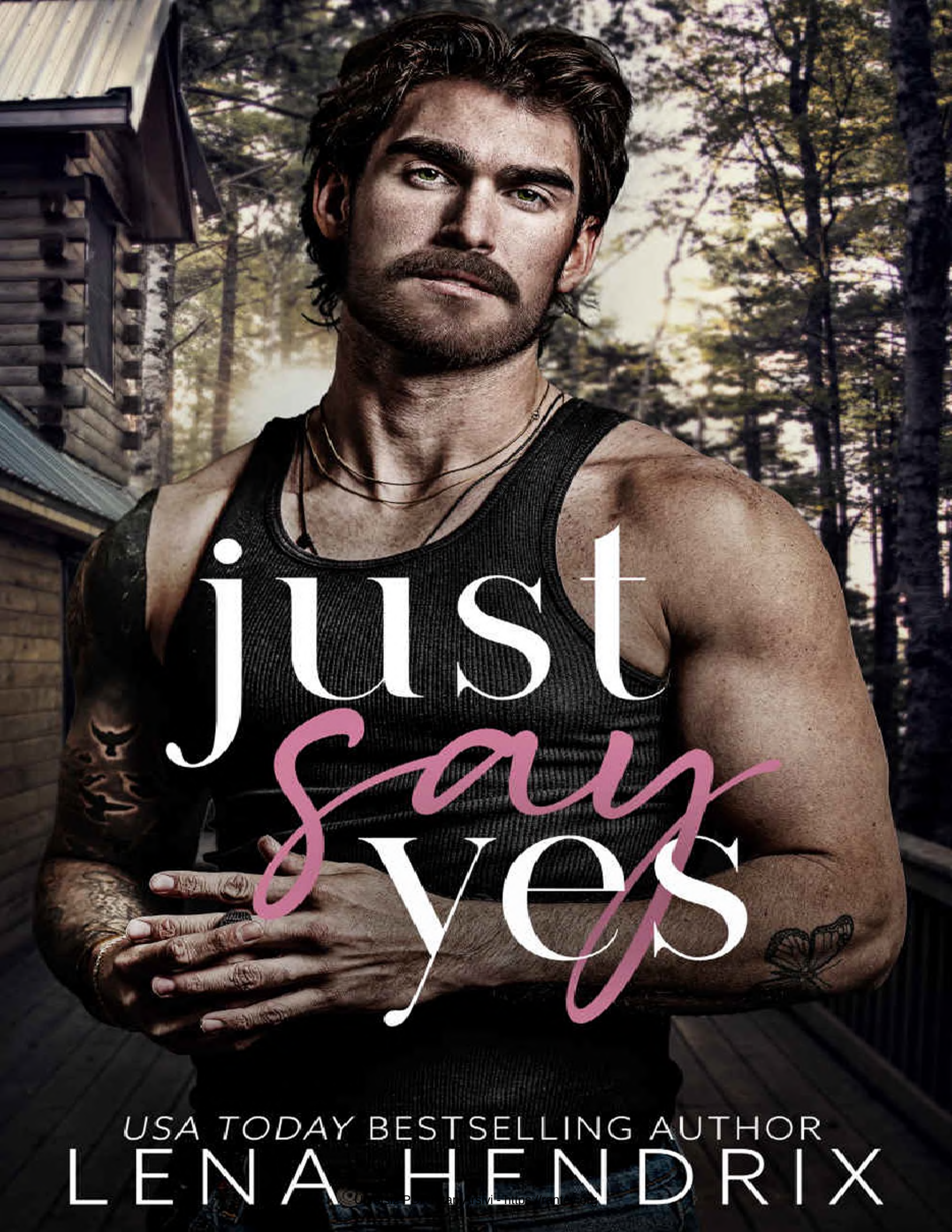
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a mustache and tattoos is shown from the chest up, wearing a black tank top. He is standing outdoors in front of a wooden building and trees. The text 'just saw yes' is overlaid on the image.

just *saw* yes

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LENA HENDRIX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

just say yes

LENA HENDRIX

KRALLAR KİTAP

5

Copyright © 2025 by Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına tüm lisans haklarını saklı tutar.

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Geliştirme editörlüğü: Paula Dawn, Lilypad Lit Metin

düzenleme: James Gallagher, Evident Ink Proofreading:

Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model kapak tasarımı: Echo Grayce, WildHeart Graphics

Model kapak fotoğrafı: Wander Aguiar

Gizli kapak tasarımı: Sarah Hansen, OkayCreations

DeneyimsizliĐinizin sizi kırdıĐını dűűűnen tűm kadınlara, Logan Brown - rıza kralınız - yanıldıĐınızı kanıtlamak için can atıyor ...

LET'S CONNECT

Bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, çekilişler ve yeni kitap nerileri ile güncel kalacaksınız! Size spam yapmayacağıma ve yalnızca paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şeyim olduğunda e-posta gndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda, Choosing You (ok ateşli bir Chikalu Falls romanı) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasına da sahip olacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun.

YAZARIN NOTU

Just Say Yes, paramparça olmuş bir ailenin dünyaları altüst olduktan sonra parçaları nasıl topladığına bir bakış.

Ebeveyn manipölasyonu, bir ebeveynin ölümü ve biraz zorlanmış bir ilk cinsel deneyim (sayfada değil ama tartışılıyor) tartışması içeriyor. Açıklık getirmek gerekirse, her iki taraf da rıza göstermiş, ancak partnerlerden biri coşkulu bir rıza yerine rahatsız olmuş ve daha sonra pişmanlıktan başka bir şey hissetmemiş. Diğer partner de cinsel ilişki sonrası bir pislikti, yani ... bu da var.

Bu tetikleyicilerin çok fazla olup olmadığına karar verirken lütfen kendinize karşı nazik olun.

Her türlü aile içi istismarı (cinsel zorlama dahil) çok ciddiye alıyorum. Siz veya sevdiğiniz biri herhangi bir istenmeyen cinsel saldırı veya manipölasyon yaşıyorsa, lütfen 800-799-SAFE (7233) numaralı telefonda Ulusal Aile İçi Şiddet yardım hattını arayarak yardım isteyin.

MJ'in kitabı ayrıca açık, açık kapı seks sahneleri ve Olimpiyat boyutunda kalbi olan ateşli bir rugby oyuncusu içeriyor. Logan benim rıza kralım ve MJ'in (ve sizin) hak ettiği her şey.

İÇİNDEKİLER

Bu kitap hakkında

1. MJ
2. Logan
3. MJ
4. Logan
5. MJ
6. Logan
7. MJ
8. MJ
9. Logan
10. MJ
11. Logan
12. MJ
13. Logan
14. MJ
15. Logan
16. MJ
17. Logan
18. MJ
19. Logan
20. MJ
21. Logan
22. MJ
23. Logan
24. MJ
25. MJ
26. Logan
27. MJ
28. Logan
29. MJ
30. Logan
31. MJ

32. [Logan](#)

33. [MJ](#)

34. [Logan](#)

35. [MJ](#)

36. [Logan](#)

[Sonsöz](#) ___

[Teşekkür Hendrix](#) ___

[Heartthrobs Yazar](#) ___

[Hakkında Ayrıca](#) ___

yazan: [Lena Hendrix](#) ___

BU KİTAP HAKKINDA

Olimpik bir rugby oyuncusuyla takılmak, hayatımın nasıl darmadağın olduğunu unutmak için mükemmel bir yol gibi görünüyor. Ta ki onun *eski erkek arkadaşımın en iyi arkadaşı* olduğunu öğrenene kadar.

Logan Brown küçük kasabama büyüleyici bir sırtış ve gözlerinde muziplikle geldi. Dünya çapında bir flörtçü ve kendinden emin erkekliği neredeyse o rugby kalçaları kadar dikkat dağıtıcı.

Tecrübesiz geçmişim göz önüne alındığında, aramızdaki inkar edilemez kimyaya uygun değilim. Onu kendimden uzak tutmaya yemin ettim. Ama Logan'la birlikte, her uzun bakış -her yasak dokunuş- içimde sonsuza dek gömdüğümü sandığım bir şeyi uyandırıyor.

İkimiz de bu çizgiyi aşmamamız gerektiğini biliyoruz ama ben tüm hayatımı iyi bir kız olarak geçirdim ve birdenbire çok ama çok kötü olmaya meylettim.

Özellikle Logan bana *sadece evet dememi* söylediğinde.

BIR

SON KİŞİSEL OLAYLAR *NEDENİYLE, anet olası raylardan çıkacağım.*

Destekli yaşam tesisindeki vardiyam henüz bitmemişken neden rahat deniz mavisi önlüklerimden sıyrılıp daracık bir bodycon elbise giydiğimin başka bir açıklaması yoktu. Personel tuvaletinin dar alanı beni terletmişti. Önlüklerimi topladım ve sırt çantama tıktırdım.

Aynada kendime bakarken, aylardır *gerçek* bir randevuya çıkmadığının içimi kemiren farkındalığını görmezden geldim. Küçük bir turist kasabasında seçeneklerim ya birlikte büyüdüğüm erkekler ya da sadece iyi vakit geçirmek isteyen turistlerdi. Her iki seçenek de bana cazip gelmiyordu; erkeklerin beni erkeklerden biri olarak görmesinden bıkmıştım ve hâlâ kendimi tek gecelik bir kadın olmaya ikna edememiştim.

Henüz.

Ayrıca, işinize karışmayı seven dört saçma ağabeyiniz varken biriyle çıkmak çok zordu.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni sarstı. "Bir saniye!" Seslendim ve çantanın fermuarını çektim.

Füme kahverengi saçlarımı gelişigüzel kabarttım. Haven Pines'taki hemşirelik vardiyamdan sonra düz ve cansızdı ama idare etmek zorundaydı.

Kapı ikinci kez çalındığında nefesimi dışarı verdim.

Çantanı aldım ve kapıyı açtım. Başka bir hemşire, Carol, şaşkın bir kahkaha ve iri gözlerle geri çekildi.

Gözlerimi devirdim. "Hiç sorma."

Sırıttı ve kapı aralığına doğru ilerledi. "Vardiyanın yediye kadar bitmeyeceğini sanıyordum."

"Abbey son yarım saate bakıyor." Topuklarımın üzerinde dengede durdum. Carol kaşlarını sallayarak bana . "Bu gece ateşli bir randevu mu?"

Bir elimi kalçalarımın altına indirdim ve elbiseyi giydiğimden beri bir şekilde kısalan etek ucunu çekiştirdim.

Şakacı bir bakışla onu kıstırdım. "Arthur Brown."

Carol başını geriye attı ve kıkırdadı. "Bu çok mantıklı. Çok çekici biri."

Ona şakacı bir parmak gösterdim ve gülümsedim. "O bir baş belası."

Carol personel kaybolurken kahkahalarımızı paylaştık. Arthur Brown Haven Pines'in yaşlı sakinlerinden biriydi ve bizimle geçirdiği birkaç ay içinde en az altı hemşireye daha akşam yemeği randevusu ayarlamıştı.

Ben yedi numaralı şanslı aptaldım.

Aslında Arthur, Haven Pines'in en tatlı sakinlerinden biriydi. Kibar, nazik ve son derece komikti. Uzun zamandır en sevdiğim hastam olan Red Sullivan Haven Pines'in eteklerindeki yarı bağımsız evlerden birine taşındığından beri vardiyalarım biraz yalnızlaşmıştı. Red için çok mutluydum ama vardiyalarım sırasında onunla bir fincan berbat kafeterya kahvesi içmeyi özlediğimi fark ettim. Bu hafta evine uğrayıp bir merhaba demek için aklıma bir not aldım.

Ayakkabılarım muşamba zeminde takırdarken, yüksek sivri topuklar ayak parmaklarımı sıkıştırıyordu. Rahatsız ediciydi ama kısa boyuma çok ihtiyaç duyduğum birkaç santimi kazandırmıştı. Hemşire istasyonuna doğru yürürken çenemi kaldırdım ve dengesiz bir nefes verdim.

Sırt çantamın cebinden rozetimi çıkardım. "Hey, Beth." Arthur'un odasının bulunduğu koridora açılan kapının kilidini açmak için rozeti okuttum. "Bana ihtiyacı olan olursa kırk iki numaralı odada olacağım."

Beth telefonundan başını bile kaldırmadı, ama elini umursamaz bir şekilde salladı ve kaydırmaya devam etti.

Dişlerimi sıktım ve bir iç çekişi bastırdım. Beth yeniydi ve tam bir baş belasıydı. İşini daha iyi bir şey için basamak olarak görüyordu. Bir bakımevinde hemşirelik yapmanın ona yakışmadığına ve zengin bir beyin cerrahı olmak için sabırsızlandığına dair yorumlarına kulak misafiri olmuşum.

Bana kalırsa, bir tane alabilirdi.

Yaşlılara bakmayı daha çok tercih ederdim - çoğu sessizdi, çoğu sadece düşünceli bir kulak arıyordu ve her zaman *en iyi* hikayelere sahiplerdi.

İşimi seviyordum.

Bu yüzden Arthur beni tatlı dille yemeğe davet hayır diyemedim. Ayrıca bu durum için şık giyinmeyi planladığını da ağzından kaçırды. Bunu sevimli buldum ve solmuş, lekeli önlüklerin işe yaramayacağını düşündüm.

Odasına ulaştığımda kapıyı nazikçe çaldım ve kırarak açtım. "Bay Brown? Ben MJ."

Kapıyı açtı ve bana gülümsedi. Arthur seksenli yaşlarının ortasında idi, kısa boyluydu ve omuzları hafifçe eğilmiş ve yuvarlanmıştı. Yaşına rağmen gözleri parlak ve gülümsemesi genişti. Dikkati yüzümden hiç ayrılmadı ve kalbim kabardı.

Yaşlı adamlar benim yaşımdakilerden çok daha iyi.

"Sen bir hayal gibisin, canım." Ayaklarını sürüyerek içeri girmeme izin vermek için hareket etti.

Haven Pines'in büyük bölümünde olduğu gibi, her oda bir hastaneden çok bir stüdyo daireye benzeyecek şekilde özenle planlanmıştı. Odalar küçüktü ama her birinde bir yatak, iki sandalyeli bir sehpa ve kitap okumak ya da uzun pencere kenarında dinlenmek için rahat bir koltuk vardı.

Yan masanın üzerine Arthur yuvarlak bir masa örtüsü, iki yer sofrası ve bir çift sandalye yerleştirmişti. Bunu bekliyordum, çünkü bakım personelinin masayı onun için hazırlamaya ikna eden bendim.

"İçeri gel. İçeri gelin." Arthur gülümseyerek masaya doğru işaret etti.

"Bu çok güzel Bay Brown." Gülümsedim ve masaya doğru yürüdüm. "Teşekkür ederim."

"Lütfen bana Arthur de." Arthur aceleyle arkama geçti ve bir sandalye çekti. "İzin verin."

İtaat ettim ve kendimi küçük yuvarlak masanın altına sıkıştırdım. Arthur onun yanına doğru ilerledi ve oturdu. Gözlerinin etrafındaki kâğıt gibi kırışıklıklar derinleşirken gözleri parlıyordu. Başucundaki radyodan hafif bir müzik sesi geliyordu.

"Yemeğe ne dersiniz?" Arthur yine gülümsedi ve yemek tabaklarımızdaki plastik kapakları çıkardı. Çarşamba akşamları Haven Pines'ta dönüşümlü olarak yenilen akşam yemeğinin aynısıydı; marine edilmiş ve ızgarada pişirilmiş tavuk göğsü, sarımsaklı taze fasulye buğulama ve ekmek.

"Benim gibi yalnız ve yaşlı bir adamın gönlünü almakla çok kibarlık ediyorsun," dedi Arthur.

Küçük masanın karşısındaki yemek arkadaşına baktım. Ben çok Büyükbabam öldüğünde çok gençtim ve onu zar zor hatırlıyordum. Babam Russell King de zor bir adamdı - her zaman kontrolcü ve duygusal olarak yoksun. Çoğu zaman onun radarına yakalanmadığım için mutluydum.

Babam annemi öldürmekten yargılanmayı bekliyordu ve bir anda tüm hayatım büyük bir yalan gibi gelmeye başladı.

Evet... bu yıl çok fazla şeyi açığa çıkarmıştı.

Dışarıdan güçlü ve istikrarlı görünüyordum ama içten içe amaçsız ve bocalıyordum.

Belki de bu yüzden Haven Pines'ın yaşlı sakinlerine karşı kendimi bu kadar rahat hissediyordum. Belki de bir düzeyde onlar benim hiç tanıma fırsatı bulamadığım sıcak ve sevgi dolu büyükanne ve büyükbabalarım gibi hizmet ediyorlardı.

Kağıt peçeteyi açtım ve kucağıma yerleştirdim. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Arthur da aynısını yaptı ve peçetesini dizlerinin üzerine koydu. Peçete kayıp yere düştüğünde sandalyesini geriye doğru itmek için mücadele etti.

"Ben hallederim." Gülümsedim ve peçetesini almak için sandalyemi uzattım. Masa ile sandalye arasındaki boşluk küçük ve karanlıktı. Ne yazık ki elbisemin daraltıcı kumaşı hareket etmemi daha da zorlaştırıyordu. Bir homurtuyu bastırdım ve peçeteye uzanırken etek ucumu çekiştirmeye çalıştım.

"Bekle," dedim. "Masanın altına kadar kaydı." Nasıl idare edeceğimi bilemediğim için sonunda hanımefendi gibi davranmaktan vazgeçtim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Dört ayak üstünde masanın altına girdim ve beyaz kumaş peçeteyi kaptım.

"Bu da ne böyle?" Derin, gürleyen bir ses beni irkiltti.

Başım yukarı fırladı ve masanın alt tarafına çarptı. "Ow, Siktir!"

Bir elimi başımın arkasına koyup diğer elimle Arthur'un sandalyesinin kolçağına başımı kaldırdım.

Kapı aralığını bir adam doldurdu; sadece cüssesiyle değil, gölden kopup gelen bir fırtına gibi görmezden gelinmesi imkânsız bir varlığıyla. Çenem düştü. Uzun boyluydu - etkileyici bir şekilde öyleydi - göğsünü çaprazlayan kalın kolları vardı. Geniş duruşu, gerçek hayatta gördüğüm en kalın kalçaları gösteriyordu.

Merhaba, yabancı.

İğrenç floresan ışığında bile inkar edilemeyecek kadar yakışıklıydı. Koyu renk saçları alnına dökülüyor, koyu renk kaşlarına doğru inerek sıkıca kavisleniyordu. Yüzü keskin hatlara sahipti ve bıyığı diğer saçlarından biraz daha kalındı.

Ağzı sert bir çizgi halindeydi.

Kapı çerçevesi birdenbire onu içine alamayacak kadar küçük geldi.

Dikkatim gizemli adamdan Arthur'a sıçradı ve tekrar geri döndü. Arthur'un önünde dizlerimin üzerindeydim, elbisem tehlikeli bir şekilde kayıyordu.

kalçalarım kadar. Arthur'un sırtı kapıya dönükken, onun önünde dizlerimin üzerinde ne yapıyor gibi göründüğümü ancak hayal edebiliyordum.

"Aman Tanrım!" Masanın altından çıkıp ayağa kalkmak için manevra yapmaya çalıştım. Elbisemin dar eteği hareketlerimi kısıtlıyor ve etek boyum daha da yükseliyordu.

Arthur adama baktı ve sırtıttı. "Logan." Sandalyesinde doğruldu. "Bu beklenmedik bir şey."

Logan.

Hemşireler Arthur'un kara kara düşünen ve baş belası torunu Logan'ı merak ediyorlardı. Görünüşe göre neredeyse her gün Arthur'u kontrol etmek için arıyor ya da büyükbabasının programının ayrıntılarını öğrenmek istiyordu. Söylentilere göre o biraz prenses gibiydi ve sakinlerimizin günleri üzerinde özerkliğe sahip olmalarından hoşlanmıyordu. Arthur istediğini yapmakta özgürdü ve pickleball oynamadan ya da arkadaşlarıyla domino oynamak için yerel parka gitmeden önce ailesinin onayını almamız gerekmiyordu.

Belki de hemşirelerle randevulaşmak biraz sol alandaydı ...

Arthur ayağa kalkıp torununa doğru ilerlerken ben masanın yanında ayağa kalkmaya çalıştım, elbisemi çekiştirdim ve dizlerimdeki tozları temizledim. Logan, Arthur'un kucaklamasını kabul etti ama gözleri beni taradı ve elbisemin kısa etek boyunda bir saniye fazla kaldı. Donmuş gibi dururken elbisemi tekrar çekiştirdim.

Arthur adama gülümsedi. "Tanışmanı istediğim biri var." Bana doğru işaret etti. "MJ bu geceki yol arkadaşım."

Özür dilerim, şimdi ne olacak?

Logan derin ve gürültülü bir iç çekiş yaptığında ben kekeleyiş ve konuşmaya çalışmıştım. "Büyükbaba, bunu konuşmuştuk. Yalnızsın diye seninle yemek yemesi için fahişeler tutamazsın."

"Oha!" Bir elim kalçamda öne doğru adım atarak araya girdim. Bir parmağımı ona doğru salladım. "Öncelikle, bence doğru terim *escort*. İkincisi-"

"Her neyse." Logan tam da hızlanmaya başlamışken lafımı kesti. Gözlerini devirdi ve kan basıncım yükseldi. "Büyükbaba, beni biraz rahat bırak. Bunu konuşmuştuk. Fahişe yok."

Arthur güldü, gülünç derecede yakışıklı torununun fena halde yanlış bilgilendirilmiş olmasından keyif aldığı belliydi. Onu suçlayamazdım. Odaya girdiğinde beni masanın altında, neredeyse büyükbabasının bacaklarının arasında bulmuştu ama yine de sinirlenmiştim.

Öfkeyle kollarımı kavuşturdum, ta ki bu hareketin göğüslerimi daha da yukarı kaldırdığını fark edene kadar ve hızla onları bıraktım.

Arthur elini bana doğru uzatarak bir adım öne çıkmamı işaret etti. "MJ, bu benim torunum Logan."

Dişlerimi sıktım, sonra gülümsüyormuş gibi yaptım ve elimi uzattım. "Memnun oldum."

Nezaket galip gelmeden önce ona baktı ve devasa elini benimkine doladı. Elim sıkıldı, sonra dikkatini büyükbabasına verdi. "Burada işin bitti mi? Maçım için ayrılmadan önce konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

Sinirlenerek, kaşlarımı kaldırarak araya girdim. "Ziyaret saatleri altı."

Gözleri yine dar kıyafetimin üzerinde gezindi. "O zaman senin bahane mi?"

Arthur sadece kıkırdarken burun deliklerim alevlendi. Belli ki yaşlı adam eğleniyordu. "Yol arkadaşşıma kaba davranma Logan."

Arthur'a doğru döndüm. "Tamam, belki de bana öyle demeyi kesmelisin."

Arthur masumca göz kırptı. Sırt çantamı yerden kaptım. "Sanırım ben gidiyorum." Arthur'a dönerek gözlerimle yalvardım, bu inanılmaz utanç verici andan kaçmak istiyordum. "Bu güzel yemek için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere görüşürüz."

Düşüncelere dalmış Logan'ın yanından hışımla geçtim ve kenara çekilmeyi reddedince ona çarptım. Omzunun üzerinden "Paranı aldın mı?" diye sordu.

Yüksek topuklu ayakkabılarım gıcırdayarak durdu. "Vay canına!" Ayak parmaklarımın üzerinde döndüm. "İçine girdiğinde gerçekten kendini kaybediyorsun, değil mi?" Göğsümde ateş alev alev yanıyordu. "Pekala, izin ver senin için bunu açıklayayım, dostum." Her kelimeyi elimle vurarak vurguladım. "Ben. Değilim. Fahişe. Protein *karışımına* kimin işediğini bilmiyorum ama Haven Pines'ta hemşire olarak çalışıyorum ve büyükbabanla ilgileniyorum. Burada kaldığı süre içinde *bir kez* bile ziyaret etseydin bunu bilirdin. Büyükbaban tatlı bir adam. Komik biri. Çok çekici. Akşam yemeğinde ona katılmamı istediğinde, evet dedim. Yalnız ve yaşlı bir adamın *arkadaşı* olarak-" Arthur'a döndüm. "Alınmak yok."

Arthur sadece güldü ve omuz silkti. "Alınmadım."

Dikkatimi tekrar Logan'a çevirdim. Kaşları çatıldı ve karnımda yanan küçük kıvılcımı görmezden geldim. "Şimdi izin verirseniz, gururumdan geriye kalanları toplayıp eve gideceğim." Logan'ın geniş omuzlarına baktım. "Bay Brown, yarın görüşürüz." Gözlerim

sersemlemiş bir Logan. Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Seni bir daha *asla* görmemeyi içtenlikle diliyorum."

Arkamdan Arthur . "Şimdi gerçekten başardın, evlat."

Logan büyükbabasına bir şeyler homurdandı ama ben duymak için etrafta dolaşmadım. Gece yeterince küçük düşürücüydü ve gördüğüm en ateşli adamın beni parçalanırken izlemesine ihtiyacım yoktu.

Gururumun yakışıklı bir yabancı tarafından bu kadar kolay zedelenebilmesine sinirlenmiştim. Daha iyi bilmeliydim. *Ona* benzeyen erkekler sadece bela demektir.

Ben bilirdim.

Veda etme zahmetine girmeden Beth'in yanından geçip gittim. Logan'ın ziyaret saatlerini göz ardı etmesine izin verilmesi muhtemelen onun suçuydu.

Önlüklerimi giymeyi düşündüm ama ihtiyacım olan son şey onunla tekrar yüz yüze gelmekti. Gözlerim saate kaydı. Saat yediyi beş geçiyordu ve kitap kulübüm şehrin öbür ucunda yeni başlıyordu.

Ayaklarım ağrıyor, başımın arkası masaya çarptığı yerden zonkluyor, bugün bir asistanın yataktan kalkmasına yardım ettiğim için omzumda bir düğüm vardı ve Logan'ın gözlerindeki karanlık, sinirli bakışı her hatırladığımda kaburgalarımın altında bir şey sıkışıyor.

Onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce oradan çıkmalıydım. Hiç değilse Mavi Kuşlar beni anlardı.

iki

LOGAN

Oh, evet . . . Berbat ettim.

Ve sadece biraz değil. Tam ölçekli, nükleer felaket berbat. Büyükbabamla yemek yeme nezaketini gösteren muhteşem kadının bir fahişe olduğunu mu ima ediyordu? Bu sadece kırmızı bir bayrak değil, kafamın içinde geçit töreni yapan bir utanç bandosuydu.

Daha da kötüsü, o sadece muhteşem değildi. Ateş gibiydi. Ve ben de kendimi gazyağına boğmuştum.

Büyükbabamın gülmeden duramadığı gerçeğine dayanarak, *gerçekten* Berbat.

Kollarımı kavuşturdum. "Hiç komik değil."

Büyükbabam yine güldü. "Bu biraz komik."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Hayır, büyükbaba, gerçekten değil." Kapıya doğru işaret ettim. "Az önce o zavallı hemşireye *fahişe* dedim. Hem de iki kez."

Gülümsedi. "Haklısın. Bu çok kötüydü. MJ de çok tatlı." Dilini gıdıkladı.

Büyükbabamla yemek yiyen muhteşem esmer kadını düşünerek inledim. "Beni daha kötü hissettirme."

Omuz silkti ve yemeğinin önüne oturdu. "Tüm gerçekleri öğrenmeden varsayımlarda bulunan sensin."

Pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım. "Bugünlerde eskortların ne kadar kazandığını soran mesaj atan sensin."

Yeşil fasulyenin etrafında, "*Dateline*'da seks işçileriyle ilgili bir bölüm izledim" dedi. Omuzları kalktı. "Merak ettim."

"Ardından da 'Bu gece bir randevum var ve kabalık etmek istemem' dedi. İstismar edilmediğinden ya da hayatının birikiminden vazgeçmediğinden emin olmak için oraya gittim ama *masanın altında* bir kadın buldum." Beklentiyle ona baktım ama o sadece yemeğinden dikkatli bir ısırik daha aldı.

"Ne var biliyor musun? Unut ." Başımı salladım. Bazen onunla mantık yürütmek mümkün olmuyordu. Arthur Brown bazen sadece ortalığı karıştırmayı seviyordu ve bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Belki de böyle güzel bir kızla yemek yediğim için beni kıskanmışsındır." Büyükbaba kaşlarını salladı, sinsi sinsi sırıtıyordu.

MJ'in görüntüsü -gözlerindeki ateş, elbisesinin kıvrımlarını sarışı- olması gerekenden daha uzun süre gözümün önünden gitmedi. Büyükbabamın kısmen haklı olması can sıkıcıydı. "Bu doğru *değil*."

, *tamam. Belki biraz doğruydı.*

"Kimdi o?" Merakıma yenik düştüğümde sonunda sordum.

Gözlerinde mizah dans ediyordu. "Sahip oldukları en iyi hemşire. Çok tatlı ve buradaki insanlarla her zaman gerçekten ilgileniyor." Kapıya doğru eliyle işaret etti. "Bazıları gibi çenemi kapatmamı bekleyemeyeceklerini hissettirmiyorlar. MJ iyi olanlardan biri."

Suçluluk duygusu üzerime çöktü. En sevdiğim insanla gerçekten ilgilenen birine karşı tam bir hıyar gibi davranmıştım. Büyükbabama baktım. "Yarın çalıştığını söyledi. Belki özür dilemek için uğrayabilirim."

Omuz silkti ve şakağını ovuşturdu. "Hatırlamıyorum. Hafızam eskisi gibi değil."

Topuklarımın üzerine oturdum ve . "Hafızan gayet iyi, ihtiyar."

Büyükbabam bana göz kırptı. "Ah, beni yakaladın." Ağzına bir yeşil fasulye daha attı. "Biliyorsun, her Çarşamba gecesi kitap kulübüne gidiyor. Yapılacak en centilmence şey, bu gece özür dilemek için onun peşine düşmek olurdu."

"*Onu avlamak* deyimini kullandığınızda kulağa *çok daha* az centilmence ve *çok daha* sapıkça geliyor."

Elini bana doğru salladı. "Bugünlerde bunu seviyorlar. Arkadaşım Greta kitapsever olanların *karanlık* romantizmden hoşlandığını söylüyor."

Gözlerimi kapattım. "Lütfen konuşmayı kes."

Bir kahkaha attı. "Bluebird Kitap Kulübü, Outtatowner'da. Acele ederseniz onu hâlâ yakalayabilirsiniz."

Kararsızlık içimi kemiriyordu.

"Burada oturup üzülebilirsin ya da onu bulabilirsin. Kadınlar aptal olduğunu kabul eden erkekleri sever."

Gözlerim ona dikildi. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Büyükbaba omuz silkti. "Büyükbabamın üzerinde işe yaradı. Tanrı ruhunu şad etsin."

MJ'in seks işçisi olduğunu düşündüğüm *ve bunu yüzüne karşı söylediğim* için utanmıştım *ama* beni kim suçlayabilirdi ki? Büyükbabamın canı sıkıldığı için yaptığı ilk çılgınlık *değildi* bu.

Yine de onun güzel yüzünde beliren gerçek incinmişlik ifadesini aklımdan çıkaramıyordum. Telefonumdaki harita uygulamasını açtım. "Adı neydi?"

"Aferin," dedi büyükbabam. "Bluebird Books."

Şehir merkezine giden belirsiz yol tarifi geldiğinde kaşlarımı çattım. "Git getir onu, evlat." Büyükbaba kıkırdadı.

Başımı iki yana sallayarak, kendinden fazlasıyla memnun görünen büyükbabamı geride bıraktım.

OUTTATOWNER aşına olduğum türden bir Michigan sahil kasabasıydı. Batı Michigan'da büyüdüğüm için yaz aylarında ziyaret ettiğim, bozulmamış tatlı su plajlarında yer kapmak için turist kalabalığıyla savaştığım bir yerdi.

Liseden sonra, gelişmekte olan rugby kariyerim beni ülkenin dört bir yanına götürdü ve kendimi sık sık kendi eyaletime geri dönerken bulmadım. Yine de Michigan her zaman evim gibi hissettirdi.

Hava karanlıktı ama küçük bir tepeyi aştığımda Outtatowner'ın şehir merkezi şeridi göründü. Kamyonum dört yol ağzındaki durakta yavaşladı. Uzakta, yolun yaklaşık yarım mil aşağısında, Michigan Gölü'nün mürekkep gibi suları ay ışığının aydınlattığı karanlıkta parıldıyordu. Karayolu küçük, şirin bir turistik kasabanın içinden geçiyordu. Kenarlarda tek tük dükkânlar vardı ama neredeyse tüm vitrinler gece için kilitlenmişti. Köşedeki bir bara birkaç müşteri girip çıkıyordu ama onun dışında kasaba sessizdi.

Telefonumdaki uygulamayı taradım ve kitapçının az ileride olduğunu fark ettim. Kamyonetimi park yerine çektim ve MJ'in hâlâ yüksek topuklu ayakkabıları ve küçük elbisesiyle kaldırımdan kitapçıya doğru yürüdüğünü gördüğümde kalp atışlarım hızlandı.

Onu korkutmak istemediğim için seslendim. "!"

Başını çevirdi ve uzun saçları sırtından aşağı döküldü. Beni tanıdığına gözleri gece gökyüzüne doğru kayd. "Şaka yapıyor olmalısın..." MJ arkasını dönmek için hareketlendi.

"Bekle," diye . . ."

Kitapçıya doğru yürümeye devam etti. "Beni yalnız bırak." Kapıyı çekerek açtı, ben de elimle yakaladım.

"Sadece bir saniye istiyorum." Tek yapmak istediğim özür dilemekti ama önümdeki küçük ocak bunu imkânsız kılıyordu.

Yanakları kızarmıştı ve ela gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım vardı. Bu kıvılcımdan bu kadar hoşlanmaya hakkım yoktu.

"Beni takip etmeye nasıl *cüret* edersin!" MJ'in çenesi yukarıdaydı ve yumrukları sıkılıydı, sanki bir kavgaya hazır gibiydi.

Kitapçının içindeki ışık loştu. MJ'i alçak kitap yığınları arasından arkaya, kitap kulübünün toplantı yapıyor gibi görüldüğü yere doğru takip ettim. Farklı yaşlardaki kadınlar, pelüş oturma düzenlerinin eklektik bir çeşitliliğinde oturuyorlardı.

MJ'i mağazanın derinliklerine kadar takip etmemi izlerken çeneleri açık kaldı.

"Rahatla, Thunder." Ağzımın kenarından bir sırıtış geçti. "Böyle tepinmeye devam edersen kendine zarar verebilirsin."

"Gök gürültüsü mü?" diye bağırdı, öne doğru adım atarak. Benden çok daha uzun olduğu için çenesi daha yukarı kalktı ama geri adım atmadı.

Oh, bunu sevdim.

Görüş alanımın bir köşesinden, sandalyelerin yüksek arkalıklarının arkasından bakan meraklı gözlerin doğrudan bize baktığını ve etkileşimimizi özümsemişini fark ettim.

Alay ettim ve topuklarımın üzerine çöktüm. "Evet." Küçük bedenini işaret ettim. "Sende fırtına bulutu gibi bir hava var. Çok tatlı."

Bakışlarım onun yüzünde gezinirken dudakımı yaladım.

"*Sevimli mi?*" MJ'in gözlerinde ateş dans ediyordu. "Kesinlikle gerçek dışısın. Bunu biliyor musun? Önce bir bakımevinde -hatırlatayım, *mesai saatleri dışında*- sinsice dolaşıyorsun, sonra da benim bir gece kadını olduğumu ima edecek cesareti buluyorsun!"

Bu gece olanlarla ilgili anlattıkları beni birden gıdıkladı.

"Taşaklarımı mı düşünüyordun, Thunder?" Onu kışkırtmak muhtemelen bir hataydı, ama büyükbabamın mizah anlayışı dürüstçe elde ettiğim bir şeydi. Meraklı izleyicilerden oluşan kalabalıktan birkaç kıkırdama yükselince duruşumu değiştirdim.

MJ sinirli bir hırıltıyla ellerini havaya kaldırdı. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Komik değil. Eğlenceli. Arada fark var." İçimi çektim. "Özür dilemeye geldim." Sesim kalındı ama umarım niyet ettiğim kadar samimi çıkmıştır.

Bu, MJ'i konuşmasının ortasında durdurmaya yetti. Ağzını kapatmadan önce bir saniye boyunca ağzı açık kaldı.

Fırsatı değerlendirerek devam ettim: "Şehre yeni gelmiştim ve büyükbabama bir merhaba demek istedim. Resepsiyondaki kız bir ziyaretin sorun olmayacağını söyledi."

Ela gözleri bana baktı ve ben bir adım öne çıkarak onun alanına girdim. "Sana benzeyen bir kadının seksen altı yaşındaki büyükbabamla mum ışığında yemek yemesine şaşırdığımı söyleyebilirim."

MJ'in yumrukları yeniden sıkılmıştı ama gözlerindeki ateş sönmüş, hafif bir yanmaya dönüşmüştü.

"Söyleyeceğini söyledin o zaman." Yaşlı bir kadın MJ'in yanına geldi ve destekleyici bir eli kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi. "Gecemizi yeterince böldün. İyi geceler."

Etrafıma bakındım ve bir deniz dolusu göz bize bakıyordu.

Elimi kaldırdığımda sırtışımla genişledi. "Merhaba." Kıkırdadım ve başımı salladım. Gece bundan daha büyük bir felaket olamazdı. "Güle güle."

Kadınlardan birkaçı şaşkınlık içinde el sallayarak karşılık verdi.

Kitapçının ön kapısından çıkmadan önce bir şey beni durdurdu. Hâlâ her zamanki gibi kızgın olan MJ'e dönüp baktım. "Belki seni buralarda görürüm, Thunder."

MJ hışımla gözlerini devirdi ve bana sırtını dönerek kitap kulübündeki arkadaşlarına doğru yürüdü. "Bir içkiye ihtiyacım var."

İkimiz de bayan.

Eğlenerek daireme geri döndüm ama MJ'in yanaklarındaki pembeliğin ve gözlerindeki ateşin görüntüsünden kurtulamadım. O küçücük ateş, bir gök gürültüsünden çok bir tsunamiye benziyordu.

Anahtarlarımı girişteki masaya bıraktım ve oflaya puflaya kendimi kanepeye attım. Geçici dairem Outtatown'dan birkaç mil uzaktaydı ve kıyıdaki bir başka turistik kasaba olan Star Harbor ile arasında yer alıyordu. Michigan'ın isimsiz bir kasabasından gelen bir çocuk olarak, lisede yıldızım hızla yükseldiğinde, annem hevesle tek çocuğunu ülke çapında takip etti. Aslında, o ve ben o kadar çok taşınmıştık ki, herhangi bir yeri ev olarak kabul etmek zordu. Bir süre sonra annem taşınmaktan bıktı ve memleketimize geri döndü.

Sessiz, yalnız dairenin etrafına bakındım.

Herhangi bir yer kadar iyi bir yer sanırım.

Kahretsin, canım bira istedi ama aklıma koçumun kaşlarını çatan görüntüsü geldi. Kısa süre önce gerçekleştirdiğimiz başarılı Olimpiyat koşusunun üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti ve ben hâlâ onun sesini kafamda taşıyordum.

Görünüşe göre, altın madalya bile size bir mola kazandırmamış.

Takım arkadaşlarımdan birkaçı, sporu tanıtmak için kullanılan uluslararası turnuvalar olan Dünya Rugby Yedilisi'nde antrenmanlarına devam etmeyi planlıyordu. Oynamaya çok niyetliydim ama geçirdiğim kötü bir beyin sarsıntısı ve dizimdeki incinme bu planımı suya düşürdü. Sonbahar aylarında tamamen iyileşmeye odaklanmam gerekiyordu, böylece Şubat ayında en yüksek performansla ortaya çıkmaya hazır olacaktım.

Otuz dört yaşındayken fısıltıları duymaya başlamıştım bile -çok yaşlı, çok kırık. Kötü bir sakatlık daha geçirirsem maçları tribünden izliyor olacaktım.

Odaklanmaya ihtiyacım vardı. İyileşmeye. Sessizliğe.

Onun yerine, sanki başına gelebilecek en kötü şeymişim gibi bana dik dik bakan, ince topuklu gök gürültüsüyle karşılaştım. Ve beni en çok rahatsız eden kısım? Onu aklımdan çıkaramıyordum.

Tek ihtiyacım olan odaklanmaktı; en ufak bir hata uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmek anlamına gelebilirdi.

Sonbaharı ve kışı Michigan'da büyükbabamla geçirip birkaç gösteri maçında oynamak, baharda gerçek sezon tekrar başlayana kadar önümüzdeki birkaç ay boyunca hayatım olacaktı.

Önce bir, sonra iki dakika geçerken saate baktım.

"Siktir et." Kendimi koltuktan kaldırdım ve mutfağa doğru yürüdüm. Buzdolabını açtığımda, markete gitmek için aklıma bir not aldım - solmuş marul ve bir düzine yumurta bunu kesmeyecekti. El değmemiş altılı paketten bir bira çıkardım ve kapağını açtım.

Derin bir nefes çekerek ve sesli bir şekilde nefes vererek gözlerimi kapattım.

Hemen aklıma MJ'in görüntüsü geldi. Gözleri donuk, ağzı gevşek bir şekilde üzerimde duruyordu. Bana bakarken gür dudakları benimle alay ediyordu, elleri omuzlarımdaki ağırlığını destekliyordu.

Kahretsin, bu çok iyi.

Düşüncelerime musallat olan alıngan esmerden değil de biradan bahsettiğime *oldukça* emindim ama aletimin konuşmaya katılma şekline bakılırsa o kadar da emin değildim.

Elimi yüzümde gezdirdim.

Tıraşa ve bir hayata ihtiyacım var. Lanet olsun, ahbap.

Yeni tanıştığım bir kadın hakkında fanteziler kurmak -her şeye rağmen benden nefret eden bir kadın- yeni bir şeydi.

Onda bir türlü aşamadığım şey neydi? Birkaç yudumda birayı bitirdim ve şişeyi geri dönüşüm kutusuna attım.

Yarın her zaman öğrenebilirim.

ÜÇ

MJ

ROYAL

Kimin tekmelememiz gerekiyor

Pardon, ne dedin?

ROYAL

Kitap kulübünde seni taciz eden olimpik bir dangalağı duydum. VEDA

Hey, şimdi. Yastık sohbeti sırlarını ifşa edemezsin

Beni taciz etmiyordu. Ve kardeşime söylediğin için teşekkür ederim.

Bu konuda

WHIP

Ne olsun, bunu hepimiz biliyoruz

Harika

ABEL

Bununla ilgilenmemiz gerekiyor

mu? JP

Bana öyle geliyor

HAYIR! HAYIR! Lütfen bu konuşma hiç gibi davranın. Ben

İşe gitmek için

WHIP

Bu durumda, bize bir imza verebilir

ELVEDA

"NE KADAR GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN!" Carol yanımdan geçerken saçımın bir tutamını savurdu.

Alay ettim, bir elimle o sabah eklediğim yumuşak bukleleri düzelttim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Carol hemşire masasının üzerine eğildi, çenesini ellerine dayadı ve masumca gözlerini kırptırdı. "Yani saçını kıvrırmış olman ve

Makyaj. Bunun kalın kilolu bir rugby oyuncusuyla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Uyuyamadım, o yüzden bu sabah biraz zamanım vardı. Önemli bir şey değil."

"Mm-hmm," diye mırıldandı, açık yalanıma inanmadığı belliydi. "Tanrım, eğer yirmi yaş daha genç olsaydım, onu gezdirmek için sol mememi verirdim."

Göğsümün derinliklerinden bir kahkaha patladı. "Bilmiyorum, belki de yaşlı kadınlardan hoşlanıyordur." Ağzıma taze bir parça naneli sakız attım. Carol'ın şaka yaptığını biliyordum ama bu yine de kaburgalarımı dürten mantıksız kıskançlık duygusunu durdurmadı. "Belki de atışını yapmalısın."

Özlemle iç çekti. "Keşke." Gözlerini kıstı. "Sence kocam beni anlar mıydı?"

Kıkırdadım. "Zavallı Dub." Carol'ın kocası William -ya da kasabada bilinen adıyla Dub- çok tatlı bir adamdı. Kelimenin tam anlamıyla Carol'ın bastığı yere tapardı.

Carol konuşurken kalemini şaklattı ve bir şeyler karaladı. "Sana söylüyorum, o gittikten sonra Beth'in ağzı *sulanmıştı*."

Gözlerimi devirdim. "Eminim. Olimpiyat altın madalyası büyüklüğünde dolar işaretlerinden başka bir şey görmediğine eminim."

Carol eğildi. "Bence onun gözü sadece sendeydi," dedi. "Sen gittikten sonra Bay Brown'ın odasından koşarak çıktı ve seni aradı. Tüm eğlenecenizi mahvetmesin diye Beth'in dikkatini dağıttım." Fısıldamak için yaklaştı. "Bir şey değil."

Bir gece önceki konuşmamızı hatırladım ve tüylerim diken diken oldu.

Carol'ın gözleri sevinçten kocaman oldu. "Geldi, değil mi?"

Elimdeki çizelgeye göz gezdirdim, tüm arkadaşlarımin etkileşimimize nasıl tanık olduklarını ve daha fazla bilgi için bütün gece peşimi nasıl bırakmadıklarını unutmaya çalıştım. "Tabii ki geldi. Arthur tanıdığım en işgüzar yaşlı adam. Daha önce Mavi Kuşlar hakkında konuşmuştuk, eminim torununa nerede olacağını söylemiştir."

Parmaklarını önüne vurdu ve küçük bir salınım yaptı. "Tüm o erkeksi enerjiyi oraya sürükledi, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi kapıdan içeri daldı ve herkesin önünde arzusunu ilan etti mi?"

Ona baktım ve güldüm. "Çok fazla okuyorsun."

Kızın burnu kıristı. "Bu adil." Karton bir dosya klasörünü üzerine bıraktı. "Ben sadece senin aracılığıyla yaşıyorum. Dub'ın fikri

Romantizm bir kova kızarmış tavuk ve altı paket Budweiser'dır."

Omuz silkerek arkadaşşıma gülümsedim. "Yani, bu noktada, bunu kabul ederdim." "Gördün mü!" Carol cesaretlendirdi. "Dışarı çıkmalısın. Yakışıklı bir yabancıyla tanış. Belki bir bıyık gezintisine çıkar ve birkaç kötü karar veririm."

Kaşlarını oynattı ve omuzları sanki kötü kararlar

Tüm planın en iyi kısmı.

Sorun, kötü kararların sonuçları olmasıydı. Çıktığınız bir adamın, sizin olduğunuzdan daha fazlasına hazır olduğunuzu düşünmesine yol açmak gibi.

Ben bilirdim.

Carol'a döndüm ve saatime bakarak viziteye çoktan geç kaldığımı fark ettim. "Bakın, Bay Brown'ın torunuyla *ya da* bıyıklı gezintileriyle ilgilenmiyorum."

Carol'ın gülümsemesi dondu.

Gözleri yukarıya ve tekrar aşağıya kayarken kocaman oldu.

Midemde büyük bir çukur açılırken kanım dondu.

Gözlerimi ona diktim. "Tam , değil mi?"

Elimden dosyayı alırken muzip sırıtışı daha da genişledi. "Bu turları senin için yapacağım!"

Ben daha itiraz edemedi koridorda sekerek ilerlemeye başladı. Gözlerimi kapatıp yavaşça arkamı dönmeden önce sakinleştirici bir nefes aldım.

Onları açtığımda Logan iki parmağıyla benim sürmeyi reddettiğim bıyıklarımın üzerinde geziniyordu. "Yani Teklif etmiyorum," dedi.

Alay ettim. "Sen bir domuzsun."

Güldü, hakaretimden hiç etkilenmemişti.

Ağırlığımı değiştirdim, bu duruşun beni duymuş olmasından utanmak yerine soğuk sağlamasını umuyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ziyaret saatleri. Biliyordum. Web sitesini kontrol ettim." Göz kırptı ve şakacı sırıtışı genişleyerek parlak beyaz dişlerini ve bir yanağındaki küçük gamzeyi gösterdi.

O gamze çok ama çok tehlikeliydi.

"Bak," diye devam etti. "Dün gece için hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Bir pislik gibi davrandım ve bunu telafi etmek istiyorum."

Ona ihtiyatla baktım. Kitap kulübünden ayrıldıktan sonra Lark, Logan'ın profesyonel bir atlet olarak statüsü hakkında beni bilgilendirmek için çok hevesliydi. Televizyon izleyicisi olmaktan çok okuyucuydum, bu yüzden erkekler olimpiyat ragbisi yayınlarının çoğunun Logan'ın saha içi *ve dışındaki hünerlerini* içerdiğinden tamamen habersizdim.

Neredeyse memleketin ünlülerinden biriydi. Onunla ilgili hiçbir şey güvenli değildi ve korumacı kalbim bana ters yöne koşmam için bağıırıyordu.

"Lütfen?" Kara kaşları kalktı.

Dişlerimi sıktım. Beni çatlatan, gözlerindeki içten ve kederli bakışa eşlik eden bu *rica* oldu. "Belki."

Sırıtışı genişledi. "*Belki* ile çalışabilirim."

Logan hemşire masasına uzanıp yapışkan bir not ve bir kalem aldı. Bir şeyler karaladı ve bana uzattı. "Birkaç gün içinde bir gösteri maçı var. Olimpiyat Oyunları'ndan sonra enerji hâlâ oldukça yüksek. Harika bir zaman olabilir."

Üzerinde saat ve adres yazan yapışkanlı notu bana uzattı. Aşağı baktım, sonra tekrar yukarı. "Bu Chicago'da."

Logan yüzünü buruşturdu ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Evet.

. Ne yazık ki çok fazla küçük kasaba oyunu yok. Ama misafirim olursun. Her şeyle ben ilgilenirim. Tek yapmanız gereken gelmek."

Teklifini düşünürken dudağıımın içini kemirdim. Kafamın içinde uyarı zilleri çaldı. Logan çok çekiciydi. Çok cazip. Fazla . . . *bir şey*.

Onun gibi adamları tanıyordum ve daha önce de yanmıştım. Gözlerim yukarı doğru kaydı. "Bunu düşüneneğim."

Logan'ın sırtışına bakılırsa evet de diyebilirdim. "Bu çok iyi. Mükemmel." Koridorda büyükbabasının odasına doğru ilerledi. Kilitli kapının önünde durdu ve dönüp bana gülümsedi. Onun için kapının kilidini açmak üzere düğmeye bastım.

"Görüşürüz, Thunder." Omzunun üzerinden bir selam vererek döndü ve minik kelebek kanatları karnımı gıdıkladı.

Özenle ördüğüm duvarlarımda çatlaklar oluşmaya başlamıştı ve görünüşe göre tek gereken kalın kalçalar ve hınzır bir gülümsemeydi. Yapışkan nota tekrar baktım, sonra onu avucumun içinde buruşturup önlüğümün cebine tıktırdım.

"Gidiyorsun," diye Carol arkamdan.

Küçük bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Ben gitmiyorum."

"MJ . . ." Omzuma çarptı. "Gidiyorsun."

Parmaklarım cebimdeki buruşuk kağıtla oynadı. Kesinlikle gitmiyordum, değil mi?

"Vizitelerimi aldım." Çalınan dosyamı elinden aldım ve bilgisayar arabasını kaptım. "Birazdan görüşürüz."

Carol'dan ve onun sallanan kaşlarından kaçmak için sabırsızlanarak gülümsedim.

Sabahın geri kalanı son derece sıradan geçti. İlaçları verdim, aile üyelerini aradım ve sakinlerimin sağlık durumlarını kontrol ettim. Arabamı kırk iki numaralı odaya götürdüğümde, kapıyı nazikçe çalmadan önce derin bir nefes aldım.

"Kapı açık," diye seslendi Arthur.

Kapıyı iterek açtım ve onu yalnız, sandalyesinde gazete okurken bulunca rahat bir nefes aldım.

"Günaydın," dedim el arabamı odanın kenarına iterek.

"Her zamanki gibi sizi görmek bir zevk." Arthur gülümsedi ve ayağa kalktı. Günlük ilaçlarını almaya hazır bir şekilde arabama doğru yürüdü.

Dışarıdaki güneş ışığına rağmen Arthur'un perdelerinin kapalı olduğunu fark ettim. "Çok güzel bir sabah. Açılmasını ister misiniz?"

"Sen buradayken ihtiyacım olan tüm güneş ışığına sahibim." Gülümsedi.

Ona sıırıttım. "Şimdi bana yağ çekmeye çalışma. Dün akşamki yemeğimizin bir tuzak olduğuna dair içimde bir his var."

Arthur bana utangaç bir gülümseme verdi. Adam ne yaptığını *çok* iyi biliyordu.

"Yaşlı bir adamı affedebilir misin?" diye sordu.

Ona baktım. Arthur tişörtünün üzerine rahat kahverengi bir hırka giymişti. Pantolonu düzgünce ütülenmişti ve spor ayakkabıları kaşları kadar beyazdı. Eğer en çekici yaşlı adamı hayal edebilseydim, bu Arthur olurdu.

Gülümseyerek nefes verdim. "Elbette." Perdeye doğru ilerledim. "Şimdi bu sıkışık odaya biraz canlılık getirelim, olur mu?"

Arthur sıırıtarak başını salladı ve ben de büyük pencerelere doğru yürüdüm. Perdeleri araladım ve ılık sabah güneşi odayı doldurdu. Döndüğümde, bir grup genç çocukla çamura bulanmış bir adamın fotoğrafı gözüme çarptı.

Arthur masasından çerçeveyi alarak arkamdan geldi. "Bazen bir ömür önceymiş gibi geliyor." Çerçeveyi bana doğru uzattı. "Logan ilk başladığında ona koçluk yapmıştım. Başından beri onun özel biri olduğunu görmek çok kolaydı."

Çerçeveyi aldım ve fotoğraftaki adama baktım. Çok daha genç bir Arthur olduğu belliydi. Kısa boyunun yanı sıra gözlerinin her zaman gülümsüyor gibi görünmesi de aynıydı. Çamurlu gençlerin arasına sıkışmış bir halde dururken sıırıışı genişti.

Gözlerim Logan'ın tatlı, tek sivilceli yüzüne takıldı. Göğsünde ve bacaklarında çamur izleri vardı. Kolunu büyükbabasının omzuna atarken terli ve mutlu görünüyordu.

Diğer genç yüzleri taradım.

Bir yüzün üzerinde durduğumda kanım dondu - Logan'ın yanında duran, kolunu beline dolamış, bir daha *asla* görmemeyi umduğum bir yüzdü.

Trent lanet Fischer.

Oda dönüyor, hava yıllarca unutmaya çalıştığım binlerce anının ağırlığıyla doluyordu. Kahkahalar, yalanlar, benimle işi bittiğinde ardından gelen soğuk sessizlik. Ve şimdi buradaydı, gülümsüyor, çekici, özenle inşa edilmiş duvarlarımdaki çatlakları kazıyordu.

Midem bulandı.

Sesimi bulmaya çalışırken zorlukla yutkundum. "Bu senin takımın mıydı?" Özellikle Trent'i işaret ederek sordum.

Arthur başını salladı. "Bazıları." Fotoğrafa gülümsedi, gözleri anılarla doluydu. "Logan orada." Sonra diğer çocukları işaret etti. "John bir süre oynadı ama üniversiteden sonra profesyonel olmadı. Tim iyi bir çocuktü, hevesliydi ama zerre kadar yeteneği yoktu. Brent'in gerçek bir şansı vardı ama kötü bir ayak bileği kırılması onu tamamen oyun dışı bıraktı." Arthur'un kemikli parmağı Trent'in yüzüne dokundu. "Trent kızların ve şöhretin peşinden koşmakla çok meşgul." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Hala onu her gördüğümde bunu söylüyorum."

"Oh, sen . . ." Kalın kalın yutkundum. "Bazılarıyla hâlâ görüşüyor musun? Bu çok hoş."

"Trent ve Logan yakın kaldılar. Şimdi bile en iyi arkadaşlar." Arthur resme bakmakla ve anıları hatırlamakla kadar meşguldü ki yüzümdeki tüm kanın nasıl gittiğini göremedi.

En iyi arkadaşlar.

Arthur başını kaldırıp baktığında, yüzümün solduğunu görmüş ve bunu ilgisizlik olarak yorumlamış olmalıydı.

"Peki." İç çekti. "Tüm zamanını almamı istemezsin. Size ihtiyacı olan yaşlı insanlar var."

Kendimi toparlamak ve sahte bir gülümseme takınmak için elimden geleni yaptım. Ruh halimdeki ince değişikliği fark etmemesini umarak göz kırparak, "Burada tüm moruklarla sıkışıp kalman çok kötü," diye şaka yaptım.

Arthur güldü ve ellerini birbirine vurdu. "Bilmez miyim." Her zaman bir centilmen olan Arthur yanımda kapıya doğru yürüdü. "Sana iyi günler, MJ. Ve unutma, torunum iyi bir av. İkinci bir şansa değerbilir."

Hâlâ Logan'la eski erkek *arkadaşımın çok iyi arkadaş* olduklarının ortaya çıkmasının etkisindeydim, bu yüzden tek yapabildiğim zayıf bir baş sallamak oldu.

Koridorda yavaşça ortak alanlara doğru ilerlerken arkasından baktım.

Düşüncelerim hızlandı.

Trent'in yüzü gözümün önüne geldi; cazibesi, beni takip edişi, ona güvenmem için beni ikna edişi, sahip olduğumu bile bilmediğim duvarları yıkışı. Ve sonra sonrası - soğuk, boş sessizlik, cevapsız bırakılan mesajlar, sanki ben bir hiçmişim gibi hayatımdan kayboluşu.

Geri alamayacağım bir şeyimi almış ve bana pişmanlıktan başka bir şey bırakmamıştı. Acı hala oradaydı, eski bir çürük gibi duruyordu.

Trent en iyi arkadaşından bahsetmişti ama bana hiç gerçek bir isim vermemişti. Arkadaşını her zaman belli belirsiz kıskanırdı. *Maverick* her zaman tanışmayı umduğum bir insanın hayaletiydi ve birdenbire hayatıma girmişti, gerçek, somut.

Bu bıçağı daha da derine sapladı.

Göğsümde kabaran hayal kırıklığıyla savaştım. Elbette Arthur torununun iyi bir adam olduğunu düşünüyordu ama ben daha iyi biliyordum.

Logan eski sevgilim Lucifer'in en iyi arkadaşıydı, adı anılmaması gereken, dünyanın baş belası - ve tuttuğunuz arkadaş sizin hakkınızda çok şey söylüyor.

DÖRT

LOGAN

Dolabıma doğru ilerlerken kramponlarımın soyunma odasının sert beton zeminine çarpma sesi kulaklarımda . Maç sonrası vızıltı bastırılmıştı.

-Az önce kışımıza tekmeyi yediğimiz düşünülürse, bu anlaşılabilir bir durumdu.

Çantamı bankın üzerine ittim ve formamı yırtıp attım, sol dizimde hareketle alevlenen sızıyı ısırarak bastırdım.

Otuz dört yaş yaşlı sayılmazdı - büyük ölçekte değil. Ama sahada, bacaklarında yaylar olan ve sınırlama kavramı olmayan yirmili yaşlardaki bir denizle çevriliyken, yaşlı hissettiriyordu.

Alçak bir düdük sesi duyuldu ve Jack'in bana sırttığını görmek için başımı kaldırdım. "Zor , ihtiyar." O bir kanat oyuncusuydu ve benden on yaş daha gençti. Çamurlu çoraplarını çıkarırken yüzüne bir sırtma yerleşmişti.

"Dikkat et," diye homurdandım, ses tonum amaçladığımdan daha keskindi.

Jack yirmi dört yaşındaydı, çok hızlıydı ve takımın gösteri maçları için getirdiği genç oyuncularından biriydi. Yetenekliydi elbette ama neyi bilmediğini henüz anlamayan türden bir oyuncuydu.

Başını sallayarak güldü. "Sakin ol Logan. Sadece orada biraz WD-40 kullanabilirdin diyorum." Banktan ağır çekimde koşuyormuş gibi yaptı. "Tekerlekleri biraz yağla."

Onu susturan bir bakış fırlattım ama sözlerim aklımdan çıkmadı.

WD-40. Tanrım.

Haklı olabileceğini kabul etmekten nefret ediyordum. Her ağrı, her yavaş iyileşme, sahadaki her yarım saniyelik tereddüt, ölüp gömülmüş olabileceğimi hissettiriyordu. Her sancı bir şüphe fısıltısıydı.

Bu yıl vücudumun nihayet yeter dediği yıl mıydı?

Dinlemeye hazır değildim. Henüz hazır değildim. Ama lanet olsun, görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Bu mağlubiyet olması gerekenden daha fazla canımı yaktı. Gösteri maçlarının hiçbir önemi yoktu ama benim için önemliydi. Kendime ve diğer herkese hâlâ o güce sahip olduğumu kanıtlamam gerekiyordu.

Ama bugün yapmadım.

On dört yaşımdan beri tüm hayatım rugby etrafında dönüyor. Başarım ve itibarım her şey demekti; ben . Bu benim

Annemle beni yoksulluktan kurtaran şey. Bir hata, uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmek anlamına gelebilirdi ve eğer rugby yoksa, başka ne vardı ki?

O akşam topallayarak daireme girdiğimde, hayal kırıklığım yaşayan, nefes alan bir canavara dönüşmüştü.

Zar zor dekore etmiş olmama rağmen küçük alan boğucu geliyordu. Şöminenin üzerinde Olimpiyat takımının çerçeveli birkaç resmi ve annemin yanında durup altın madalyayı havaya kaldırırken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Parlak yüzeyleri pencereden sızan soluk ışığı yakalıyordu.

Eşyalarımı kapının yanına bıraktım ve topallayarak dondurucuya gittim, bir buz torbası alıp dizime sardım. Tutukluk bugün daha kötüydü ama içimi kemiren sadece fiziksel rahatsızlık değildi. Vücudumun her zamanki gibi kendini toparlayamayacağı düşüncesi idi.

Kanepeye uzandığımda gıcırdadı, arka plan gürültüsü için televizyonu açtım. Sıradan bir küçük kasaba haber sunucusu yaklaşan sonbahar hasadı hakkında gevezelik ediyordu. Otuz saniye sonra sesini kapattım.

Bu sakın kasaba ile her zamanki hayatımın elektrikli temposu arasındaki tezat göz kamaştırıcıydı. Yayılan şehirler yok, yüksek bahisli turnuvalar yok, kıtalar arasında sürekli hareket yok.

Yine de buradaki huzur tamamen istenmeyen bir şey değildi.

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım ama sivri dilli bir hemşirenin anısı düşüncelerimi işgal etti.

MJ'in ela gözleri bir an ateş saçıyor, bir an yumuşuyordu, sanki gardını indirip indirmeyeceğine tam olarak karar verememiş gibiydi.

Karşılaştığım çoğu kadın gibi değildi. Genelde hevesli, heyecanlı ve söylediğim her şeye hemen gülen tiplerdi. MJ farklıydı. Yaltaklanmadı. Beni etkilemeye çalışmadı. Aksine, sahip olabileceğimiz her türlü çekime direnmeye kararlı görünüyordu.

Ve olması gerekenden daha çok sevdim.

Ama ihtiyacım olan son şey dikkatimi dağıtacak bir şeydi. Özellikle de onun gibi ne yapacağı belli olmayan biri.

Sessizlik yanlışı bir sessizliğe dönüştüğünde, ne yaptığımın farkına varmadan kendimi ayağa kalkmış, buz torbasını bir kenara fırlatmış ve anahtarlarımı almış buldum.

Yol olaysızdı, güneş ufukta turuncu ve pembe çizgiler halinde batıyordu. Outtatown'a girdiğimde kasaba hafif bir hareketlilik uğultusuyla canlanmıştı. Dükkânların vitrinlerinde dallar gibi sarkan ip ışıklar, insanlar dükkândan dükkâna dolaşırken usulca parlıyordu. Kamyonetimi Bluebird Books'un yanına park ettim ve dışarı çıktım, herkesin birbirini tanıdığı bir yerde kendimi yabancı gibi hissediyordum.

Tam olarak ne emin değildim ama yine de ellerimi ceketimin ceplerine sokarak, hem yabancı hem de tanıdık gelen kasabayı seyreterek yürüdüm.

Gözüme ilk olarak vitrininde neon tabelası parlayan dövme dükkânı çarptı. İçeride, kolları mürekkepli bir adam, bir tasarım hakkında konuşurken bir müşterinin üzerine eğilmişti. Kapının yanında oyalandım, cama yapıştırılmış çizimlere baktım - narin çiçeklerle cesur, keskin parçaların bir karışımı.

"Bir şey almayı mı düşünüyorsun?" diye sordu bir kadın sesi, dikkatimi çekerek.

Döndüğümde köşeli yüz hatlarına ve kendinden emin bir gülümsemeye sahip minyon bir kadın gördüm. Saçları buz gibi sarıya boyanmıştı ve Eylül ayının serin havasına rağmen deri bir ceket ve kısa bir mini etek giymişti.

"Bugün değil," diye cevap verdim ona kibarca gülümseyerek. "Sadece bakıyorum."

Başını eğdi. Yanaklarındaki elmas piercingler parıldarken, beni biraz fazla anlayışlı hissettiren bir merakla inceliyordu. "Buralı değilsin ama turist de değilsin."

Kot pantolonuma ve ceketime baktım. "Bu kadar belli mi?"

Çantasından bir sigara çıkarırken kahkahası çınladı. "Hem de çok. Sen rugby oyuncususun."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Nereden biliyorsun?"

"Küçük bir kasaba," dedi omuz silkerek. Kadın sigarayı dudaklarına götürdü ama yakmadı. "Buradaki insanlar konuşmayı sever ve sen de MJ'i kitapçıya kadar takip ederek onlara konuşacak çok şey verdin."

Kadın yanmayan sigarayı emmeye devam ederken yavaşça başımı salladım. "Ateş lazım mı?"

"Hayır, ben bıraktım." Gülümsedi ve dükkânı işaret etti. "Hâlâ mola veriyor olmam patronu kızdırıyor." Kadın belli belirsiz caddenin karşısını işaret etti. "Eğer MJ'i arıyorsanız, yanlış yerdesiniz. Bu gece çalışıyor."

"Ben-" diye başladım ama kaşlarını kaldırarak sözümü kesti.

"Tabii ki değilsin." Geri sigarasını çantasına atarken sırtışı genişledi. "İyi şanslar, şehir çocuğu."

Ben cevap veremeden dövme dükkanında kayboldu ve beni hem eğlenmiş hem de tamamen kafası karışmış bir halde bıraktı.

Bir süre daha amaçsızca dolaştım, deniz feneri iskelesinin sonuna kadar indim ve tekrar yukarı ıktım. Kasabanın yerel barından kahkaha sesleri ve kadeh tokuşturmalar yayılıyordu. İçeri girip bir içki içmek ve kalabalığa karışmak kolay olurdu ama kalbim buna el vermedi.

Huzursuzdum, burada ne yaptığımdan bile emin değildim.

Cebimdeki telefonum çaldı ve çıkarıp ekranda Trent'in adının yanıp söndüğünü gördüm. Üçüncü alışta telefonu kulağıma götürerek cevap verdim.

Kamyonetime doğru ilerlerken sesimi nötr tutarak "Hey," dedim.

"Hey, dostum," dedi Trent, ses tonu hafıftı. "Bugünkü ma nasıl geçti?" İçimi çektim, hâlâ dizimden yana olduğum gerçeğini görmezden geldim. "Kaybettik."

"Lanet olsun. Seni gösteri maçlarının altın çocuğu sanıyordum," diye şaka yaptı.

"Evet, ama bugün değil." Elimi yüzümde gezdirdim, derimin altında taze bir tahriş vardı.

"ama dostum," dedi Trent, ses tonu belli belirsiz patronluk taslamaya dönüşmüştü. "Bu sadece bir gösteri maçı. Burada madalya için oynamıyorsun."

"Bunu biliyorum," diye tersledim, sesimdeki sertlik beni bile şaşırtmıştı. "Ben sadece ... bir şeyler artık eskisi gibi değil ve bundan hoşlanmıyorum."

"Yaşlanmak berbat bir şey, değil mi?" Trent şaka yaptı ama sözlerinde doğru olmayan bir ton vardı. "Yine de endişelenme. Sezonu atlatacaksın ve sen farkına bile varmadan antrenmanlara geri döneceksin."

"Belki," diye mırıldandım, telefonu sıkıca kavradım. Gelecek sezon uzak, kırılğan bir umut gibi gelmeye başlamıştı; henüz içimin bitmediğini kanıtlamak için son bir şans.

"Her neyse," diye devam etti Trent, ses tonu değişerek. "Muhtemelen oyun sonrası hayranların arasında boğuluyorsundur. Bir an önce arayı kapatmalısınız ki ben de bu işe dahil olabileyim."

"Evet," dedim kelimeyi zorlayarak. "Neyse ki burada hiç hayranım yok."

Bir duraklama oldu ve sonra Trent hafıfe kıkırdadı. "şkrlers olsun mu? Gerçekten üstünlüğünü kaybediyorsun. Neredesin?"

"Outtatowner." Gülümsedim, çünkü bu isim bile ilginç ve çekiciydi.

Tekrar güldü. "Hiçliğin ortasındasın. Ne bekliyordun ki? O boktan kasabada kesinlikle akılda kalıcı hiçbir şey yok."

Gayri ciddi bir ses çıkardım. Kızgınlığımın arttığını hissedebiliyordum, bu yüzden boktan ruh halimin en iyi arkadaşımın gecesini de mahvetmesine izin vermeden aramayı sonlandırdım.

Arama sona erdiğinde, cebime koymadan önce bir süre ekrana baktım. Küçük, şirin kasabanın etrafına bakındım. Eğer yaban mersini, berbat lokantalar ve aşırı sıcak olan ve sizinle hiçbir şey yapmak istemeyen hemşirelerden hoşlanıyorsanız, gerçekten de fena sayılmazdı.

Kıkırdadım çünkü kabul edelim ki üçünü de sevdim.

BEŞ

BU ÇOK APTALCA.

*Bu çok
aptalca. Bu
aptalca.*

Çocukluğumun geçtiği evin ahşap zemininde adımlarken elimde Logan'ın numarasının yazılı olduğu yapışkan notu tutuyordum. Bu zengin malikânenin pek çok güzel çocukluk anısının güvenle saklandığı yer olduğunu düşünebilirsiniz. olursun.

Babam tutuklanana kadar Kral'ın mülkü onun krallığıydı ve demir yumrukla yönetiyordu. Otuzuma merdiven dayamıştım, halam Bug ile yaşıyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Etrafıma bakındım. Yatak odam benim sığınağımdı, ama belki de bir daire tutmanın zamanı gelmişti -sonunda bir şey yapmak istiyordum çünkü bunu yapmak istiyordum.

Sorun şu ki, ne istediğimi gerçekten bilmiyordum. Geçmişte içgüdülerime güvendiğimde işler fena halde ters gitmişti. Bu yüzden güvenli olana odaklanmayı öğrendim. Bir ayağımı diğerinin önüne koyar ve ilerlemeye devam edersem tökezlemezdim.

Artık tökezlememek için o kadar uzun zaman harcamıştım ki kendimi sıkışmış hissediyordum.

Logan'ın notuna baktım, telefon numarası blok halinde, erkeksi bir el yazısıyla en alta yazılmıştı.

Hâlâ bir maça gitmemi istediğini biliyordum ama beni zorlamamıştı. Bir yanım, onun bu konudaki kendinden emin ve mesafeli tavrının, tüm bu yaygaranın nedenini görmek için gitmek istememe neden olmasından nefret ediyordu.

Notu sıkıca tuttuğum için kenarları kıvrılmaya başlamıştı. Logan'ın numarası sanki yasaklanmış bir gizem barındırıyormuş gibi bana bakıyordu.

Onu aramak bilinmeyen bir şeye adım atmak anlamına geliyordu. Ve bilinmeyenlerin beni kıcımdan ısırmak gibi bir huyu vardı. Odanın içinde volta attım, tahta ayakkabılarımın altında hafifçe gıcırıyor, düşüncelerim her adımda birbirine karışıyordu.

Kapım küçük bir sesle çalındı. Kalbim göğsümde patinaj yaparken adımlarım durdu. "İçeri gel."

Kapı açıldı ve Bug Teyze içeri girdi. Yüz ifadesi gergindi, gözleri midemi bulandıracak şekilde temkinliydi.

Bir sorun vardı.

"Hey, MJ." Sesi her zamankinden daha yumuşaktı, neredeyse tereddütlüydü. "Meşgul müsün?" "Hey," dedim temkinli bir şekilde, yapışkan notu masama bırakarak. "Hiç de değil.

Ne var yok?"

Kapıyı kapattı ve sanki ekstra desteğe ihtiyacı varmış gibi kapıya yaslandı. "Az önce bir telefon aldım," diye başladı, parmakları bluzunun kenarını kıvrıyordu. "Babanla ilgili."

Midem bulandı. "Peki ya o?"

Sonunda, "O öldü, MJ." demeden önce dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bir gecede oldu."

Kelimeler ilk başta anlaşılmadı. Havada asılı kaldılar, keskin ve imkansız, kimsenin gülmek istemediği bir şakanın can alıcı noktası gibi.

"Ne?" Kelime boğuk, zar zor duyulabilir bir şekilde çıktı. "Nasıl?"

Bug iç çekti, omuzları haberin ağırlığı altında çökmüştü. "İlçe hapishanesinde bıçaklanmış. Biri ona şişle saldırmış." Tereddüt etti, bakışları yere kaydı. "O Oliver Pendegrass."

O isim. Bu tanıma bana bir tokat gibi çarptı. Oliver Pendegrass, kardeşim Abel'in geçmişinden bir hayaletti. Oliver, Abel'in hapishanedeki oda arkadaşıydı.

"Babamı o mu öldürdü?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Bug başını salladı, ağzında acımasız bir çizgi vardı. "Bunu kardeşine yaptığı çarpık bir iyilik gibi mi görüyor? Henüz tüm detayları bilmiyorum, ama bitti."

Yatağımın kenarına çöktüm, haberlerin ağırlığı kurşun bir battaniye gibi üzerime çöktü.

Babam öldü. Hapishanede bıçaklandı.

Zihnim, hayatımda bu kadar büyük bir yer edinmiş olan adamı bu ani ve şiddetli sonla bağdaştırmaya çalışıyordu.

O benim babamdı. Ama aynı zamanda Russell King'di. Bir zorba. Bir yalancı. Bir katildi. Ona karşı hislerim uzun zaman önce sönmüştü.

Yine de göğsümde içi boş bir sızı yayıldı.

"Ne hissedeceğimi Ne hissedeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesim çatlıyordu. "Ondan korkuyordum. Ama o hala benim babamdı."

Bug odayı geçti ve yatakta yanıma oturdu. Güçlü kolu omuzlarıma dolandı ve fırtınada beni sabitledi. "Senin

"Şu anda ne hissedeceğini bilemezsin MJ."

Benden titrek bir nefes kaçtı. "Sadece... Onun gitmesinin özgürlük gibi hissettireceğini düşünmüştüm, anlıyor musun? Sanki sonunda nefes alabileceğim gibi. Ama şimdi .

.. " Ellerim kucagımda titrerken sözümü yarıda kestim.

Bug elime uzandı, tutuşu sıcak ve topraklayıcıydı. "Russell kendi seçimlerini yaptı ve bu seçimlerin sonuçları oldu. Ona hiçbir şey borçlu değilsin; ne affını ne de kederini. Hiçbir şey."

Sertçe yutkundum, sözleri beni hem rahatlattı hem de zorladı.

Buna inanıyor muydum? Beni her zaman bir gölge gibi takip eden suçluluk duygusundan kurtulabilir miydim?

Bakışlarım masamın üzerindeki yapışkan nota kaydı. Logan'ın numarası. Maça davetiyesi. Bu yeni bir şeydi, babamın etkisinin yörüngesinin dışında bir şey.

Bug bakışlarımı takip etti, dudakları hafif bir gülümsemeyle seğirdi. "O da ne?"

Not bana bakıyordu, az önce yaşananlar yüzünden önemi azalmıştı. "Önemli bir şey değil," dedim, sesim düzdü.

Kaşları kalktı. Bug ayağa kalkarak yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladı. "Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var, MJ. Ona güven. Ve kendine güven."

Omzuma nazikçe vurarak gitti ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Bug'ın ifşasından sonra günler birbirine karıştı. Yapılması gereken şeyleri yaparak -yemek yiyerek, çalışarak, var olarak- günlerin içinde süzüldüm. Ama babamın ölümüyle ilgili *her* türlü duyguyu toparlamak için mücadele ederken her şey sessizleşti, sanki hayatımın sesi kısılmıştı.

Ben kalpsiz bir canavar mıydım?

Bug düzenlemelerin çoğuyla ilgilendi ve bunun için minnettarım. Ne kardeşlerim ne de ben anma törenleri, vazolar ya da bir ölümü takip eden lojistik konular hakkında karar verebilecek durumda değildik.

Onun için değil.

Çalışmadığım ya da evde amaçsızca yürümediğim zamanlarda, kendimi masamın üzerindeki yapışkan nota takıntılı bir şekilde bakarken buluyordum, kenarları kıvrılıyordu

Her gün biraz daha. Logan'ın daveti hâlâ cevapsızdı ve benimle dalga geçme şeklinden nefret ediyordum - sanki bilinmeyen bir şeye adım atmak korkutucu değilmiş gibi cesur ve emin.

Ama bu gece Logan'la ilgili değildi. Benimle ilgili bile değildi. Sırada ne olduğunu anlamakla ilgiliydi.

Hepimiz için.

Kapım küçük bir sesle çalındı. Adımlarım durdu. "Evet, gel içeri."

Kapı aralandı ve kız kardeşim Sylvie elinde bir gülümse. "Hey."

Ben de ona küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba."

"Herkes aşağıda bekliyor." Sylvie, yumuşak sarı saçları ve koyu kahverengi gözleriyle annemizin tıpatıp aynısıydı - annemi hatırladığımdan değil. O gittiğinde sadece üç yaşındaydım.

Onu öldürdüğünde.

Babamın annemizi öldürdüğü ve hepimizi terk ettiğine inanmamıza izin verdiği gerçeğini hâlâ kafamda kuruyordum.

Sezgilerim bana her zaman babamda tehlikeli bir şeyler olduğunu söylemişti. Beni, aşırı başarı göstererek ve hoşgörülü davranarak onun radarının altından sessizce kaymam konusunda uyaran da buydu. Babamın en çok itibarını önemseydiğini ve başarılı bir hemşire kıza sahip olmanın imajını parlatmaya yardımcı olduğunu erken öğrenmişim.

"Çok tuhaf," dedi Sylvie odamın etrafına bakarak. "Duvarlar bir şekilde daha sessiz geliyor."

Ne demek istediğini tam olarak anlayarak derin bir nefes aldım. "Sanırım onun bir daha geri gelmeyeceğini bilmek... Sanki buradaki enerji nihayet huzura kavuşmuş gibi."

Sylvie gülümsedi. "Şimdi Hazel gibi konuşmaya başla."

Kardeşimin kız arkadaşı Hazel oldukça cadıydı; şifa enerjisine ve her türlü doğal tedaviye inanırdı. Kardeşim JP'yi sayısız şekilde iyileştirmişti, bu yüzden kendim açıklayamasam bile yöntemlerinin etkilerini inkar etmek zordu.

Ağzımın köşesi yukarı kalktı. "Bütün mekanı kasıp kavurdu."

Sylvie bir ciğer dolusu havayı içine çekti ve dramatik bir şekilde nefesini verdi. "Sanırım işe yaramış olabilir."

Kız kardeşimle birlikte yatağa oturup başımı onun omzuna yaslarken birlikte güldük.

"İyi misin?" diye sordu.

Beklenmedik bir duygu burnumun direğini sızlattı. "Ne olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Neredeyse otuz yaşındayım ve evde yaşıyorum. Tüm kardeşlerim hayattaki amaçlarını ve bunu paylaşacakları birini buldular. JP bile, ki bu gerçekten akıllara durgunluk veren bir şey. Bazen etrafıma bakıyorum ve ne halt ettiğimi merak ediyorum. Bir Japon balığı bile yok."

Sylvie'nin kaşları çatıldı. "Japon balığı ister misin?"

Güldüm. "Pek sayılmaz."

"Bence," dedi dizimi okşayarak, "farklı bir şey istiyorsan, daha önce hiç yapmadığın bir şey yap. Bir macera bul. Kimse senden mükemmel olmanı beklemiyor."

Babamın sert yüzü gözümün önünden geçti. Russell King benden mükemmel olmamı bekliyordu ama o gitmişti.

Sylvie'ye uzatmadan önce parmaklarım buruşuk yapışkan notun üzerinde kaydı. "Logan bana numarasını verdi ve rugby oynarken onu izlememi istedi." Tepkisini ölçmeye çalışarak burnumu kırıştırdım.

Sylvie kâğıda baktı ve küçük bir gülümsemeyi gizlediği anlaşıyordu. "Bu eğlenceli olabilir. Uzun zamandır kimseyle çıkmadın. ..."

Trent'ten beri.

Sylvie'nin ne dediğini anlamam için cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Tüm ayrıntıları paylaşmamıştım ama Trent'in içimde bir şeyleri kırdığını anlamıştı. Trent güvenimi ve bedenimi hâlâ başa çıkmaya çalıştığım şekilde ihlal etmişti.

Ondan nefret - sadece yaptıkları için değil, yaptıklarının *hala* bana musallat oldu.

"Logan, Trent'in arkadaşı." Elimdeki yapışkan notu buruştururken alaycı bir kahkaha attım. "Olasılık nedir ki, değil mi?"

Sylvie kaşlarını çattı ama sessiz kaldı.

Alt kattaki insanların konuşmalarını duyabiliyordum, bu yüzden ayağa kalktım ve duygularımı uzaklaştırmaya çalıştım. "Bir yolunu bulacağım." Sözlerim amaçladığımdan çok daha savunmacı gelmişti. Utanç ve suçluluk duygusu içime işledi.

Sylvie ayağa kalktı ve elimi sıktı. "Bir yolunu bulacağını biliyorum. Her zaman yaparsın. Aşağıda görüşürüz."

Sylvie nazik bir kucaklamayla odamdan çıkıp gitti. Elimdeki buruşuk nota baktım.

Parmaklarım numaraları yazmak ve davetini kabul etmek için kaşınıyordu. Ayrıca, sporu severdim. Elbette kimin oynadığı ya da kazandığı pek umurumda değildi ama bir maçı bizzat izlemenin her zaman büyülü ve heyecan verici bir yanı vardı - stadyumun enerjisi, kalabalığın tezahüratı, ekstra peynirli nacholar ve soğuk bir bira.

Ayrıca, insanları izlemek eğlenceliydi.

İçimi çekerek yapışkan notu masamın çekmecesine bıraktım ve Logan Brown'ın muhtemelen diğerlerinden farklı olmadığına dair içimi kemiren hayal kırıklığını bir kenara ittim.

Büyük merdivenlerden inerken, evin arka tarafındaki solaryuma ulaşana kadar seslerin gürültüsünü takip ettim. Tavandan tabana cam pencerelerden soluk, altın rengi ışık süzülüyordu. Peyzajlı arka bahçe pencerelerin ötesinde uzanıyordu ve Abel ve Sloane için düzenlenmesine yardım ettiğim gelin partisini hatırladım.

Gözlerim en büyük ağabeyime takıldı. Hapishaneye girdikten sonra çok yıpranmış ve yorgun düşmüştü ama Sloane'a olan aşkı onu en karanlık günlerinden çekip çıkarmıştı. Tüm kardeşlerim ve Bug yemek odasına geçip oturdular.

Kalabalığa rağmen, olan biten her şey düşünüldüğünde oda çok sessiz, çok durgun geliyordu.

Babamızın küllerinin bulunduğu basit vazoya bakarken hava söylenmemiş sözlerle doluydu.

O ölmüştü. Hepimiz bunu biliyorduk ama henüz ağırlığı üzerimize çökmemişti. Kardeşlerimin her birine baktım. Yıllarca süren baskı, hayal kırıklığı ve babamızın elleriyle bize sunduğu düpedüz kötü muamele hissediliyordu.

Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Son birkaç yıldır, babamın kusursuz maskesindeki çatlaklar mağaralara dönüşmüştü. Kendi çocuklarına o kadar onarılmaz zararlar verdiğini fark ettiğimde içimi bir hüznün kapladı ve hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilemedik.

Düşüncelerim diğer karısına ve hakkında bilgi edindiğimiz yetişkin çocuklarına kaydı. *Gerçek* ailesi. Annemizin onun metresi olduğunu ve bizimle birlikte ayrılmaya çalıştığında onu öldürdüğünü öğrendiğimde şaşkına dönmüştüm. Tüm hayatımızı onun yalanlarına inanarak geçirmiştik; sevilmediğimiz için bizi terk edip gitmişti. Kendini bir kahraman gibi göstermişti, oysa gerçekte bir canavardı.

Onu alabilirler.

"Diğer ailesine ulaşabilirim." Sesim yumuşak ama kararlıydı. "Belki külleri isterler ... karısını ya da ... birini."

Sözlerim havada asılı kalırken oda hareketsizleşti. Her çift göz bana döndü, bazıları şaşırdı, diğerleri rahatladı. Vazoya baktım ve sertçe yutkundum. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Ne bağışlanma, ne nezaket, ne de bu. Ama belki de onu onlara vermek, hepimiz için ondan gerçekten kurtulmanın tek yoluydu.

Kardeşim Royal sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana uzun uzun baktı. "Sen iyi bir insansın," dedi sessizce.

İçimden küçük bir suçluluk duygusu geçti.

Bunu kalbimdeki iyilikten dolayı yapmıyordum. Russell King'in elinden yeterince acı çekmiştik. Kasabamız ona saygı duyuyordu ve kimsenin onun ölümünün yasını tutması düşüncesine katlanamazdım.

Yaptıklarından sonra olmaz.

Bug Teyze masanın ucundan içini çekti, elleri mutfak havlusunun kenarını gergin bir şekilde büküyordu. "Seni her zaman güvende tutmaya çalıştım, biliyorsun," dedi, sesi yılların ağırlığıyla çatlıyordu. "Annemi kaçırdığına inanmak istemesem de Elimden geleni yaptım."

Tanıdığım en güçlü kadın neredeyse parçalanırken kalbim burkuldu.

"Ama sen her zaman bizim annemiz oldun," dedi Sylvie, sesi ağır sessizliği yararak.

Sözlerinde hiç tereddüt yoktu, hiç şüphe yoktu. Geri kalanımız başını salladı ve odayı bir onay korosu doldurdu.

"Bug, sen bize kimsenin olamayacağı kadar annelik yaptın," diye ekledi Abel ve her zamanki huysuzluğu bir kez olsun yumuşadı.

Whip gerginliğe rağmen sırtıttı. "Evet, bizi kesinlikle bizim için iyi olandan daha fazla şekerle besledin. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Tanrım, onu ve gerilimi kesme becerisini seviyordum.

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim, o da bana göz kırparak karşılık verdi.

Birlikte kıkırdadık, ortam aydınlandı ve Bug'ın gözleri her birimize, eğreti çocuklarına bakarken buğulandı.

"Kesinlikle yaptım," diye cevap verdi gururlu bir koklamayla. "Ve yine olsa yine yaparım."

O anda, kahkahalar ve sıcaklık odaya yayılırken, babamızın ölümünün ağırlığı o kadar da boğucu gelmiyordu.

İlk ayrılan Abel oldu, birbirinden kopuk vedalaşmalar ve garip kucaklaşmalar dalgası yarattı. Oturup vazoya baktım.

Neden onları görmeyi teklif etmiştim?

"İyi misin?" Kafamı kaldırdığımda ağabeyim JP'nin bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

Ellerimi kot pantolonumun üst kısmına sildim. Annemiz kaybolduğunda sadece beş ve üç yaşlarındaydık. Diğer kardeşlerimizin annemizle anıları vardı ve bu durum JP ile beni birçok açıdan bir araya getirmişti. Onun yokluğunda birbirimize bağlanmıştık.

Vazoya tekrar baktım, babamın bu kadar sade ve gösterişsiz olmasından nefret edeceğini bilmekten küçük, hastalıklı bir zevk aldım.

"Sence onun baba olması bizim için olduğu kadar onlar için de korkunç muydu?" Ben sordum.

JP bir yemek sandalyesinin arkasına yaslandı. "Nasıl daha iyi olabilirdi anlamıyorum. Çok fazla ortalıktaydı, bu da muhtemelen *onlar* için çok fazla ortalıkta olmadığı anlamına geliyor, biliyor musun?"

Dudaklarım büküldü. "Sanırım."

"Biliyorsun" -eğildi- "bunu yapmak zorunda değilsin. O vazoyu hemen şimdi çöpe atacağım ve bir daha asla bundan bahsetmeyeceğiz."

İçimden alaycı bir kahkaha patladı. "Aklını kaçırmışsın." Başımı salladım. "Hayır, sanırım sadece suçluluk duygusu bile beni canlı canlı yer. Sadece teslim edeceğim ve vicdanım rahat bir şekilde yürüyüp gideceğim."

JP'nin elleri açıldı. "Teklif etmediğimi söyleme." At kuyruğuma bir fiske vurdu. "İş yerinde sana sorun çıkaran biri olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

İnledim ve alnımı ellerimin arasına aldım. "Sen de mi?"

JP'nin sırtıttığını görmek için başımı eğdim. Omuz silktili. "Hazel *çok* Bana anlatırken . İyi bir dinleyici olduğum için elimden bir şey gelmez."

Başımı salladım. "Logan Brown egosu aşırı şişirilmiş, adam boyunda bir çocuk."

Aynı zamanda gezegendeki en kötü insanla en iyi arkadaş olan kişi.

"Huh." Omuz silkerek devam ederken gözlerimi kardeşime diktim: "Bundan daha iyi bir karakter yargıcı olduğumu sanıyordum."

"Tamam, *bir* ruh eşi buldun ve şimdi de flört tavsiyesi mi veriyorsun?" Ayağa kalkarken alay ettim.

JP sırtıttı. "Ne diyebilirim ki? Ben değişmiş bir adamım."

Gölümsemesine karşılık verdim. "Orada olduğunu hep biliyordum."

"Al benden de o kadar." JP göğsünü işaret etti. "Onunla savaşmayı bıraktığında çok daha kolay oluyor."

Hızlı bir JP'ye veda ettim ve babamın vazosunu kalçama kaldırdım.

Etrafta kimse yokken, onu süpürge dolabındaki bir kutuya tıktım ve sahip olmak istemediğim her gürültülü, karmaşık duyguyla birlikte kilitledim.

ALTI

LOGAN

BÜYÜKBABAMIN aralıksız çöpçatanlık çabalarına rağmen, iki hafta geçmişti ve MJ hâlâ aramamıştı. Muhtemelen en iyisi de buydu. Bir oyun daha kaybetmiştik ve benim performansım da en hafif tabirle cansızdı.

Batı Virginia'daki bir maçtan döndüğümünden beri çok kötü bir ruh halindeydim.

Egom biraz reddedilmeyi kaldırabilse de, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadının benimle hiçbir şey yapmak istememesi hala canımı yakıyordu.

Bir kadının ilgisi için çalışmak zorunda kalmayalı çok uzun zaman olmuştu ve hastalıklı bir yanım bundan hoşlanıyordu. Hemşire odasındaki MJ'i görebilmek umuduyla büyükbabamın omzunun üzerinden baktım.

"O burada değil," diye homurdandı büyükbaba.

"Ne?" Kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. "MJ.

Bugün çalışmıyor. Şımarık olanla sıkışıp kaldık.

O kadar çok iç çekiyor ki sesi sızdıran bir lastik gibi çıkmaya başlıyor."

"Bay Brown ..." diye mızımız bir ses duyuldu .

Döndüğümde, fazla makyajlı ve sinirli bakışlı genç bir hemşire kaşlarını çatarak ona baktı. "Etrafta dolaşmamanız gerekiyor." İçini çekti ve sesi ürkütücü bir şekilde lastik sızıntısına benzediğinde neredeyse kıkırdayacaktım.

Gözleri bana kaydı ve tavrı hemen değişti. "Oh, pekala." Daha geniş gülümsedi. "Resmi olarak tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Beth."

Elini uzattı, ben de nezaketen sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Logan."

Kıkırdadı ve düz saçlarını düzeltti. "Oh, kim olduğunu biliyorum, Bay Olimpiyatçı."

"Oh, uh. Evet, lütfen bana öyle deme." Rahatsız bir şekilde güldüm.

"Tamam." Gözlerini devirdi ve tekrar kıkırdadı. "Bay Altın Madalya." O mırıldandı ve ben de kendi göz devirmemi bastırdım.

Yaklaştıkça yapışkan ve tatlı parfümü aramızdaki boşluğu kapladı. Gözleri bana kilitlenmişti ve gözlerindeki bakış minnettarlıktan da öteydi ama yatak odası dışında bir yere uygun değildi.

Uzaklaştım. "Hey, dede. Hadi çıkalım."

Beth gözlerini kırptırdı, konuşmamdaki ani değişiklik karşısında biraz afallamıştı ama hızlıca çıkmanın en iyi fikir olduğunu bilecek kadar çok şey görmüş ve duymuştu.

Arkama bile bakmadan büyükbabamın dirseğinden tuttum ve onu koridorda sürükledim.

Neyse ki Arthur Brown hâlâ güçlü ve çevikti. Bir köşeyi döndüğümüzde durdum.

"Güzel hareketler, evlat," diye dalga geçti.

Beth'in peşimizden koşmasını bekleyerek omzunun üzerinden baktım. "Sadece tüm bu ilgiden biraz yoruldum, hepsi bu."

Alay etti. "En azından kafan kışında değil. Bu tam bir bela. Sana baktığında dolar işaretleri ve Birinci Bölüm bebeklerinden başka bir şey görmüyor."

İçgüdüsel bir ürperti bana doğru ilerledi. Kadınlar ve bebekler ihtiyacım olan *son* şeylerdi, özellikle de kariyerimin patlamasını önlemek için mücadele ederken.

Odaklanmam gereken tek şey performansımı korumak ve dikkatimi dağıtacak şeylerden kaçınmaktı.

Ayrıca Beth'in cazip bir yanı da yoktu. Forma peşinde koşanların gelecek vaat eden kariyerlerini mahvettiğini ve atletlerin bir kadının ilgisi için her şeyi bir kenara attığını görmüştüm.

Bunun için çok fazla odaklanmıştım.

MJ'in yüzü gözümün önüne geldi ve onu düşünmenin *tehlikeli* bir *şekilde* dikkatimi dağıtmaya başladığı gerçeğini elimin tersiyle ittim.

Odaklanmayı sürdürmek çaba gerektirir.

Çoğu zaman oyunculara tanrı gibi davranılırdı, yanlış yapamazlardı. Birçoğu küçük yaşlarda başladı, benim yaptığım gibi on dört veya on beş yaşında evden taşınarak sağlam bir koç ve takımın yeteneklerinizi yükseltebileceği bir yere taşındı. Birçoğuna spora odaklanmaları için okulda gevşeklik verildi.

Sporda tanıdığım pek çok erkek şişirilmiş bir şöhret ve ego duygusuyla yetiştirilmişti. Kadınlar da dahil olmak üzere istedikleri her şeyi elde etmeye alışmışlardı.

Ayrıca, beni dünyaya geri döndürme becerisine sahip bir büyükbabam olduğu için de yeterince şanslıydım. "Pekala, *Bay Altın Madalya*," diye alay etti.

"Gel bakalım." Kemikli bir parmağını koridorun sonuna, çıkışa doğru salladı.

Kariyerimin her adımında beni destekleyen adama gülümsedim. Hayatımı kurtarmak için topu tutamadığım o garip günlerde bile. O benim ilk koçumdu ve beni bir şeyler bulmam için cesaretlendiren kişiydi.

yeteneklerimi yükseltebilecek biri. Babam çekildiğinde o devreye girmişti. Büyükbabam bana sadece rugby öğretmedi; bana nasıl dik duracağımı, istediğim bir şey için nasıl savaşaacağımı öğretti. Babam etrafta olmadığında bile - ve dürüst olmak gerekirse, annem olmadığında bile - her zaman büyükbabam vardı. Eğer öğleden sonrasını beni kasabada sürükleyerek geçirmek istiyorsa, ona bundan daha fazlasını borçluydum.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Annenin bir yalancı yetiştirmediğini biliyorum, bu yüzden beni dışarı çıkarıyorsun. Sizin için de uygunsa kitapçıya uğrayıp Greta'ya yeni bir kitap almak istiyorum."

Büyükbabam uzun yıllardır duldu ve büyükanneme olan sevgisinin derin olduğunu bilsem de, onu birine açılırken görmek güzeldi.

"Greta?" Alay ettim. "Hala yeni kızla takılıyor musun?"

Büyükbaba sırtıttı ve yüzündeki çizgilere rağmen, ilk zamanlarında ne kadar çekici biri olduğu kolayca anlaşıyordu. "Evlat, aramayan güzel bir kadının hasretini çeken tek kişi sen değilsin."

Bir acı yanıma sıktı ama sırtarak başımı salladım. "Sen bir belasın, ihtiyar."

Beth'i başarıyla atlattık ve hemşire istasyonundaki Carol'a akşam büyükbabamla birlikte döneceğimi bildirdim.

Onu ödünç alınmış bir kitap gibi destekli yaşam tesisinden çıkarmanın biraz yanlış olduğunu hissettiren bir şey vardı, ama aldırıyor gibiydi.

Annem onu severdi ama benim rugby kariyerimi takip etmeye alışmıştı ve seyahat etmekten en az benim kadar keyif alıyordu. Büyükbabam artık tek başına güvenle yaşayamayacak duruma geldiğinde, Haven Pines'ı öneren kişi o olmuştu. Öğrendiğim bir şey varsa o da büyükbabam bir şeyi kafasına koyduğunda onu bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığıydı.

Bu durum, arkasından tesisi arayıp onu mümkün olduğunca sık kontrol etmemi engellemedi. Orada çalışan birkaç kişi için baş belası olduğuma emindim ama tüm bunları büyükbabamın rahat etmesini ve ona iyi bakılmasını sağlamak adına yapmıştım. Eğer bu onun uğruna birkaç düşman edinmek anlamına geliyorsa, buna değerci.

Kasabaya giderken Sand Dune Art Barn tabelasının yanından geçtik. Geniş bir sundurması olan güzel bir eski çiftlik evi, sanat merkezine dönüştürülmüş devasa eski bir kırmızı ahırın yanında duruyordu.

Stüdyo. Tabelalar turistleri buraya uğramaya ve kendi sanat eserlerini yaratmaya teşvik ediyordu.

Büyükbaba, sanat atölyesi ve yanındaki yaban mersini tarlaları hızla geçerken ıslık çaldı. "Yıllar içinde buralar çok değişmiş," diye belirtti.

"Outtatown'er'da çok zaman geçirdiniz mi?" Ben sordum.

"Burada ve orada," dedi. "Büyükannen sakın bir taşra hayatını tercih ederdi ama ben her zaman turistik kasabalarda taşrada bulamadığım bir enerji olduğunu düşünmüşümdür."

Şehir merkezine doğru ilerlerken onaylarcasına mırıldandım. Gece boyunca kapalı kalan küçük bir kasabanın yavaş ve sessiz atmosferi gitmişti. Gün ışığında Outtatown'er dükkanlara, kafelere ve fırınlara girip çıkan insanlarla dolup taşıyordu. Yerel bir bar olan Grudge Holder'da bile aile öğle yemeği spesiyallerini duyuran bir A-çerçevesi tabelası vardı. Park yerlerinin azlığından, Eylül sonu değil de hala yaz ortası olduğunu ve serin sonbahar aylarına doğru ilerlediğimizi düşünebilirdiniz. Uçları kızıla ve altına dönen ağaçlara baktım; Michigan'ın yavaş yavaş sonbahara geçişinin tek ipucuydu bu.

"Nereye?" Ben sordum.

"Bana o kitapçının nerede olduğunu hatırlamadığını mı söylüyorsun?" Beyaz, gür bir kaşını kaldırdı.

Başımı salladım ve sırtarak açık bir park yeri bulmak için sokağın etrafında döndüm. "Bok karıştırıcı," diye mırıldandım nefesimin altında.

Büyükbaba bir kahkaha attı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Dizimi okşamak için uzandı, görünüşe göre kendinden memnundu. "Aferin oğlum. Bu çok iyi." Bir parmağını kaldırdı. "Sana onu avlamanın akıllıca bir hareket olduğunu söylemiştim. Sözlerimi unutma."

Park ettikten sonra büyükbabamın yanında kaldırımdan kitapçıya doğru yürüdüm, hızımı onunkine uydurmak için yavaşlattım ve bu küçük kasabayı dolduran tüm insanları gözümün önüne getirdim.

İşçiler park yolundaki ölü yaz çiçeklerini canlı ve gür sakızlarla değiştirirken, "Büyüleyici bir şey," diye not ettim.

Bluebird Books'a girdik ve MJ'in yanaklarının pembeleştiği bir anı seline kapıldım. Ela gözlerinin sıcaklığının altın bir halkayla parlaması, güneş ışığı yayması. O mükemmel pembe dudak büküşü bana doğru hafifçe kaşlarını çatmıştı.

Boğazımı temizledim ve fermuarımın arkasındaki rahatsız edici şişlikten kaçınmak için yer değiştirdim. Dolaşırken parmağımı birkaç kitabın sırtında gezdirdim. "Peki ne arıyoruz?"

"Greta gerçek suçları, aile içi gerilimleri, biraz kan ve bağırsak, bu tür şeyleri sever." Büyükbaba rafları taradı.

"Bu çok rahatlatıcı," diye şaka yaptım.

Büyükbaba omuz silkti. "O kalın derili, sert bir kadın." Bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Ama tüm bunların altında, o hala bir kadın."

Gülümsedim ve başımı salladım. *Yaşlı piç, hala oyun tükürüyor.*

Büyükbabam kitapçada çalışan genç bir çocukla konuştu ve o da bizi yeni çıkan bir yerli gerilim kitabına yönlendirdi. Büyükbabamdan önce kasaya gidip kitabın parasını ödedim ve çalışan da kitabı kahverengi bir kâğıda saracak kadar nazikti.

"Sanırım bir fincan kahve içebilirim," diye açıkladı Büyükbaba, hâlâ düz olan karnını sıvazlayarak. Zaman onu gençliğindeki cüsse ve kas yapısından mahrum bırakmış olsa da, yaşına göre hâlâ düzgün ve bakımlıydı.

Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Geçtiğimiz bir yer vardı. Sanırım adı Sugar Bowl'du." Büyükbaba

başıyla onayladı ve yolu gösterdi.

Fırın kalabalıktı ve kapıyı açar açmaz tarçın ve şekerin baştan çıkarıcı kokusu burun deliklerimi doldurdu. Midem gurulduyordu. Bir espresso makinesinin vızıltısı, sohbet eden ve gülen müşterilerin gürültüsüne fon oluşturunuyordu.

"Ah." Büyükbaba aniden telaşlanarak durdu. Bir elini başının tepesindeki tel tel beyaz saçların üzerinde gezdirdi. "Onunla bu kadar çabuk karşılaşacağımı tahmin etmemiştim."

Büyükbabamdan sipariş vermek için bekleyen müşterilere baktım. Dikkatli bakışları kasadaki ufak tefek bir kadının üzerindeydi. Ufak tefekti ve büyükbabamın yaşlarında görünüyordu, uzun gümüşü saçları ensesinde düzgün bir şekilde düğümlenmişti.

Omuzlarının sertliğine ve tezgâhın arkasındaki çocuğun şaşkın bakışlarına bakılırsa kadın ciddi biriydi.

Büyükbabamın eli ön kolumu kavradı. "Nasıl görünüyorum?"

Gülümsedim. "Bir milyon dolar gibi."

Başını salladı. "Kasabalı olmadığımız için muhtemelen bu konu açılmayacaktır ama eğer sıkıştırılırsanız Krallar'dan olduğunuzu söylemeniz daha kolay olacaktır."

Kafam tamamen karışmış bir halde ona baktım.

"Kasabadaki eski rekabet," diye açıkladı fısıltıyla. "Drama artık öldü sayılır ama Greta biraz eski kafalı. Eskiden kasabalıysan bir taraf seçerdin, Sullivan ya da King. Ve Greta her zaman *sıkı sıkıya* Kralların tarafını tutmuştur." Gözleri uyarırcasına benimkilere dikildi. "Bunu benim için mahvetme."

Gülmeye başladım ama delici bakışları bakışlarımı yakaladığında öksürerek gülmemi bastırdım. "Evet-eyet, efendim," diye mırıldandım.

Kadın siparişini beklemek için kenara çekildiğinde, büyükbabam cesaretini toplayarak onu selamlamak için ayağa kalktı. "Evet, Greta, seni burada görmek bir zevk."

Kadın döndü ve sert yüz hatları hemen yumuşadı. "Oh, Arthur, bu bir sürpriz."

Gülümsemesi genişledi, gözlerinin kenarları kırıştı. Ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Günü torunum Logan ile geçiriyorum." Büyükbabamın eli sırtıma vurdu.

"Ne kadar güzel," diye cevap verdi ve sıkmam için elini uzattı.

"Sizinle tanışmak çok güzel." Elini nazıkçe tuttum, sıkıca kavraması beni şaşırttı.

Büyükbabam öne çıktı ve paketlenmiş kitabı uzattı. "Kitapçıdaydım ve bunu beğenebileceğinizi düşündüm."

Kitaba baktı ve yemin ederim ki sert yaşlı kadın gerçekten de kızardı. Eli boynundaki altın madalyona gitti.

"Aman Tanrım, Arthur. Çok naziksin." Kitabı gülümseyerek kabul etti. "Teşekkür ederim."

"Affedersiniz, Bayan Tiny? Siparişiniz hazır." Yumuşak kahverengi gözlü, sarışın, güzel bir kadın ona küçük beyaz bir çanta uzattı.

Greta başıyla onayladı ve çantayı aldı. "Teşekkür ederim, Sylvie." Büyükbabama ve bana döndü ve gülümsedi. "Arthur, Logan, iyi günler."

Büyükbabam kapıdan çıkana kadar Greta'yı izledi. Aşık bir adama huşu içinde baktım.

İnanamayarak başımı salladım.

Bir yerde *uzun süreli bağlılıklar* gibi şeyler hakkında endişelenecek kadar uzun süre kalmamıştım. Ayrıca, çeşitli insanlarla iyi vakit geçirmenin yanlış bir tarafı yoktu.

Yaşa ve yaşat - bu şekilde çok daha az yan hasar olduğunu öğrenmiştim. Sonunda Greta gözden kaybolunca boğazımı temizledim. "Kahve için hazır mısın?"

"Ah." Büyükbabam elini aramızdaki havaya vurdu. "Gerek yok. Ben iyiyim. Yürümeye devam edelim."

Öğleden sonra en sevdiğim insanla çok ihtiyaç duyduğum zamanın tadını çıkardım. Kaybedilen sezonun gerginliği ve hayal kırıklığı yavaş yavaş azalmaya başladı.

Büyükbaba Haven Pines'ta edindiği arkadaşları, koridorun sonundaki ateşli dedikodular ve Greta'yla tesiste ablasını ziyaret ederken nasıl tanıştığı hakkında hikâyeler anlattı. Görünüşe göre kasabadaki herkes ona Bayan Tiny diyordu.

Dolambaçlı bir tempoda yürüdük, büyükbabam yorulduğunu hissettiğinde durduk, ama bu sık değildi. Hâlâ ne kadar enerjik görüldüğüne çok şaşırmıştım.

"Buralardayken arkadaşlarıyla görüşüyor musun?" diye sordu. Büyükbabam, takım arkadaşım olmayan arkadaşlarımla görüşebildiğim tek zamanın sezon dışı dönem olduğunu biliyordu.

"Trent, Max ve Billy buralardalar. Daha sonra birkaç kadeh bir şeyler içebiliriz." dedi.

Başını salladı. "Bu iyi bir şey. Arkadaşlarına her zaman zaman ayırmalısın."

İş-yaşam dengem konusunda endişelendiğini biliyordum ama bilmediği bir şey vardı. Anladığım kadarıyla denge eksikliğim *nedeniyle* oyunumun zirvesinde olabildim.

Sezon boyunca ragbi benim tüm dünyamdı. En iyi olmak için başka hiçbir şeye yer yoktu. Bu özel sezon dışı dönemde becerilerimi korumak için ekstra sıkı çalışmam ve aynı zamanda vücuduma bir mola vermem gerekiyordu ki bu neredeyse imkansız görünüyordu.

Deniz feneri iskelesinin sonuna varıp geri döndüğümüzde, sahile özlemle baktı.

Turist sezonunun en yoğun olduğu dönemde hayal ettiğim kadar kalabalık değildi, ancak yine de suda birkaç cesur ruh ve hatta hafif battaniyelere sarınmış, kumda oturan insanlar vardı. Bazı çocuklar futbol topu atıyor ve gülüyorlardı.

", biraz yaşayalım," diye takıldım.

Çoraplarımızı ve ayakkabılarımızı sahilde gelişigüzel bir yığın halinde bıraktık. Büyükbabamın pantolonunun paçalarını kıvrırmak için diz çöktüm ve sonra kendi paçalarını kıvrırdım. Kumlu sahil boyunca yürüdük, soğuk suyun ayaklarımızı yalamasına izin verdik. Su serindi ama ferahlatıcıydı.

Kıyı şeridi boyunca yürürken önümüzde bir futbol topu yuvarlandı. Lisede olması gereken genç bir çocuk topun arkasında koşuyordu.

"Özür dilerim! Affedersiniz," diye seslendi.

"Sorun değil." Büyükbabam aşağı uzandı ve

Top.

Çocuk afallamış bir halde bana baktı. "Kahretsin, sen Logan Brown'sın."

Gülümsedim, başımı salladım ve elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi hevesle kavradı ve . "Ben Seth. Ben bir

Midwest Michigan Üniversitesi'nde geri koşuyor. Koç Sullivan bize tüm maç kasetlerinizi inceledi. Oyun içi konuşmalarınız kesinlikle gerçek dışı."

"Şaka mı yapıyorsun? Sağ ol evlat." Rugby, Amerika'da futbol ya da diğer ana akım sporlar kadar yaygın olarak tanınmıyordu. Takımında oyun kurucu olmak gibi bir şey olsa da, *başka* birinin bunun ne olduğunu bilmesi eğlenceliydi.

Seth, arkasından ağız açık bakan diğer iki genç adama doğru eliyle işaret etti. "Bir iki tur atmak ister misin?"

Deri kaplı elini topun etrafına sarmış olan büyükbabama baktım.

"Bir deneyeyim mi?" Ona sordum.

Çenesiyle gitmemi işaret ederken muzip sırıtışı yavaşça yayıldı. "Canına oku evlat."

Büyükbabam mükemmel bir rugby pasıyla topu yanlamasına bana attı. Üç çocuk peşimden koşarken tezahürat yaptılar. Ayak parmaklarım yumuşak kuma gömüldü ve bacaklarım pompalandıkça baldırlarım yandı. Kalp atışlarım onların tezahüratlarıyla aynı anda atıyordu.

Beni durdurma çabalarını boşa çıkardım ve kumsalın sonuna ulaştığımda gülmeye başladım. Her şeyi olurluna bırakıp bir süre etrafta dolaşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştum. Nefes nefese kalmamıştım ama sol dizimdeki hafif sızıdan nefes almak zorundaydım.

Hâlâ bana sorun çıkarıyordu ve kumda koşmak kesinlikle yardımcı olmuyordu. Nefes almak için ellerimi kalçalarımaya dayadım.

Kafamı kaldırıp suyun yanında büyükbabamın yanında gülümseyen bir MJ gördüğümde kalbim daha da hızlı çarptı, elleri benim duruşumu taklit edencesine ince belinin üzerinde duruyordu.

Kahverengi atkuyruğu rüzgârda savruluyor, birkaç gevşek saç teli ateşle öpülmüş gibi güneş ışığını yakalıyordu. Büyükbabam yönümüzü işaret ederken dokumakta olduğu ipliği dikkatle dinliyordu.

"Tekrar gitmek ister misin?" Seth sordu.

Başımı salladım. "Çok isterdim ama ..." Başımla büyükbabamı ve MJ'i işaret ettim. "Gidip bir şeye bakmam lazım."

Seth sırtıttı. "Oh, anladım. Endişelenme, dostum." Tekrar tokalaşmak için elini uzattı. "Gerçekten teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti." MJ ve büyükbabama doğru yavaşça koşmaya başlamadan önce son bir kez elini sıktım.

Yaklaştıkça kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. MJ'in üzerinde esintiyle sallanan bol, yumuşak yeşil bir eşofman altı vardı. Eşleşen üst kısmı çeyrek fermuarlı bir sweatshirt'tü. Fermuarı açılmıştı, bronzlaşmış teni ve siyah bikini üstünün bağları ortaya çıkmıştı. Dişlerimle çözdüğümü ve bunu yaparken acele etmeden nefesini içime çektiğimi hayal ettim. Gündelik eşofmanları onu çok rahat gösteriyordu, sanki gezegendeki en sinir bozucu insan o değilmiş gibi.

Büyükbabamla konuşurken gülümsüyor ve arkadaşları olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kadın grubunu işaret ediyordu.

Kız kardeşler, belki?

Bu düşüncüyü kafamdan silkeledim. Neden birdenbire gizemli MJ King hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ben yaklaştıkça, MJ yavaşça alkışlamaya başladı.

"Çok etkileyici," dedi. "Bir grup genci yok etmek egon için harikalar yaratıyor olmalı." Gözlerindeki alaycı parıltı sırtışıma daha da genişletti.

"Üniversiteye gidiyorlar," dedim. "En az yirmi yaşındalar." Genç çocuklara tekrar baktım. "Sanırım. Ne yapıyorsun, Kedicik?"

Tek kaşı havaya kalktı. "Yavru kedi mi?"

"Thunder'ı sevmeyen sendin." Omuz silktim. "Sadece başka bir şey deniyordum."

"Bunu daha az sevdim." Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi ve bir gülümsemeyle savaştığını söyleyebilirdim.

Kahretsin, teslim olmamaya çalışırken çok tatlıydı.

MJ büyükbabamın omzuna nazik bir el koydu. "Bay Brown bana bugün ikinizin epey macera yaşadığınızı söyledi."

Esintiyi, berrak sonbahar havasını ve öğleden sonra güneşinin ela gözlerini mavi, kahverengi ve toprak tonlarının bir cümbüşü haline getirmesini severek sııttım.

"Harika bir gündü," dedim. "Şimdi daha da iyi."

Boynunda yumuşak bir kızarıklık belirdi. "Şey." Boğazını temizledi. "Sanırım seni yalnız bırakacağım."

"Hey, saatin kaç olduğunu biliyor musun?" O kaçmadan önce sordum.

MJ'in kaşları hafifçe çatıldı, sonra elini cebine atıp telefonunu çıkardı. "Saat neredeyse dört."

"Oh, tamam. Güzel." Telefonunu işaret ettim. "Maça geleceğine dair senden henüz bir haber alamadığım için o şeyin bozulmasından endişeleniyordum."

Büyükbabamdan gelen yumuşak, alaycı bir *ooh*, topuklarımın üzerinde geri sallanırken beni sadece teşvik etti.

MJ omuzlarını dikleştirdi. "Telefonum gayet iyi durumda."

Dilimi yanağımın içine soktum. "Bunu duyduğuma sevindim. Akşam yemeğinden önce seni geri götürmeliyiz, ihtiyar," dedim. "Görüşürüz, MJ."

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Büyükbabam ve ben kumun üzerinden geri yürüdük. Telefonum çaldı ve ekranda bilinmeyen bir numaranın yanıp söndüğünü gördüğümde onun olduğunu anladım. Sırıttım canımı acıtacak kadar genişledi.

Dört küçük kelime. Kazanmış gibi hissettirmemesi gereken dört kelime, ama tanrım, hissettirdi.

BİLİNMIYOR

Bunu düşüneneğim

Ve işte böyle, berbat ruh halim buharlaştı. Bunu düşünüyordu. Benim hakkımda. Ve bu benim bütün günümü güzelleştirdi.

YEDİ

MJ

Mor kazağımın kollarını ellerimin üzerine sıyırarak çiftçi pazarında dolaşırken, ^{çıtır} havası unlu mamullerin ve baharatlı balın kokusunu taşıyordu. Tezgâhlar balkabakları, kabaklar ve son yaz çiçekleriyle dolup . Sonbahar Outtatowner'ı resmen ele geçirmişti ve yerel halk ev yapımı reçel kavanozları, elma şarabı çörekleri ve turuncu kurdelelerle bağlanmış mısır sapı demetleriyle mevsime ayak uyduruyordu.

Kayınbiraderim Duke'un çiftlik tezgâhına doğru ilerledim, bir sıra müşteri tombul yaban mersini ve koyu menekşe reçeli kavanozlarıyla dolup taşan sepetleri hayranlıkla seyrediyordu. Duke her zamanki gibi huysuz bir şekilde tezgâhın arkasında durmuş, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Bugünlerde, küçük bir çocuğa reçel kavanozunu uzatırken daha yumuşak bir hali vardı, çocuk da ona bakıp gülümsüyordu. Kız kardeşim Sylvie onun üzerinde kesinlikle bir sihir yaratmıştı ve bu düşünce beni gülümsetti.

"Hey, Dukey," diye şarkı söyleyerek yaklaştım ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum.

"MJ," diye selamladı, sesi kaba ama gözleri sıcaktı. "Reçel için mi geldin yoksa sadece beni rahatsız etmek için mi?"

"İkisi de," dedim sırtarak, ekranı tarayarak. "Yaban mersinli lavantalı olan hâlâ duruyor mu? Bug çok övüyordu."

"İstersen son kavanoz senin olsun," dedi ve tezgâhın altına uzanıp özenle bağlanmış kırmızı pötikare kurdeleli küçük bir kavanoz çıkardı.

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Bu kadar yumuşak olmayı bıraksan iyi edersin." Fısıldamak için eğildim. "Herkes fark etmeye başladı."

Masasının arkasından kükredi ve ben de güldüm. Duke'la dalga geçmek neredeyse her şeyi yeniden normal hissettiriyordu.

"Seninle burada tanışmak güzeldi." Logan'ın şakacı sesi omzumun üzerinden süzüldü ve ben donakaldım.

Ben yerimde çakılı kalırken Duke'un gözleri kısıldı.

Duke kız kardeşimle evlendiğinde ve King-Sullivan rekabeti bir kenara bırakıldığında, bir şekilde istemeden üç aşırı korumacı erkek kardeş *daha* miras almıştım.

Ama *şu* anda Duke Sullivan'ın varlığının ne kadar korkutucu olabileceğinden nefret etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Kız kardeşimin kitapçıda Logan'la yaşadığım utanç verici karşılaşmayı Duke'a anlattığından hiç şüphem yoktu.

Döndüm ve kafam karışmış gibi davrandım. "Özür dilerim, birbirimizi tanıyor muyuz?" Logan hiç şaşırmadan güldü ve elini masanın üzerinden Duke'a uzattı.

"Merhaba. Ben Logan."

Logan'ın gözleri bana kayarken dudaklarında sıradan bir gülümseme belirdi.

Sırtışı çileden çıkarıcıydı, kazanmaya alışkın olduğunu, kadınların ayaklarına kapanmasına alışkın olduğunu gösteren türden bir sırtışı. Ondan nefret etmek istedim. *Ondan* nefret etmek istedim. Ama her yaklaştığında nabzımın yükselmesi vücudumun tam olarak benim tarafımda olmadığını gösteriyordu.

Geniş göğsünü saran lacivert bir Henley'in üzerine giydiği ekose gömleği ve kesinlikle daha iyi günler görmüş kot pantolonuyla sinir bozucu derecede yakışıklı görünüyordu. Saçları yataktan yeni kalkmış gibi hafifçe dağınıktı ve ilk aklıma gelen şeyin o yatağı onunla birlikte başka birinin işgal edip etmediğini merak etmek olmasından nefret ediyordum.

Duke isteksizce kolunu uzattı ve elini Logan'ınkinin içine koydu. Ellerinin aramızda sıkışmasını izledim.

Beni neredeyse kıkırdatabilecek kadar tuhaf ve esprili bir erkeklik gösterisiydi.

Küçük reçel kavanozunu kolumdaki örgü alışveriş çantasının içine yerleştirdim ve Duke'a doğru kaldırdım. "Reçel için teşekkürler. Görüşmek üzere."

Duke'un yüz ifadesi yumuşadı ve başını salladı. Logan'a bakmadan Sullivan Farms standından ayrıldım ve çiftçi pazarında yürümeye devam ettim.

Logan peşimden geldi, sadece birkaç adım arkamda sessiz bir gölge gibi.

"Logan," dedim, kısa bir süre durdum ve ona bir bakış attım.

Başını eğdi, o lanet sırtış hâlâ yüzünde oynaşıyordu. "Evet?"

Masum görünmek için elinden geleni yaptı ama ben onun içini görebiliyordum. Başımı salladım ve yürümeye devam ettim.

Logan yanıma geldi. "Bu arada mor renk sana çok yakışmış. Sanırım bu benim en sevdiğim renk olabilir."

"Acımasısın," diye mırıldandım, göz ucuyla ona bakarken Göz.

"Ve sen de inatçısın," diye karşılık verdi, sesi hafifti. "Bu şu anlama gelebilir biz iyi bir eşiz."

"Birbirimize hiç uymuyoruz," diye cevap verdim, esinti arttıkça kazağımın kollarını ellerimin üzerine çekiştiriyordum.

Hayal edebiliyor musun? Profesyonel bir sporcunun ayaklarına kapanan kadınları ve onun beni seçtiğini?

Burnumdan bir alay kaçtı, ama sanırım bunu flört etmek olarak algıladı, çünkü yaklaştı. "Sanırım sen de görüyorsun," diye alay etti, sırıtışı genişledi.

Yürümeyi bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Logan, neden beni takip ediyorsun?"

Sırıtışı silahsızlandırıcıydı ama ses tonu rahattı. "Çünkü bana durmamı söylemedin."

Gülümsememi engelledim. Haklı olmasından nefret ediyordum.

Yarım ağızla, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

İfadesi yumuşadı, gözlerindeki alaycı parıltı yerini daha samimi bir şeye bıraktı. "Büyükbabam mükemmel bir karakter yargıcıdır ve senden hoşlanıyor. Ayrıca, belki de sadece seninle konuşmayı seviyorumdur."

Cevap vermek için ağızımı açtım ama rüzgâr yüzümdeki bir tutam saçı çekiştirirken kelimeler boğazımda düğümlendi. Ben onu fırçalayıp uzaklaştıramadan Logan uzandı ve parmaklarıyla nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Jest hızlıydı ama parmak uçlarının sıcaklığı bir an bile geçmedi ve birdenbire içimdeki hava boşalmış gibi hissettim.

Logan, Trent'in en iyi arkadaşıydı. Aklım *keşkelerde* dolaşmamalıydı.

Elini indirdi ve hafifçe geri çekilerek bana alan açtı. "Seni kızdırmak gerçekten çok kolay, biliyor musun?"

"Belki de beni sinirlendirmeye çalışmaktan vazgeçmelisin, o zaman," diye mırıldandım, ancak sesim amaçladığımı ısırdıktan yoksundu.

Yaklaşırken kıkırdadı, sesi alçak ve toktu. "Elimde değil. Seni . . büyüleyici buluyorum, MJ."

Çenemi meydan okurcasına kaldırarak bakışlarını üzerimde tuttum. "Yatağına giderken ayağım takılıp düşmediğim için mi büyüleyici?"

Ondan bir kahkaha yükseldi. "Bunu düşünmüyordum ama şimdi düşündüğüme eminim."

Burnumdan bir kahkaha attım ve yanımdaki masaya bakarak ev yapımı mumları inceliyormuş gibi yaptım. "Yemin ederim bu kasabadaki en az ilginç insan benim."

Boğazından derin bir ses yükseldi. "Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

Gülümsemeye karşı koyarak yürümeye devam ettim. "Çok cesursun, biliyorsun değil mi?"

"Sinir," diye tekrarladı, sesine eğlence karışmıştı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim ve taze çiçeklerden oluşan bir sergiyi taradım. "Bu değil."

"Elbette öyle," dedi masaya rahatça yaslanarak, gözleri hiç benimkini bırakarak. "Aksi takdirde, hâlâ benimle konuşuyor olmazdın."

İçimi çektim, küçük bir vazoyu elime alıp inceliyormuş gibi yaparken midemdeki dalgalanmayı görmezden gelmeye çalıştım. "Çok çekilmezsin."

Dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Sinirlendiğinde de çok sevimli oluyorsun."

Ona ters ters baktım ama bakışlarındaki sıcaklık nabzımı hızlandırdı. "Başka bir yerde olman gerekmiyor mu? Pratik yapman? Çıplak ellerinle odun keserek ya da aynı derecede saçma bir şey yaparak o fanilayı iyi bir şekilde kullanman gerekmiyor mu?"

Güldü, sesi derin ve . "Güven bana, tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Sesindeki samimiyet beni hazırlıksız yakaladı ve bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum.

Öylesine flört etmiyordu. *Ciddiydi*. Ve bu, söyleyebileceği her şeyden daha korkutucuydu.

Boğazımı temizledim ve vazoyu masaya geri ittim. "Peki, pazarın tadını çıkarın. Benim yapacak işlerim var."

Cevap veremedenden döndüm ve kalbim göğsümde çarparak uzaklaştım.

"Hâlâ maça gelmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Elimde olmadan omzumun üzerinden son bir kez baktım ve sırtıtmaya karşı koydum. "Hâlâ düşünüyorum." Şakağıma vurdum.

Logan orada durmuş, o sinir bozucu sırtışıyla beni izliyordu, sanki bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibiydi.

JP'nin gözlerden uzak evine hayretle ^{baktım}. Ağaçların arasına sıkışmıştı, siyah dış cephesi neredeyse arkasındaki ormanın içinde kayboluyordu. Geniş avlusu

Michigan Gölü'ne uzanan kumul uçurumuna doğru ilerledikçe genişliyordu. Evin yan tarafına Hazel'ın büyük beyaz okul arabası park edilmişti; ülkeyi boydan boya gezmek için kullandığı yenilenmiş bir okul otobüsüydü bu.

Arkamdan Duke'un kamyoneti garaj yoluna girdi ve ben gülümsedim. Duke indi ve oğullarını arka koltuktan almadan önce bana başıyla selam verdi. Sylvie sırttı ve kapalı bir tabak tuttu.

Sugar Bowl'dan aldığım kutu turtayı kaldırdım ve omuz silktim. O yanıma geldiğinde JP'nin evine döndüm. "*Ev sahipliği* yapıyor. Hiç hayal etmiş miydin?"

Sylvie'nin sırtışı sanki JP'nin yolunu bulacağını başından beri biliyormuş gibi genişledi. Omzu şakacı bir şekilde benimkine çarptı. "Hazel bir cadı, unuttun mu?"

Kıkırdadım ve başımı salladım. Hepimiz Hazel'ın JP için doğru kişi olduğunu biliyorduk. Dramatik bir yeteneği ve hafif cadı bir tarafı vardı, bu da JP'nin kaçmasına neden olmalıydı. Bunun yerine, onu tamamen büyülemişti.

Teddy dışarı fırladı ve yedi yaşındaki bedenini verandanın basamaklarından aşağı fırlattı. "Merhaba!" diye bağırdı, arkasına bile bakmadan. Teddy'nin JP'nin DNA'sını paylaştığını inkâr etmek mümkün değildi; gergin gardırobuna kadar her şeyiyle bana ağabeyimi hatırlatıyordu. Küçük Teddy'nin nihayet ailemizdeki yerini bulduğunu düşündükçe göğsüm sıkışıyordu.

Hazel gülümseyerek onu takip etti. "Merhaba!" El sallarken gülümsemesi parlak ve dostçaydı. Arkasından JP kaşlarını çattı ve ifadelerindeki keskin zıtlık beni güldürdü.

"Teddy! Bekle!" Merdivenlerden aşağı tırmandı. "Bu çocuk bir saniye bile yavaşlamıyor."

"Buralarda takılmayacak mısın?" diye sordum, hayal kırıklığına uğramıştım çünkü Hazel'ı tanımaktan keyif alıyordum.

Sırttı. "Bu gece olmaz. Teddy'nin Ben ve Tillie ile bir oyun randevusu sözü vardı, o yüzden Sloane ve ben onları kasabaya götüreceğiz." Hazel araba yoluna baktı. "Böcek yok mu?" diye sordu çantasının kayışını düzeltirken.

Omuz silktim. "Bir arkadaşıyla sinemaya gideceğini söyledi."

"Huh," dedi Hazel kaşlarını muzipçe kaldırarak. "Sloane da büyükbabası için aynı şeyi söylemişti. Sonra görüşürüz, timsahlar."

Hazel beni orada öylece bıraktı, teyzemin Sloane'un büyükbabası Bax ile olduklarını ne zaman itiraf edeceğini merak ediyordum. Onların dostça

sohbetler günlük kahvelere ve iskelede y r y  lere d n  m   t .   imden gülümsedim ve başımı sallarken bo azımda yumuşak bir ses çınladı.

Her zaman torunlarını bahane ederlerdi ama ne zaman onun adı geçse yanaklarının kızarmasının kaynağının o olduğunu biliyordum.

Duke kalçasında Gus'la yanımıza yakla tı ında kaşlarını çattım. "Hey, Red'in bugün geleceğini sanıyordum."

Sylvie gözlerime bakmadı ama JP'nin evine doğru sırttı. "O arkamızda."

Yüzüm buru tu. Red yarı bağımsız apartman dairesine ta ındı ından beri onu özlüyordum. Deneme ilaçları erken başlangıçlı bunamasını yavaşlatmak için harikalar yaratıyor olsa da, JP'nin evine kendi başına gitmesi mümkün değildi.

Sylvie kaşlarını kaldırıp gülümseyerek yanımdan geçip Duke'le birlikte eve doğru yürürken durumu daha da netle tirmed .

Hazel arabasını garaj yolundan çıkarırken iki kez korna çaldı ve camdan a a ıya doğru giden başka bir kamyonu el salladı.

Bu sefer kalbim yerinden çıkacaktı.

Logan sürücü koltu undan sırttı. Yanında Arthur vardı ve Red de taksinin arka koltu undaydı.

"Bu da ne böyle..." Logan'ın kamyonetini JP'nin garaj yolunda Duke' nkinin yanına park etmesini izlerken kendi kendime fısıldadım.

Yerimde duramıyordum.

"MJ!" Arthur kamyonandan indikten sonra ellerini birbirine  ırttı. "Ben de burada olmanı umuyordum."

Bana doğru yürüdü, ellerini omuzlarıma koydu ve onları sıktı.

"Merhaba, Bay Brown." Doğrudan Logan'a baktım. "Bu bir sürpriz."

Red yürürken Arthur kıkırdadı. "Selam ufaklık. Uzun oldu."

Kalbim Red Sullivan için kabarıırken g zya larım göz kapaklarıma hücum etti. "Hey, Red."

Kollarımı ona doladım ve sıktım. Kötü günleri, kafasının karışık ve korkmu  olduğu günleri hatırlamak çok kolaydı. Çoğu zaman onu sakinle tirebilecek, güvende olduğunu ve ona değer verildiğini hatırlatabilecek tek kişi benmi im gibi geliyordu.şimdi sanki yeni bir adam olmuştu. Mavi gözlerinde her zaman temkinli,  a kın bir şüphe olacaktı ama bugün parlak ve berraktılar.

Güzel bir gün.

Bana doğru baktı. "Kahvenin benim evimde daha iyi olduğuna söz veremem ama sohbet etmek istediğinde seni bekleyen bir fincan var."

Duygularımı geri yuttum. "Gelecek hafta. Bu bir randevu."

Arthur onu işaret ederken Red bana göz kırptı. "Hadi gidelim. Şartlı tahliyem birkaç saat içinde doluyor. Hadi biraz sorun çıkaralım."

Red'in kucağına son bir kez eğilirken göğsümden bir kahkaha fırladı. İki adam JP'nin evinin merdivenlerini tırmandı ve kardeşim şaşkın bir bakışla ona kapıyı açtı. Gözleri bana kaydı ve omuzlarımı kaldırdım. Benim yanımdan Logan'a baktığında bakışları karardı. Başımın çaresine bakabileceğimi göstermek için başımı hafifçe salladım.

Aşırı korumacı ağabeyim tatmin olmuş bir şekilde evin içinde kayboldu.

"Bunlardan birini nasıl alabilirim?" Logan'ın derin sesi omzumun üzerinden süzüldü ve sıvı sıcaklığı onu takip etti.

"Randevu mu?" Ona dönerek sordum.

Kollarını kavuşturdu ve JP'nin mülküne baktı. "Bir randevu. Şu sarılmalardan biri. Seçici değilim."

Bir kaşımı kaldırdım ve verandanın basamaklarını çıktım. "Çekici, yakışıklı ve elli beş yaşın üzerinde olun."

Kolları da sırtışı kadar geniş açılmıştı. "Üçte iki fena değil."

Gözlerimi devirerek en üst basamaktan ona baktım. "Ben ciddiylim.

Kardeşimin evinde ne yapıyorsun?"

Logan içini çekti ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Büyükbabam çok popülerdir. Bir sürü arkadaş edinir. Red onu davet etti ve onu dışarı çıkarmam için bana ihtiyacı vardı."

Gözlerim kısıldı. "Uygun."

Merdivenlerden yukarı yürüdü ve geldiğinde durakladı. "Öyle değil mi?"

Logan evin içine doğru yürüdü, kendini evin kumaşına katladı.

Ailem.

Verandada durdum ve nefesimi düzene soktum. Logan'ın beni sinirlendirmesine izin vermeyi reddettim. İhtiyacım olan son şey onun ne kadar silahsız olabileceğinin bir kez daha hatırlatılmasıydı.

Teslim olmuş bir iç çekişle, cevizli turta kutumu eve taşıdım.

Akşam yemeği şaşırtıcı derecede eğlenceliydi -Arthur ve Red o kadar iyi anlaşıyorlardı ki hızlı bir dostluk kurmalarına şaşmamak gerekirdi. Arthur, Red'in kendini tekrar etmesine ya da eski bir hikâyeyi anlatırken sanki otuz yaşındaymış ve yeniden küçük çocuklar yetiştiriyormuş gibi konuşmasına hiç aldırmıyordu. Birlikte hiç tempo kaybetmiyorlardı ve ikisinin de kahkahalarını duymak ruhumu rahatlatıyordu.

Sylvie, JP'yi Hazel ve Teddy konusunda dürtüp durdu. Yüzü sertti ama bir şeyler sakladığı belliydi çünkü hayatındaki kadından bahsedildiğinde kulaklarının ucu kızarıyordu.

Bu sırada Logan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Büyüleyiciydi ve ailem olan yama işi yorgana kusursuz bir şekilde uyuyordu. Duke ve JP iş konuşurken Logan hiç yerinde durmuyordu. Red, Duke'ün rodeodaki buldokçuluk günlerini anımsadığında, Logan öne doğru eğildi ve dinlerken ön kollarındaki kaslar esnedi. Yemek bittikten sonra Logan masayı toplamaya ve bulaşık makinesini doldurmaya yardım etmek için ayağa fırladı.

Duke, JP ve Logan'ın daha önce binlerce kez yapmış gibi bulaşıkları temizlemek için birlikte çalışmasını izledim.

Red yanıma yaklaştı ve eğilerek fısıldadı. "Her gün bir olimpiyat sporcusu iş yerinizde dolaşmıyor. Bundan faydalanmamak büyük bir kayıp gibi görünüyor."

"Yardımcı olmuyorsun Red," diye fısıldadım dişlerimi sıkarak. Hain arkadaşım yanımda sadece kıkırdadı.

Logan sanki kendisinden bahsettiğimizi biliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. Gözleri hemen benimkilere takıldı ve göz kırptı.

Sistemime sıcaklık doldu. Omurgamda bir ürperti yükselirken sanki oda etrafımda daralıyormuş gibi hissettim.

Onun beni bu kadar kolay sinirlendirmesinden, yerinde tutmak için çok çalıştığım savunmamı kaldırmamasından nefret ediyordum.

Ama gerçekten o kadar kötü olur mu?

Kendimi bildim bileli, güvenli seçimler yapan iyi bir kız olmuştum. Logan'ın gözlerindeki bakışla ilgili bir şey, bir kez olsun *kötü* olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeyi çok kolaylaştırdı.

Derin bir nefes aldım.

Sadece başka bir gün. Başka bir akşam yemeği. Bu bir şey değil.

Ama Logan'ın bakışlarının, sanki çözülmeye değer biriymişim gibi beni süzmesi, belki de sorun *o* değildir diye düşünmeme neden oldu.

Belki de sorun onun denemesini ne kadar çok istediğimdi.

SEKİZ

MJ

Sonunda neden bir maça gitmeye karar verdiğimden TAM OLARAK emin değilim.

Belki de JP'nin duygularıyla savaşmamam konusunda yaptığı rastgele moral konuşmasıydı.

Belki de Logan'ın büyükbabasına karşı ne kadar tatlı olmasına rağmen onun da Trent gibi olduğunu kanıtlamasını istediğim içindi.

Belki de sahilde çocuklarla oynasırken çok *rahat* görüldüğü .

Belki de başka bir adamın sahte vaatlerine kanmayacağımı kendime kanıtlamak içindi.

Belki de o lanet gamze yüzündendir.

Gerçek nedeni ne olursa olsun, sonunda bir ragbi gösteri maçına katılmak için iki saat yol gidip Chicago'ya gelmiştim.

Logan bana sezon dışında, yukarı Orta Batı'da yer alan bir takım olan Western Wildhawks ile çift maçın ilkinde oynayacağını söylemişti. Arabada oturmaktan kığım ağrıyordu ve kıyafetimi kontrol ettim. Bir kot pantolon ve avcı yeşili bir Henley seçtim ve altın takılarla eşleştirdim. Bileğimdeki altın saç lastiğini ayarladım. Takımın renklerine uygun altın ve yeşil bulmak son dakikada biraz zor oldu.

Saçlarımı kıvırdım ve biraz makyaj yaptım. Bunun doğru olmasını ve gişede beni bekleyen biletler olmasını umdum.

Ayrıca konuşmayı seven insanların yanına oturmak için dua ettim. Rugby konusunda *hiç* deneyimim yoktu, bu yüzden sorularıma cevap verecek biri olmazsa kaybolacağım kesindi.

Burnumdan derin bir nefes çektim, arabamdan inip stadyuma doğru ilerlemeden önce cesaretimi topladım. Chicago rüzgârı beni ısırdı ve ceketimi kapattım.

"*Kahretsin,*" diye mırıldandım. İlk yarıdan önce donarak ölmek için bir takım battaniyesi ya da başka bir şey almam gerekecekti.

Rugby'de yarı saha oyuncusu var mı ki? İçimden homurdandım. *Ben neden buradayım ki? Doğru ya, lanet olası bir gamze.*

Kalabalık otoparka doğru yürüdüm. Futbol maçlarında gördüğüm gibi, insanlar daha maç başlamadan önce kuyruğa girmiş ve kutlama yapıyordu.

Yeşil ve altın rengi, Wildhawks'ın rakiplerinin mavi ve siyah renklerinin tam zıttıydı. Taraftarlar tezahürat yapıyor ve beni yanlarına çağırarak sosisli sandviç ya da fasulye torbası atma oyunu teklif ediyorlardı. Kibarca gülümsedim ve yürümeye devam ettim.

Gişe camına ulaştığımda sinirlerim tepeme çıkmıştı. "Merhaba," dedim. "Adım MJ King. Sanırım benim için bir bilet olabilir?"

Kabindeki kadın kibarca gülümsedi ve bilgisayarına bir şeyler yazdı. Durakladı ve sonra kaşları kalktı. "Bir dakika."

Beklerken elim kalçama vuruyordu. Kadın bir telsiz aldı ve düğmeye bastı. "Hey, Vince. Brown'dan özel bir ricam var. Misafiri geldi."

Özel istek mi?

Vince duyamadığım bir şeyle karşılık verdi ve kadın bana gülümsedi. "Burada beklerseniz, bir dakika içinde biri sizi almaya gelecek."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim ve kenara çekildim.

Birkaç dakika sonra Logan ortaya çıktı. Üniformasının sadece yarısını giymişti; koruyucu şortu, dizlerine kadar çekilmiş çorapları, sandaletleri ve günahkâr bir şekilde dar olan beyaz bir atleti vardı. Beline doğru daralan kalın kollarını ve göğsünü gösteriyordu. Bana doğru koşarken neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Bir an için arkamı dönüp gitmeyi düşündüm. Ama sonra Logan gülümsedi - o geniş, çocuksu sırıtış- ve bu düşünce soğuk Eylül havasında kayboldu.

"Gelmişsin!" Gülümsemesi parlak ve genişti.

El salladım ve dudaklarımı küçük bir gülümsemeye bastırdım. "Ben buradayım."

Yakından bakıldığında Logan nane ve taze duş kokuyordu. Saçlarının uçları nemliydi ve soğuğa rağmen üzerinden ısı yayılıyordu.

"Haydi," dedi ve eliyle işaret etti. "Seni kutuya götüreceğim."

"Kutu mu?" Arkasından takip edip gizlice bakarken sordum. Logan'ın mükemmel bir poposu vardı çünkü *tabii ki öyleydi*.

Üniformasının içinde kalın kalçalarının arka tarafının yuvarlak şekliyle ne kadar mükemmel bir orantı içinde olduğunu görebiliyordum. Bacaklarımın arasına yerleşirken o kalçayı avuçladığım bir an beni ürküttü.

Bu da neydi böyle?

Küçük asansöre girdiğimizde telaşla adımlarım duraksadı.

Logan kolumu kavradı. "İyi misin?"

Sesimi bulmaya çalışarak mırıldandım ve başımı salladım. Bir yaka kartını okuttu ve kadın düğmesine bastı. Sessizlik ve gerginlik asansörü doldurdu. Erkeksi kokusu her şeyi tüketiyordu ve karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Logan yer değiştirdi ve ben onun her hareketinin farkındaydım. Ön kolu benimkine değdi ve sıcaklık koluma ve göğsüme yayıldı.

"Bunu düşünmeyi bitirdin mi?" Sesi boğucu ve alçaktı. Ona baktım ve yumuşak bir gülümseme verdim. "Öyle görünüyor."

Döndü, artık kapılara değil, bana bakıyordu. Üzerimde duruyordu ve eli çenemi hafifçe kavramak için yukarı doğru hareket etti. Gözleri ağızıma kaymadan önce benimkilere dikilmişti.

Nefes aldım, dudaklarımı ayırdım, bundan sonra ne olacağından emin değildim. "Geldiğine sevindim." Boğuk sesi çakıl taşları üzerinde saf ipek gibiydi.

Benimki zar zor bir fısıltıydı. "Büyükbaban çok inandırıcı. Bana seyahatleyken bile saat farkına rağmen her hafta aradığınızı söyledi. Bunun çok tatlı olduğunu düşündüm."

"Her zaman bu kadar tatlı değilim..." Başparmağı yanağımda gezinerek arkasında bir yol açtı. "Ama olabilirim."

Boğazım kurumuş ve çiğdi.

Parmakları çenemi eğdi ve dünya onun elinin sıcaklığına ve asansörün sessiz uğultusuna daraldı. Gözleri dudaklarıma kaydı ve nefesim kesildi, o an gergin bir tel gibi gerildi.

Beni öpecek miydi? istiyor muydum?

Ona baktım, bekliyordum. Bir sonraki hamleyi onun yapmasını istiyordum, böylece ben yapmak zorunda kalmayacaktım.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldığında düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım.

Yanımda Logan boğazını temizledi.

O da ne olduğunu hissetmişti.

Asansörden indiğimizde ağızım açık kaldı. Tüm kat özel ve gösterişliydi. Önümde geniş, açık bir oda, içinde bir bar ve rahat oturma düzeninde çeşitli masalar, sandalyeler ve kanepeler vardı. Bunun ötesinde, cam duvarlı süitler sahaya bakıyordu. Birkaç garson barda konuşuyor ve maçıdan önce yiyecek ve içecek tepsilerini düzenliyor gibi görünüyordu. Takım renklerinde giyinmiş kadın ve erkekler sohbet ediyor ve süitlere girip çıkıyorlardı.

Beni geniş, açık bir süite götürdü. Elini sırtımın alt kısmına bastırdı. "Burası birçok WAG'in takıldığı yer."

"Wags?" Ben sordum.

"Eşler ve kız arkadaşlar."

Kaşlarım kalktı.

"Arkadaşlar ve aile. Bu tür şeyler," dedi hızla. Logan bir elini saçlarında gezdirdi ve kıkırdadı. "Her şey ücretsiz, ne istersen ye ve iç."

Camdan sahaya baktım ve kaşlarımı çattım. Süit neredeyse çok fazlaydı - cam duvarlar, pelüş koltuklar ve sonsuz yiyecek ve içecek kaynağı. Kendi gerçekliğimden kilometrelerce uzakta, sanki başka birinin hayatına girmiş gibiydim. Belki de öyleydin. Belki de Logan'ın hayatına girmiştin.

"Sorun ne?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bir şey yok." Gülümsüyormuş gibi yaptım. "Bu harika. Tekrar teşekkürler."

Bir adım öne çıktı. "Ne oldu?"

Omzum zıpladı ve burnum kıvrıldı. "Sadece sahadan çok uzakta. Kim nasıl bir şey görebilir ki?"

Kıkırdadı. "Sanırım buradaki pek çok insan aksiyona yakın olmaktansa bedava içki ve sıcak bir odayı tercih ediyor."

"Oh." Güldüm. "Doğru."

Yeşil gözleri kısıldı. "Mutlu değilsin."

Başımı salladım. Yapmak istediğim son şey onun duygularını incitmek ya da nankör görünmekti. "Ben mutluyum. Bu, tüm yıl boyunca yaptığım en havalı şey. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Logan şakacı bir şekilde gözlerini devirdi ve elimi tuttu. "Hadi gel."

Beni nazikçe odadan çıkardı ama bırakmadı. Elim onun eli tarafından yutuldu ve dokunuşunun sıcaklığı kolumdan akarak göğsüme yayıldı.

"Ön sırayı mı istiyorsun? Ön sırayı alacaksın." Alnında kararlı bir çizgiyle koridorda ilerlerken uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. Oyuncular başlarıyla selamladılar ama Logan kararlı bir adamdı.

Alt kata ulaştığımızda bir güvenlik görevlisinin önünde durdu. "Tony, onu yaklaştıracak misin? Tercihen açık aile koltuklarından birine. Ve lütfen üşümemesi için aşağıya bir takım battaniyesi gönder."

Tony önce Logan'a sonra da bana gülümsedi. "Elbette. Hiç sorun değil, efendim." Tony telsizinden bir arama yapmak için kenara çekildi.

Logan bana döndü ve ellerini nazikçe omuzlarıma koydu. "Hazırlanmam gerekiyor ama Tony ihtiyacın olan her şeyle ilgilenecek. Eğer üşürsen süit katına geri dön. Aksi takdirde, burada yiyecek ve içecekler için bir sunucu var. Neye ihtiyacınız olursa. Anladın mı?"

Ağzım açık kaldı. "Ben-bu-"

Logan sırtıttı. "İstediğin şey bu ve mükemmel. İyi eğlenceler." Omzumu nazikçe sıktıktan sonra arkasını döndü ve koridorda koşarak gözden kayboldu.

"Her şey hazır mı, bayan?" Tony sahaya açılan kapıyı işaret ederek sordu.

Huşu içinde başımı salladım ve onu takip ettim. Tarlaya doğru yürürken devasa gövdesi güneşe siper oldu. Bu seviyedeki alan alçak bir duvarla korunuyordu. Koltuklar dönerdi ve küçük, yarım ay masalar yiyecek ve içeceklerin konabileceği bir yer sağlıyordu. İzleyicilerin aksiyonu yakından görebilmeleri için küçük ekranlar bile vardı.

Tony küçük bir grupta göz göze geldi. "Bir kişilik daha yer var mı?"

Yeşil ve altın rengi bir forma giyen uzun siyah saçlı güzel bir kadın gülümsedi ve el salladı. "Tabii ki! Onu buraya gönderin."

Tony'ye gözlerimle yalvardım ama o sadece gülümsedi. "Emin ellerdesin." Küçük grubun yanında durdu. "Maria, bu Logan Brown'ın misafiri . . ." Yanıt vermemi bekledi. "MJ,"

dedim.

"Harekete daha yakın olmak istedi," diye bitirdi Tony.

Maria yanındaki koltuğu . "Tam benim tarzımda bir kız. Otursana."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdim ve onun yanına oturdum. "Teşekkür ederim."

"Yani ..." Gülümsedi. "Logan Brown, ha?" Kaşlarını salladı ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "Yedili turnuvada yarışmamasına çok şaşırmıştık ama onun gösteri takımında olması tüm bu ekstra maçları çok daha heyecanlı hale getirdi."

Yediler mi? Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece gülümsedim ve başımı salladım. Kısa süre sonra bir kadın Wildhawks renklerinde pelüş bir yün battaniye getirdi. Etrafımdaki koltuklar hızla her iki takımdan oyuncuların arkadaşları ve aileleriyle doldu. Taraftarların dostane arkadaşlıklarını hayranlıkla izledim. Beklemediğim bir aile ve topluluk duygusu olduğu çok açıktı.

Maria yaşlı bir kadına şiddetle sarıldı ve o oturduğunda ben de ona doğru eğildim. "Rakip takımdan nefret etmemiz gerekmiyor mu?" I

sordu.

Gülümsemi ve kahaaha attı. "Sahadaki adamların savaşmasına izin veriyoruz. Burada biz büyük bir aileyiz."

Büyük bir aile.

Bu hoşuma gitti.

Gülümseyerek koltuğuma yerleştim ve spiker konuşmaya başladığında Wildhawks battaniyesini omuzlarıma .

·HADI GIDELİM· Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı. Yanımda, Maria yumruğunu havaya kaldırmış aşağı yukarı zıplıyordu.

Stadyumdaki enerji elektrikliydi.

Bu noktadan, tekrar sahaya çıkmaya hazırlanan Logan'ı net bir şekilde görebiliyordum. Ellerini birbirine sürtüyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Bakışlarını ayırmadan önce koltuklardan çığlık atmamı izledi. Dikkati lazer gibi odaklanmıştı, çenesi gergindi.

İçimde bir ateş yandı.

Logan tüm oyun boyunca beni izlemişti.

Etrafım her detayı, oyunu ve pozisyonu açıklamaktan mutluluk duyan sıkı ragbi taraftarlarıyla çevriliydi. Hatırlayamayacağım kadar çok bilgi vardı ama kendimi kalabalığın bir parçası gibi hissetmek hoşuma gidiyordu. Adrenalin patlaması gerçek dışıydı, tıpkı bir uçurumun kenarında kollarınızı iki yana açarak kontrolden çıkmak gibiydi.

Sırtımdan aşağı ürperti akıyordu ama üşümüyordum. Fotoğraf ve video çekmiş, Maria'ya yüzlerce soru sormuştum. Homurdamalar ve çamur savurmalar bu deneyimin heyecanını daha da artırıyor ve bu bir *gösteri* maçıydı. Olimpiyatları bir kenara bırakın, sezonluk bir maçın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

Logan durdurulamazdı. Sahada bir canavardı. Rakip takım gol attığında, sanki bir düğmeye basılmış gibi olurdu. Yoğunluğu artar ve işaret edip emirler yağdırdığında, dinlemeyen bir erkek ya da kadın hayal edemezdim.

Terliydi, çamura bulanmıştı ve kalçalarındaki kordonlu kaslar o güne kadar gördüğüm en etkileyici şeylerden biriydi ama takım mücadele ediyordu.

Skor onların aleyhineydi ve ne zaman geriye düşseler Logan daha da zorluyor, takım arkadaşlarını hızlı ve kararlı hareketlerle yönlendiriyordu. Maria, onun fly-half pozisyonunda sürekli hareket halinde olduğunu, oyun kurduğunu ve çizgiyi düzenlediğini açıkladı.

Sanki tüm oyunu herkesten üç adım önde görebiliyordu. Oyun benim takip edebileceğimden daha hızlı ilerlerken bile her hareketi planlanmış ve prova edilmiş gibi sahayı okuyordu. Topu eline alıyor, yan adımlarla ilerliyor, pas veriyor ve çalımların arasından sıyrılıyor, içinden nabız gibi atan ham, bilenmiş bir güçle dengesini koruyordu. Kalabalık elektrikliydi, her ıska ve tezahüratla kükrüyordu, ama onları zar zor fark ettim, Logan'ın her oyunun kontrolünü ele geçirme biçimine çok kapıldım.

Ve yine de, en iyi çabalarına rağmen, hala aşağıdaydılar. Hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Bunu fazladan bir ter tabakası gibi üzerinde taşıyordu, çenesi sıkılıydı, gözleri odaklanmıştı ve boyun eğmiyordu. Sonra, topla birlikte serbest kaldığı anda nefes alamadım. Logan ileri atıldı, savunmacıları yarıp geçti, kararlılığı ona ulaşabilecek herkese bir meydan okuma gibi parlıyordu.

Önce bir savunmacıyı, sonra bir diğerini geçti, hareketleri onun boyundaki biri için neredeyse imkânsız derecede hızlıydı. Rakip takım kapandı, boşlukları kapatmak için çabalarken vücutlar birbirine çarptı, ancak Logan her seferinde rakiplerini bir adım geride bırakan bir kolaylıkla dönerek aradan sıyrıldı. Tam yere düşmek üzereymiş gibi görüldüğü anda döndü ve mükemmel zamanlanmış bir pasla topu takım arkadaşına aktararak onları çizgiye doğru bir atak için hazırladı.

Kalabalık kükredi ve ben kendimi yarı duvara yaslanmış çığlık atarken buldum, oyunun gelişimini izlerken kalbim çarpıyordu. Logan anında ayağa kalktı, takım arkadaşı try çizgisine doğru koşarken, savunmacılar araya girmek için acele ediyordu. Bir müdahale sert oldu ve Logan'ın takım arkadaşı yere yığıldı ama Logan hemen oradaydı, kaosun ortasında son derece sabit görünen elleriyle topu kaptı.

Çizgiye sadece birkaç metre kala ileri atıldı ve kalabalık çılgına döndü. Havadaki gerilim hissediliyordu. Aldığım her nefes boğazımda düğümleniyordu. Logan'ın gözleri kısıldı, atış çizgisine doğru hızla ilerlerken odağı lazer gibi keskindi. İki savunma oyuncusu her iki taraftan da yaklaştı ama Logan duraksamadı. İleri atıldı, kasları gerildi, dişlerini sıkarak ilerledi ve tam rakip oyuncular ona çarpacakken daldı.

Çizgiyi geçti, topu elinde tutuyordu ve düdük çaldı. alkışlar patladı, gürültü sağır ediciydi ama tek duyabildiğim

yere düştüğünde attığı şiddetli ve zafer dolu çığlıktı. Takım etrafını sarmış, onu kaldırmış, sırtını sıvazlıyordu ama kutlamaların ortasında bile gözleri sahanın öbür ucundaki benimkileri buldu. Aramızda yoğun bir titreşim geçti, beni nefessiz bırakan konuşulmamış bir akım.

Çığlık atıp kutlama yaparken Maria'nın kolları bana sarıldı.

Wildhawks kazandı ama bundan daha fazlasını hissettim. Logan'ı sahada izlemek daha önce hiç yaşamadığım bir heyecandı. Son düdüğü çaldıktan sonra takım bir sıra halinde toplandı, rakipleriyle el sıkıştılar, kısa selamlaşmalar ve omuz alkışları yaptılar. Ortada bir yoldaşlık, tüm o çalımlardan ve sert vuruşlardan sonra bile devam eden bir saygı vardı. Wildhawks sahayı terk etmek için döndüğünde Logan arkasına baktı, gözleri tribünleri tarayarak bana geldi. Zaferinin heyecanının sahaya kadar yayıldığını, derin ve inkar edilemez bir şeyi ateşlediğini hissettim.

Bana doğru koştu. Yürüyüşünde bir terslik vardı ve hemşirelik içgüdülerim bana bir sorun olduğunu haykırıyordu.

Logan bizi ayıran duvarın önünde durdu. "Benimle soyunma odasının dışında buluş." Maria'ya baktı. "Ona yerini gösterebilir misin?"

Maria'nın gülümsemesi genişledi. "Elbette yapabilirim."

Nefes verdi ve ekibine katılmak için arkasını dönmeden önce bana göz kırptı. Maria'nın sırtıttığını görmek için döndüm. Battaniyesini topladı ve uzun, siyah saçlarını bir omzunun üzerinden geçirdi. "Adamı duydunuz. Hadi gidelim."

Onu tribünden çıkıp uzun bir koridordan geçerken takip ettiğimde midem bulandı. Kapıdan boğuk tezahüratlar ve heyecanlı sloganlar yankılanıyordu.

"Duşlarından sonra buraya gelecek. Seninle beklememi ister misin?" diye sordu.

Yutkundum ve başımı salladım. "Böyle iyiyim. Bugünkü her şey için teşekkürler."

Maria öne doğru eğildi ve beni kucakladı. "Benim için zevkti. Seni buralarda göreceğime dair bir his var içimde."

Vedalaştık ve Logan'ı beklerken avuçlarım terlemeye başladı. Saatimi kontrol ettim. Eve varmamız iki saat sürmüştü ve hava her geçen dakika daha da kararıyordu.

Ağır kapı açılıp Logan görüldüğünde nefesim kesildi. Yeni duş almıştı, sahada olduğu kadar gergin görünüyordu ama şimdi gözlerinde bir yumuşaklık, kalbimin teklemesine neden olan sessiz bir gurur vardı. Onun

Nemli saçları hafifçe alnına düşüyordu ve sanki o da benim kadar veda etmeye isteksizmiş gibi bir gülümseme takınmıştı.

Rampadan otoparka doğru yürürken "Çıkıyor musun?" diye sordu. Gözleri titrek bir ışığın altında park etmiş arabama takıldı.

Sinirlerimi gizlemek için takım battaniyesini omuzlarıma sararak başımı salladım. "Uzun bir yol ama podcast falan dinleyebilirim. İyi olacağım."

Ama ben daha gitmeyi düşünmeden, gürültülü bir çatırtı gökyüzünü ikiye böldü. Yağan yağmur damlaları yavaşça başladı, sonra hızla sele dönüştü, o kadar sert iniyordu ki ilk sıradaki arabaların göremiyordum. "Kahretsin."

Logan'ın yüzü anında değişti, korumacı ve gergindi. Telefonumu çıkardım ve fırtınanın ne kadar sürmesi beklendiğini görmek için hava durumu uygulamasını kontrol ettim.

"Gitsem iyi olacak." Ona telefonumun ekranını gösterdim. "Bütün gece sürmesi gerekiyor."

"Bu karanlıkta araba kullanmayacaksın," dedi, sesi sertti ve tartışmaya yer bırakmıyordu. Park yerini taramak için döndü. "Burada bekle. Bakalım sana bu gece için bir oda bulabilecek miyiz?"

Dudaklarımı ısırdım, betona çarpan yağmur tabakalarına baktım ama ben itiraz edemedim o stadyum görevlileriyle konuşmaya başlamıştı bile.

Birkaç dakika sonra, gözlerinde hayal kırıklığı titreşerek geri döndü.

"Takım oteli tamamen dolu," diye mırıldandı, bir elini nemli saçlarında gezdirirken. "Seni ben bırakırım."

"Bu çok saçma," dedim. "Maria yarın erken saatte bir maçın daha olduğunu söyledi. Ayrıca, nasıl geri döneceksin?"

Bakışlarımla buluştuğunda aramızda ağır bir sessizlik oluştu, ifadesi okunamıyordu.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, sanki ne söyleyeceğimden emin değilmiş gibi araştırıyordu. "Benimle kalabilirsin." Sesi yağmurun sesini zorlukla aştı, kelimeler kasıtlı, sessiz ve neredeyse dikkatliydi.

Nabzım tekledi ve bir an nefes alamadım.

Onunla birlikte otel odasında kalmak da bir seçenektir ve bu seçenek içimde yeni bir adrenalin dalgası yarattı. Yağmur park alanını gölge ve ışıktan oluşan bir leke haline getirmişti.

Elbette, yağmur fırtınasında karanlıkta eve dönebilecek durumdaydım ama bir yanımda bunu yapmak istemiyordum.

"Tamam, tabii." Sertçe yutkundum, ifademi sabit tutmaya çalışırken nabzım hızla atıyordu ama vücudumdaki her sinir beklentiyle uğulduyordu.

DOKUZ

LOGAN

BAŞKA OTELLER VAR MIYDI? Muhtemelen.

Kontrol edecek kadar önemsedim mi? Kesinlikle hayır.

Sonunda otel odasına vardığımızda, dışarıda fırtına hâlâ şiddetini koruyor, yağmurun ritmi pencereye vuruyordu. Otel odamın kapısından, odanın ortasında duran ve ikimizle de alay eden tek yatağa baktık. Orada öylece oturuyordu, büyük ve kendini beğenmiş bir şekilde, sanki bunun bir sorun olacağını çok iyi biliyormuş gibi. MJ'e bir bakış fırlatarak enseme kaşıldım.

Kapının yanında oyalanıyordu, kollarını kavuşturmuştu, dudaklarında bir sırıtış vardı ve bana o dikkatli gözlerle bakıyordu, sanki ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordu.

"Açıklığa kavuşturalım, yerde uyumamın imkânı yok," dedim, ses tonumu hafif tutarak, ama aramızdaki sıcaklığı şimdiden hissedebiliyordum, canlı bir tel gibi uğulduyordu.

Eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Bunu hayal bile edemezdim, Prens." "

Bana Prens demesine kıkırdadım.

MJ iç çekti. "Şu ana kadar bir beyefendi gibi görünüyorsun." Bana baktı. "Umarım sen de büyükbaban kadar tatlısındır." İçeri girdi ve ayakkabılarını çıkarmadan önce çantasını masanın üzerine bıraktı. "Yatak yeterince büyük... muhtemelen."

"Muhtemelen," diye yineledim, çantamı yere bırakırken ona küçük bir sırıtış attım. Odanın kenarında durdu, parmakları kollarındaki battaniyeyle oynuyordu, açıkça tereddüt ediyordu.

"Kendi tarafımda kalacağım. Söz veriyorum," diye ekledim ve sahte bir ciddiyetle elimi kaldırdım. Ama doğrusu, şimdiden çelişkili hissediyordum. MJ'in yarı tehlikeli, yarı karşı konulmaz hissettiren bir çekiciliği vardı.

Onu tanımak istiyordum -korunaklı biriydi, her zaman ulaşamayacağım bir şeyler saklıyordu- ama burnumu sokacak değildim. Kendi hayatımda başımı döndürmeye yetecek kadar engel varken, bir de onunkileri eklemeye gerek yoktu.

Arkama yaslanıp, kollarımı başımın arkasında kavuşturup, o etrafta dolanırken gizlice ona bakarken, yatak herhangi bir otel yatağının hissetmesi gerekenden daha yumuşaktı.

Oda.

"Galibiyetinizi kutlamak için bir planınız yok mu?"

Sırıttım. "Çocuklar dışarı çıkacak ama genellikle maç gününden önce değil. Yarın tekrar kazandığımızda bunu kutlayacağız."

Burnundan yumuşak, tiksindirici bir ses çıktı. "Çok ukala."

Elimi göğsüme koydum. "Bunu sağlıklı bir özgüven olarak düşünmeyi seviyorum. Ayrıca, biz prenseslerin güzellik uykusuna ihtiyacı vardır."

MJ yatağın kenarında oyalarak yağmurdan ıslanmış gömleğine baktı ve tereddütünü fark etmeden edemedim. Kumaşı biraz çekiştirdi, gözleriyle odayı taradı.

"Yapabilirsin ..." Sesimi alçaltarak başladım, şimdiden pişman olup olmayacağımı merak ediyordum. "İstersen benim gömleğimi giyebilirsin. Muhtemelen onunla uyumaktan daha rahat olur."

Bakışları benimkilere kaydı, yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi. Kendimden biraz fazla memnun bir şekilde sıırıttım ve ayağa kalktım. Arkama uzanarak duştan sonra giydiğim takım markalı tişörtümü çıkardım. Arkasında takım logosuyla birlikte adım da yazılıydı ve bunu ona teklif etmek garip bir şekilde kişisel hissettiriyordu.

Yine de tek bir hareketle başımdan geçirdim, gözleri göğsümde ve omuzlarımda gezinirken tepkisini izledim ve fark ettiğini söyleyecek kadar uzun süre durakladım. Yutkundum, bakışları düştü ama ben tepkisini yakalamadan önce değil.

Uzun süren bakışları içimde bir memnuniyet kıvılcımı yarattı. Bir an için aramızdaki havanın ağır ve yüklü bir şekilde değiştiğini hissettim.

Gömleği uzattım ve o da uzandı, parmakları hızlı ve sıcak bir dokunuşla benimkileri okşadı. "Teşekkürler," diye mırıldandı, gözlerimle tam olarak buluşmadı.

MJ banyoya girdi ve kapı kapanır kapanmaz yavaş bir nefes aldım, yatağa doğru yürümeden önce elimi yüzüme sürdüm.

Bu zor olacaktı. Onunla aynı odayı paylaşmak, aynı yatakta uyumak ve tüm bunları yaparken soğukkanlılığımı koruyormuş gibi davranmak mı? Pek mümkün değil. Derimin altına girmenin bir yolu vardı ve bu gece bunu her sinirimden hissedebiliyordum. Onun çok farkındaydım, söylediği ve söylemediği her şey beni içine çekiyordu.

Ve onun orada, gömleğimin içine girdiğini, vücudunun gömleğime sarıldığını düşünmek... ya da belki de gerçek formamı, kumaşın zar zor

kalçalarına uzanmak - sadece odaklanmamın davama yardımcı olmadığını söyleyelim *ya da* rahat.

Sikim ağrıyordu.

Başımı salladım, görüntüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım, ama görüntü geri gelmeye devam etti.

Odaklan, Logan.

Banyo kapısının tık sesini duydum ve yukarı baktım. Banyodan çıktığında nasıl nefes alacağımı unuttum. Gömleğim üzerinde bol duruyordu, etekleri kalçalarına sürtünüyordu. Sadece güzel görünmekle kalmıyordu, sanki ona aitmiş gibi, sanki onun için yapılmış gibi görünüyordu.

Ve eğer bu bana bir şey yapmadıysa lanet olsun.

Boğazımı temizledim, yastığımı kabartmak için geri döndüm ve bir anlığına donup kaldığımı fark etmemiş olmasını umdum.

"Bu . . uh, sana yakışmış," dedim, ses tonumu rahat tutarak, ama nabzım hiç de öyle değildi.

Bana hızlı, neredeyse utangaç bir gülümseme attı, etek ucunu çekti ve yumuşak kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Teşekkürler."

Odanın ortasında durduk, ikimiz de boş yatağı fark etmedik. "Ee," dedi sonunda, sessizliği bozarak. "Neden Yedili turnuvada oynamıyorsun? Maria profesyonellerin çoğunun böyle yaptığını söyledi."

Sorunun göğsüme yerleştiğini hissettim, gurur ve hayal kırıklığının tanıdık bir ağırlığı. İşte oradaydı; takım hakkında, vücudum hakkında her düşündüğümde zihnimin arkasını kemiren, kurtulamadığım şey. Nefes aldım, kelimelerimi dikkatle seçtim.

"Mesele şu ki," dedim bir elimi saçlarımda gezdirerek, "vücut her zaman istediğin şekilde geri dönmüyor. Ve otuz dört yaşına geldiğinde, insanlar sonunda onu ne zaman asacağın hakkında fısıldamaya başlıyor. Ben buna hazır değilim."

O bekledi ve ben kendimi daha fazla açılırken buldum.

"Olimpiyat Oyunları sırasında beyin sarsıntısı geçirdim," dedim. "Ve dizimi incittim. gibi tam olarak toparlanamadım. Şimdi onun yerine gösteri maçları yapıyorum. Bu geçici bir iş, sadece zinde kalmak için."

Sessizdi, bakışlarını başka yöne çevirmişti ve içimdeki gerginliği hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Gerçek buydu - otuz dört yaşındaydım ve artık yıpranmışlığı üzerimden atamayan kıdemli oyuncuların biriydim. Bir sonraki Olimpiyatlar muhtemelen son koşum olacaktı ama bu bile artık bir kumar gibi geliyordu.

Kendime kaç kez "*Bunu daha ne kadar sürdürebilirim?*" diye sorduğumun sayısını unutmuştum.

"Bir atmamı ister misin?" diye sordu.

Teklifini düşünerek durakladım. "Bu tansiyon ilaçları ve ziyaret saatlerinin uygulanması kapsamında mı?" Alay ettim.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Çok komik." MJ köşede duran sandalyeyi işaret etti. "Ben ortopedi hemşireliği sertifikasına sahip bir hemşireyim. İsterseniz size özgeçmişimi gösterebilirim."

"Sana inanıyorum," diye kıkırdadım sandalyeye oturup eşofmanımın paçasını yukarı çekerken.

MJ önümde çömeldi, ben onu değerlendirirken onun gözleri de dizimi değerlendiriyordu. Alnında yumuşak bir kırışıklık oluştu ve dudakları düzleşti.

"Hmm," dedi. Parmak uçları bükülmüş dizimin üzerinde gezindi. "Alabilir miyim?" Başımı salladım.

MJ'in parmak uçları dizimin dışını okşadı ve bacağımda karıncalanmalar yarattı. Dokunuşu yumuşak ama etkiliydi. Bacağımı uzatırken ve sonra tekrar bükerken gözleri dizimden hiç ayrılmadı.

Her iki tarafa hafifçe bastırıldığında tısladım.

Topuklarının üzerine geri oturdu ve ben şimdiden onun dokunuşunu özledim. "Biraz şişmiş. Biraz sertleşmiş gibi. Daha ciddi bir şey olmadığından emin olmak için muhtemelen kontrol ettirmelisin."

Pantolonumun paçasını aşağı doğru ittim. "Eminim bir şey yoktur. Yarınki maça kadar iyi olacağım."

MJ'in gözleri kalktı, ifadesi yumuşadı, sanki ağzımdan kaçırmak istediğimden daha fazlasını anlamış gibiydi. "Vücut için zor görünüyor."

"Bu da oyunun bir parçası," dedim omuz silkerek, o ayağa kalkarken umursamaz görünmeye çalışarak. "Ya devam edersin ya da başka bir şey bulursun."

Başını eğdi, gözleri benimkilerle buluştu ve ben bir sarsıntı hissettim, aramızdaki o elektriksel farkındalık bir çentik attı. "Öylece çekip gidecek bir tipe benzemiyorsun."

"O kadar belli mi?" Ayağa kalkarken kıkırdadım, ama bir kenar vardı, bir ağırlık. "Tek bildiğin buysa bırakması zor oluyor."

Göz göze geldik ve bir an için fırtınayı, odanın darlığını ve aramızda neredeyse bir karış boşluk olduğu gerçeğini unuttum. Sessizlik uzadı, konuşulmayan şeylerle kalınlaştı. Omzunun benimkine değmesini, vücudunun o küçük, ortak alanda yayılan sıcaklığını görmezden gelmeye çalıştım.

Cehennem gibi dikkat dağıtıcıydı.

"Peki ya sen?" Sohbeti sorunlarımdan uzaklaştırmak için sordum. "Seni bu kadar koruyan ne?"

Güldü ama sesi gergin geliyordu. "Korunmak mı? Ben ." Sesi dalgalandı, sanki buna kendisi de tam olarak inanmıyor gibiydi. Sonra gülümsedi, hızlı ve pratik bir şekilde.

"Doğru." Bana meydan okuması için cesaretlendirerek bakışlarımın oyalanmasına izin verdim. "Sen öyle diyorsan." Yatağın içine doğru kaydım, diğer tarafta ona geniş bir alan bırakmaya dikkat ettim.

Gözlerini devirdi, yüzünü benden başka bir yöne çevirdi ama parmaklarının battaniyenin kenarıyla oynamasında bir gülümsemenin izini gördüm.

Daha fazlasını öğrenmek, ona bu konuda baskı yapmak istiyordum ama ifadesinden bu gece ondan gerçek bir şey öğrenemeyeceğimi anlayabiliyordum. Belki de böylesi daha iyiydi.

Birbirimize yabancıydık, fırtına sırasında daracak bir otel odasını paylaşan yabancılar.

MJ yorganın altına girdi ve beni onun ardından bakakaldı, düşüncelerim hiç de masum değildi.

Yorganı çenesine kadar çekti, gözlerini tavana dikti. Dışarıdaki fırtına gürliyordu, ses odayı bir şekilde daha küçük, daha samimi hissettiriyordu. Nefesi yumuşak ve sabitti ama her nefes alışını, her nefes verişini duyabiliyordum. Şampuanının hafif kokusu aramızda dolaşıyordu ve ellerimi battaniyenin benim tarafımda tutmak için çok iyi odaklanmam gerekiyordu.

Yastığa yaslandığında, ayağının kenarı yorganın altından benimkine değdi ve donup kaldı, yanakları hafifçe kızarmış bir halde bana baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, geri çekildi ama aramızdaki gerilim daha da arttı, o kazara dokunuş görmezden gelemediğim bir davet gibi kaldı.

Kaşlarımı kaldırarak kıkırdadım. "Sakin ol, MJ. Isırmayacağım."

Kuru bir kahkaha attı ama dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Bilmiyorum... öyle bir tipe benziyorsun."

"Oh, hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdim, yarı alaycı, yarı ciddi, ve yine o sırtıış vardı, beni biraz çılgına çeviren sırtıış. Güldü, bu sefer gerçekten güldü ve bu ses göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oldu.

"Bu arada," dedim, onu daha iyi görebilmek için başımı yastığa koyarken. "Hâlâ senin için doğru lakabı bulmaya çalışıyorum. Sen

'Yavru Kedi'ye benziyor... ve 'Gök Gürültüsü' pek uymadı."

Bana şüpheli bir bakış attı, dudakları bir gülümsemeye savaşıyormuş gibi birbirine bastırıyordu. "Neden bir takma ada ihtiyacım olsun ki?"

"Bu sadece bir his," dedim omuz silkerek. "Sanki sana uygun bir şeye ihtiyacım varmış gibi, mükemmel bir şeye..."

"*Fahişe* de mi iyi değildi?" diye alay etti.

İçimden gerçek bir kahkaha koptu.

O da benimle birlikte güldü ve gözlerini devirdi ama yanaklarında hafif bir kızarıklık oluştuğunu gördüm. "Bana istediğin gibi hitap edebilirsin Prenses."

Sırıttım, ondaki bu alınganlık hoşuma gitmişti. "Anlaşıldı. Ama hiçbir söz veremem, Peach." Ona baktım ve ikimiz de güldük. "Kesinlikle olmaz." Tekrar düşündüm. "Belki . . . Şimşek. Güçlü ve görmezden gelinmesi imkansız bir şey."

Kahkahası yumuşaktı ama gerginlik daha da arttı, sanki ikimiz de bizi birbirimize bağlayan, yakınlaştıran bu ipi koparmak istemiyorduk. Arkamıza yaslandık, aramızdaki sessizlik şarj oldu ve sık sık onu bana doğru bakarken yakalıyordum, gözleri tam olarak okuyamadığım bir şeyle doluydu - söylemek istediği ama geri tuttuğu bir şey vardı.

Ve ben de hissettim - o farkındalığı, aramızdaki boşlukta uğuldayan elektriği. Daha önce hiç dokunmamanın her şeyden daha fazla elektrik yüklediği bir yatağı biriyle *paylaşmamıştım*.

Sonunda yüzümü ona dönmek için yan döndüm, yer değiştirirken elim onunkine değdi. Nefesi kesildi ve kıpırdamadan , bakışları benimkilerle bir meydan okuma kıvılcımıyla ve daha derin, kalbimi hızlandıran bir şeyle buluştu.

"Kendi tarafında kal," diye mırıldandı, sesi alçak ve alaycıydı.

"Oh, bu bir meydan okuma mı?" Sırıtişımın yüzüme yayıldığını hissederek cevap verdim. yüz.

Omuz silkti, dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. cesur ve utangaç. "Daha çok bir uyarı gibi."

Ve işte oradaydı, o cüret, aramızdaki havada asılı duran söylenmemiş test, yüklü ve neredeyse elektrikliydi. Gözlerini kaçırdı, ama yanaklarındaki hafif kızarıklığı, nabzının boynunda nasıl titrediğini yakalamadan önce değil.

İkimiz de sessizliği bozmak istemediğimiz için gerginlik devam ediyordu ve vücudumun gerildiğini hissedebiliyordum, her sinirim yakınlık ve ondan yayılan sıcaklıkla aydınlanıyordu.

Gecenin geri kalanında neredeyse hiç hareket etmedik, ikimiz de kendimizi dikkatle tuttuk, ama her nefes kasıtlıydı, her küçük hareket kelimelere dökemediğim bir şeyle yüklüydü.

ALARMİM çaldığında ve gözlerimi açtığımda, o gitmişti.

Yatak yanımda boştu ve garip bir hayal kırıklığı hissettim. Silkindim, giyindim ve sahaya indim, çift kale maçın ikinci maçı için hazırlandım, ısınırken düşüncelerimin yarısı hâlâ ondaydı. Ama bir önceki gecedan kalan o hissi, o kıvılcımı, o yarım kalmışlık duygusunu üzerimden atamıyordum.

Eve sağ salım vardığından emin olmak için ona kısa bir mesaj attım.

Oyun yoğundu, her zamankinden daha hızlıydı ve topu her yakaladığımda adrenalin yükseliyor, beni ileri itiyordu. Hareketlerim hızlıydı, reflekslerim ateş gibiydi ve her şey yerli yerine oturmuştu, sanki uzun zamandır hissetmediğim bir netlikle tüm sahayı görebiliyordum. Kalabalığın uğultusu gök gürültüsünü andırıyordu, her oyun bir enerji dalgası gibi geliyordu.

Sonunda kazandığımızda, elimde olmadan tribünlerde onu başladım. Zafer coşkusu içime işledi ve takım arkadaşım Jack'in sırtarak beni alkışladığını fark etmedim bile.

"Dostum, dün gece ne yaptıysan, yine yap. Bugün ciddi bir şans enerjin var," diye şaka yaptı ve bilmiş bir sırıtışla göz kırptı.

Onu gülerek geçiştirdim ama fikir kök salmaya başlamıştı. Duş aldım ve ilk fırsatta, ne yaptığımı bile bilmeden telefonumu çıkarıp MJ'e hızlıca bir mesaj attım.

Şans tılsımım olduğunu falan söylemiyorum ama hayatımın en iyi maçlarından birini oynadım. Tribünde olmadığına emin misin?

Bir yerde

Bir dakika sonra telefonum onun cevabıyla çaldı.

MJ

Erken dönmek zorunda kaldım. Belki de şansın ben orada olmadığım içindir. Bunu hiç düşündün

Kıkırdadım, cevap yazarken sırtımdan kendimi alamadım.

Başka yolu yok. Hepsi senin sayende. Yemin ederim, sende garip bir sihir var.

MJ

Evet, evet. Hayal kurmaya devam et, ateşli çocuk. Belki de anlamayan birinden özgüven desteği almaya ihtiyacın vardı.

Bunu yazarken yüzünde beliren görebiliyordum ve bu beni çok etkiledi

Ben.

Belki de MJ dikkatimi dağıtmaktan çok, ihtiyacım olan şans tılsımıydı. sezonu atlatmak için. Jack takımındaki en batıl inançlı kişi olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Bütün sezon boyunca çoraplarını tek bir kez bile yıkamamıştı ve hepimiz acı çekiyorduk. Buna şans enerjisi diyordu ama değişen tek şey oydu.

İşte bu kadar. Bana şans getirmesi için MJ'e ihtiyacım olacaktı. Kariyerimin geleceği buna bağlıydı.

Outtatown'a dönüş yolu sessizdi, gecenin sessizliğini bozan tek ses kamyonun motorunun uğultusuydu. Kasabanın dış mahallelerine döndüğümde gözüme bir şey çarptı; yoldan geriye doğru uzanan eski bir depo. Gazdan yavaşça çekildim, bakışlarım tahtayla kapatılmış pencerelere ve soyulmuş boyaya takıldı. pek bir şey değildi, eskiden olduğu gibi yıpranmış bir kabuktan ibaretti. Ama onda bir şey vardı, biri denemeye cesaret ederse neye dönüşebileceğini merak etmeme neden olan bir şey.

Başımı salladım ve bu saçma düşünceyi bir kenara bırakarak gaza bastım.

Arabayı sürerken maçı düşündüm. Kalabalığın enerjisi, damarlarıma pompalanan adrenalin... İşte bu yüzden oynuyordum. Ama bir şey farklıydı. Tribünlere bakıp MJ'in orada oturduğunu gördüğümde, kollarını kavuşturmuş ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı, daha önce fark etmediğim bir şekilde, uğruna çalıştığım her şeyin önemli olduğunu hissetmişim.

Direksiyonu daha sıkı kavradım ve maçı kafamda tekrar oynadım. Her çalım, her depar, topun elimde olduğu her an-MJ oradaydı, aklımın bir köşesinde duruyordu.

Dikkatimi dağıtıyordu, ama aynı zamanda bir şekilde uğurluysa, belki de onu sallamama gerek yoktu.

ON

MJ

Bütün günü Logan'ı düşünmemeye çalışarak geçirdim.

Aptal gamzesi. Aptal, ukala özgüveni. Gömleğinin tenimde bıraktığı yumuşak ve sıcak his. Kendimi güvende ve görünür hissetmemi sağlamıştı ki bu hiç de adil değildi. Böyle olmaması gerekiyordu.

"Yoo-hoo, Dünya'dan MJ'e."

Carol'ın şaşkın yüzü gözümün önüne gelince gözümü kırpıştırarak bir anda kendime geldim.

Önüme koymadan önce bir dosyayı havada salladı. "Bugün neyin var senin? Sanki başka bir gezegende gibisin. On yedi numaralı oda kızgın çünkü haftalık parasını tombalada harcamış ama hatırlamıyor. Sence onu sakinleştirebilir misin?"

Başımı salladım ve sertçe yutkundum, yanımda Logan'ın erkeksi sıcaklığıyla uyandığım anın aklımdan gitmesini diledim. Otel odasında uyandığımda, bir an için paniğe kapılmışım - ta ki hatırlayana kadar.

Logan. Otel odası. Fırtına.

Ve, Tanrım, gömleği.

Gömleği yumuşaktı, her zamanki pijamalarımından daha ağırdı ve hâlâ onun gibi kokuyordu, *Logan'a* özgü bir şeyle karışmış hafif bir kolonya gibi. Otel odasından çıkarken onu çalmışım ama *nedenini* hâlâ tam olarak bilmiyordum.

Onu bana uzatırkenki halini hatırladım; geniş omuzları, göğsünü kaplayan yumuşak saçlarının gölgesi ve aynı anda hem rahatlatıcı hem de çıldırtıcı bir özgüven.

Bütün gün aklımdan çıkmaması hiç de şaşırtıcı değildi. Carol'a baktım. "Sorun değil. Şimdi oraya gidiyorum." Cebimdeki bir vızıltı nabzımın yeniden yükselmesine neden oldu.

Logan'dan bir mesaj.

Tereddüt ettim, başparmağımı bildirimin üzerinde gezdirdim, yarı yarıya açmanın bir mesajdan daha fazlasını açmak anlamına gelip gelmediğini düşündüm. Ama merakım ihtiyatımdan daha güçlüydü.

LOGAN

Bu gece Grudge Holder'a gidiyorum. Katılmak ister

Midemin bulandığını hissetsem de bu cüret beni güldürdü. Otel odasından gizlice çıktığımdan beri onu görmemiştim. Bir yanım evde kalıp bir kitaba sarılmak ve Logan Brown'ın varlığını unutmak istiyordu. Diğer yanım mı? Başım dik bir şekilde Grudge'a girmek ve ona karşı hissettiklerimin gerçek olmadığını kanıtlamak istiyordu. Cevabımda soğukkanlı görünmeye çalıştım.

Kutlama

LOGAN

Birazcık. Biz kazandık

Biliyorsun, kasabalılar buna sadece "Kin" diyor

Cevabı hemen geldi, sanki beni bekliyormuş gibiydi ve midem bulandı.

LOGAN

Beni yalvartma,

Tatlı mı? İğrenç. Denemeye devam et

LOGAN

Not edildi. Ayrıca seninle başka bir maça gelme konusunda konuşmam gerek

Şanslı olduğum için

LOGAN

Çünkü orada olman hoşuma gidiyor. (Ayrıca evet, teorimi test etmek istiyorum.

Gözlerimi devirerek sırtıtmamı bastırdım. Beni parmağında oynattığını düşünerek tatmin olmasına izin veremezdim.

Bu saçma teoriyi çürütmek için orada olabilirim.

Seninkini

LOGAN

Gülünç olan tek şey veda etmeden sıvışmış olman

Güle güle Logan. (Mutlu musun?)

Son cevabı ben telefonumu kaldırıp aceleyle on yedi numaralı odaya doğru ilerlerken geldi.

LOGAN

Akşam görüşürüz, Balkabağım 😊

Kıkırdadım ve adını koymak istemediğim bir hisle telefonumu cebime attım.

CUMARTESİ GECESİYDİ, bu yüzden Grudge'ın kalabalık olması hiç de şaşırtıcı değildi. Turizm sezonu sona ermiş olmasına rağmen, Grudge insanların bir şeyler atıştırmak ya da birkaç kadeh bir şeyler içmek için gittikleri bir yerdi. Sylvie ve Annie yanımdayken içeri girdim. Açık bara göz attım ve gülümsedim.

Grudge'ın belirgin bir şekilde ayrılması o kadar da uzun zaman önce değildi. Sullivanlar ve onlarla aynı safta olanlar bir tarafta. Benim ailem ve bizimkiler diğer tarafta. Duke ve Sylvie görünmez ayrımı aştığından ve hatta bir bebekleri olduğundan beri, Krallar ve Sullivanlar ortada birbirine karışıyordu. Küçük kasabamın rakip ailelerinin garip ama mutlu bir karışımıydı bu.

Bir grup setine yeni başlarken köşede toplanmış birkaç uzak kuzene el salladım.

Annie bana doğru eğildi. "Lee vardiyası biter bitmez gelecek. İhtiyacımız olursa hepimizi eve bırakabileceğini söyledi."

Sylvie gülümsedi. "Altın kalpli bir ahmak." Annie güldü. "İşte benim adamım."

Kız kardeşime döndüm. "Duke yok mu?" Alay ettim.

"Evdeki kocamı mı kastediyorsun?" diye şaka yaptı. "Hiç şansın yok."

İkimiz de karamsar kocasının oğullarıyla evde kalmaktan çok mutlu olduğunu ve Sylvie ya da kardeşleri tarafından sosyal olmaya zorlanmadıkça Grudge'a adım atmadığını biliyorduk. Gerçekte, sessiz, özverili kız kardeşim için mükemmel bir eşi: huysuz, yufka yürekli ve umutsuzca ona bağlıydı.

Kalabalığı tararken sinirlerim zıpladı, aktif olarak Logan'ı aramıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Grudge'a ne zaman gelmeyi planladığını konuşmamıştık. Annie ve Sylvie'yi, onu görmek için fazla endişelenmediğim ve ilgisiz görüneceğim umuduyla davet etmişim ki bu yüzde yüz doğrudu.

"Kimi arıyorsunuz?" Annie barmenden üç limonlu shot sipariş ederken Sylvie sordu.

Annie döndü ve güldü. "Muhtemelen ateşli rugby erkek arkadaşıdır."

Dikkatim ona doğru yöneldi. "O benim erkek arkadaşım değil. *Arkadaş* bile sayılmayız."

Bütün gece onun yanında uyumakla ilgili kısmı atladım.

Annie eğildi. "Bana onu çıplak görmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmediğini mi söylüyorsun?"

"Onu rahat bırakın," diye araya girdi Sylvie. Bana baktığında yüzü yumuşadı ve koluma nazik bir el koydu. "Bekaret utanılacak bir şey değildir."

Ne oluyor lan?

"Böyle mi düşünüyorsun?" Arkadaşımla kız kardeşimin arasına baktım. "Ben seks yaptım."

Bir kez . . .

Sanki ne diyeceklerini bilmiyorlarmış gibi bana göz kırptılar.

Burnumun kenarını sıktım ve nefesimi verdim. "*Peki*. Odadaki en deneyimli kadın olmayabilirim ama tamamen bilgisiz de değilim." Onların acıyan bakışları beni geriordu. Sesim yükseldi. "Bir aleti nasıl kullanacağımı biliyorum, tamam mı?"

Sylvie'nin çenesi açılırken Annie bir kahkaha attı.

Sesimi alçalttım ve meraklı bakışları görmezden geldim. "Benim de *deneyimlerim* oldu. Sadece konu ne zaman gerçek sekse gelse, bazen donup kalıyorum. Kafamda hep *keşkeler* ve sonrasında aramayacağı sebepler oluyor." Önümdeki limonlu shotlardan birini kaptım ve geri fırlattım. "*Bu* olmadan da çok eğlenebilirim."

Sylvie iki elini de havaya kaldırdı. "Pekala, beni düzeltin. Küçük kız kardeşimin bu kadar sürtük olduğunu bilmiyordum."

Hepimiz güldük ve ben başımı sallayarak kürek kemiklerimin arasındaki gerginliği hafiflettim.

"Biliyorsun," dedi Annie içkisini yudumlarken, "hiçbir kural yok. Üzerinde fazladan baskı olmadan eğlenebilirsin. Beklenti yok, kalp kırıklığı yok."

Bu fikir hemen kök saldı.

Beklenti yok.

Kalp kırıklığı

yok.

Gerçekten bu kadar basit miydi? Sanırım doğuştan bağıllık için yaratılmıştım, ama ya her şeyin sıradan kalmasını *seçtiysem*? Eğer kullanan bensem nasıl kullanılmış *hissedebilirdim*?

Öne doğru uzanıp Annie'nin yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına iğrenç, şapırtılı bir öpücük kondurdum. "Annie, sen bir dahisin."

Güldü ve dizlerini bükerek küçük bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim, katılıyorum." "Affedersiniz?" Arkamda derin bir ses gürledi ve ben sırtıttım.

Döndüğümde midem bulandı ve karşımda duran uzun boylu yabancıyı görünce yüzümdeki gülümseme eridi.

Hay aksi. Kesinlikle Logan değil.

Elini uzatırken ona göz kırptım. "Bu dansı bana lütfeder misin?" "Um . . . " Kolay bir çıkış yolu bulmak için etrafıma bakındım ama Annie ve Sylvie sadece

gülümsedi ve hevesle başını salladı.

Tabureden kaymadan önce "Elbette, tamam," diye cevap verdim. En azından, sınırlı seks hayatım hakkında daha da utanç verici konuşmalardan bir kaçış sunuyordu.

Nezaketen elimi onun elinin içine koydum ve beni dans pistine götürmesine izin verdim. Radyoda popüler olan hareketli bir country şarkısıydı.

"İki adım atabilir misin?" diye sordu yabancı.

Başımı kaldırdım ve zorla gülümsedim. "Deneyebilirim."

"Tek yapman gereken takip etmek, sevgilim." Göz kırptı ve gözlerim tekrar kalabalığı aradı. Logan bir takma ad kullandığında bu aptalcaydı ama bu adamın hevesli gözlerinin yüzümde bir saniye bile fazla kalmasını sevmemiştim.

Annie hevesli bir oral seks taklidi yapmadan önce bana iki başparmağıyla onay verirken omzunun üzerinden baktım. Adam beni yıpranmış, ahşap dans pistinin etrafında dolaştırırken kıkırdamaya karşı koydum ve diğer dansçılara odaklandım.

İki adım boyunca bana rehberlik ederken, eli sırtıma bastırdı ve tenimi ürpertecek şekilde kaldı. Çok yakındı, tutuşu yabancılar arasındaki basit bir dans için fazla tanıdıktı. Parfümü keskin, neredeyse baskındı ve kulağımın dibinde mırıldanmak için eğildiğinde yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu işte iyisin," dedi, sesi yumuşaktı ama bu sadece nabzımın yanlış bir şekilde hızlanmasına neden oldu.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, bir gülümseme daha zorlayarak, ama gözlerim kalabalığı taramaya devam etti. Annie'nin bakışlarını tekrar yakaladım ama o derin bir sohbete dalmıştı, dikkati başka yerdeydi ve ben kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalmıştım.

Eli olması gerekenden daha aşağı kaydı, kolonyası boğucuydu. Diğer dansçılara odaklanarak gülümsemeye zorladım ama tenim tedirginlikle karıncalandı. Nefesi kulağıma çarpıp tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandığında, artık yettiğine karar verdim.

Şarkı sona erdiğinde, havadaki bir dalgalanma gibi, bir değişiklik hissettim - yakınımıdaki yeni bir varlık, içime garip, güven verici bir sakinlik gönderen bir varlık.

Sonra onun sesini duydum.

"Araya girmemin sakıncası var mı?"

İçimi bir rahatlama kapladı ama bu rahatlama başka bir şeyle, nabzımı hızlandıran bir şeyle karışmıştı. Yabancı'nın adımları durakladı, eli üzerimde gevşedi ve kızgınlıkla başını kaldırdı. Döndüm ve karşımda Logan duruyordu, duruşu rahattı ama gözleri sertti, sessiz bir güven yayıyordu. Logan orada öylece durmuyordu; geniş gövdesi yabancı'nın tek kelime etmeden geri adım atmasına neden olan sözsüz bir uyarıydı.

"Sanırım daha yeni başlıyorduk." Ben uzaklaşmaya çalışırken yabancı belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Aslında," diye devam etti Logan, bakışları hiç değişmeden, "sana sormuyordum. Bayanla konuşuyordum. O benimle birlikte."

Logan cevap beklemeden dirseğine uzandı, parmakları beni yere seren bir güçle dirseğimin etrafında kıvrıldı.

Yabancı duraksadı, Logan'ı tartarken gözleri kısıldı.

Hafif bir panik boğazımı kaşıdırdı. Logan'ın çenesindeki bir kas esnedi. "Sen başlatabilirsin," diye meydan okudu adama, "ama garanti ederim ben bitiririm."

Yabancı durakladı, sonra omuz silkti ve geri çekildi, nefesinin altında kulağa *hıyar* gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Logan'ın tutuşu hafifçe sıkılaştı, sessiz mesajı açtı: Gitmeme izin vermiyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi alçak bir gürültüydü, gözlerindeki sıcaklık son gerginliğimi de yok etti.

Başımı salladım, içimi yeni bir rahatlama dalgası kapladı ve düşüncelerim müziğin ritmine ayak uydururken başımı kaldırıp ona baktım.

Sıradan

.

Sıradan

.

Sıradan

.

Logan'ın eli sırtımın alt kısmına doğru kaydı ve beni yabancı'nın kavrayışına hiç benzemeyen bir şekilde kendine çekti. Dokunuşu emin ve istikrarlıydı ve etrafımızdaki yüksek sesli müzik ve kahkahalar soldu, sadece o ve ben kaldık, nefeslerimiz aramızdaki küçük boşlukta birbirine karıştı.

Belimdeki eli sabitti, beni öyle bir şekilde topraklıyordu ki ona doğru eğilmek, ona güvenmek istiyordum. Ama bu tehlikeliydi.

Güven kaygan bir zemindi.

"Bölmek istememiştim," diye mırıldandı, ağzı bambaşka bir nedenle kalbimin hızla çarpmasına neden olan yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İnan bana, hiçbir şeyi bölmüyordun," diye cevap verdim, sesim titrek ama hafifti. Sözlerim şaka amaçlıydı ama bakışlarındaki yoğunluk hiç de öyle değildi.

"Güzel," dedi usulca, eli hafifçe hareket ediyordu, neredeyse alay ediyordu ama nabzımı hızlandıran o sabit sıcaklıkla.

Bir ritim tutturduk, romantik country melodisi artık aramızdaki sessiz alışverişin sadece arka plan gürültüsüydü. Logan'ın eli sıkı ama nazikti, bana odadaki tek kişiymişim gibi hissettirecek şekilde elime rehberlik ediyordu. Başparmağı elimin arkasını okşadı ve bu küçük hareket tüylerimi diken diken etti.

"Uyarayım, dans edemiyorum," dedi ve gözlerindeki eğlence yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Belki sadece sallanabiliriz," diye cevap verdim, şimdi daha cesur hissediyordum, yavaş, şehvetli müzikle hareket ederken kollarında rahatlamıştım.

Gülümsedi, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Bunu yapabilirim." Ve yaptı, adımları sabit ve emindi, daha deneyimli dansçılar etrafımızda hareket ederken dans pistinin eteklerinde hafifçe sallanıyordu.

Düşünmeme bile gerek kalmadı, varlığı etrafımı , eli belimde sıcak ve sahipleniciydi, ama kontrol edici bir şekilde değil, sadece . . . koruyucu.

Doğru.

Eli hafifçe kıpırdadı, parmakları arkalarında karıncalanma hissi bırakan bir yol izliyordu. Aramızdaki hava şarj oldu, sıradan dans tamamen başka bir şeye dönüştü, daha ağır, olasılıklarla dolu bir şeye.

"Biliyor musun, bütün gün bir şey düşünüyordum," dedi, sesi müziğin hemen üzerinde alçak bir mırıltı halindeydi.

Beklentiyle yukarı baktım.

Logan'ın gözleri dudaklarıma kaydı ve tekrar yukarı baktı. "Sanırım dün seni neredeyse öpüyordum."

Nefesim kesildi ve şaka yapıp yapmadığından emin olamadan yüzüne baktım. Ama bakışlarındaki yoğunluk açıktı.

"?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Evet." Eğildi, ağzı kulağıma yakındı, nefesi sıcaktı. Uzanıp kulağımın arkasındaki bir tutam saçımı okşadı, parmakları

Bir an bile fazla oyalandım. "Eğer şansım olsaydı ... buradan başlardım." Başparmağı ağzımın kenarına dokundu, bakışları benimkini hiç terk etmedi. "Yavaş giderdim," diye mırıldandı, sesi sertti, sanki kendini tutuyormuş gibiydi. "Sadece seni meraklandırarak kadar."

Durakladı, diğer eli belimde nazik bir çizgi çiziyordu. "Seni böyle kendime çekerdim," diye devam etti, aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana kadar beni daha da yaklaştırdı, vücudu sıcak ve sertti.

"Ve sonra?" Nefes aldım, vücudumdaki her sinirin canlandığını hissettim.

Gülümsedi, dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yakındı. "O zaman seni bekletirdim, sadece bir saniyeliğine, sen dayanamayana kadar. Sen de benim kadar buna ihtiyaç duyana kadar."

Aramızdaki gerilim yoğun, neredeyse elektrikliydi ve aramızdaki mesafeyi kapatmamak için her türlü kısıtlamayı yapmak gerekiyordu.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve nefes nefese kaldığım bir an gerçekten yapacağını sandım. Ama durdu, gözlerindeki o hınzır parıltı tüm gücüyle geri döndü.

"Ama burada değil," dedi, sesi alçak ve sertti. "Seyircilerin arasında olmaz."

"Oh." Titrek bir kahkaha attım, nabzımın hızlanmasını maskeleyerek, rahatlama ve hayal kırıklığını eşit hissettim.

"Bu öpücük sadece senin için olurdu," diye cevap verdi sırtarak, eli belimde kaldı, beni bir süre daha yakın tuttu ve sonunda, isteksizce, tam şarkı biterken geri çekildi.

Sertçe yutkundum, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. Eğer ilişkilerini sıradan ve duygulardan arınmış bir şekilde sürdüren bir kız olma umudum varsa, biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Sakladığım sır -onun kim olduğunu bildiğim ve ortak bir geçmişimiz olduğu- içimi kemiriyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Kaşları çatıldı. "Peki ben kimim?"

Gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. "Maverick." Kaşlarım kalktı, tepki vermesini bekliyordum.

Bir kahkaha attı ve sırıttı. "Çocukluğumdan kalma aptalca bir lakap." Gülümsemesi yükseldi. "Büyükbabam mı söyledi?"

Gülümsemem duraksadı, isim havada asılı kaldıkça midemde garip bir düğüm oluştu. "Hayır, bu ..." Sesim sertleşerek başladım.

Trent'i düşünmek bile havayı sevmediğim bir şekilde dolduruyordu, sanki kilitlemeye çalıştığım bir yere açılan bir kapı gibi.

İfademdeki değişimi fark etmiş olmalı, çünkü kaşları hafifçe çatıldı ve gözleri benimkileri aradı. "Sen iyi misin?"

Zorla bir kahkaha attım ama içi boş çıktı. "Evet. Sadece ..." Bir nefes verdim. "Eskiden bu isimde bir en iyi arkadaşından bahseden birini tanıyordum."

"Ha. Tanıdığım biri mi?" Meraklı ama kayıtsız bir şekilde eğildi, sanki önünde oluşan çatlakları göremiyordu.

"Evet," diye mırıldandım, midemin bulandığını hissederek. Yüzünde bir tanıma izi, tam olarak kimden bahsettiğimi bildiğine dair bir pırıltı ararken ağzım kurudu. Ama ifadesi açık ve korumasız, tamamen habersiz kaldı.

"Trent Fischer," dedim sonunda, sesim neredeyse çatlayacaktı. "Arkadaşsınız, değil mi?"

Bir anlığına Logan'ın yüzü aydınlandı, Trent'ten bahsetmesi içimde bir şeyleri harekete geçiren sıcak bir gülümsemeye yol açtı. "Evet, biz arkadaşız. Trent benim en iyi arkadaşım. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Neden?" Kıkırdadı, ona göre zararsız olan bir hikâyeyi paylaşmaktan mutlu olduğu belliydi.

Ama bana göre, sözleri başımdan aşağı buzlu su dökülmüş gibi geldi. O anda her şeyin ağırlığı üzerime bir dalga gibi çöktü. "Çünkü ben de onu tanıyorum."

Bir adım geri attım, altımdaki zemin eğildi, boğazım acıyla sıkıldı. Birden gitme ihtiyacı hissettim, Trent'in benden aldığı her şeyin hatırlatıcısından kaçmak istedim. Ama Logan uzandı, eli kolumu okşadı ve dokunuşunun sıcaklığı beni olduğum yerde sabitledi.

"MJ?" diye sordu, gözlerinde endişe parıldıyordu. "var?"

Yutkundum, sesim zar zor . "I . . . Bilmiyorum. Bir süredir arkadaş olduğunuzu biliyordum. Sana söylememek yanlış geldi."

Logan'ın kaşları daha da çatıldı, şaşkınlığı endişeye dönüştü. "Trent'i nereden tanıyorsun?"

İroni neredeyse gülünçtü.

En yakın arkadaşı benim varlığımdan bile haberdar değildi çünkü Trent *aylarca* çıkmamıza rağmen beni sır olarak saklamaya özen göstermişti.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Onu tanıyordum," dedim. "Arkadaşlarından bahsetti ama anlaşılan pek çok detayı atlamış."

Çok sevdiği arkadaşı Maverick'in ünlü Olimpik rugby oyuncusu Logan Brown olması gibi.

"Benim hakkımda bir şey mi söyledi?" Logan'ın ifadesi yumuşadı, neredeyse kararlılığımı kıracak bir korumacılık vardı. "Trent'in biraz kıskanç olabileceğini biliyorum ama iyi niyetli."

Trent'in *beni* sakladığı için mi Logan'ın gerçek kimliğini gizlediğini yoksa Trent'in her zaman odadaki en harika kişi olmayı sevdiği için mi böyle davrandığını bilmiyordum.

Logan'ın sözleri içimi parçalıyor, her biri bir öncekinden daha fazla acıyordu. Ona bakacak gücü kendimde zor buluyordum ama baktığımda yüzü açık ve dürüsttü, sanki hâlâ bunca zamanı birlikte geçirdiğim, tanımaya çalıştığım o adamdı.

Görmezden gelmeye çalıştığım gerçeklik çökmeye başladı. Artık her şey Trent'in ihanetinin gölgesinde kalarak lekelenmiş gibiydi.

"Onu benim tanıdığım gibi tanıdığını sanmıyorum." Çenemi kaldırdım. Yeni bir insan olmaya çalışmamın üzerinden bir saat bile geçmemişti - eski bir pisliğin potansiyel iyi zamanları mahvetmesine izin vermeyen türden bir kadın.

Yine de yaptığı şeyin anıları kaburgalarımı dürtüyordu.

Logan'ın yüzü düştü, yavaş yavaş farkına vardı. "MJ... ikinizin arasında bir şey mi oldu?"

Gülüşüm acı ve boştu. Gözlerimi kaçırdım, kelimeler ben onları durduramadan dökülmeye başladı. "Çıktık. Ve bana karşı pek dürüst değildi."

Logan'ın çenesi gerildi, söylediklerimi anlamaya çalışırken gözlerinde bir fırtına koptu. Gözlerindeki sıcaklığın yerini daha sert bir şey aldı - pişmanlığa çok benzeyen bir şey. "MJ Üzgünüm ama neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yemin ederim. Trent asla Bakın, takımla çok seyahat ediyorum ve bana hiçbir şey söylemedi."

Sesindeki endişe gerçektir ama içimdeki acıyı değiştirmedir.

Gerçek ortaya çıktı. "*Aylarca* çıktık. Hiçbir şey söylemedi çünkü ona göre ben bir hiçtim. Ve şimdi buradayım, en iyi arkadaşının önünde duruyorum, o da benim kim olduğumu bilmiyordu." Sesim çatallaştı, her şeyin utancı üzerime çöktü.

"I . . . Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var." Sesim zorlukla sabitti ve bir adım geri çekildim, sanki dikişlerimden çözölüyormuşum gibi hissediyordum. Ondan uzaklaştım, her parçam buradan, ondan ve Trent'in yaptıklarını hatırlatan her şeyden uzaklaşmak için çığlık atıyordu. "Sen onun en iyi arkadaşısin. Muhtemelen onun fetihleri, oyunları ve yalanları hakkında her şeyi duymuşsundur."

Logan şaşırmış görünüyordu, başını sallarken yüzü solgundu. "Hayır, MJ, öyle değil... bana hiç böyle bir şey söylemedi. Yemin ederim, sana karşı böyle olduğunu bilmiyordum."

Sesindeki samimiyet beni bocalattı, öfkem ve incinmişliğim ona inanmak isteyen yanımla savaşıyordu. Ama anılar çok güçlü, yaralar çok derindi.

"Bu bir hataydı. Görüşürüz Logan."

Veda etmek için durmadan Annie ve Sylvie'den ayrıldım ve dışarı çıktım.

Göğsüm sıkışmış ve görüşüm bulanıklaşmış bir halde kalabalığın arasından ilerlerken Logan'ın arkamdan seslendiğini zar zor duydum. Gecenin soğuk havası bana bir tokat gibi çarptı ama içimde kopan fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Çığlık atmak, ağlamak, yok olmak istiyordum.

İstedığı herkesle flört edebilen ya da yatabilen bir kadın olmak istiyordum. İyi bir zamanda duygularımın birbirine karışmasını istemiyordum, çünkü işler yolunda gitmediğinde, o zaman *gerçekten* berbat olurdum.

ON BIR

LOGAN

Dans pistinden kaçarken MJ'i izledim.

MJ'in Trent'le çıktığını öğrendiğimde rahatlamam gerekirdi; aramızdaki garip gerilimi açıklıyordu. Ama yüzündeki ifade, gözlerindeki acı . . . bağırsak yumruğu gibiydi.

Trent ona ne yapmıştı?

Barın arka tarafına geçip onu aramak için telefonumu çıkarırken soru göğsümde çınlıyordu.

Mesele sadece arkadaşımın çıkmış olması değildi. Saklamaya çalıştığı acıydı. Bir şey yapmıştı ve bu mideme kurşun gibi oturmuştu.

Telefon çaldı, çaldı ve Trent'in telesekreterine gittiğinde nefesimin altında küfrettim. "Ara beni. Hemen ara. Bu çok önemli."

Telefonu kapatıp cebime geri koydum ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Siktir," diye nefes verdim.

Barın karşısında, MJ'in birlikte olduğu kadınlar endişeli ve şaşkın görünüyorlardı. MJ'in peşinden Grudge'dan çıkıp gecenin serin havasına daldım.

Kaldırımın iki tarafında da yoktu. "Lanet olsun."

Onu aramak için telefonumu açtım ve hemen telesekretere düştü. Ona mesaj atmaya çalıştım.

Bunun hakkında konuşmalıyız

"Kız kardeşime ne dedin sen?" MJ'in kız kardeşi ellerini kalçalarına dayamıştı ve dövüşmeye hazır görünüyordu.

Yanındaki kızıl saçlı kız elini uzatarak araya girdi. "Merhaba, ben Annie. Sanırım Sylvie ile tanışmıştın." Elimi sıktım, o da çantasından bir telefon çıkardı. "Onu arayabilirim."

Sylvie kollarını kavuşturmuş, sorusuna cevap vermemi bekliyordu. Bir nefes verdim. "Emin değilim." Dikkatim başını sallayan Annie'ye kaydı. "Telefonuma da cevap vermedi."

Sylvie parmağını kaldırıp beni işaret etti. "Eğer bir şey yaptıysan ..."

Öfkesi o an için bana yönelmiş olsa bile, MJ'in yanında birinin olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Annie nefes verirken ellerimi kaldırdım. "Eğer onu tekrar ağlatmak için buradaysanız, arkanızı dönün ve hemen uzaklaşın. Bunu yeterince gördük."

Birinin MJ'i ağlatması fikrinden nefret ediyordum. Gözlerimi kaldırma dikmiş, geri dönmesini diliyordum.

Sylvie, "Eğer seninle konuşmak istemiyorsa, belki de onu yalnız bırakmalısın," dedi.

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım.

Bu tam da hayatımda ihtiyaç duymadığım türden bir drama ve dikkat dağıtmaydı ama yine de onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum.

MJ'in Grudge'dan aniden ayrılması göğsümde tuhaf bir düğüm bırakmıştı ve o zamandan beri ondan haber alamamıştım. Ona birkaç kez daha mesaj atmayı denedim ama hepsi cevapsız kaldı. Böylece, birkaç gün sonra kendimi erkenden Haven Pines'a giderken buldum. Büyükbabamı görmek bahaneydi ama MJ itiraf etmek istediğimden daha fazla aklımdaydı.

Ana koridorda yürürken ileride onu gördüm, sakinlerden biriyle yumuşak bir sabırla konuşuyordu. Yaşlı bir kadının tekerlekli sandalyesindeki battaniyeleri düzeltirken yüzü yumuşak bir gülümsemeyle aydınlandı, elleri özenle hareket ediyordu.

Bir an sadece izledim, kadınla bardan kaçan, geçmişin hayaletleriyle yaralanmış kadını bağdaştırmaya çalıştım.

Trent gibi biri bunca zaman sonra bu kadını nasıl acı içinde bırakabilirdi?

Dönüp beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yanaklarında bir pembe parıltı belirdi ve geçen geceyi düşündüğünü anladım.

"Selam," dedi, sesi biraz kararsızdı. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

Ona küçük bir gülümseme. "Arthur'u kontrol etmeye geldim. . ve seni."

Gözlerini kaçırıp ve bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Evet, geçen geceyle ilgili. Özür dilerim, ben-"

"Sorun değil," diye nazikçe araya girdim ve bir adım daha yaklaştım. "Kız kardeşin biraz korkutucu," diye şaka yaptım. "Ama gerçekten, sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Hepsi bu."

"Ben harikayım." Nefes aldı, tereddüt etti, gözleri beni delip geçti. "Sadece... Trent'le arkadaş olduğunuzu biliyordum ve aramızdaki şeyler iyi bitmedi." Bedenlerimizin arasını işaret etti. "Bunun bir hata olabileceğini düşünmüştüm."

Başımı salladım ve topuklarımın üzerine çöktüm. "Tamamen anlıyorum."
değil mi?

Gerçek içimi kemiriyordu. MJ'in bırakın en iyi arkadaşımı, başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek bile hoşuma gitmiyordu. Trent beni hâlâ geri aramamıştı ve zaman geçtikçe bu düşünce aklımın bir köşesinde daha da çok yer ediyordu.

Omuzları hafifçe gevşedi ve başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Teşekkürler Logan. Bunu takdir ediyorum."

Bir an için rahatsız edici bir sessizlik içinde durduk, huzurevinin yoğun uğultusu sessiz bir fon oluşturunuyordu. Gözlerindeki kırılğanlık ipucu ham ve gerçektir ve içimde derin ve koruyucu bir şeyi çekiştiriyordu. En iyi arkadaş olsun ya da olmasın, onun gözlerine o bıkkın bakışı yerleştirdiğı için dişlerini dökme dürtüsüne karşı savaştım.

Bir süre sonra havayı yumuşatmak için boğazımı temizledim. "Biliyor musun, senin için hâlâ takma isimler deniyorum," dedim şakacı bir sırıtışla.

Bu konuda iyiydim; işleri hafif ve kolay tutuyordum.

Büyükbabamın odasına doğru yan yana yürürken gözlerini devirerek, "Olamaz," diye homurdandı. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Önerilere açığım ama şimdi merak ediyorum," dedim ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak. "Bana MJ'in ne anlama geldiğini hiç söylemedin."

Tereddüt etti, yanakları hafifçe kızardı. "Bu, uh Julep. Gerçek adım Julep."

"Julep?" Tekrarladım, sesini test ettim ve yerleşmesine izin verdim.

Bu isim tam olarak açıklayamadığım bir şekilde ona uyuyordu. "Bu harika bir isim. Neden kimse sana böyle seslenmiyor?"

Omzunu kaldırdı. "Kardeşlerim büyürken bana 'Mint Julep' demenin komik olduğunu düşündüler ve öylece kaldı. Buradaki çoğu insan gerçek adımlı bile bilmiyor."

"Beğendin mi?" Gerçekten ilgimi çekmişti.

"Benim adım mı?" Omuz silkerek güldü. "Fark eder mi?"

Omuzlarım onunkileri yansıtabak şekilde kalktı.

"Benim için öyle." MJ gülümsemeden önce bana baktı. "Hoşuma gitti."

Gülümstedim, zihnimde sessizce bir karar oluşuyordu. "Pekala, Julep," dedim, ismin aramızda bir şey olduğu hissiyle kalmasına izin vererek, "sanırım bundan sonra sana böyle sesleneceğim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Yapmak zorunda değilsin. Yani ..."

"Sana yakışıyor," dedim usulca, yanaklarındaki belli belirsiz renk tonunu fark ederek. "Saf. Karıştırıcı yok."

Yine kızardı ve yanaklarındaki pembenin o tonunu sevdiğimi fark ettim.

Yüksek sesle söylemesem de, ona gerçek adıyla seslenmenin küçük bir onur, bir ayrıcalık gibi hissettiren bir yanı vardı.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı, her gözeneginden yayılıyor gibi sıcaklığın bir anlık görüntüsü.

Aramızdaki hava kolay, rahat bir şeye dönüştü. Gözlerindeki belirsizliği hâlâ görebiliyordum ama başka bir şey de vardı; belki bir umut ışığı.

Bunu beslemek, büyüdüğünü görmek istedim.

Kendimi durduramadan boğazımı temizledim. "Geçen geceden sonra bunun berbat bir fikir gibi gelebileceğini biliyorum ama... yine de bir sonraki maçıma gelmek ister misin? Arkadaş olarak. İyi bir maç olacağına söz veriyorum." Ona alaycı bir gülümseme verdim, arzulamaya başladığım kahkahayı ortaya çıkarmayı umuyordum.

Tereddüt etti, teklifimi düşünürken alt dudağını çiğniyordu. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..."

"Hadi ama," dedim hafifçe eğilerek. "İki maç kazandık. Takımın tribünlerde bizim uğurumuza ihtiyacı var. Sen ortaya çıktığından beri çok iyi gidiyorlar. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Gözlerini devirdi, ama dudaklarının hafifçe kıvrılışında bir eğlence belirtisi görebiliyordum. "Acımasızsın."

"Sadece ben haklı olduğumda," diye cevap verdim, yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyordum.

İçini çekti, sanki benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Peki. Ama sadece Maria'dan gerçekten hoşlandığım için. Beklentim yok. Arkadaş olarak." Bir parmağını kaldırdı. "Ve artık yatıya kalmak yok."

"Elbette," diye kabul ettim ve tokalaşması için elimi uzattım. "Beklenti yok."

Eğer *yatıya kalmak yok* maddesini kurnazca atladığımı fark ettiyse de belli etmedi.

MJ güldü, omuzları gevşedi ve bu ses içimi garip bir başarı hissiyle doldurdu.

Eğer arkadaş olmak istiyorsa, bunu yapabilirdim. Ben harika bir arkadaşım.

^{Neyse} ki bir sonraki maç Central Michigan'daydı ve MJ'in oraya varması için sadece kırk beş dakikalık bir yolu vardı.

Maç başlamadan önce, ön sıranın ortasına sıkışmış onu görene kadar tribünleri araştırmaktan alamadım. Maria onu kanatları altına almıştı ve bunun için ona minnettardım. Maria MJ ile sohbet ederken kollarını iki yana açıyor, sahanın bazı bölümlerini ya da diğer oyuncularını işaret ediyor ve gülüyordu. Onun orada olduğunu bilmek bile içimde bir enerji sarsıntısı yarattı, odağım daha keskin, hareketlerim daha hızlı oldu. Belki de Jack her şeye rağmen haklıydı. MJ'in oyunda olmasının sahadaki enerjiyi etkilediğini söyledi.

MJ gerçekten bir şans tılsımına dönüşüyordu ve bunu sorgulayacak değildim. Eğer onun tribünde olması bana bir avantaj sağlıyorsa, bunu kabul ederdim.

Oyun başladığında, MJ ilk başta ona baktığını fark etmemiş gibiydi. Sahaya odaklanmıştı, gözleri hareketle birlikte hareket ediyordu, gerginlik anlarında eli ağzına geliyordu.

Kendimi her fırsatta ona gizlice bakarken buldum, yüz ifadesine, takımımız gol attığında dudaklarının nasıl kıvrıldığına ya da oyunu takip ederken veya Maria'ya bir şey sormak için eğildiğinde kaşlarının konsantrasyonla nasıl çatıldığına dikkat çekiyordum.

Oyun devam ederken tansiyon yükseldi. Aldığım bir darbe sol bacağımdan aşağı bir acı dalgası gönderdi. Sendeledim, kendimi geri çektim ve dengemi bulduğumda bakışlarım saha kenarına doğru kaydı. İşte , gözleri endişeyle açılmıştı, eli neredeyse beni sahadan çekmek istercesine uzanıyordu.

Gözlerimiz buluştu ve o anda onun endişesi dizimden yayılan ağrıya merhem gibi geldi. Bana hızlı ve güven verici bir baş selamı verdi.

Bir şekilde bu küçük jest beni toprakladı, acımı hafifletti ve devam etmem için bana itici güç verdi.

Onun varlığından güç alarak, kendimi yenilenmiş bir kararlılıkla oyuna verdim. Her pas, her hareket daha keskin, daha amaçlı geliyordu ve son sayıları atıp zaferimizi mühürlediğimizde, bu galibiyetin bir kısmının ona ait olduğunu biliyordum.

Maçtan sonra, bacağımda zonklayan ağrıya aldırmadan ona doğru ilerledim. Saha kenarında bekliyordu, kollarını kavuşturmuştu ama yaklaşmamı izlerken gözleri rahatlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu, sesi yumuşaktı ama gerçek bir endişeyle doluydu. "Sadece bir şişlik," dedim sırtarak. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

İkna olmuş görünmüyordu, bakışları dizime kayarken kaşları birbirine çarpıyordu. "Oturduğum yerden sadece bir şişlikten daha fazlası gibi görünüyordu."

Onun endişesi içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve kendimi uzanıp bir elimi aramızdaki duvara dayarken buldum. "Burada şans tılsımım var. Ne yanlış gidebilir ki?"

"Sen bir aptalsın." Gözlerini devirdi ama bana bakarken belli belirsiz bir gülümsemenin izini yakaladım. Hafif bir suçluluk ve memnuniyet karışımı içimi kapladı. Bazen sahada aptalın tekiydim - biraz risk almadan ödülleri alamıyordunuz. Yine de, onun içten endişesinde içimde bir ateş yakan bir şey vardı.

Bir an için sadece ikimiz birbirimize yakın durduk, kalabalığın sesi arka planda kayboldu.

"Teşekkürler Julep," dedim, gerçek adının dilimden dökülmesine izin vererek, bu sesin tadını çıkararak. "Bugün geldiğin için. Gelmek zorunda olmadığını biliyorum."

Yere baktı, yanakları pembeleşmişti. "Evet, şey... Maria'dan hoşlanıyorum. Ayrıca, bu takım için, değil mi?"

"Elbette," dedim sırtarak. Aslında onu kimseyle paylaşmıyordum. Eğer MJ birinin uğuruysa, o da *benimkiydi*.

Soyunma odasına doğru yürürken göğsümün ortasında beliren küçük ağrılı noktayı ovuşturdum.

Lanet olsun.

ON İKİ

MJ

Sugar Bowl'un büyük penceresinde , dumanı tüten bir fincan nane çayımın tadını çıkarıyor ve Annie'nin vahşi kırmızı bukleleri görüldüğünde belirli bir sıcak, terli rugby oyuncusu hakkında hayal kuruyordum.

Beni gördükten sonra mavi gözleri parladı ve el salladı. Yüzü çarpılmış gözlere ve şişirilmiş yanaklara dönüştü ve göğsümden içten bir kahkaha çıkardı.

O içeri girerken zil cam kapıya çarptı ve ben de onu kucaklayarak karşılamak için ayağa kalktım.

"Hey, yabancı!" Beni sıkıca kavradı. "Daha iyi hissediyor musun?" Annie gülümsedi ve benimkinin yanındaki yüksek taburenin üzerine tündü.

Beyaz seramik çay bardağını tuttum ve ellerimi ısıtmasına izin verdim. Grudge'dan pek de nazik olmayan bir şekilde ayrıldıktan sonra o kadar utanmışım ki karamsarlığa kapılmış, telefonlarına çıkmamış ve sadece iyi olduğumu bildirmek için mesaj atmışım.

Annie ve ben son birkaç yıldır yakınlaşmıştık ve Trent'in yaptıklarından sonra ne kadar incindiğimi ona açmışım. Konu biriyle çıkmaya geldiğinde bazen, şimdi bile, yeniden güvenmekte zorlandığımı biliyordu.

Ama ben neşeli biriydim - her zaman bir şaka ya da güzel bir sözle hızlıydım. Arkadaşlarımın *benim* için endişelenmesine ihtiyacım yoktu.

Hissettiklerimi ne kadar çabuk itiraf edersem, o kadar çabuk başka bir şey ya da *biri* hakkında konuşabilirdik. "Hey, geçen gece sizi ektiğim için gerçekten üzgünüm."

Eliyle sırtımı okşadı. "Sadece endişelendik, hepsi bu. İyi olduğuna emin misin? Sadece ondan nefret etmemiz gerekip gerekmediğini söyle, ben de edeyim."

"Teşekkürler. Sen bir kızın kızıydın, bunu biliyor musun?" Ona doğru eğildim. "Hayır, Logan'ın Trent'i sadece *tanımadığı*, aynı zamanda onun en iyi arkadaşı olduğu ortaya çıktı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, kahretsın ..."

Omuz silktim. "Olasılıklar nedir ki, değil mi?" Bir elimi göğsüme bastırdım. "Eğer benseniz, görünüşe göre oldukça iyi."

Annie kaşlarını çattı, ben de onun bu durumu anlamaya çalışmasını izledim.

Başımı salladım. "Sorun değil. Zaten Logan'la aramızda hiçbir şey yoktu."

Gözleri bana kaydı. "MJ... ondan hoşlandığını kabul etmende bir sorun yok. Hayal kırıklığına uğraman sorun değil. Ayrıca, kim bilir... belki de Trent'i tanınması hiç önemli değildir. Beklenti yok, kalp kırıklığı yok, hatırladın mı?"

Beklenti yok, kalp kırıklığı yok.

Sözlerini bir mantra gibi tekrarladım. "Söz veriyorum, sorun yok. Birkaç flört anımız oldu, hepsi bu. Sanırım sadece onun *olasılığından* hoşlandım. En iyi arkadaşının eski kız arkadaşıyla çıkmakla ilgileneceğinden şüpheliyim. Sanırım bu konuda bir kardeşlik kuralı falan var. Ayrıca, bu konuda ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Her şey birden iğrenç görünmeye başladı. Arkadaş olmanın en iyisi olduğu konusunda anlaşmıştık."

Annie dayanışma içinde başını salladı. "Anlıyorum. Ama belki de bu iyi bir şeydi. Belki de bu daha fazlası için hazır olduğunuz anlamına geliyordur."

Sessizce oturdum ve başımı salladım. Logan, Trent'e hiç benzemiyordu. . . ama sorun da buydu. O daha iyiydi. Ve bu, tüm bu olanları daha da tehlikeli hissettiriyordu.

"O kalçalara yazık oldu ama... yazık oldu." Annie içini çekti ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Bunu alkışlayacağım." Bardağımı kaldırdım ve çaydan bir yudum alarak sıcaklığının göğsüme yayılmasına izin verdim.

"Bence onu bir daha gördüğünde, telaşlanan *kişinin o olduğundan* emin ol." Kaşlarım çatıldı, o da devam etti. "Bir dahaki sefere Rugby Jesus'u gördüğünde saçlarını savur ve o yokmuş gibi davran. Egosu ona neyin çarptığını anlamayacaktır."

Fırındaki müşterilerin meraklı bakışlarını üzerime çekerek kıkırdadım. Kıkırdarken elimle ağzımı kapattım. "Çok gülünçsün."

Annie sadece göz kırptı ve omzunu benimkine çarptı. ", hadi git."

Nane çayımın son parçasını da yuttum. "Gitmek mi? Nereye?"

Elleri beyaz tezgahı tokatlarken, oturduğu yerden zıpladı. tabure. "Seni kaçırıyorum."

Başımı salladım. Annie her zaman yaramazlıklarla doluydu. "Beni kaçırmak mı?"

Ayağa kalktı ve tabureye yerleşti. "Evet, seni kaçırıyorum. Lee itfaiyedeki vardiyasını bitirmek üzere. Sen de bugün çalışmayacağını söylemiştin zaten."

Boş baktım. "Senin bir işin yok mu?" Hâlâ kendime acıma partisinin ortasında olduğumu anlamayacağını umarak alay .

Annie kollarını kavuşturdu. "Ben bir sanatçı ve girişimciyim. Çalışma saatlerimi kendim belirlerim. Ayrıca, ilham perim kararsız bir sürtük ve şu anda bana bir sonraki sanat projemin *sen* olduğunu söylüyor."

Yüzüm buruştu. "Ben mi?"

Annie sırtıttı ve kıvrıcık kızıl saçlarını bir omzunun üzerinden attı. "Tamam, dürüst olmak gerekirse dün gece *The Princess Diaries*'i izledim." Hüzünlü bir iç çekti. "İnanılmaz bir makyaj sahnesi var ve onu yeniden yaratmak için can atıyorum."

Gülümsemeye koydum. "Ve sen kendini değiştirmeyi düşünmedin mi?"

Dudaklarıyla bir ahududu üfledi. "Kendim mi? Bu hiç eğlenceli değil." Annie'nin dudakları heyecandan kıpkırmızı kesildi.

Gözlerim arkadaşşıma dikildi. "Başka bir şey daha var, değil mi?"

Annie, sakladığı sır her neyse içinden gibi ciyakladı. "Peki, tamam. Ben de senin Lee ve benimle çifte randevuya çıkabileceğini umuyordum."

"Çifte randevu mu?" Gözlerim büyüdü.

Logan'ın yakışıklı yüzü gözümün önüne geldi. Elbette, bu yeni kötü kız kişiliğini denemek için can atıyordum ve *sadece arkadaş kalmayı* kabul etmiştik ... ama şu anda başka bir adamla birlikte olmak için de hiçbir isteğim yoktu.

Başımı salladım. "Hayatta olmaz, Annie. Lee'ye ayarladığın görücü usulü randevular hakkında her şeyi biliyorum."

Annie başını geriye attı ve kıkırdadı. "Bu tamamen farklı.

Kenny eğlenceli bir adam. Aslında senin mutlu olmanı istiyorum."

Bu ima karşısında suratımı astım. "Ben mutluyum," diye karşılık verdim.

Değil mi?

Aslında yalan değildi. Yani, *çoğunlukla* mutluydum.

Annie resmen dans ediyordu.

Nefes verdim. "kurtulmamın hiçbir yolu yok, değil mi?" Annie başını sallarken dudakları kıvrıldı. "Hayır."

Yüzümü tavana doğru eğdim ve yaka kazağıma ve kot pantolonuma bakmadan önce duyulabilir bir inilti çıkardım.

"Peki benimle olduğum gibi çıkmanın nesi yanlış?" diye sordum.

Annie sırtıttı, muhtemelen teslim olmama saniyeler kaldığını bildiği için. "Kesinlikle hiçbir şey. Ben de alışverişe gitmek için bir bahane arıyorum. İki taraf da kazanıyor."

Annie'nin mavi gözleri irileşti ve yuvarlaklaştı. "Lütfen," diye yalvardı. Kabul etmek Annie'yi mutlu edecekti ve bu beni çok etkiledi. *Aptal bir randevu. Evden uzakta bir gece geçirmekten başka bir anlamı olması gerekmiyor.*

Öfkelendim ve bir parmağımı kaldırdım. "Tamam. *Bir* akşam yemeği." Annie alkışladı. "Eek! Tamam, hadi gidelim."

Soyunma odasındaki aynadaki yansıma . Etek çok dardı ve üst kısım çok ama çok düşük kesilmişti. "Bunu neden kabul ettiğimi bana tekrar hatırlatır mısın?"

Annie perdenin arkasından, "Çünkü beni seviyorsun. Ayrıca, geçen gece söylediğin şey hakkında çok düşündüm."

Güldüm, kendimi gözden geçirdim. "Grudge'ın ortasında *bir sikin etrafında nasıl dolaşacağımı biliyorum* diye kısmı mı kastediyorsun?"

Tanrım, o sahneyi kafamda kaç kez canlandırmıştım? *Ben ve saçma ağzım.*

Annie güldü. "Aynen öyle. Seksi kız dönemine giriyorsun." Kolu perdeyi araladı ve zeytin yeşili bir elbise tuttu. "Bunu dene. Ve," diye devam etti, "çünkü Trent'in *sarkık siki* Fischer'ı ve onun ateşli, rugby oynayan arkadaşlarının her birini sikeyim. Sen bundan daha iyisin."

Logan'a yönelik bu hafif hakaret karşısında irkildim ama eski sevgilime taktığı lakaba da gülmekten kendimi alamadım. Genelde büyük insan olmayı tercih eder ve renkli hakaretleri sadece zihnimde kullanırdım. Dürüst olmak gerekirse, nefretimi bir başkasıyla paylaşmak beni biraz rahatlatmıştı.

Kıyafetlerimi çıkardım ve aynada kendime baktım. *MJ'in Sihirli Makyajı'nın* birinci bölümü yepyeni, uyumlu bir sutyen ve külot takımıydı. Annie, herhangi bir kıyafetin içinde kusursuz hissetmenin sırrının güzel ve uyumlu bir iç çamaşırı takımı olduğunda ısrar etmişti.

Seçtiğim dantelli, orkide moru iç çamaşırlarına baktım. Logan'ın mor kazağımın bana yakıştığını ve morun onun yeni favori rengi olduğunu söylemesinin anısı beni bu özel takıma çekmişti.

Morun onun favorisi olması neden umurumda olsun ki? Aptal beyin. Muhtemelen insanüstü feromonlar falan yayıyordu.

Sütyen göğüslerimi aşağı doğru keserek onları yukarı kaldırılıyordu ve şeffaf danteli narin ve kadınsıydı. Eşleşen Fransız kesim külotun dantelli kenarı kıcıımı olduğundan daha dolgun ve seksi gösteriyordu.

İnkâr etmek imkânsızdı-Annie iç çamaşırlarının uyumu konusunda haklıydı.

Gülümseyerek zeytin yeşili elbisenin içine girdim. Kıvrımlarımı sarıyordu ve seksi olacak kadar düşüktü ama çok da açık değildi. Arkadan nasıl görüldüğünü görmek için döndüm.

Hah. Hiç fena değil.

Bir çift tayt ve sevimli botlarla bunu kesinlikle başarabilirim.

Kapalı.

Annie bana başka bir kıyafet uzattı - bu sefer gri bir oversize kaşmir hırka ve siyah deri pantolon.

"Bir akşam yemeği demiştik. Bütün bunlara neden ihtiyacım var?" Zeytin rengi elbiseyi çıkardım ve deri pantolona göz gezdirdim.

Annie soyunma odamın perdeleri arasından başını uzattı ve ellerim hemen göğsümün üzerinde çaprazlaştı.

"Perakende terapisi." Tekrar ortadan kayboldu ve ben nefes verdim.

Kendimi bildim bileli gerçek terapi görüyordum, bu yüzden perakende terapinin herhangi bir zararı olabileceğinden şüpheliydim.

Derin bir nefes alarak pantolonu çekiştirdim ve hırkayı üzerime geçirdim. Şimdiye kadar giydiğim en yumuşak kumaştı. Yansımama bakarken ağzımın kenarından küçük bir gülümseme yükseldi.

"İçeride çok sessizsin," diye seslendi Annie. "Görelim bakalım."

Sırıtarak soyunma odasının perdesini açtım ve döndüm.

Annie bir kez alkışladı. "Vay canına! Bu kesinlikle o." Bir adım öne çıktı, yakasını omzumun kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşacak şekilde ayarladı ve hırkanın üst düğmesini açtı. "Önden mi sıkıştırıyım?" Sanatçı beyni beni incelerken uğulduyordu ve ben de söyleneni yaptım. Annie iç çekti. "*Mükemmel* olmuş."

Aynada omzumun üzerinden baktığımda gülümsemekten kendimi alamadım. Her şey mükemmeldi. Kıyafet şık ve sinirliydi ama bir şekilde hâlâ bendim.

Kalbim hızla çarpıyordu. Kimse bana bakıp *küçük kız kardeş* diye düşünemezdi.

Logan'ın sürekli aklıma gelmesinden hâlâ nefret ediyordum. Annie'nin bana tuzak kurmaya çalışmasından da nefret ediyordum ama tek bir akşam yemeği için benden istediği şey olabilirdim.

İnsanların bana ihtiyaç duyduğu kişi olmakta iyiydim.

Gülümseyerek Annie'ye baktım ve kurduğu düzenle ilgili hiçbir şey yapmak istemememe rağmen samimi olduğumu umdum. İçimi çektim. "Bana biraz daha Kenny'den bahset."

TWIRLING FOX, Outtatowner'ın eteklerinde yaz aylarında açılan yepyeni bir ramen restoranıydı. Henüz deneme fırsatım olmamıştı, bu yüzden Annie, Lee ve Kenny ile akşam yemeği yemek için en iyi zamandı.

Ne yazık ki, tonkotsu ramen gecenin ağzı sulandıran tek kısmıydı.

Elbette, Kenny dalgalı sarı saçları ve şeytani sırıtışıyla geleneksel olarak çekiciydi. Yakışıklıydı ama bunun farkındaydı. Aynı zamanda odadaki en komik kişiydi - merak etmeyin, size söylerdi.

Bana çok seçici diyebilirsiniz ama Kenny ile tanıştığım andan itibaren bu acınası düzenin ötesinde bir şey olmayacağını biliyordum.

Çok yüzsüzdü. Çok

gürültülüydü.

Çok genç.

Aklıma hemen Logan'ın şakaklarında oluşan küçük gri saç çizgileri geldi. Orada olduklarının farkında olup olmadığını ya da onu rahatsız edip etmediklerini merak ettim.

Beni kesinlikle *rahatsız* ettiler ama olması gerektiği şekilde değil.

Düşünceden sıyrıldım. Kenny *benim* yaşımdaydı. Onun benim için çok genç olduğunu düşünmek saçmaydı.

Yine de, en ufak bir kalp çarpıntısı bile olmadığını inkar edemezdim.

Kenny'ye gelince, düzleşiyordum. Toz oluyordum. ÖLDÜM.

Kötü kız ya da değil, olası *bir* ilişkiyi sıradan tutmayı planlıyor olsam bile *bir şeyler* hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Haksız mıyım?" Kenny'nin nazik dürtmesi beni şimdiki zamana itti. Ne hakkında konuşuyor olmamız gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadan etrafıma bakındım.

Mırıldandım ve anlattığı hikâyeye uygun bir yanıt olduğunu umarak başımı salladım ve tekrar konuşmak zorunda kalmamak için ramenden doyurucu bir ısırık aldım.

"Ama onunla konuştun, değil mi?" Kenny beklentiyle başını salladı, ben ise yetişmeye çalışarak bakıyordum. "Logan Brown." Kenny başını salladı ve

güldü. "Aramızda altın madalyalı bir Olimpiyatçının olması çok güzel."

Yutkunurken kulaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Oh, uh ... evet. Büyükbabası benim çalıştığım Haven Pines'da yaşıyor." Yardım için Annie'ye baktım. Yavaşça boğazını temizledi ve konuşmayı başka yöne çekmeye çalıştı.

"Kenny, neden MJ'e aldığın ödülden bahsetmiyorsun? Şef'in Şirket büyük bir anlaşma."

Kendisine verilen prestijli ödül hakkında konuşurken göğsünde gurur kabarıyordu. Bir itfaiyeci olarak, Şefin Bölüğü, örnek hizmetin bir yansıması olarak onursal unvanlar alan, özenle seçilmiş bir grup erkek ve kadından oluşuyordu.

Zorla gülümsedim. "En iyinin de en iyisi," dedim. "Etkileyici."

Kenny eğildi ve kolunu rahatça sandalyemin arkasına koydu. Parmak uçları boynumun arkasındaki açıkta kalan bölgeye değdi ve ben derimden sürünerek çıkmak istedim.

"Böyle düşünmene sevindim." Sesi alçaldı ve anında geri çekilme dürtüsüyle savaştım. "Çoğu kadın üniformalı bir erkeğe karşı koyamaz."

Bir öğürmeyi bastırdım. *Üniformalar harikadır, özellikle de konuşmayı kesebilme özelliğine sahiplerse.*

Boğazımı temizledim ve peçetemi masanın üzerine koydum. "İzin verirseniz, tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Ayağa kalktım ve Annie'ye baktım. Kaşları havadaydı ve sanki "*Benim de gelmemi ister misin?*" der gibi başını salladı.

Ona gülümsedim ve başımı sallayarak iyi olduğumu sessizce bildirdim. Sandalyemi ittim ve müsaade istedim.

Döndüğümde Logan'ın sert, değerlendirci gözleri karşısında olduğum yerde kalakaldım. Arkadan bakıldığında Wyatt Sullivan'a benzeyen bir adamın karşısında oturuyordu ama Logan'ın dikkati benim üzerimdeydi. Yüz ifadesi hiç de dostça değildi. Kaşlarının arasında sert bir çizgi oluştu ve midem zıpladı.

Bakışlarının ağırlığı bir meydan okuma gibi üzerime çökmüş, önce başımı çevirmem için beni cesaretlendiriyordu. Yanaklarım bana ihanet etti, bakışları altında ısındı ama çenemi daha yukarı kaldırdım.

Bu raundu ben kazanırdım.

Kalabalık restoranın arka tarafındaki tuvaletlere doğru yürürken bakışlarını üzerimde tuttum. Yanından geçip kadınlar tuvaletinde kaybolana kadar göz temasını kesmedim.

Kendimi lavaboya dayadım ve derin bir nefes aldım. Logan'ın bakışları yoğun ve hafif öfkeliydi.

Neden bu kadar ateşliydi? Neden onun bir bakışı bana kontrol edemediğim bir şeyin kıyısında sallanıyormuşum gibi hissettiriyordu?

Makyajımı kontrol ettim ve hırkamı Annie'nin bana giymemi söylediği gibi yerleştirdiğimden emin olmak için yeniden ayarladım. Yemek yerken rujum tamamen kaybolmuştu, bu yüzden saçımdaki yumuşak bukleleri kabartmadan önce ona da dokundum.

Rahatlatıcı bir nefes aldıktan sonra, Logan'ın yanından tekrar geçerken kalçalarımın birazcık sallanmasına izin vermeye karar verdim. Sinsi bir gülümsemeyle banyodan çıktım ve gıcırdayarak durdum.

Logan loş koridorda kollarını kavuşturmuş, yüzünde sinirli bir ifadeyle duruyordu.

Çenemi kaldırdım. "Selam Logan," diye selam verdim.

"Kim bu sik kafalı?" Sesi karşımda gürledi ve karnımda bir uğultu yükseldi.

Logan'ın gözlerindeki sıcaklık nabzımı hızlandırdı ama kendimi anlaştırmamızı hatırlamaya zorladım.

Arkadaşlar. Sadece arkadaş.

Onun yoğunluğu sahip olduğum tüm kararlılığı çözmeye başlasa bile.

Burnum kırıştı. "Kenny mi? Lee'nin arkadaşı-Annie'nin çöpçatanlık girişimi." Sinirlerimi yatıştırmak için saçlarımı omzuma attım. "Hoş biri."

Gerginlik aramızdaki koridoru daralttı. "Kibarlık gözlerine o bakışı yerleştirmes."

Alay ettim ve Logan'ın gördüğünü düşündüğü bakışı silmeye çalışarak kollarımı kavuşturdum. "Neymiş o bakış?"

Tek kaşı alnına doğru süzüldü. "Sanki o ağzını her açtığında gülmemeye çalışıyormuşsun gibi."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. Tamamen haksız değildi.

Logan'ın gözleri köprücük kemiğime takıldı ve omzumdan geçip boynumdan yukarı çıkarak gözlerimle buluşmadan önce orada asılı kaldı.

"Seninle yakınlaşacak kadar iyi biri olduğunu fark ettim." Sözlerinin kenarında kızgınlık kaynıyordu.

Sinirle verdiğim cevabı ısırarak geri aldım. Logan Brown'ın kıskanç davranmaya hakkı yoktu. Hele de en iyi arkadaşının eski sevgilisiyle bir şeyler yaşamak tamamen yasak bir şeyken ve *aramızdaki* ilişkinin platonik kalması konusunda anlaştığımızken.

"Geri dönmeliyim." Yanından geçip gitmiştim ki eli dirseğimin kıvrımını yakaladı. Elini bırakmak yerine parmakları kolumu sardı.

Tutuşu sert değildi ama beni yerimde tutuyordu ve gözleri adını koyamadığım bir şeyle yanıyordu. Kıskançlık mıydı? Sahiplenme mi? Her neyse, omurgama sinir bozucu bir ürperti gönderdi.

Eli sıcaktı, sertti ve bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. Beynim devreye girip alarm zilleri çalmadan önce bedenim onun dokunuşuna doğru eğildi.

Sesi karanlıktı. Samimiydi. "Önümde bir maç daha var. Biraz şans kullanabilirim."

Ve orada.

Cazibe değildi. Benim bir şekilde takım için şanslı olduğuma dair saçma önsezisiydi.

Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Geri dönmem gerek." Sesime öfke karıştı. Uzaklaştım ve onu karanlık koridorda bırakırken kalçalarım sallandı. Durdum ve çıplak omzumun üzerinden ona baktım. "Bunu düşüneceğim."

Bunu düşünürdüm, elbette. Ve düşünürken, bakışlarının sıcaklığı hala hırkamın arkasında delikler açmıyormuş gibi davranırdım.

ON ÜÇ

LOGAN

Lanet olası aklımı kaybediyordum.

MJ'in Yakın Konuşmacı Kenny'ye geri dönmesini izlerken ellerim yüzümü ovuşturdu.

Dostum, siktir et şu adamı.

Kenny her yaklaştığında yumruklarım daha da sıkılıyordu. Kendi liginin ne kadar dışında olduğunun farkında bile değildi. Ve kesinlikle onun ilgisini hak etmiyordu.

MJ'i masaya oturana kadar akli dengesi yerinde olmayan bir sapık gibi izledim. Sandalyesini Kenny'den hafifçe uzaklaştırdığında sııttım.

Aferin kızıma.

Masamıza döndüğümde Wyatt beni bekliyordu. Beni dikkatle izliyordu ve MJ King'in peşine düşüp onu karanlık bir koridorda köşeye sıkıştırdığımı fark edip etmediğini merak ediyordum.

"Bunun için üzgünüm," dedim boğazımı temizleyerek. "Nerede kalmıştık?"

Wyatt fark ettiyse de belli etmedi. "Son sınıf koşucum Seth senden bahsetmeden duramıyor. Sanırım sahildeki maç onun beyin kimyasını değiştirdi."

Kıkırdadım. "Onlar iyi çocuklardı. Dürüst olmak gerekirse benim kim olduğumu bilmesine bile şaşırdım."

Wyatt bir omzunu kaldırdı. "Sen büyük bir isimsin ve sadece bu küçük kasabada değil. Sporu bıraktığında pek çok insan ne yaptığını izliyor olacak."

"Dışarı mı?" Daha dik oturdum. "*Dışarıda* derken ne demek istiyorsun?"

Elleri havaya kalktı. "Gücendirmek istememiştim. Eminim önünüzde çok sağlam yıllar vardır . . ama deneyimlerimden biliyorum ki, bir sonraki adımın ne olacağını düşünmeye başlamakta fayda var."

Sıradaki?

Bundan sonra odaklanmam gereken tek şey yaklaşan maçı. Bırakın emekliliği, gelecek sezonu bile kafama takamıyordum.

Wyatt sanki aklımdan geçenleri tam olarak biliyormuş gibi başını salladı. NFL'de oyun kuruculuk yapmıştı, o yüzden belki de

nasıl hissettiğimi.

Bu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Gerçek şu ki, bu konuda çok fazla düşünmemeye izin vermedim, çünkü tek bildiğim rugby idi. Asla bir B planı yoktu.

Çenem gerildi. Gözlerim MJ'e kaydı ve kızgınlığım katlandı.

Sunucumuz siyah servis defterini sessizce masaya koydu ve ben de okuttum. Wyatt cüzdanına uzanırken ona "Anladım," dedim.

Elini uzattı. "Seni bu yemeğe ben davet ettim. Ben ödeyeceğim."

Kredi kartımı siyah deri dosyaya yerleştirdim ve masanın kenarında dengeledim. "Hiç şansın yok. Gerçi konuya hiç girmediniz."

Wyatt güldü. "Denedim. Tek söylediğim, eğer bir gün rugby dışında bir iş ararsan beni ara. MMU'daki futbol programı senin gibi bir koçu kullanabilir. Çok şey öğrenebilirler."

Alay ettim ve arkama yaslandım. "Koçluk mu? Futbol mu?" Bu çok gülünçtü. "Bana olan inancınızı takdir etsem de, bu asla gerçekleşmeyecek."

Wyatt ve ben ayağa kalktık ve o elini uzattı, sırtması kolay ama sesi sertti. "Oyunda kalmanın her türlü yolu var dostum. Kramponlarını tamamen asmak zorunda değilsin. Muhtemelen şimdiden bir düzine fikrin vardır."

Kuru bir kakhaha attım.

"Bunu çözmek için zamanın var. Asla asla deme, dostum. Bunu yaşamış birinden dinle; bir gün, bir sezondan daha uzun süren bir şeyin parçası olmak isteyeceksin. Koçluk o şey olabilir."

El sıkıştık ve Wyatt masayı terk etti. MJ'in Annie, Lee ve Kaptan Creeper'la birlikte oturduğu yere baktım. Onların masası boştu.

Dikkatim restoran penceresinin hemen ötesine kaydı. MJ soğuk sonbahar havasına karşı sımsıkı sarınmıştı ve görüşüm Kenny'nin elinin tehlikeli bir şekilde kışına yaklaşmasına odaklandı.

O elin onun yakınında hiçbir işi yoktu ve vücudumdaki her sinir bu konuda bir şeyler yapmak için çılgılık atıyordu. Kenny onun yakınında olmayı hak etmiyordu - sadece kibarlık yaptığını söyleyebiliyorken değil.

Onlar kaldırımında gözden kaybolurken azı dişlerim birbirine çarptı.

Sunucu hesabımızı masada işleme koydu ve kredi kartımı cüzdanıma geri koymadan önce slipi hızlıca imzaladım.

Rugby kariyerim sona erdikten sonra neler olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum - neredeyse MJ'in eve dönüp dönmeyeceğini bilmemekten nefret ettiğim kadar

grup akşam yemeğinden sonra randevularını uzatacaktı.

Bu düşünce içimi kemirdi.

Kendimi bundan vazgeçiremeden ayaklarım hareket etmeye başladı.

Restorandan çıktım, grubu görüp göremeyeceğimi anlamak için kaldırıma baktım. Bulamayınca hemen onun evine doğru yöneldim. Tabii ki, büyükbabamı onun bu evde yaşadığını teyit etmesi için kurnazca zorlamıştım.

Kral arazisi.

Bu hiç de ürkütücü değildi.

Ve onu kontrol etmek sadece eve sağ salim döndüğünden emin olmak içindi.

Ayrıca, bir arkadaş böyle yapardı.

MJ ve arkadaşları benden önce ayrılmıştı ve ben de bloğun etrafını dolaştım ama Grudge'da tanıdığım hiçbir araba görmedim.

Kahretsin. Belki de onu doğruca eve götürmüştür.

King malikanesine giderken neredeyse tüm hız sınırlarını aştım. Uzun, dolambaçlı araba yolu karanlıktı ama devam ettim. Sonunda malikâne göründü ve nefesimi kesti. Ev zengin ve baskıcıydı. MJ'in ne kadar alçakgönüllü olduğuyla çelişen bir şekilde *gösterişli* olduğunu haykırıyordu.

Kenny tam arabasına yaklaşırken, gıcırdayarak durdum. Arabamdan çıktım ve gözleri kocaman oldu. "Yok . Logan Brown? Logan Brown mı? adam."

Elini uzattı ve ben de gereğinden fazla bir güçle elini kavradım. Bu adamı gördüğüm andan itibaren sevmemiştim ve ukala sırtışı da yardımcı olmamıştı.

"Tanıştığımıza sevindim dostum." MJ'in evine baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Cevap vermedim, sadece baktım.

"Şey..." diye kekeledi. "Olimpiyatlarda harikaydın, sahada gerçek bir katil gibiydin. Bir imza alabilir miyim?"

Sesim sert çıkıyordu. "Hayır."

Bana göz kırptı. Neden böyle bir hıyarlık yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bütün akşam MJ'e pençe atmasını izledikten sonra ona lanet olası bir imza verecek değildim.

Bir adım öne çıktım. "Beni dinle. Oradaki kız. . ." Omzunun üzerinden evi işaret ettim. "Eğer ona zarar verdiğini öğrenirsem, onu

Rahatsız olursan, onu birazcık üzersen, bana hesap verirsin."

Kenny bir adım geri çekildi. "Sakin ol, kardeşim. Kolay bir sevişme umuyordum ama kız neredeyse buz gibi. Ona dokunmadım, bu çabaya değeceğinden değil."

Yumruklarım sıkıldı ve boğazımda kısık bir hırıltı oluştu. "Arabana bin - şimdi- ve defol git buradan. *Kardeşim.*"

Kenny şaşkın bir ifadeyle gözlerini devirerek arabasına doğru gözden kayboldu. Gidişini izleme zahmetine katlanmadım ve MJ'in evinin ön merdivenlerini ikişer ikişer çıktım.

Yumruğum evinin kapısına vurdu.

"Kenny, ben-" MJ devasa meşe kapıyı açtı ve kızgın sözcükler dilinin ucuna kadar geldi. Bir kez göz kırptı. "Burada ne yapıyorsun?"

Kollarımı kavuşturdum. "Randevun nasıldı, Julep?"

Kollarını kavuşturup kapı aralığına yaslanırken gözlerini bana dikti. Gri hırkası bir omzunun üzerinden kayarak göğüslerini daha da yukarı itmişti ve bu durum net düşünmemi imkânsız hale getiriyordu. Gözlerim bana ihanet ederek köprücük kemiğinin kıvrımına, göğsünün yumuşak yükselişine kaydı. İnce kumaş, meme uçlarının sert olduğu ve yumuşak kumaşa baskı yaptığı gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Benimle alay ediyor.

Lanet olsun, Julep.

"Nesin sen, kıskanç mı?" diye homurdanarak sordu ve bu soru beni hemen sinirlendirdi. "Çünkü mağara adamını oynayacaksan, en azından rolüne kendini ada ve homurdan ya da başka bir şey yap."

Tabii ki kıskandım.

Buna kesinlikle hakkım olmadığını biliyordum. MJ en iyi arkadaşım la çıkmıştı ve aralarında bir geçmiş olduğu açıktı. En kötü türden bir dikkat dağıtıcı olduğundan bahsetmiyorum bile - *baştan çıkarıcı* türden. Yıllarca çalıştığınızı unutturan ve her sabah onun gülümsemesini görmek için her şeyi bir kenara atmaktan mutluluk duyacağınız türden bir dikkat dağıtıcıydı.

Dişlerimi birbirine geçirdim ve sorusuna cevap vermeyi reddettim.

Gözleri doldu çünkü bir çocuk gibi davrandığımı hissedebiliyordu.

"Benim yemeğim seni ilgilendirmez Logan." Doğruldu, kapıyı yüzüme kapatmaya hazırды.

Öfke ve hayal kırıklığı içime aktı. Önümdeki kadın beni çileden çıkarıyordu. Elimi kapıya dayadım, onun içeri girmesine izin vermedim.

çok kolay.

İç çekti. "Ne? Önünde önemli bir maç var ve biraz şans mı ihtiyacın var?" Sözleri alaycılıkla doluydu. Bir kolunu bana doğru itti. "Al. İyi şans getirmesi için kolumu ovala ya da benden ne istediğini düşünüyorsan."

Kaşlarım çatıldı. Bunun ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Benim de yoktu.

Ben bir şey yapmayınca MJ gülerek başını salladı. "Tamam, iyi geceler Logan." Kapıyı iterek kapattı ve midemde bir çukur açıldı.

Gitmeliydim. Akli başında bir adam böyle yapardı. Ama kapalı kapıya bakarken, çekip gitme düşüncesi bana imkânsız geliyordu. Oynamaya bile başlamadığım bir oyunu kaybetmek gibi.

Oh, hayır.

Kapıya vururken yumruğum havaya kalktı.

Kapı hareket etmedi. Yumruğum bu kez daha sert vurdu, ağır meşeyi salladı. "Julep," dedim, sesim alçak ve sertti.

Şu lanet kapıyı açana kadar gitmiyordum.

ON DÖRT

MJ

Yumruğu kalın meşe kapıya sertçe indiğinde midemdeki ^{kelebekler} sıçradı. Bir çılgılığı bastırdım ve ellerimi sıktım. Kendini bayılıp gitmesine izin vermeliydim. Ama sesinin tınısı, arkasındaki güç, vücudumdaki her siniri canlı bir tel gibi kıvılcımlandırdı.

Ona gitmesini söylemek istedim. Kalmasını istedim. Lanet olsun, ne istediğimi bilmiyordum, belki o hariç.

"Julep." Sesi sinirliydi. Çiğdi, tenimin üzerinde dans ediyor, midemdeki ihtiyacı kıvrım kıvrım yapıyordu.

Ona kızgındım. Pislik eski sevgilim sayesinde tamamen yasak bölge olduğu gerçeğinden dolayı evrene kızgındım. İlgisinin ragbide kazanmaya yönelik batıl bir ihtiyaçtan kaynaklandığı gerçeğinden dolayı incinmiştim.

Logan Brown baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydi; istediğimi sandığım her şeyin tam tersiydi. Çekici, gamzeli bir sırıtışa ve en sakın kadına bile kendini unutturabilecek bir vücuda bürünmüş bir belaydı. Ve yine de buradaydım, teslim olmanın eşiğinde sallanıyordum, her seferinde yeniden incinebileceğimi biliyordum.

Tüm bastırılmış hayal kırıklıkları derimin altında kaynadı ve yüzeye çıktı.

Ona bağırabilir ya da kendimi onun altında kaybedebilirdim. Yıllardır ilk kez, dokunulma -gerçekten dokunulma- fikri beni endişeye sürüklemiyordu. Logan söz konusu olduğunda, bu sadece şehvetle ilgili değildi, kontrolle de ilgiliydi. Onu istiyordum, evet, ama aynı zamanda o anı sahiplenmek, kendim için talep etmek istiyordum.

Üzerimde gezinirken, kendini kalçalarımın arasına bastırırkenki şok edici, ilkel görüntüsü ateşimi fırlattı. Logan'la ilgili bir şey beni güçlü hissettiriyordu.

Yaşıyor.

Korumalı.

Parmak eklemleri tekrar kapıya vurdu.

Kendimi hazırlayarak kapıyı çekip açtım ve çenemi dövüşmeye hazır hale getirdim.

Onu görmek ciğerlerimdeki havayı aldı. Çenesi , göğsü maraton koşmuş gibi inip kalkıyordu ve gözleri-tanrım, o gözler

Gözleri beni yerimde sabitledi. Bir saniye boyunca ikimiz de hareket etmedik, aramızdaki boşluk elektrikliydi, söylenmemiş binlerce kelime havada asılı kaldı.

Bana daha önce hiçbir erkeğin bakmadığı gibi baktı. Saçları vahşiydi, sanki parmaklarını çok fazla gezdirmiş gibiydi. Gözleri yoğundu, sert yeşil küreler benimkileri delip geçiyordu.

Ses tonuna bakarak hayal kırıklığı, kıskançlık ya da kızgınlık göreceğimi sandım. Bunun yerine, daha önce hiç görmediğim bir şey bana bakıyordu. Logan, sadece ben söylersem patlamak üzere olan bir adam gibi görünüyordu.

Evet.

Kara kaşları ağır ve düzdü. Göğsü benimkiyle aynı sığ nefeslerle inip kalkıyordu. Geniş omuzları sağlam ve dikti. Bir kolunu kapı eşiğine dayamış, pazularındaki ve ön kolundaki uzun, iri kasları ortaya çıkarmıştı.

Vücudu ince ayarlı, atletik bir makineydi ve tek onu *benim üzerimde* nasıl kullanabileceğiydi.

Duygularımın işe karışmasına izin verirsem, Logan Brown beni mahvedecekti, özellikle de içimde büyüyen pençe ihtiyacına boyun eğersen. İkimiz de aramızdaki görünmez uçurumu aşmak istemeyerek birbirimize bakarken aramızda uzun saniyeler geçti.

Loş ışıkta gözleri karanlıktı ve yüzü okunmuyordu. Kafam karışmıştı, azmıştım ve bu yüzden çok kızgındım.

Kahretsin, ön kapımı yumruklamaya gelen oydu.

Sesimin bana ihanet etmemesi için dua ederek çenemi kaldırdım. "Burada işin bitti mi?"

"Hayır, burada işimiz bitmedi. Sırf korktuğun için çekip gitmene izin vermeyeceğim."

Sözleri gerçeğe çok yakındı ve yüz ifademi çelikleştirdim.

"Bana şans getirdiğini düşünüyor muyum? Evet, getiriyorum. Ama buraya gelmemin nedeni bu değil. Bütün gece seni bir randevuda izledim." Durakladı, çenesi gerilmişti, sanki bu sözleri itiraf etmek istediğinden daha zordu. "Hoşuma gitmedi. Sana dokunmasını izlemek, hatta sadece yanında olmak bile . . . sen onun değilsin."

Beni izlemişti.

Omurgamda hastalıklı bir heyecan dans etti.

"Buraya iyi olduğundan emin olmak için geldim," diye devam etti. "Buraya o eve *tek başına* girdiğini kendi gözlerimle görmek için geldim." Logan parmağıyla arkamdaki evi işaret etti.

Yoğunluk ondan yayıldı ve yanaklarıma sıcaklık doldu.

"İlginiz için teşekkür ederim." Sertçe yutkundum, bundan sonra ne olacağından emin değildim. "Evdeyim ve iyiyim."

Logan bir adım öne çıktı ve sıcaklığını hissedebildiğim kadar alanımı daralttı. "Bana gitmemi söyle." Sesi göğsümde keleklerin uçuşmasına neden olan alçak bir hırıltıydı. "Arabama binip gitmemi söyle."

Gerginliği boynundan ve çenesinden belli oluyordu. Ona baktım, gövdesi üzerimde yükseliyordu. Bana uzanmak için hiçbir hareket yapmadı ama gözleri ağzıma kayınca Logan Brown'la arkadaş olmak istediğime dair tüm düşüncelerim buharlaştı.

Belki de bunu gerçekten yapabilirim - o buradayken onun tadını çıkarabilirim. Beklenti yok, kalp kırıklığı yok.

"Sanırım daha iyi bir fikrim var." Gözleri gözlerimi tutarken bir adım öne çıktım. Kalbim hızla çarpıyor, tenim yanıyordu ama bu korku değildi. Heyecan verici ve alışılmadık bir şeydi, şüphelerimi gölgede bırakacak kadar güçlü bir ihtiyaçtı. Bir kez olsun düşünmeyi bırakıp sadece hissetmek istedim.

Kendimi tutmak ya da her kararın artılarını ve eksilerini tartmak istemiyordum. Bir kez olsun sadece hissetmek istiyordum; saf, filtrelenmemiş ve tamamen mevcut. Ve Logan? O, kendimi içinde kaybetmek istediğim mükemmel fırtınaydı.

"Bir şey denemek istiyorum." Gömleğinin yakasını avucumun içine aldım ve onu öne doğru çektim.

Onu kendime çektiğimde nefesi kesildi ve bir kalp atışı boyunca orada öylece durduk - o kadar yakındık ki teninin sıcaklığını, nefesinin dudaklarıma değdiğini hissedebiliyordum. Sonra ağzı benimkine çarptı ve ben ona doğru eğilirken her tutarlı düşünce bir ihtiyaç dalgasıyla buharlaştı.

Logan yarım saniye durakladıktan sonra kolunu belime doladı, beni yerden kaldırdı ve sırtımı kapı pervazına doğru bastırdı. Öpücüğü sert ve talepkârdı. Ona karşı eridim.

Dili benimkinin üzerinde kayarak ilerlerken ağzının içinde inledim. Tadı nane, arzu ve *benimki* gibiydi.

Ne yaptığını biliyormuş gibi öpüyordu. Kendinden emin ve şehvetli. Onun da böyle seviştiğinden emindim. Logan gibi bir adamın bir kadını nasıl memnun edeceğini bilmemesine imkân yoktu. Beceriksizlik olmazdı. Belirsizlik olmazdı.

Bacaklarım kalçasının üzerine düştü, sessizce daha fazlası için yalvarıyordum. Kalçalarını içime doğru bastırdı ve karnımda bir ateş yandı. İçimdeki saf netlik

Başım ferahlamıştı. Düşünebildiğim tek şey, bir elin kıcımı kavradığı ve diğerinin boynumdan yukarı kaydığı gerçeğiydi.

Logan boğazında bir gümbürtüyle öpücüğü kesti ve alnını benimkine bastırdı. "Bana durmamı söyle."

Başımı salladım, içimde yanan ateş yüzünden konuşamıyordum. Boynunu, adem elmasının hemen yanını öptüm ve titrediğini hissettim. Tekrar öptüm, dilimin sıcak tenini tatmasına ve kirli sakalını hissetmesine izin verdim.

"*Kahretsin*, bunu yapmaya devam edersen duramayacağım," diye uyardı.

Boğazımın arkasında alçak, karanlık bir kıkırdama oluştu. Kısmen korku, kısmen beklenti, içimde bir savaş başladı. Çok yakınımdaydı. Çok iyi hissettiriyordu.

Kendimi bildim bileli ilk defa *daha fazlasını* istiyordum.

Ona baktım. Tek yapmam gereken teslim olmaktı ve o da engellerimi aşacaktı. *Sonunda* onları aşabilirdim.

Kaşları çatılırken eli kıcımı yoğurdu. "Söyle bana. O küçük güzel kafanın içinde neler oluyor?"

Başımı salladım, utanç boğazımı tırmalıyordu. Parmaklarım onun saçlarına dolanırken ben de konuyu saptırmaya çalıştım. "Önemli bir şey değil. Bana dokunmayı bırakma."

Beni ayağa kaldırırken sıcak nefesi yanağıma değdi. Gözlerimin içine bakmak için bakışlarını indirdi. "İstemezsen durmayacağım ama bu konuda kendini nasıl iyi hissedeceğini bana söylemen gerek. Hızını sen belirle."

Gözleri benimkileri aradı, sabırsızlıkla değil ama korkumun bir kısmını eriten sessiz bir yoğunlukla. Sözleri beni sıcak bir battaniye gibi sardı ve beklemediğim bir şekilde toprakladı.

Kalbim titredi. Ben ifade etmek zorunda kalmadan Logan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Öp beni," dedim, dudaklarımı yalayarak ve dokunmaya devam etmesi için yalvararak Ben.

"Evet, hanımefendi." Logan sırtarak ağzını benimkine doğru indirdi. Daha yumuşak ve bu sefer daha yavaş, tadına baktı ve alay etti.

Ona doğru inledim, onu girişin derinliklerine doğru çektim ve kapının arkamızdan kapanmasına izin verdim. Ev boş ve karanlıktı. Çıplak ayaklarımın altındaki sıcak ahşap beni o ana hapsediyor, antrede durduğumu ve bir erkekle öpüştüğümü hatırlatıyordu.

Ama herhangi bir adam değil. Uğruna uykularımı kaçırdığım adam. Tanıştığımızdan beri hayalini kurduğum adam. Duygularımın işe karışmasına izin verirsem kalbimi kırabilecek ve güvenimi yeniden paramparça edebilecek adam.

Onun gibi bir adam istediği her kadının ilgisini çekebilirdi ve ben hayatımda sadece *bir kez* seks yapmıştım.

Ama şimdi durmak tam bir işkence olurdu.

"Hey," dedi ellerini yüzümde gezdirerek. "Nereye gittin?" Sertçe yutkundum. "Kafamın içine, sanırım."

"Benimle kal." Sesi alçak ve yumuşaktı. "Sadece konuşmaya devam et. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Neye ihtiyacım var? Sert bir içki ve senin sert sığın bunu yapmalı.

Aleti karnıma doğru sertleşmişti ve bacaklarımın arasında yeni bir elektrik cızırtısı zonkluyordu.

"Benimle gel." Döndüm ve onu evin içinden yatak odama doğru yönlendirdim.

Teyzem arkadaşlarıyla birlikte Traverse City'ye sonbahar yaprakları gezisine gitmişti, bu yüzden evde yalnız olacağımızı biliyordum.

Yine de kapalı bir kapının rahatlığını aradım. Zihnimin beni ele geçiremeyeceği bir sığınak. Logan sessizce arkamdan geldi, teması hiç kesmedi. Parmakları benimkilere dolandı ve diğer eli kalçamda sabit durdu. Dudakları saçlarımın tepesini okşadı.

Yatak odama vardığımızda başucumdaki küçük lambayı yaktım ve yatağımın kenarına oturdum. Ben ona bakarken o ayağa kalktı, kalçaları bacaklarımın arasındaydı.

"Anlat bana," diye emretti.

Sertçe yutkundum. *Sesindeki sertlik içimi karıştırırken ne istediğimi nasıl ifade edebildim ki?*

Arkama yaslandım, dizlerimi daha geniş açtım.

Eli kalçamdan belime doğru ilerlerken tekrar "Söyle bana," dedi.

Cesaretimi toplayarak, sesim yumuşaktı. "Seni istiyorum. . . bu her neyse. Ama yavaş gitmem gerek."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu, yavaş gitmenin onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağından ya da bu çabaya değmeyeceğimi anlamasına neden olup olmayacağından emin değildim.

Onun yerine ağzının köşesi yukarı kalktı. "Yavaş severim," diye . "Öyle mi?" Biraz temkinli ve emin olmadan sordum.

Logan başını salladı. "Evet. Yavaş iyidir."

Göğsüm kabardı, hassas, yaralı kalbim patlamak üzereydi. Hırkamın düğmelerini açarken ellerim titriyordu ama bu korkudan değildi. Bu yeni bir şeydi, heyecan verici bir şey. Yıllardır ilk kez cesur hissediyordum. Güçlü hissediyordum. Sadece beni görmesine izin vermiyordum, ona kim olduğumu gösteriyordum.

Kumaşın açılmasına ve altındaki dantelli mor sütyenin ortaya çıkmasına izin verdim.

Gözleri göğüslerime kilitlendi. "Sürprizlerle dolusun, Julep."

Julep. Nedense Logan bana adıyla hitap etmekte ısrar edince kendimi özel hissettim.

Samimi.

Yanaklarımdan sıcak bir kızarıklık süzüldü. "Bu yeni."

Üzerime eğildi ve alt dudakımı ısırdı. "Umarım bunu başkalarına göstermeyi düşünmüyorsundur," diye alay etti.

Başım sallandı ve yüzümü sinsî bir gülümseme kapladı. "Moru sevdiğini söylemiştin, hatırladın mı?"

Logan bana hınzırca sırtıttı ve gamzesi parlayarak amımın umutsuzca hiçbir şeyin etrafında kenetlenmesine neden oldu.

Göğsümü avuçlarken vücudu üzerimde hareket etti, başparmağı gergin meme ucumu okşadı. "Moru *sende* seviyorum."

Parmakları deri pantolonumun düğmesine gitti ama durdu. Gözleri benimkilerle buluştu, bekliyordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Logan düğmeyi çözdü ve fermuarı yavaşça aşağı çekti.

Her dokunuş, her öpücük bir keşifti. İlk defa kendimi küçük ya da güvensiz hissetmiyordum. Cesur, arzulu ve kontrolün tamamen bende olduğunu hissediyordum. Logan benden sadece bir şeyler almıyor, fısıldadığı her kelimeyle beni geliştiriyordu.

Pantolonu çıkarıp yere atarken ben de kıpırdandım. Dikkati bacaklarımın arasında, dantelli iç çamaşırımın am dudaklarımın arasına sıkıştığı yerdeydi.

Küçük bir parçam uzak durmak istedi ama bakışları çok yoğundu. Rahatlatıcı.

Onun için sergilenmenin güçlü bir yanı vardı. Logan gördüğünü *beğendi*.

Dizlerim daha da açıldı.

Parmak uçları bir göğsümün üzerinde, karnımda ve amımda gezindi. Parmakları tenime ateş gibi değıyor, her sinir ucumda kıvılcımlar dans ediyordu. Oda daha sıcak, hava daha yoğun geliyordu ve tutunduğum her düşünce onun dokunuşunun ağırlığı altında eriyip gidiyordu. Kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, daha fazla baskı için yalvarıyordu.

"Seni tatmak istiyorum." Logan kendini ayarlarken dudaklarını yaladı. Elleri kalçalarımı kavradı ve cevabımı beklerken etimi yoğurdu. "Bunu istiyor musun?"

Beynim allak bullak oldu. Sinirlerim karnımı gıdıkladı. "Yapmak zorunda değilsin. Erkeklerin bundan hoşlanmadığını biliyorum."

"Julep, ne tür ezik çocuklarla birlikte olduğunu bilmiyorum ama *Erkekler* mi? Bunu seviyoruz. Ben bayılıyorum. Size göstereyim."

Logan'ın dizlerinin üzerine çöküşünü izlerken dişlerim dudağıma bastırdı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım." *Tanrım, bunu yüksek sesle itiraf etmek çok utanç vericiydi.*

Güçlü elleri kalçalarımı kavrayıp beni yatağın kenarına çekerken gözleri benimkilerle buluştu. Parmak uçlarını iç çamaşırımın bandına geçirerek danteli kalçalarımın altına kaydırdı.

Ellerimin üzerinde oturmuş, iç çamaşırımın çıkarırken onu izliyordum. Elleri tekrar kalçalarımın altına uzandı ve parmak uçlarını çıplak amımın üzerinde gezdirdi.

"Eğer bana izin verirsen, bunun her saniyesinden zevk alacağım." Parmakları dudaklarımın arasında kayıyor, test ediyor ve alay ediyordu. "Sana iyi bakacağım söz veriyorum."

Arzu beni ele geçirdi ve sırtüstü düşerek ona doğru açıldım.

"Kahretsin, benim için ıslanmışsın. Seninle oynamam hoşuna gidiyor mu?" Başparmağı klitorisimin etrafında dolaştı ve neredeyse yataktan kalkıyordum.

"Evet. *Lütfen.*" Bana daha yeni dokunmuştu ve ben şimdiden yalvarıyordum. "Daha fazlasını istiyor musun?" diye sordu, ben cevap verene kadar daha ileri gitmedi.

Onu.

"Evet. Aman Tanrım, evet."

Logan gürleyen bir kıkırdamayla bir parmağını içime kaydırdı. Basınç inşa edilmiş, alçak ve hızlı. Biriyle oynaşmayalı *yıllar* olmuştu - o kadar uzun zaman olmuştu ki vibratörümün başka bir şey tarafından dokunulmanın ne kadar farklı bir his olduğunu unutmuşum.

Parmakları kalındı ve girip çıkarken beni geriyordu. "Daha fazla," diye yalvardım. Sesim sessiz ve çiğdi.

Logan'ın nefesi benimde ılıktı. Ağzını indirdi, beni parmaklarken dilinin düz kısmını amıma doğru sürükledi.

Kalçalarım ağzına doğru hareket ederken gözlerimi sıkıca kapattım. Başını bacaklarımın arasına indirirken eli kalçalarımın destek oldu ve bacaklarımı birbirinden ayırdı. Dili hassas derimin her santimini bulup sömürürken, bedenim orgazma doğru dörtmala koşuyordu.

Kalçalarım titredi, karnım çukurlaştı.

Dili klitorisimin etrafında kıvrıldığında, neredeyse olduğum yerde eriyordum. "Logan," diye fısıldadım.

"Evet, bebeğim. Söyle bana."

Ona beni becermesini söylemek istedim. Beni ters çevirmesini ve her bana vermesini, ama *lanet* olsun, ağzı ve elleri çok iyi hissettiriyordu.

"Yaklaştım." Karmakarışık beynimin bir araya getirebildiği tek iki kelime buydu.

"Güzel," diye cevap verdi. "Boşaldığında tadına bakacağım-" Sözlerinin arasında ağzını üzerimde gezdirdi. "Her damlasını istiyorum."

Sözleri müstehcendi ve içimde vahşi ve kadınsı bir şey filizlendi.

Bana verdiği güçle sarhoş olmuşum.

Korkmuyordum. Korunuyordum.

Güvendeydim.

Dünya aramızdaki temas noktalarına daraldı - dudakları, parmakları, sesi beni daha da yükseğe çıkarmaya ikna etti. Artık korkmuyordum. Uçuyordum, parçalanıyordum ve sonunda parçalandığımda, içimden akan sadece zevk değildi, özgürlüktü.

Sesi benimde gürledi. "Bana ne istediğini söyle, Julep." Dudakları kulağıma değdi. "Hepsini. Bana gelmek istediğini söyle."

ON BEŞ

LOGAN

„EVET.”

Bu tek kelime kendimi kontrol etmemi sağlayan son ipi de koparmaya yetti. Sadece cevabı değil, arkasındaki özgüvendi. Arzularına sahip çıkma şekli, sanki sonunda ne kadar güçlü olabileceğinin farkına varmış gibiydi.

MJ'in gergin olduğunu söyleyebilirdim. Anlattıklarından biraz deneyimsiz olduğu anlaşılyordu. Birlikte olduğu beceriksiz heriflerin bir önemi yoktu.

Ona bir kadının nasıl davranılmayı hak ettiğini gösterebilirdim.

Her soru benim rızasını kontrol etme yöntemimdi. Yaptığımız şey konusunda ne kadar rahat olduğunu izliyordum.

Elbette, ona çarpmayı, onu ikiye bölmeyi ve yatak başlığına doğru sürmeyi çok isterdim. Kendimi ona gömmek, bir erkeğin yapabileceği her şekilde ona sahip çıkmak isterdim. Ama bu benimle ilgili değildi. Bu gece ona her zerresine, her saniyesine değer olduğunu göstermekle ilgiliydi.

şu anda yavaş olması gerekiyordu ve ben sabırlı bir adamdım. Sikim protesto için ağrıyordu.

Ne istediğini biliyordum ve bunu ona verebilirdim. Sahiplenme duygum canlanmıştı ve önemli olan tek şey onun zevk almasıydı. O andaki güvenliğiydi.

Sikim içine girerken ona adımı haykırmanın da bir yeri ve zamanı olacaktı. Orgazmın verdiği rahatlamaya teslim olmasına yardım etme dürtüsü içimde dalgalanıyordu.

Vücudumdaki her sinir onu almak, kendimi onun sıcaklığına gömmek ve kendimi kaybetmek için çığlık atıyordu. Ama kendimi tuttum, onu istemenin acısı, sikilmekten daha fazlasını hak ettiğini kanıtlama ihtiyacıyla köreldi.

Tapınılmayı hak ediyordu.

Onunla ziyafet çektim ve başparmağım klitorisinin etrafında dönerek, kalçaları yüzümün kenarlarını sıkarken baskı uyguladı. Adımı haykırırken eli saçlarımı ekiştiriyordu.

Kukusu dilimin etrafında çırpınırken "Evet," diye hıkırđı. Söz verdiğim gibi, orgazmının her saniyesinin tadını çıkararak her parçasını yaladım.

Vücuğu ellerimin altında titriyordu ve ben hareketlerimi yavaşlatarak ona her dokunuşu algılaması için alan açıyordum. Sadece onu izlemiyordum, onu öğreniyordum, söylenmemiş her ipucunu dinliyordum.

Yukarı baktım, sırtüstü yatmış nefes nefese kalırken manzarayı takdir ettim.

Göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyor, teni kızarıyor ve alçak ışıktta parlıyordu. Bir tanrıça gibi görünüyordu -güçlü ve tamamen savunmasız. Ve orada benimle olduğuna, ona bunu vermem için bana güvendiğine inanamıyordum.

Bıyıklarındaki tadı yaladığımda başını kaldırdı.

Dişleri alt tarafına batarken dikkati ağızıma kaydđ.

dudak.

Sırıttım. "Kendini tatmak ister misin?"

Ben ayağa kalkarken gözleri benimkilere kaydđ. Yatağa geri çekildi ve ben onun üzerinde sinsice dolaştđ.

MJ tekrar ağızıma baktđ ve başını salladı. Ağızımı yavaşça onunkine indirdim ve tadının ne kadar güzel olduğunu deneyimlemesine izin verdim.

İkimiz de inledik ve vücudumu ona bastırarak öpüşmeyi derinleştirdim. "Tadını beğendin mi?"

MJ gülümsedi, kenarlarında bir parça utanç vardı. "Sende bıraktđđım tadı seviyorum."

Tanrım, o mükemmeldi-oynak ve cehennem gibi seksiydi.

Onu bu şekilde görebilecek tek kişi olmak istemem içime bir yumruk gibi indi.

Tadı hayal edebileceğim her şeyden daha güzeldi. Mükemmeldi.

Tatmin olmuş bir şekilde ondan ayrıldım ve nefes verdim. Sikim pantolonumun kotuna baskı yapıyordu. Yanımda, MJ dirseğinin üzerinde doğruluyordu. Hırkası kaybolmuştu ama göğüsleri hâlâ o küçük mor sütyen tarafından yukarı itiliyordu.

Eli gömleğimin üzerinden geçip aletimin zonkladđđı yere indi. Gözlerindeki tereddüt gitmiş, yerini cesur ve emin bir ifade almıştı. İstedđini alıyordu ve ben birine istediği her şeyi vermeye hiç bu kadar istekli olmamıştım.

Pantolonumun düğmelerini açmak için hamle yaptığında bileğini nazikçe yakaladım. "Sorun yok," diye ona güvence verdim. "Yapmak zorunda değiliz."

Alt dudağını emdi ve gözleri tekrar aşağıya inmeden önce benimkilere kaydı. Utanmıştı ama nedenini tam olarak anlayamamıştım.

Sonunda tuttuğu nefesi bıraktı. "Hâlâ işleri yavaştan almak istiyorum, en azından yavaştan." Düğmeyi açıp fermuarımı indirirken gülümsedi. "Ama bunu istiyorum."

Eli boxer külotumun üzerinden beni kavradı ve nefesimi içime çekti. "Benden ne istersen alabilirsin."

Sikim. Kalbimi. Kahretsin, MJ'e o anda istediği her şeyi verebilirdim.

Yanaklarındaki kızarıklık yerini sinsî bir gülümsemeye bırakırken kendine olan güveninin artmasını izledim. MJ, yüzü kalçalarımın yanına gelene kadar aşağı kaydı. Beni serbest bırakmak için kot pantolonumu ve boxer külotumu indirirken çıplak poposu havada yüksek ve yuvarlaktı.

Yakamın arkasını kavradım ve gömleğimi tek çekişte çıkarıp attım, o da pantolonumu yatağın yanına fırlattı.

Çıplak bedenime bakarken "Vay anasını," diye nefes aldı. "Sen gerçek olamazsın."

Karın kaslarımı esneterek ona istediği gösteriyi sundum, gurur kaburgalarımın doğru gerildi. Sırttı ve boyumu kavradı.

Gözleri benimkilere kaydı. "Benimle konuşmanı seviyorum. Bana neyi sevdiğini söyle."

Tanrı aşkına, kadın.

Saçının bir tutamını yüzünden çekti. "Bunu yapabilirim."

Gülümsemesi büyüdü.

"Aç. Dilini çıkar." Onu daha iyi görebilmek için kendimi yastıklara yasladım. Dizlerinin üzerindeydi, kalçalarını birbirine bastırmıştı, sanki bunun için yalvarıyordu.

Başını sıkıme doğru yönlendirdim ve dilini sıcak, ıslak ağzına doğru kaydırdım. İnlerken dudakları üzerime kapandı. Orada patlayacakmışım gibi hissettim.

MJ kendinden emin görünmüyor olabilirdi ama ne yaptığını biliyordu. Diğer eli etrafımda dolaştı, ağzı şaftımda yukarı ve aşağı çalışırken beni tabandan sıktı. Meme uçları, yumuşak mor dantelin altındaki keskin noktalar, sıkıştırılmak için yalvarıyordu.

Beni daha fazla içine alırken dudakları inceldi, sikim ağzını geriyordu.

Kahretsin, onun amcığı da benim etrafımda nasıl gerilirdi.

Dilini sikimin başının etrafında dolaştırırken başı sallanıyordu. Beni daha çok içine aldı, boğazına kadar. Nefesimi tısladım, kalçalarımın o öğürene kadar daha derine bastırmamasını istedim.

Dişlerimi sıkarak, "Gözler üzerimde" diye emrettim.

O itaat etti ve ben neredeyse oracıkta boşaldım. MJ'in ağzı sikimle doluyken bana bakmasından daha ateşli bir şey yaşamamıştım.

Dudakları etrafımda gerildi, geniş, ela gözleri benimkilere kilitlendi. Bana güveniyor, kendini tamamen bana teslim ediyordu. Bu düşünce, zevk beni parçalamakla tehdit ederken bile göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Öğürdüğünde, MJ üzerimden indi, tekrar alçalmadan önce bir dizi tükürük hala bizi birbirine bağlıyordu, okşayarak ve horozumda sallanıyordu.

"Sen ." Her kelimesinde ciddiydim.

Saçlarından bir perde yüzüne düşerken boğazında küçük bir inilti koptu. Yavaşça uzaklaştırdım ama elim ona dokunur dokunmaz dondu kaldı.

"Sadece seni görmek istiyorum bebeğim. Hızını sen belirle." Elimi başına koymamın onu ürkütmek için olmadığına onu ikna etmek istedim.

"Çok iyi gidiyorsun." Beni çalıştırmaya devam ederken sikimin etrafında sırtıttığını görebiliyordum. "Kahretsin, beni boşaltacaksın."

Durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Söyle bana. Ne zaman geleceğini söyle."

"Nereye istiyorsun?" Beni kenara daha da sordum. "Boğazından mı yoksa o mükemmel göğüslerinden mi?"

Kontrolüm zayıftı ve ıslak, emme sesleri neredeyse çok fazlaydı.

"Memeler," diye cevap verdi.

MJ emerken taşaklarımı avuçladı ve oyun bitti.

Hızlı bir hareketle yer değiştirdim, onu yatağa bastırdım ve çıktım. Elim sikimin etrafındayken, o bana boğucu bir gülümsemeyle bakarken okşadım. Ben patlarken elleriyle göğüslerini birbirine bastırdı ve meme uçlarını sıktı.

Sıcak, kalın sperm ipleri göğsüne ve boynuna doğru fırladı. Son damlaları onun muhteşem, kusursuz tenine pompalarken inledim.

Nefes nefese kalmıştım ve ağırlığımın büyük kısmını ondan uzak tutmak için önümdeki yatak başlığına dayandım.

Vücudumdaki her kas gevşedi ama göğsüm yeniden gerildi. Sadece altımda, kızarmış, dağınık ve muhteşem görünmesi değil, bana hissettirdikleri de öyleydi.

Sanki istesem de sadece bu kadarla yetinemezmişim gibi.

Ondan bir kıkırdama yükseldi ve ben aşağıya baktım. Işıl ışıl ve karşı konulmazdı.

"Bu kadar komik olan ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Ortalığı dağıttın." Yumuşak kahkahası, her saniyesinden keyif aldığı konusunda beni rahatlattı.

Parmaklarım göğsündeki spermlere daldı, onu boyadı ve benim olduğunu ilan etti.

Parmaklarım onun narin boynunu sararken nazikti. "Sadece söylüyorum, bir dahaki sefere bir muşambaya ihtiyacın olabilir."

Sırıtarak bana baktı, saçları yatağın üzerinde dağılmıştı. "Bir dahaki sefere? Kendine güveniyorsun, değil mi?"

Sırıttım. "Oh, kesinlikle bir dahaki sefere olacak. Anlaşılan seninle ortalığı karıştırmayı seviyorum."

Üzerinden kalkmadan önce ağzına hızlı bir öpücük kondurdum. "Yatakta kal. Seni temizleyeceğim."

Bir yanım onunla ilgilenmek isterken, diğer yanım umutsuzca neden sadece onunla ilgilenmek istemediğimi, aynı zamanda tehlikeli bir şekilde buna *ihtiyaç duyduğumu* anlamaya çalışıyordu.

Bunun basit olması gerekiyordu. Ama ona her dokunduğumda, istediğim bir şeyden çok ihtiyacım olan bir şey gibi hissediyordum. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: MJ King ile olan bu şey tehlikeliydi ve durmaya hiç niyetim yoktu.

ON ALTI

MJ

Yatağında yan yatarken Logan'a baktım.

Uzuvlarım harika bir şekilde uyuşmuştu. Daha önce hiçbir erkek beni orgazm etmemişti ve Logan Brown'ın eliyle verdiği orgazm kesinlikle dünyayı sarsacak cinstendi.

Bedenimin bu kadar canlı hissedebileceğini bilmiyordum. Her sinir nihayet uyanmış gibi uğulduyordu ve bu sadece bana dokunma şekli değildi, gerçi bu olağanüstü bir şeydi. Bana bakış şekliydi, sanki parçalarımın toplamından daha fazlasıymışım gibi. Sanki kırık ya da tereddütlü değil de bir bütünmüşüm gibi.

Çok güzel. İstenilen. Daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti.

Acele etmedi, zorlamadı. Beni dinledi, ipuçlarımı okudu ve ihtiyacım olan şeyi derli toplu, zihin eriten bir fiyonkla sararak mükemmel bir şekilde sundu. Sonra bizi temizledi ve sarılmak istedi.

Tüm bu durum Hallmark fantezilerinin hayata geçmesi gibiydi - tabii Hallmark fantezileri arasında lezzetli ve pis karşılıklı oral seks de varsa.

Kendi kendime güldüm. Logan'ın beni takip ettiğine hâlâ inanamıyordum - beni Kenny ile gördükten sonra, sırf benimle yüzleşmek için beni eve kadar takip etmişti. Belki de bu büyük bir kırmızı bayraktı ama kırmızının yeni favori rengim olabileceğini hızla fark ediyordum.

Bu düşünceye kıkırdadım.

Kendimin bu yeni, sınırsız halini sevdim.

"Bu kadar komik olan ne?" Logan bana dönüp bakarken saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı.

"Sen," diye itiraf ettim, onun muhteşem yeşil gözlerine bakarak. "Ben de tam kapıma dayandığında ne kadar huysuz görüldüğünü düşünüyordum."

Kaşlarını çattı ve benim gülümsemem arttı. "Sadece eve sağ salım vardığından emin olmak istedim. O moron yemek boyunca seni mincıkladı."

"Kıskandın," diye takıldım ve burnumu kırıştırdım.

Logan'ın kolu beni kendine çekerken belime dolandı. Dişleri boynumu ısıırıyordu. "Çok haklısın, kıskandım. Aslında masayı devirmeyi bile düşündüm."

"Bu incelikli olurdu." Zevk içimde dalgalanırken bir kıkırdama fokurdadı.

Kıskançlığı beni rahatsız etmeliydi, ama bunun yerine kalbimin ne yapacağımı bilemediğim bir şekilde çarpmasına neden oldu. Muhtemelen biraz zehirliydi ama onun *beni* kıskanması düşüncesi hoşuma gidiyordu. Bu mümkün bile olmamalıydı. Logan Brown gibi bir adamın beni kıskanacak kadar önemsemesi tehlikeliydi. Çünkü daha fazlasını istememe neden oluyordu.

"Benden bir imza istedi." Sesi kara mizahla doluydu, yatak odamın alçak ışığında sessizdi. "Neredeyse yüzüne yumruk atacaktım."

Gülümsedim. "Bunu yapmadığına sevindim. Aksi takdirde sana kızgınmış gibi davranmak zorunda kalacaktım."

"O ilgilenmem gereken biri mi?" Logan sordu.

Başımı salladım, onun bu aşırı korumacı yanından sessizce hoşlanmıştım. "Hayır, hiç de değil. Akşam yemeği en iyi ihtimalle garipti ve ben ona eşlik ettiği için teşekkür ettikten ve kapıyı neredeyse ayak parmaklarının üzerine kapattıktan sonra, sanırım ilgilenmediğimi anladı."

Logan yaklaştı. "Beni kovmadığına sevindim."

Kolları güçlü ve , ben de ona sokuldum. "Ben de."

"Görünüşe göre yalan söylemiyormuşsun..." Dudakları başımın tepesini okşadı.

Ona bakabilmek için kendimi düzelttim. "Yalan mı? Ne hakkında?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Bir sikin etrafındaki yolunu bilmek hakkında."

Yanaklarıma sıcaklık doldu ve utanç dolu bir kahkaha atarak yüzümü göğsüne gömdüm. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin kenarlarının kırıştığını ve aptal yüzünde geniş bir gülümseme belirlediğini gördüm. "Bunu duydun mu?"

Gürleyen bir kıkırdama ondan kaçtı. "Grudge'daki herkesin seni duyduğuna eminim."

Ellerim yüzümü örtmek için havalandı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Şakacı bir şekilde göğsünü ittim. "Çık dışarı. Gitmelisin ki ben de huzur içinde utançtan öleyim."

Güldü ve kaçamayayım diye kollarını bana sımsıkı doladı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hâlâ bacaklarımın yeniden hissetmeye başlamasını bekliyorum."

Gururlu bir gülümsemeyi gizlemek için dudağımı ısırdım. "Gerçekten iyi miydi?"

Yüzü buruştu. "*Tamam mı?* Hayatımı değiştirdi. Beni sonsuza dek mahvettin."

Sertçe yutkundum, doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Sadece sonuna kadar gitmememizin sorun olup olmadığını bilmiyordum."

"Hey," diye yatıştırdı, tavrı şakacıdan ciddiye dönüşmüştü. "Söylediğimde ciddiydim. Yavaş olmak iyidir. Bu şekilde, eğer sana sahip olursam, seni hak ettiğimi bileceğim."

Beni hak ettiğinde.

Kulağa hoş . Sözlerinde dürüstlük ve güven vardı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Odadaki enerji değişmişti; çaresiz bir ihtiyaçtan eğlenceli bir şakalaşmaya ve utangaç bir durgunluğa.

Logan ile boyumu aştığının farkındaydım ama bir şekilde daha az deneyimli olduğum için kendimi kötü hissettirmedi. Güçlendiğimi hissettim.

Gözlerimi kapattım ve söylediği güven verici sözlerde gerçekten samimi olduğuna dair sessiz bir dua ettim.

Logan konuyu tamamen değiştirerek sessizliği bozdu. "Hey, bu hafta sonu ne yapıyorsun? Çalışıyor musun?"

Zihinsel olarak takvimimi gözden geçirdim, ancak tam olarak ne olduğunu biliyordum. "Aslında Chicago'ya bir yolculuk yapmam gerekiyor. Bir geceliğine gideceğim."

"Şehirde kız kıza gece gezmesi falan mı?" diye sordu.

Keşke.

Başımı salladım. "Uzun hikâye ama babam öldü. Birinin küllerini Chicago'ya götürmesi gerekiyor."

Mırıldandı ve başını salladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Onları özel bir yere mi serpiyorsunuz, yoksa ..."

Alaycı bir kahkaha attı. "Hayır. Meğer Chicago'da bambaşka bir ailesi varmış, karısı, çocukları." Aramızdaki sessizlik uzadı ama Logan sabırla devam etmemi bekledi. "Babam iyi bir adam değildi, bunu zaten biliyorduk. Bilmediğimiz şey ise tüm o iş seyahatlerinin aslında onun gerçek hayatına dönmesi olduğuydu. Meğer *biz* onun küçük kirli sırrıymışız."

Küçük incinme ve ihanet okları kalbimi deldi ama yine de tüm gerçeği yüksek sesle itiraf etmeye hazır değildim - annemi de o öldürmüştü.

Bir insan sevgi taklidi yapmakta nasıl bu kadar iyi olabilirdi? Babamız bize gülümsemiş, yemek masamıza oturmuş, hatta ara sıra sarılmıştı.

acı çekiyordu. Ama hepsi yalandı, her bir parçası. Yine de içimdeki hain bir parça hâlâ onun azıcık da olsa beni önemsedigine inanmak istiyordu. Belki onlarla tanışmak sonunda bu umudu öldürecek ya da ona hayat verecekti.

Hangisinin daha korkunç olduğundan emin değildim.

Logan'ın koruyucu kolları gitmeme izin vermedi. "Külleri başka biri alamaz mı?"

Başımı hafifçe salladım. "Aslında ben gönüllü oldum." Beni yargılamayacağını umarak başımı kaldırdım. "Bir yanım onlarla tanışmayı dört gözle bekliyor. *Çok* merak ediyorum. Babam talepkâr ve kontrolcüydü - bir şekilde sevgi gibi hissettiren manipülatif biriydi. Garip ama hiç tanışmadığım bu insanlarla bir bağ hissediyorum. Bunun neyle ilgili olduğunu görmek istiyorum."

Tüm bu acının içinde yalnız olmamak için.

Anneme ve bize yaptıkları için babamdan nefret ediyordum. Ama bir parçam -hain, özlem dolu bir parçam- onlarla tanışmanın bir şekilde onun geride bıraktığı boşlukları doldurup doldurmayacağını merak ediyordu.

Sıcak bir el omurgamı aşağı yukarı okşarken Logan başını salladı. "Bu mantıklı."

Rahatlayarak nefes verdim. Beni yargılamadı, *tam olarak* yargılayamasa bile Anlıyorum.

"Arkadaş ister misin?" diye sordu sonunda. "Cumartesi günü bir maçımız var ve seni de davet edecektim, yani zaten Chicago'da olacağım. İstersen orada durup moral verebilirim ya da kaçış arabasını kullanabilirim."

Sözleri basitti ama arkasındaki ağırlık öyle değildi. Logan sadece destek sunmakla kalmadı, kendini de sundu. Ve bu beni rahatlattığı kadar korkuttu da.

Keskin bir sızı burnumu sızlattı. *Hâlâ şans tilsimi olduğumu mu düşünüyordun?* İkimiz de birbirimizi kullanıyorduk: Ben geçmişimin ötesine geçebileceğimi kanıtlamak için, o da yeni bir hayat için ihtiyaç duyduğu şans elde etmek için.

kazanan offseason.

Büyük bir parçam kaçıp gitmek ve babamın diğer hayatını unutmak istiyordu. Daha da büyük bir parçam ise onlarla tanışmak istiyordu.

Tek başına.

"Bunu düşünebilir miyim?" Ben sordum.

Logan beni kendine çekti. "Elbette. Teklifim iyi - ne zaman ihtiyacın olursa."

"Teşekkür ," diye fısıldadım, yorgunluk göz kapaklarımı çekiştirirken kollarının ağır rahatlığını hissediyordum.

Bir anlam ifade etmememizin tüm nedenleri yorgun beynimde dans ediyordu:

O ünlü, benim ligimin dışında.

Arkadaş olmayı kabul ettik.

Normal rugby sezonu başladığında, hevesli kadın taraftarların kalabalığıyla savaşıyor olacak.

Yeryüzünün pislikleriyle en iyi arkadaş. Benim gibi kızlar onun gibi adamlarla takılmaz.

Hiç.

Kulağımın dibinde kalp atışları yatıştırıcı bir ritimle gümbürdüyordu.

Logan'la herhangi bir şeye başlamanın mantıklı olmaması için tüm bu nedenlerin yanı sıra yüzlerce neden daha olabilir, ama ... tam o anda, yatak odamın sessiz sakinliğinde, o benimdi.

Cumartesi günü geldiğinde, Logan'ın bacaklarımın arasındaki görüntüsünün hayal gücümün bir ürünü olduğuna neredeyse kendimi ikna etmişim. Kesintisiz, düşük zonklama, aslında bunun gerçekleştiğine dair erotik bir hatırlatıcıydı.

İki kere.

Ve inanılmazdı.

Baş döndürücü bir çılgılığı bastırdım ve Sugar Bowl'a doğru caddeyi geçerken gülümsedim. Delici bir ıslık dikkatimi çekti ve Royal'i King Tattoo'nun dışındaki kaldırımda beton bir saksıya yaslanmış halde buldum. Paltosunun yakası, gölün üzerinden esen sonbahar rüzgârına karşı yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Hey," diye seslendim el sallayarak.

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve başını salladı. Gözlerim kısıldı ve kardeşime doğru koştum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım, Royal'in kesinlikle bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum.

Sırtarak ceketini açtı ve iç cebinden sarkan havalı kornayı gösterdi.

Gözlerimi devirdim ve güldüm. "Bu ne için?"

Kaşları havaya kalktı ve gözleri kaldırımda Sugar Bowl'a doğru ilerledi. O sırada Duke'u gördüm, kız kardeşimizi bırakıyor ve ona beni kızartacak kadar uzun süren bir öpücük veriyordu.

Sylvie içeri girmek için döndüğünde Duke onun poposuna vurdu ve ben de gülümsedim. "Duke'e kötü davranma. O iyi bir adam."

Royal kaldırımdan bize doğru yürürken dikkatini Duke'tan ayırmadı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Duke yaklaştıkça Royal ceketini kavradı ve ben de parmaklarımı kulaklarıma sokarak havalı kornayı çalmasını ve Duke'ün yerinden fırlamasını bekledim.

Duke beni şaşırtarak Royal'e gizlice başını salladı ve Royal havalı kornayı çalmak yerine ceketini açtı. Duke tek kelime etmeden ve tek bir hareketle Royal'in ceketinden havalı kornayı çıkardı ve kendi ceketinin içine soktu.

"Günaydın, MJ," diye seslendi Duke ve kaldırımda tembel adımlarla ilerlemeye devam etti.

Royal sırttı.

"Neydi o?" Ben sordum.

Kardeşim omuz silkti. "Dediğim gibi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim ve tekrar güldüm. "Yani *birlikte* çalışıyorsunuz Şimdi mi?"

Artık Kings ve Sullivan'lar büyük, işlevsiz bir aile olduklarından, kan davasının sınırlarının nerede bulanıklaştığını bilmek zorlaşıyordu. Tahminimce sonsuza dek gitmişlerdi ama çocuklar hâlâ çocukça şakalarla birbirlerinin taşaklarını patlatarak eğleniyorlardı.

Neyse ki *tatlı küçük kız kardeş* etiketi beni genellikle hedef tahtasından uzak tutuyordu. Bunu sadece bir ya da iki kez kendi yararına kullanmıştım. Her iki durumda da, her türlü ilişkiyi mezara götürüyordum.

Tıpkı Lee'nin Royal'in içeceğine reçetesiz satılan idrar yolu ilacı beni görmezden gelmeye ikna ettiği zamanki gibi. Ertesi gün Royal'in çiş neon turuncusuydu ve pipisinin düşeceğine ikna olmuştu. Tabii ki bana geldi ve ben de onu bunun tamamen zararsız olduğuna ikna etmek zorunda kaldım.

Hatırladıkça kıkırdadım.

"Peki seni bir bulutun üzerinde yüzdüren kim?" Royal sonunda sordu.

Logan'ın adının alnında yanıp söndüğünü görmemesini umarak ona göz kırptım. Sinirli görünmeye çalıştım. "Ne? Ew." Duke'un bir köşede kayboluşunu izledim. "Herkesin iyi anlaştığını gördüğüme sevindim."

"Mm-hmm." Sert, inanmayan gözleri beni izliyordu. "Şunu bil ki, eğer o senin kalbini kırarsa, ben de onun bacaklarını kırarım."

Bir kahkaha patlaması kaçtı benden. Logan ve Royal arasında zorlu bir maç olacaktı, ama bunun sırf görüntüsü bile gülünçtü. King ve Sullivan'ın diğer adamlarının onurumu geri kazanmak için atlayıp atlamayacağını merak ediyordum.

Yapacaklarına dair içimde bir şüphe vardı.

"Böyle iyiyim ama teklifiniz için minnettarım." Omzumu Royal'inkine çarptım.

Bana şöyle baktı. "İşe gitmek için çok güzel giyinmişsin."

Zeytin yeşili trençkotuma baktım. Altına krem rengi, balıkçı yakalı örgü bir kazak, orta yıkamalı bir kot pantolon ve burnu kesik kahverengi deri kovboy çizimleri giymiştim.

Belki de yorumuna alınmalıydım ama kıyafetim iş önlüğümünden çok daha gösterişliydi, bu yüzden haksız olmadığını tahmin ettim. Gerçek şu ki, dün gece *saatlerce diğer* Krallarla tanışmak için mükemmel kıyafeti tartışmıştım.

Şirin ama çabasız bir şey. Gösterişli ama çok çabalıyormuşum gibi görünmeyen.

Başımı salladım. Bizimle kan bağı olan bir grup insanın sadece birkaç saat ötede yaşıyor olması ve bizim bundan haberimizin olmaması hâlâ aklımı başımdan alıyordu.

"Bugün o gün." Kirpiklerimin arasından gizlice ağabeyime baktım. "Arabayla gidip babamın küllerini teslim edeceğim."

Royal'in eli omzuma indi ve beni güven verici bir şekilde sıktı. "İçimizde en iyisi sensin. Ciddiyim. Bana kalsaydı, o vazo bir otoyolun kenarında kaybolurdu."

Omuz silktim, kardeşlerim için üzüntüden kahroldum. Babamın manipülasyonlarının en ağır yükünü onlar çekmişti.

Ben sadece unutulmuştum.

Zaman ayırmaya değmezdim.

"Yapılacak en doğru şey bu," dedim.

Royal her zaman beni babamın en kötü saçmalıklarından koruyan kişi olmuştı. Royal bunu hiç söylememiştii ama beni kırılğan, korunması gereken bir şey olarak gördüğünü biliyordum. Belki de bu yüzden ona babamın diğer ailesiyle tanışmanın benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyemiyordum.

Royal sarılmak için beni kendine çekti. "Bunun olacağını tahmin edemediğimize inanmak hâlâ çok zor."

Kollarımı ortasına doladım ve sıktım. Geri adım attığımda bir omzunu kaldırdım. "Sanırım eninde sonunda öğrenecektik. Vasiyeti kimin neyi alacağı konusunda oldukça açıktı."

Başını iki yana salladı. "Yine de söz konusu para olduğunda insanlar tuhaf olabiliyor. Belki de gardını biraz yüksek tutmalısın."

Ben de başımı salladım. Royal aşırı korumacı davranıyordu. "Bu kadar çok para varken yarısını aldıkları için kötü hissedeceklerini sanmıyorum. Eminim onlar da bizim gibi hissedeceklerdir." Saatime baktım ve içimden bir küfür savurdum. "Eyvah. Trafik kötüleşmeden yola çıkmalıyım."

Ve Logan beni bekliyor.

Onu tekrar görme düşüncesi bile içimde bir heyecan yaratırken, beynim dikkatli olmam gerektiğini haykırıyordu. Tehlikeliydi - beni incittiği için değil, ihtiyacım olmadığına kendimi ikna ettiğim şeyleri istememe neden olduğu için. Umut ve mutluluk gibi şeyleri.

Onun gibi şeyler.

Royal'e şakacı bir selam verdim. "Görüşürüz, timsah."

Royal bir şey daha söyleyecekmiş gibi göründü ama kendini tuttu. Söylemedi ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Kardeşlerim yıllarını beni koruyarak geçirmişti ve şimdi dile getirmediikleri korkularının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Beni hâlâ korunmaya ihtiyacı olan küçük kardeş olarak görüyorlardı. Ve belki de tamamen haksız değillerdi.

"Sadece ... dikkatli ol," dedi.

Herkesin bana kendi başımın çaresine bakamazmışım gibi davranmasından bıkmıştım. "Ben iyi olacağım." Çenemi dükkânına doğru salladım. "Git buradan ve birinin kışına haç dövmesi falan yaptır."

Royal kıkırdadı ve başını salladı. "Çok yargılayıcı."

Göz kırptı ve dükkânına doğru döndü. Ben de ters yöne döndüm ve şehirden ayrılmadan önce kahve ve yol çöreği almak için Sugar Bowl'a doğru ilerledim.

Sugar Bowl'un zili arkamda şingırdarken, midemdeki korku ve beklenti karışımından kurtulamıyordum. Günün sonunda, babamın bizim yerimize seçtiği insanlarla tanışacaktım.

Ve her nasılsa, bu bir hayaletle yüzleşmek gibi hissettirdi.

YEDİ

LOGAN

Sabah 8:00'de King malikanesine giden uzun araba yolundan aşağı iniyordum ve enerji doluydum MJ, babasının *diğer* çocuklarıyla tanışmak için onunla birlikte gitme teklifimi reddetmişti.

Orada bana ihtiyacı olmadığını biliyordum. MJ güçlüydü, yetenekliydi ve bunu kendi başına halledebilirdi. Ama lanet olsun ki içim içime sığmıyordu. O aileyle tek başına yüzleşmesi fikri, hiç değilse onun için orada olmak istememe neden oluyordu. Ve belki benim için de, sadece bu işten zarar görmeden çıktığından emin olmak için.

Ancak MJ, ikimizin de aynı saatte aynı yere gidiyor olmamızın basit mantığına karşı çıkamadı.

Maçtan önceki gün Kaptanın Koşusu için ayrılmıştı - antrenörler yerine takım kaptanı tarafından yapılan bir saatlik bir antrenman. Bunu uyumda bile yapabilirdim; takım arkadaşlarıma ilham vermeye çalıştığım yirmi dakikalık bir takım toplantısı ve ardından saha antrenmanı. Takım ısınma hareketleri, savunma becerileri alıştırmaları, hücum planları, pas ve şut çalışmaları ve çizgi atışları yapardı. Sonuçta sahada sadece bir saat kadar kalırdık ... kafamızı oyuna vermemize yetecek kadar uzun ama yorulmamıza ya da sakatlanmamıza yetecek kadar uzun değil.

Günün geri kalanı dinlenmekle geçecekti ve ben de *ona* sarılmış bir şekilde mutlu bir şekilde geçirecektim.

Kamyonetim durduğunda, MJ elinde iki paket bardak ve içecek taşıyıcısının üzerine yığılmış beyaz bir fırın poşetiyle ön kapıdan çıktı. Omzundan küçük bir gece çantası sarkıyordu.

Açık zeytin rengi bir ceket giymişti ve başında örgü bir şapka vardı. Kahverengi saçları diplerinden dalga dalga dökülüyor ve omuzlarına dökülüyordu. Krem rengi kazağı ceketinin altından gözüküyordu, kot pantolonu ve botları onu rahat ve şık ama sofistike gösteriyordu.

Dalgınca göğsümdeki gergin bir noktayı ovuşturdum.

MJ'in arkasında, teyzesi kapı aralığında durmuş, elinde beyaz bir kutu tutuyor ve bana bakıyordu.

El salladım ve yaşlı kadın sadece sert ve değerlendirci bir kaşını kaldırdı. Kadın, çoğu insanın yabancılara sunduğu kibar gülümsemeye bile tenezzül etmedi. Kalkık kaşları ve soğuk bakışları bir meydan okuma gibiydi.

Bana uyar.

MJ'in ailesini kazanmak, onu kazanmaktan daha zor olmayacaktı - her ikisi de hayatımın en tatmin edici dövüşleri olduğunu kanıtlıyordu.

MJ bana gülümseyerek yaklaşırken el salladı.

İçki taşıyıcısına uzandım. "Günaydın, Julep."

Hafifçe öne eğildim, sıradan bir öpücük için yaklaştım ama MJ sertleşince kendimi durdurdum. Gözlerim omzunun üzerinden teyzesinin hâlâ bizi izlediği yere kaydı.

Spor çantasını omzundan indirdim. "Gitmeye hazır mısınız?" Yolcu tarafındaki kapıyı açarak sordum.

"Bir saniye." MJ döndü ve ön merdivenlerden yukarı tırmandı. Kutuyu teyzesinden teslim aldı. Birkaç kelime konuştular ve MJ kollarını teyzesine doladı. Kadın konuşurken yumuşadı ve MJ'in yanağına dokundu. Sert biri gibi görünebilirdi ama yeğenine karşı büyük bir zaafı olduğu açıktı.

MJ için kapıyı tutmadan önce kahveleri ve kâğıt torbayı kamyonetin orta konsoluna koydum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kutuyu işaret ederek sordum.

Arabaya baktı, görünüşe göre ne yapacağından emin değildi. Kutuyu kaldırdı. "Logan, babamla tanış. Baba, bu Logan."

Garip gülüşü beni aptal gibi sırttırdı. Bir vazoyu taşımayı lanet olası bir buluşma ve selamlaşma gibi hissettirebilirdi.

Belimden hafifçe eğildim. "Tanıştığımıza memnun oldum Bay King. Gidelim mi?" Taksinin arka koltuğuna doğru işaret ederek arka kapıyı açtım.

MJ yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı.

Fısıldamak için eğildim. "Kamyonun kasasına binmek biraz kabalık olmaz mı sence de?"

"Teşekkür ederim." Tekrar gülümsedi ve kendimi bir altın madalya daha kazanmış gibi hissettim.

"Elbette." Başımı salladım ve kutuyu dikkatlice ondan alıp spor çantasıyla birlikte arka koltuğa yerleştirdim. Kutu koltuğa garip bir şekilde yerleştirilmişti ve etrafta yuvarlanmasını istemiyordum, bu yüzden emniyet kemerini vazoya doğru çektim ve güvenli olduğundan emin oldum.

MJ o güzel, kocaman gözleriyle bana baktı. Ön koltuğu işaret ettim. "Atla bakalım. Seni yola çıkaralım."

Utangaç gülümsemesi çiçek açtı ve arabanın kaputunu yuvarladım, onu iyi hissettirmek için bir şey yaptığımı hissettim ve bu hoşuma gitti. Bu sadece

Gülümseme şekli - onu saklamaya çalışmasıydı, sanki onu mutlu görmeme izin vermek bir riskmiş gibi. MJ ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onun yürüyen bir çelişki olduğunu o kadar çok fark ettim: kendinden emin ama temkinli, tatlı ama temkinli.

Ve tüm bunlar onu daha çok istememe neden oldu.

Direksiyona geçtim ve geniş araba yolunda geri döndüm. MJ bir kahve aldı ve bir yudum içti. "Sürdüğün için teşekkürler."

Başımı salladım ve kâğıt kahve fincanına baktım. Tuhaf davranıyordu. "Biliyor musun, yola çıkmadan önce kasabaya uğrayabilirdik."

Gözleri yola odaklanmıştı. "Ah, evet... Bilmiyorum, zaten ayaktaydım yani ..." Gergin bir kıkırdama duyuldu. "İşleri sıradan tutuyoruz, değil mi?"

Küçük bir kahkaha . "Beni saklıyor musun, Julep?"

"Ne? Hayır. Ben-" Yanaklarındaki benekli pembe lekeler onu ele veriyordu. "Arkadaş olacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum ve-"

"Julep." Ona doğru eğildiğimde sesim alçak ve sertti. "Bir ağız dolusu sikimle ne kadar güzel görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Tadının nasıl olduğunu biliyorum. Eğer arkadaşlığı böyle tanımlıyorsan, hayatımdaki arkadaşları ciddi bir şekilde yeniden değerlendirmem gerekiyor."

Kollarını kavuştururken yaşadığı şok sinsisi bir gülümsemeye dönüşürken ben vuruşları saydım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Mm-hmm," diye takıldım, aramızdaki şakacı şakalaşmadan hoşlanmıştım. Başımı salladım. "Vay canına. Kendimi çok ... *kullanılmış* hissediyorum."

MJ güldü. "Güzel. Kız kardeşim Sugar Bowl'da çalışıyor ve henüz tüm sorulara hazır değildim. Bug teyzem zaten bir şeyler biliyor ama en azından dedikoducu değil. Outtatown'ın geri kalanı? *Woof*. Sıcak bir sohbet konusu olmak şu anda ihtiyacım olan son şey."

Bir dur işaretine geldiğimde, fısıldamak için yaklaştım. "Sana küçük bir sır verebilir miyim?"

Yüzünü bana doğru çevirdi, sadece birkaç santim uzağımdaydı. Gözlerim onunkilerden dudaklarına indi ve tekrar yukarı çıktı.

"Eğer doğruysa dedikodu sayılmaz." Şaşırmış ağızına hızlı bir öpücük kondurdum ve memnun bir gülümsemeyle arkama yaslandım. MJ ön pencereden dışarı bakarken gözlerini kırıştırdı. Radyoyu işaret ettim. "Tamam, Yolcu Prenses olarak müzik seçiminden sen sorumlusun."

Yanımda sırtıttı. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Birkaç saat yeterince uzun değildi. Otoyolda Chicago'ya doğru ilerliyorduk. MJ radyoyla oynadı, ben de

Pop m¼zik, country ve seksenlerin g¼çlü baladlarının bir karışımını sevdiğini öğrendim. Indiana'dan Illinois'e geçerken biraz trafiğe takıldık ama bize kazandırdığı fazladan zamanı değerlendirdim.

Elim kalçasında yerini buldu ve o uzaklaşmayınca biraz daha yukarı çıkmasına izin verdim. "Bana kardeşlerinden bahset, yani birlikte büyüdüğüklerinden."

MJ nefes verdi. "Şey... sanırım anlatacak pek bir şey yok. Abel en yaşlıları. Bira fabrikasının sahibi, çoğunlukla kendi halinde. Sloane'la evli ve onun da iki çocuğı var ama Abel onları kendi çocukları gibi seviyor. Bir de Royal var." Kendi kendine kıkırdadı. "Her zaman iyi vakit geçiriyor. Veda onu çoğunlukla hizada tutuyor. Whip bir itfaiyeci ve yerel kütüphanecimiz Emily ile birlikte. Yemin ederim, gelmiş geçmiş en tatlı çift onlar." Dudaklarından hüzünlü bir iç çekiş kaçtı ve elim kalçasını okşadı. "Sylvie Duke Sullivan'la evlendi, onunla tanışmıştın."

Çiftçi pazarında takındığı koruyucu tavrı hatırlayarak başımı salladım. "Kesinlikle bir ağabey enerjisi var."

MJ güldü. "Öyle. Bu yönden Abel'a çok benziyor. Ama Sylvie'yi hayata döndürdü. Onu ve kurdukları aileyi tüm varlığıyla seviyor. JP onun peşinde ve muhtemelen Syl dışında en yakın olduğum kişi. O her zaman biraz yanlış anlaşıldı. Babam aile işini devam ettirmesi için ona *çok* baskı yaptı. Hazel ile tanıştı ve sanki içinde bir ışık yandı."

Sözleri köktü. "Bu ışığı sevdim. Çok hoş," diye cevap verdim.

Onlardan bahsetme şekli, onların onun dayanağı olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Her kardeş, her hikâyeye, hepsi birlikte fırtınalar atlatmış ve daha güçlü çıkmış bir ailenin resmini çiziyordu. Onları sadece sevmiyor, onlara hayranlık duyuyordu.

MJ gülümsedi. "Sanırım bunlar onlar."

Babasından bahsetme şeklindeki bir şey takıldı. Daha önce babasının iyi bir insan olmadığını söylemişti. Bu hikâyede daha fazlası vardı ve ne olduğunu merak ediyordum. "Baban biraz gergin biriymiş gibi görünüyor."

Sanki konuşmalarımızı duyabilecekmiş gibi gözleri arka koltuğa kaydı. "Bu son derece karmaşık."

Başımı salladım. "Çoğı aile öyledir."

"Biz çoğı aile değiliz." Başını hafifçe salladı ve yolcu penceresinden dışarı baktı. "Ondan nefret etmeliydim, küçümseyici ve acımasızdı."

ve o ki-" Söylemek üzere olduğu şeyi bıraktı ve boğazını temizledi. "Hiç de görüldüğü gibi bir adam olmadığını öğrendim ama... o yine de benim babamdı, anlıyor musun?"

Sertçe yutkundum. Sesi titriyordu ve bir şeyler sakladığını anlayabiliyordum. Bu her neyse, tam olarak iyileşmemiş bir yara gibi derinlere iniyordu. Sormak, omuzlarındaki yükü almak istedim ama yapmadım. MJ hazır olduğunda bana söyleyecekti ya da belki de söylemeyecekti.

Bir açıdan neden bahsettiğini biliyordum. Annem bir azizdi, ama babam? Onunla ilgili hatırladığım tek şey rastgele kadınlarla geçirdiği rastgele hafta sonlarıydı. *Annem* dememi istediği her yeni kişi olduğunda annemin gözlerindeki acıyı görüyordum.

Sırf onun onayını isteyen bir çocuk olduğum için bunu yapmış olmanın utancını hala taşıyorum. Bu beni çok kızdırmıştı ve tüm yetişkin hayatımı gizlice bunu telafi etmeye çalışarak geçirdim.

"Peki ya sen?" Odak noktasını tekrar ona kaydırarak sordum. "Tüm bu kişilikler arasında sen nereye uyuyorsun?"

"Ahh ..." Kıkırdadı ve kendini işaret etti. "Yerleşik bebek kardeş. Yarı zamanlı komik rahatlama."

"*Gerçekten mi?* Huh." Göz ucuyla kıllanmasını izledim ve bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştım.

"Ne?" Bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyordum.

"Bilmiyorum..." Bir omzumu kaldırdım ve gülmemeye çalıştım. "Önemli bir şey değil."

MJ koltuğunda döndü, bana bakmak için kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Peki, ne oldu?"

Gülmemek için elimden geleni yaptım. "Sanırım o kadar da komik değilsin."

Boğazından tiz, şok olmuş bir ses çıktı ve sonunda kırıldım, içten bir kahkaha attım.

"*Çok komik* , haberin olsun." Suratını asması çok . "Aslında ben olmasaydım, Royal o kadar komik bile olmazdı. On seferden dokuzunda komik bir şey söylediğimi duyuyor ve daha yüksek sesle tekrarlıyor ... ve herkes gülüyor ve komik olanın nasıl da kendisi olduğuna gülüyor."

Şimdi gülen bendim. "Belki de teslimatın o kadar iyi değildir."

"Sen çok *kötüsün*." Kızgın görünmeye çalışıyordu ama gülümsemeye karşı koyuyordu.

Düşüncelerim önündeki güne kaydı ve direksiyonu sıkıca kavradım. MJ, babasının küllerini kendisinden nefret edebilecek bir aileye teslim ederek son bir iyilik yapmak üzere yola çıkıyordu. MJ ve kardeşlerinin onun ikili hayatının gizli bir parçası olduğu gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Unutulmuş bir kızın, kendisine söyleneni yapan komik, sadık küçük kız kardeş olarak nasıl hayatta kaldığı daha açık hale geliyordu.

Eğildim, hâlâ yolu izliyordum ama bir öpücük istiyordum. "Hey, buraya gel."

MJ'in gözleri küçük yarıklar halinde kısıldı ve sonra teslim olup yaklaştı. Öpücük hızlıydı ve ben daha fazlasını arzuluyordum. MJ'e işleri istediği kadar ağırdan alabileceğimiz konusunda dürüst davranmışım ama yolculuğumuz bitmeden önce ağzımı birkaç kez daha bacaklarının arasına alsa da umurumda olmazdı.

"Öyleyse planın üzerinden geçelim," diye önerdim. "Önce beni için tarlada duracağız ve kamyonu alabilirsin. İstedığın kadar kalabilirsin. Antrenman bittiğinde takım arkadaşlarımdan biri beni bırakır. Bu gece otelde buluşup yemek yeriz belki? Maçtan önceki gece genelde dışarı çıkmam, ama yapmak istediğin bir şey varsa göl kıyısında yürüyebiliriz. Sonra da odada dinleniriz."

MJ'in önümüzdeki gün için gergin olduğunu söyleyebilirdim, çünkü parmaklarını büküyor ve ellerinin üzerine oturuyordu. Belki de babasının ailesiyle tanışacağı için değil de benimle tekrar bir otel odasını paylaşacağı için gergin olduğunu fark ettim.

Son otelden bu yana aramızdaki şeyler değişmişti.

Tabii.

Boğazımı temizledim. "Otelde iki kişilik anlaşma yaptım. Odalar. Eğer yapmak istemediğin bir şeyse birlikte kalmak için baskı yok." Ben devam ederken gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı: "Benimle kalmanı çok isterim ama kalsan bile hiçbir beklentim yok. Bunu bilmeni istiyorum."

MJ'in eli boynuma dolandı ve parmak uçları saç çizgime dolandı. "Teşekkür ederim."

Kafatasımın tabanını ovaladığında neredeyse inleyecektim.

Gülümserken ela gözleri sabah güneşinin ışığında sıcacıktı. "Ekstra odayı iptal etmek için çok geç değilse, sanırım birlikte kalmak istiyorum."

"Evet, hanımefendi." Kalbim kaburgalarımaya çarparken onun kalçasını sıktım ve yoldan ıkımmaya odaklandım.

Sonunda stadyuma ulaştığımızda, oynamak için *yıllardır* hissetmediğim kadar heyecanlıydım. MJ King söz konusu olduğunda gerçekten şanslı bir enerji vardı. İkimiz de arabadan indik ve ben arka koltuktan çantamı alıp omuzlarıma astım.

MJ önümde durdu ve ben de ellerimi omuzlarına koydum. "Unutma, bugün ne olursa olsun, doğru olanı yapıyorsun."

Yutkundu ve başını salladı.

Bir adım daha yaklaştım, elimi boynuna ve saçlarına doğru kaydurdım. Diğer elim onu daha yakına çekti, böylece vücutlarımız nihayet birbirine değebilecekti. Başını geriye eğip bana baktı.

"Çok merhametlisin." Onu öptüm. "İyi kalplisin." Bir öpücük daha. "Ve hatta biraz da komiksin." Sırıttım ve son öpücüğünü derinleştirdim, küçük iniltisi ağzımı doldurana kadar ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. Kalçalarımı ona doğru iterek onu arabaya yaslادم.

Elleri ceketimi kavradı ve beni kendine çekti. Dilim onunkinin üzerinde kaydı. Onun tadını ve dudaklarının sıcaklığını özlemiştim.

Öpücük sona erdiğinde, sadece daha fazlasını istedim. Yanakları kızarmış ve gözleri sersemlemişti. Başka bir tat için içeri girdim. Altımda kıvranırken sikim ona karşı kalınlaştı. Eğer bana izin verseydi, onu arabaya sıkıştırır ve bir kadının nasıl davranılmayı hak ettiğini ona tam olarak gösterirdim.

Arkamızdan takım arkadaşlarımdan biri yaklaştı ve iğrenç bir havlama sesi bizi böldü.

Hırlادم, Jack'e omzumun üzerinden ölümcül bir bakış fırlatırken onu bedenimle korudum. "Siktir git."

Jack sırttı. "Hadi, Kaptan. Kendi antrenmanına geç kalacaksın."

MJ'e baktım. "O haklı." Göğsümü okşadı. "İyi antrenmanlar. Neler yaptığımdan seni haberdar edeceğim."

Sertçe yutkundum. Büyük bir parçam onunla gidebilmeyi diledi. Yapmak üzere olduğu şey kolay olamazdı ve yalnız gitmesinden nefret ediyordum. İleride Jack bana yine ısılık çaldı.

"Selam." Burnunun ucunu öptüm. "Seni çok sevecekler, Julep." Güzel gülümsemesi beni antrenman boyunca taşıdı.

SEKİZ

MJ

LOGAN'IN KAMYONETİNİ SÜRERKEN direksiyonu kavradım ve telefonumdaki haritaya tekrar baktım. Elizabeth Peake'in Kenilworth'teki evi stadyuma sadece yirmi mil uzaklıktaydı ama şehir trafiğinde bu yol neredeyse bir saatimi alıyordu.

Ne umuyordum ki? Bir bağlantı hissi mi? Kapanış mı? Belki de bizi terk eden adamın o kadar da kötü biri olmadığını biraz olsun onaylanmasını?

Sorular dönüp duruyor, midemi tırmalayan suçluluk duygusuyla iç içe geçiyordu.

Affedilmeyi hak etmiyordu ve ben bu kadar umutlu hissetmek istemiyordum.

Yolculuk boyunca, babamın küllerinin arka koltuğa gelişigüzel konulmuş olmasının verdiği tüyler ürpertici hissi üzerimden atamadım. Logan'ın külleri kamyonun kasasına koymak istememesi çok hoştu ama açıkçası keşke koysaydı diye düşündüm.

Süslü North Shore topluluğunun kapısı vardı, bu yüzden bekçi kulübesinin önünde durdum. "Merhaba. Benim adım MJ. Elizabeth Peake ile buluşacaktım?"

"Günaydın," diye cevap verdi gardiyan telefonu eline alırken. "Ona geldiğinizi haber vereyim." Dost canlısı gardiyan telefonuna cevap verecek birini beklerken bana gülümsedi.

"Güzel mahalle." Gülümsedim ve bekçi kulübesinin hemen arkasındaki konaklara baktım.

"Göl kenarında lüks yaşamın en iyisi. Siz-" Durakladı ve telefona konuştu. "Günaydın. Misafiriniz geldi. Evet, elbette hanımefendi."

Hanımefendi?

Görevli telefonu kapattı ve bana gülümsedi. "Kimliğiniz, bayan?"

Cüzdanımı kapmak ve ona ehliyetimi vermek için çabaladım. Görevli Kral soyadımı tanıdıysa ve merak ettiyse de belli etmedi.

Bana geri verdi. "Her şey hazır. Yolun sonuna kadar virajı takip et. Sağdaki büyük mavi ev. İyi günler." Bir düğmeye bastı ve kapı açılırken inledi. Kimliğimi bir kenara koydum ve hedefime doğru yola çıkmadan önce nefes verdim.

Ev görüldüğünde çenem düştü. "*Lanet olsun.*"

Geniş malikâne ve el değmemiş peyzaj, hayal bile edemeyeceğim bir hayatın çılgınlıklarını atıyordu. Evdeki King malikanesi birdenbire küçük, mütevazı, hatta alçakgönüllü gelmeye başladı. Outtatown'daki King malikanesi küçük bir kasaba için büyük ve süslü sayılırdı ama bu ev *gerçek dışıydı*. En az iki katı büyüklüğündeydi ve bloktaki en büyük evdi. Araba yolundan aşağı inerken göl evin arkasında su ve beyaz renkte parılıyordu. Büyük metal heykeller bakımlı çimenleri süslüyordu. Her iki tarafta da meraklı gözlerden gizlilik sağlayan yüksek çitler sıralanmıştı.

Tam da babamın sahip olmasını beklediğim türden milyon dolarlık bir evdi.

Garaj yolunun sonunda durduğumda avuçlarım terlemişti. Dikiz aynasından arka koltuktaki beyaz kutuya baktım. "İşte bir şey yok."

Kemerimi çözerek kamyonun etrafında döndüm ve onu arkadan aldım. Kutu şaşırtıcı derecede hafifti ve babamın tamamının bu kadar düzgün küçük bir pakete sığmasının korkunç gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Kapıdaki zili çaldım ve bekledim.

Hoparlörden bir erkek sesi duyuldu. "Kim o?"

"Merhaba. MJ, um . . . King." *Bekçinin az önce burada olduğunu söylediği kişi mi? Uzun zamandır kayıp olan, yarı ... her kimse?* "Elizabeth'i görmeye mi geldim?"

Cevap alamayınca ne yapacağımı bilemedim. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve takım elbiseli yaşlı bir beyefendi bana gülümsedi. Kısa kesilmiş tuzlu ve biberli saçları vardı ve takım elbisesi güzelce kolalanmış ve ütülenmişti. "Günaydın. Bayan Peake heyecanla gelişinizi bekliyor."

Soğuk sonbahar rüzgârından kurtulduğum için minnettar bir şekilde içeri girdim. "Teşekkür ederim."

Adam elimle elimdeki kutuyu işaret etti. "Alabilir miyim?"

"Um . . ." Kutuyu uzattım. "Elbette."

Kutuyu uzatmadan önce tereddüt ettim, parmaklarım bırakmak istemiyordu. Bir yabancınn, iyi ya da kötü hayatımın büyük bir bölümünü şekillendirmiş olan adamın son kalıntılarını kucağına almasını izlemek bana yanlış geliyordu.

Hüzünlü bir iç çekişle kabul etti. "Bu çok trajik, öyle değil mi?"

Adam babamın küllerine hüznle bakarken tamamen şaşkın görünmemeye çalıştım.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Evet."

Koridorda yankılanan yüksek topuk sesleri dikkatimi çekti. Bakışlarımı kaldırdığımda nutkum tutulmuştu. Babamın tutuklanmasından sonra Elizabeth Peake'in görüntülerini televizyonda görmüştüm. Babama yöneltilen suçlamaları şiddetle reddetmişti ve kamerada güzel olsa da, şahsen kesinlikle *nefes kesiciydi*.

Özel dikim eteği siyah saçlarıyla uyumlu bir şekilde sallanıyordu. Kollarını iki yana açmış, bana doğru yürüyordu.

"Hoş geldiniz. Lütfen içeri buyurun." Başımın iki yanına hava öpücükleri bırakarak benim alanıma girdi.

Elizabeth'in gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Özel dikim eteğinden *hoş geldiniz deyişine* kadar her şey sanki prova edilmiş *gibiydi*. Mükemmel, gösterişli ve anlaşılması tamamen imkânsız biriydi. Beni karşılıyor muydu yoksa süzüyor muydu karar veremiyordum.

Omuzlarımı sıkıca kavradı. "Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Elizabeth gözlerinden yaşlar süzölürken adama baktı. "Oh, Frederick." Aralarında bir el salladı. "Onu üst kattaki bir dolaba atın" -sesi aniden değişti, yas tutan eř rutinini bıraktı

- "Ama mavi odada değil, arkadakilerden birinde. Belki doğu kanadındaki kimsenin kullanmadığı banyodadır."

Ne oluyor lan?

Televizyonda onu şiddetle savunan kadın, şimdi ondan artık yer bulamadığı eski bir mobilya parçası gibi bahsediyordu. Keder ve kayıtsızlık arasında gidip gelmesi tüyler ürperticiydi.

Bu insanlar hakkında bir fikir edinmek zordu. Bu onun için sadece başka bir rol müydü, yoksa kocasını umursamayı uzun zaman önce gerçekten bırakmış mıydı? Gerçekten de kameralara yansıttığı gibi kederli bir dul muydu, yoksa ölen kocasının küllerini banyo dolabına atan bir kadın mı?

Elizabeth dikkatini bana çevirdi. "Seni ısıtmak için biraz çay içelim mi?"

Ağzım bir an için açıldı ama sonra kapandı. "Tabii. Teşekkür ederim."

"Frederick, lütfen onu salona getir." Ana koridordan büyük bir oturma odasına açılan uzun koridoru işaret etti.

Uşak başıyla onayladı ve babamın küllerini alıp götürdü. Savaşan duygular midemde dönerken sertçe yutkundum. Doğru düzgün bir şey bile söylememiştim.

vedalaştım, ama aynı zamanda rahatladım.

Frederick kutuyu taşıırken, göğsüme içi boş bir sızı yerleşti. Bu şekilde hissetmeyi beklemiyordum, sanki çok fazla acıya neden olan ama yine de babam olan adamın son parçasını teslim ediyormuşum gibi. Bu bir kapanış mıydı? Yoksa asla bir hayatın üzerine kapanan bir başka kapı mı?

Frederick uzaklaşırken kutuya son bir kez baktım.

Hoşça kal baba.

Elizabeth'i koridorda takip ettim. Salonda tavan boyunca uzanan yüksek, kalın kirişler vardı ama bunlar tek renk ipucuydu. Diğer her şey bembeyazdı; duvarlar, pervazlar, mobilyalar. Tüm mekân tamamen el değmemiş ve yaşanmamış görünüyordu.

Benden çok da büyük olmayan iki kadın, odanın ortasındaki büyük kanepenin arkasında duruyordu.

Babamın iki çift gözünün bana baktığını görmek sarsıcıydı. Bu kadınların Russell King'in çocukları olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Sinirlerim gerildi.

Gözleri -onun gözleri- tanıdık olmalıydı ama değildi. Çocukluğumdan hatırladığım hayal kırıklığı ya da korkunun ağırlığını taşıyorlardı. Bunun yerine merak ve sıcaklıkla parlıyorlardı, sanki onun kızı olmak bir lanet değil de bir hediyeymiş gibi.

Önce iki kadından daha uzun olanı öne çıkıttı. "Merhaba, ben Bianca." Diğer kadına doğru eliyle işaret etti. "Bu da Blair. Babamın çocuklarından biriyle tanıştığımız için çok heyecanlıyız."

Baba?

Çaresizce elimi uzattım ve önümde hızla gelişen durumu anlamlandırmaya çalıştım.

Elizabeth yanımda durmuş, etkileşimi dikkatle okuyordu. "Artık seni ve kardeşlerini tanıdığımızı duymak eminim kafa karıştırıcı ve belki biraz da şaşırtıcıdır."

Zayıf bir kahkaha attım. "Evet. Birazcık."

Elizabeth kanepenin yanındaki sandalyelerden birine oturdu, ben de aynısını yaptım. Göründükleri kadar sert ve rahatsızdılar.

"Russell ve benim alışılmadık bir evliliğimiz oldu. Ben buradan çok uzak olmayan bir yerde büyüdüm. Babam güçlü, çok nüfuzlu bir işadamı. Hayatımı seviyordum." *Tüm kim sevmez ki* der gibi etrafını işaret etti. "Dik kafalı bir kızdım ve evlenmeye hiç niyetim yoktu ama babam

ısrar etti. Russell King'i seçti. Tabii ki Peake ismini korudum. Russell, King Equities'i hayata geçirmek için ihtiyaç duyduğu parayı aldı ve benim de iki güzel çocuğum oldu."

Para ve üremeye ilgili bir iş anlaşması.

"Ah," dedim Elizabeth ve kızları arasında bakışarak. Ama içimi başka bir şey kemiriyordu. "Yani onun çifte hayatını beri biliyor muydun?"

Elizabeth'in yüz hatları bana bakarken yumuşadı. Gördüğümde acıma duygusunu anladım. "Russell memleketini çok severdi. Benim orada yaşamak gibi bir arzum kesinlikle yoktu ve zamanını nasıl geçirdiği kendi bileceği işti."

Onun hakkında konuşmaları -biraz eksantrik olsa da büyüleyici bir koca ve babaymış gibi- midemi bulandırdı. Manipülasyondan, zalimlikten, yalanlardan haberleri yoktu. Ya da belki de biliyorlardı ama umursamıyorlardı. Her iki durumda da, tamamen farklı iki adamdan bahsediyormuşuz gibi hissediyordum.

Öne doğru eğildim. "Yani annemle olan ilişkisini biliyordun, Maryann?"

Elizabeth'in gülümsemesi hiç . "Russell kendi eğlencesini yaşadı, ben de kendi eğlencemi. Soru sormamamız ikimiz için de daha iyi oldu."

Hala kocasının uzun süredir devam eden ilişkisini çocuklarının önünde açıkça tartıştığına inanamıyordum ve onlar bu durumdan hiç de rahatsız olmuş görünmüyorlardı.

Kaşlarım aşağı eğildi. "Ama televizyonda onu savundunuz, o basın toplantılarını düzenlediğinizi ve her şeyi inkar ettiğinizi gördüm."

Acıyan bakışları sinir bozucuydu. "Kızlarım ve Peake ismi için olumsuz basını minimumda tutmak çok önemli."

Aklımdan soru üzerine soru geçiyordu. Özellikle bir tanesi takılıp kalıyordu ve bilmek zorundaydım: "Bug teyzemi tanıyor muydun? Düğününde miydi?"

Elizabeth'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Oh, hayır. Russell kız kardeşi Ruth Anne ile genç yetişkinliklerinden beri konuşmamıştı. Russell araya mesafe koymayı seçtiyse, bunun iyi bir nedeni olmalı diye düşündüm."

Elizabeth kocasıyla mükemmel ve açık bir ilişkileri olduğu izlenimine kapılmış olabilirdi ama kocası da ondan sır saklıyordu.

Kendisi çifte hayat yaşarken Bug'ın çocuklarını büyütebilmesi için bunu yaptı. Elizabeth onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Frederick, içinde dumanı tüten bir çaydanlık, birkaç fincan ve tabak bulunan beyaz mermer kaplı bir arabayla içeri girdiğinde yükselen tansiyonu düşürdü. Yine beyaz renkli küçük bir porselen kutuda da seçilebilecek çeşitli çaylar bulunuyordu.

Frederick sıcak suyu bardağıma doldururken ben de bir poşet nane çayı seçtim.

"Sonunda seninle tanışmak çok ilginç." Blair yanımdaki kanepeye oturdu, gözleri yüzümde geziniyordu. "Gerçekten bize benziyorsun... biraz burnun benziyor. Saç rengi de öyle."

Saçlarımın uçlarıyla oynadım. "Evet, sanırım öyle."

"Onun gerçekten öldüğünü düşünmek hâlâ çok üzücü." Bianca'nın sesi gözyaşlarına karşı koyarken gerçek bir kederle doluydu. Şöminenin şöminesinden çerçeveli bir fotoğraf aldı ve bize doğru yürüdü.

Gerçeği biliyorlar mıydı? Kısmen anneme yaptıkları yüzünden hapishanede öldürüldüğünü anlıyorlar mıydı?

Yıllar önce annemin onu terk etmeyi ve bizi de yanında götürmeyi planladığını, bu yüzden onu öldürdüğünü, hayatını söndürdüğünü ve cesedini Wabash Gölü'ne attığını açıkça itiraf etmişti.

Birçok yönden, her birimizi onun bizi sevilmediğimiz için terk ettiğine inandırmıştı.

Yine de bu kadınlar onun yasını tuttu.

Bianca'nın bana uzattığı çerçeveye baktım. Babamın yüzü geniş bir gülümsemeyle kalkmıştı. Çok daha gençti. Mutlu görünüyordu. Bu bir aksiyon karesiydi; ağaçlarla çevrili bir caddede bisiklet süren küçük esmer bir kızın arkasında koşuyordu.

Gözlerim yaşardı. Blair fark etti ve eliyle benimkini kavradı. "Biz de onu özlüyoruz."

Neden ağlamak üzere olduğumu hiç anlamadılar.

Fotoğraftaki adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Bisiklete binmeyi öğrenirken bana gülen ve yanımda koşan bir baba tanımadığım kesindi.

JP bunu yapmıştı.

Bu insanlar onun gerçek yüzünü hiç bilmiyorlardı, sadece Elizabeth ve babasını mutlu etmek için oynadığı rolü biliyorlardı. Kardeşlerime ve bana verdiği onarılamaz zararın farkında bile değillerdi.

Babamdan, onlara büyülu bir yaşamda rehberlik eden kutup yıldızıymış gibi bahsederlerdi. Ama ben ve kardeşlerim için o, kaçamadığımız bir gölgeydi ve her büyüme çabamızın üzerine karanlık düşürüyordu.

O evin içindeki hava yoğun ve boğucuydu. Beynimde cevaplanmamış pek çok soru dönüp duruyordu ama babamın görüntüsünü bir türlü aklımdan -*Babaları*, çocuklarıyla mutlu anılar biriktiren bir adamdı.

Diğer ailesini çok merak ediyordum. Küçük bir parçam, benimki gibi bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan başka birine sahip olacağımı varsayıyordu. *Bunu* hiç beklemiyordum. Onlara karşı hissettiklerimin bir bağ olduğunu düşünmekle aptallık etmişim. Bana hiç benzemiyorlardı.

Yıllarımı, babam farklı bir seçim yapmış olsaydı nasıl bir adam diye düşünerek geçirdim - daha iyi bir baba, daha iyi bir koca olsaydı. Elizabeth ve kızlarıyla tanışmak her zaman korktuğum şeyi doğruladı. Sevgi ve neşe konusunda yetenekliydi. Sadece bizimle değil.

Her kelime, her gülümseme, her bakış, zihnimde onunla ilgili oluşturduğum kırılğan imajı parçaladı. Buraya cevaplar bulmayı umarak gelmişim ama bulduğum tek şey daha fazla soru ve korktuğumuz her şey ve daha fazlası olduğunun mide bulandırıcı bir şekilde farkına varmak oldu.

Çay fincanı ellerimde titredi, ince porselen beklediğimden daha inceydi. Yanlış bir hareket onu paramparça edebilmiş gibi hissediyordum, tıpkı çoktan parçalanmaya başlamış olan babamın görüntüsü gibi.

Çayımdan bir yudum alma zahmetine katlanmadan fincanı ve tabağı kenara bıraktım ve ayağa kalktım. "Özür dilerim ama gerçekten gitmem gerekiyor."

"Ama sen daha yeni ." Bianca'nın yüzü endişeyle buruştu.

"Uzun bir yol ve eve gitmeliyim," diye yalan söyledim, çoktan kapıya doğru geri geri gidiyordum.

Blair başını sallayarak, "Öğle yemeğı yeriz," dedi. "Babam verildikten sonra sana aile mezarlığının yerini gösterebiliriz. Böylece istediğın zaman saygılarını sunabilirsin."

Elizabeth dilini şaklattı. "Çok düşüncelisin, sevgilim." Bana baktı. "Eminim uzun bir gün geçirmişsindir ve bu çok bunaltıcı olabilir."

İçimden bir çığlık yükselirken başımı salladım. Merakımın beni yenmesine izin vermiştim ve bu büyük bir hataydı.

Babamın tedavisinin sevgiden yoksun olduğu için değil, *biz olduğumuz için* olduğunu bilmek bir şekilde daha da acı vericiydi.

Zoraki bir gülümsemeyle temiz bir çıkış yaptım ve neredeyse Logan'ın kamyonetine doğru koşuyordum. Telefonum çaldı ve ona baktığımda Sylvie'den bir mesaj geldiğini gördüm.

SYLVIE

Lütfen onlarla tanıştıktan sonra kontrol edin. Senin için endişeleniyorum

Kendimi Logan'ın kamyonetinin kabinine kapattığımda grup sohbetinden daha fazla yanıt geldi.

WHIP

"Diğerleri" neye benziyor?

ABEL

Neden umursuyorsun

ROYAL

Yalnız gitmesine izin vermemeliydik.

JP

King Equities'in tasfiyesini mi ima ettiler? Onlarla savaşmaya hazırız.

İşten geriye ne kaldıysa onun peşine düşmeye çalışıyorlar.

SYLVIE

JP, Hazel'a yine duyarsız davrandığın için seni tokatlamasını söylüyorum. MJ, lütfen bize sadece İyisin. ROYAL

Yanında oturuyorum ve onu tokatladım. şey

Sözlerini okudum ve bir hıçkırık kaçtı içimden. Kimsenin dışarı çıkıp kaçışımı bölmemesini umarak gözyaşlarımı çılgınca sildim. Araba yolundan ana yola doğru hızla ilerlerken sıcak ve öfkeli gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu.

Onun için mi, bizim için mi yoksa biz olmadan kurduğu hayat için mi ağladığımı bilmiyordum. Belki de hepsi içindi. Belki de önemi yoktu. Tek bildiğim onu onlara verdiğimdi ve artık hiçbir şeyim kalmamıştı. Öfke yok, cevap yok, kapanış yok. Sadece bizden aldıklarının ağırlığı vardı.

Dostça bir el sallayan ve gitmeme izin vermek için barı kaldıran görevliye zar zor baktım.

Kaçış.

Otelin çevre yoluna girdiğimde ellerim hâlâ direksiyonda titriyordu. Öğleden ağırlığı üzerimdeydi.

ve baskıcı. Kardeşlerim ve Sylvie bir arama ekibi göndermeden önce hızlıca bir yanıt yazdım.

Ben tamamen iyiyim. Şaşırtıcı derecede sıcak ve misafirperverlerdi

Erkek ve kız kardeşlerime babamın onlara karşı ne kadar farklı davrandığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. En azından henüz.

Boğazımdaki yumrunun çözülmesini dileyerek derin, temizleyici bir nefes daha aldım. Kafamı kaldırdığımda Logan'ın lobinin kapısından çıktığını görünce rahatladım. Kamyona doğru yürüdü, uzun gövdesi rahatlamıştı ama keskin gözleri bana bir kez baktı ve yumuşadı.

Onu gördüğüm anda göğsümdeki düğüm çözüldü. Logan'ın bir şey söylemesine gerek yoktu, varlığı yeterliydi. Bana bakışı, kararlı ve kendinden emin, bana bu konuda yalnız olmadığımı hissettirdi.

Bütün öğleden sonra ilk kez nefes alabildim.

"İyi misin?" diye sordu arabanın kapısını açarken, sesi alçak ve sabitti, sanki beni yere sermek ister gibiydi.

İçimi bir rahatlama kapladı. Sabaha babamın ailesiyle tek başıma yüzleşeceğimi bilerek girmiştım ama Logan'ın varlığıyla ilgili bir şey beni daha iyi hissettirdi. İçim bu kadar yıpranmışken sırtımı yaslayabileceğim biri olduğu için minnettardım.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Evet, sadece... sindirmem gereken çok şey var."

Zorlamadı, soru sormadı, sadece kapıyı açtı ve kontrolü ele aldı. "sonrasını ben hallederim," dedi, anahtarları elimden alırken ve arka koltuktan gece çantamı alırken ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Anahtarları valeye verdi. Onu lüks otele kadar takip ettim, lobideki ısıtıcılardan gelen ılık hava omuzlarımı çökertecek şekilde üzerime çarptı. Logan bana bir anahtar kartı uzatıp beni asansörlere doğru yönlendirirken resepsiyondaki görevliler başlarını kaldırıp bakmadılar bile.

Çantamı can simidi gibi sıkıca kavradım. Sinirlerim beklenti içinde uğulduyordu ama bunun günün yoğunluğundan mı yoksa bu gece Logan'la yalnız kalma düşüncesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Belki ikisi de.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı, gergin bir uğultu vardı. Logan yakınımda durdu, varlığı sabitleyici bir güçtü.

Bu beni hem topraklanmış hem de nefessiz hissettirdi. Kapılar açıldığında ve o kenara çekildiğinde, sessiz güveni garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Nefesimi bıraktım, sessizce midemde oluşan düğümü bir şey -herhangi bir şey- umuyordum.

NINETEEN

LOGAN

MJ BOK GIBİ GÖRÜNÜYORDU.

Gerçek bir bok gibi değildi - hâlâ göz kamaştırıcıydı ama gözlerinin etrafındaki kırmızı çerçeve ona ihanet ediyordu. O evde her ne olduysa onu sarsmıştı ve bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Yavaş asansör yolculuğu gerilim doluydu.

Cevabın ne belli olsa bile nasıl geçtiğini soruyor ?

Bir yandan onu isterken bir yandan da ihtiyaç duyabileceği boşluğu vermeye çalışmak gibi garip bir ikilemde kalmıştım.

Sessizliği içime işledi. Tüm içgüdülerim onu sarmak ve onu sarsan şeyden korumak için çılgık atıyordu ama ihtiyacı olan şeyin bu olup olmadığını anlayamıyordum.

Asansör üçüncü katta başka bir yolcuyu almak için durduğunda sessizliğimiz esnedi ve büyüdü. Yaşlı adam kibarca gülümsedi ve kenara çekildi. MJ'e doğru bir yan adım attım.

Arka duvara yaslandık, yan yana, konuşmadan. Boktan bir enstrümantal müzik küçük alanı doldururken ellerimi kalçalarımın altına gezdirdim ve çantasını omzumda kaydurdum.

Adam da asansördeki gerginliği hissetmiş olmalı ki müzikle birlikte ıslık çalmaya başladı. Şarkının Nine Inch Nailsden "Closer" olduğunu ve yaşlı adamın ıslıkla eşlik ettiğini fark ettiğimde, çenem bir gülümsemeyi gizlemek için esnedi.

Ben kıkırdamamı bastırıırken MJ'in bakışları bana kaydı. Dudakları düzleşti ve ben burnumdan nefes almaya çalıştım.

Katımıza ulaştık ve asansörün kapıları bizi dışarı çıkarmak için açılmadan önce zil çaldı. Elimi uzatarak önce onun gitmesi gerektiğini işaret ettim. Yaşlı adamın yanından geçerken başımla onu onayladım.

"İyi akşamlar," diye cevap verdi ve sonra ıslık çalmaya geri döndü.

Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz MJ gülerek iki büküm oldu. Ben de onu takip ettim, çantasını bırakıp duvara yaslandım.

"Kahretsin, sence biliyor muydu?" diye sordu gözlerindeki yaşları silerken.

Ona baktım. "Her ayeti biliyordu."

Benim soğukkanlı konuşmam onu yine güldürdü.

"Oh," diye nefes verdi. "Buna ihtiyacım vardı." Ayağa kalktı, koridorda yürüdü ve şarkıyı kendi kendine mırıldanmaya başladı. Sözlerini bildiğim şarkının gırtlaktan gelen titreşimleri beni sırttırdı.

Şansım olsa MJ'i hayvan gibi sikerdim.

Yaklaştığımızda koridorun sonunu işaret ettim. "Bu taraftan ve soldan."

Odamız uzun bir koridorun arka tarafında yer alıyordu. Süit, otelin diğer bölümlerinden ayrılmıştı ve lüks ve özel bir deneyim sunuyordu.

Süslü bir oda boktan bir günü düzeltebilir mi bilmiyordum ama zararı olmaz diye düşündüm. Manzarayı ve pelüş yatağı gördüğüm anda, MJ'in tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu anladım: nefes alacak, güvende hissedecek bir alan.

Ekip normalde böyle lüks bir otelde kalmazdı ama ben özel ayarlamalar yapmıştım. Zorlu geçtiğini bildiğim bir günün ardından ona güzel bir şey vermek istemiştım. Belki biraz abartılıydı ama onu gülümsetecekse her kuruşuna değerdı. Ve tabii ki . . . Onu biraz etkilemek istemiştım. Butik otel gülünç derecede pahalıydı ama bunun iyi bir nedeni vardı.

Anahtar kartımı kullanarak kapının kilidini açtım ve önce MJ'in girmesine izin vermek için kenara çekildim.

"Bu da ne ..." diye seslendi.

Sırttım ve onun yanına girdim. Tavandan tabana pencereler şehir silüetinin ve Michigan Gölü'nün etkileyici manzarasını sunuyordu.

Süitte özel bir uşak vardı ve uşak başıyla hafıfçe selam verdi. "Başkanlık süitine hoş geldiniz, Bayan King. Bay Brown."

MJ'in şaşkın bakışlarının yanından geçip elimi uzattım. "Teşekkür . Adınız nedir, efendim?"

"Benedict,
efendim."

Elini sıktım. "Teşekkürler Benedict. Ben Logan. Bu da MJ." MJ'e baktığımda ağzı açıktı. Sırtarak parmak eklemimle ağzını kapattım ve dikkatimi tekrar Benedict'e yönelttim.

"Memnuniyetle," dedi. "Bunu alabilirim." Omzumdaki MJ'in spor çantasını işaret etti, ben de ona uzattım. "Diğer bavul bu sabah teslim edildi ve onu ana yatak odasında açma cüretini gösterdim."

"Teşekkürler, Ben." Gülümsedim ve şok olmuş MJ'in sırtını nazikçe sıvazladım.

Benedict, MJ'in avar avar bakmasından hiç etkilenmemişti. "Kahve ya da çay hazırlayabilir miyim? İsterseniz oda servisi ya da akşam yemeği için rezervasyon da ayarlayabilirim."

Ona gülümsedim. "Sanırım yerleşmek için bir dakikamızı ayıracağız. Bir şeye ihtiyaımız olursa size haber veririm."

Benedict tekrar eğildi. "Pekâlâ, efendim. Bir şeye ihtiyaınız olursa telefonu açıp dokuz-iki-dört' arayabilirsiniz. Bu benim doğrudan hattım ya da otelin uygulaması aracılığıyla benimle doğrudan iletişim kurabilirsiniz."

Elimi tekrar uzattım. "Buna minnettarım."

Benedict elimi sıktı ve MJ'in çantasıyla birlikte ana yatak odasında kayboldu.

"Oldukça güzel, değil mi?" Ben sordum.

MJ döndü ve bana göz kırttı. "Oldukça güzel mi?" Eliyle odanın etrafını işaret etti. "Oldukça güzel mi?"

Sırttım. Süit, kiraladığım daireden daha büyüktü ve sitteki atmosfer havalı ve rahattı. Mimari detaylar her alanda kendini belli ediyordu. Mutfak alanı geniş ve temizdi. şöminenin yanında bir oturma alanı vardı. Bir yatak odası solda, Fransız tarzı kapıların ardına gizlenmişti, diğeri ise sağdaydı. Ekstra odayı iptal etmiş olabilirim, ancak başkanlık süitine yükseltme fırsatı verildiğinde bunu kabul ettim.

Benedict sessizce çıktı ve omzumdaki düğümün çözüldüğünü hissettim. Bütün günü MJ ve onun için işlerin nasıl gittiği konusunda endişelenerek geçirmiştim. Kafam olması gereken yerde değildi, ama şimdi o buradaydı, rahatlayabilirdim.

MJ'in siti keşfedişini izledim, şöminenin yanındaki sandalyelerin arkasında geziniyordu. Tavandan tabana pencerelerin yanında durdu ve Michigan Gölü'ne baktı.

"Sence buradan Outtatown'ı görebilir miyiz?" diye sordu sesinde hüzünlü bir tonla.

Dudaklarının o yumuşak gülümsemeyle kıvrılması - Tanrım, bana bir şeyler yaptı. Bir an için gözlerinin altındaki gölgeler kayboldu, yerini onu içten içe aydınlatan bu sessiz umut aldı.

Tanımlayamadığım bir parçam bu ışığın yanmasını sağlayan kişi olmak istiyordu.

Arkasından yaklaştım. "Gözlerimi iyice kısarsam neredeyse deniz fenerini görebileceğimi düşünüyorum."

Bunun saçmalık olduğunu bildiği için bir kahkaha attı. Ellerim kollarını düzeltti, aramızdaki kumaş katmanlarından nefret ediyordum. Üzerinden yayılan gerginliği hissedebiliyordum ama toplantısının nasıl geçtiği konusunda bana açılmamıştı.

Sormak çok garip geldi, bu yüzden bir sonraki en iyi seçeneğin dikkat dağıtmak olduğunu düşündüm.

"Peki nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Takım yemeği Nivori'de, bir Fransız-Japon füzyon restoranı. Ya da bir şeyler sipariş edip burada . Hanımefendinin tercihi."

MJ süitte dolaşmaya devam ederken teklifimi düşündü. Fransız kapılarını açtı ve nefesi kesildi. Ana yatak odasının ortasında dört direkli devasa bir yatak vardı. Yan taraftaki birincil banyoda büyük boy bir küvet ve buharlı duş vardı. Onun karşısında da büyük bir gömme dolap vardı.

Sadece bir gece kalacağımız düşünüldüğünde süit kesinlikle fazlaydı, ancak yüzündeki şok olmuş zevk ifadesi bile buna değerdı.

"Bu oda benim." MJ güldü ve kendini yatağa doğru fırlattı, sırt üstü yere düşerken zıpladı.

Ona doğru yürüdüm, ayak bileğine yapıştım ve onu yatağın ucuna doğru sürükledim. Parmaklarım kot pantolonunun alt paçasının altından kayarak teninin sıcaklığını aradı. Kıkırdadı ve bana baktı.

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Oturma odasının karşısında aynısından bir tane var."

Yan tarafa doğru kayarken alt dudağı dışarı doğru çıkıktı. "Buraya zıpla. Bakalım için yeterince büyük mü?"

Yatak çok büyüktü, bu yüzden dönüp bir gümbürtüyle üzerine düştüğümde, o neredeyse hiç sarsılmadı. Birlikte tavana baktık.

"Yeterince geniş görünüyor," dedim, sikimin yatakta birlikte uzandığımız gerçeğini fark etmesini görmezden gelmeye çalışarak.

MJ ellerini yüzünün altına sıkıştırarak bana doğru yuvarlandı. "Takım yemeği için çok mu yorgunsun? Çünkü eğer değilsen, sanırım dikkatimin dağılması hoşuma gider."

Yorgun değildim. Aslında, yeni favori eğlencemle birkaç tur oynadıktan sonra *daha fazla* yorulmayı umursamazdım: *MJ'e adımı haykırtmak*. Başımı

salladım. "Çok yorgun değilim." Telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkardım. "Bize katılacağını haber veririm." Yazdım

tüm rezervasyonlarla ilgilenen müdürümüze bir mesaj gönderdi. "Maria çok heyecanlanacak."

MJ nefes verdi. "Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum."

Ve senden gerçekten çok hoşlanıyorum.

Aramızda neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Her şeyin arkadaşça ve sıradan olmasını istediğine yemin etmişti. Bu iyiydi. İhtiyacım olan şey buydu, ama hoşuma gitse de gitmese de oradaki görünmez çekimi inkâr edemezdim.

Sessizliği bozan MJ yataktan fırladı ve banyoya doğru yürüdü. "Hazırlanmak için ne kadar zamanım var?"

Saate baktım. "Yaklaşık bir saat, ama istediğin kadar zaman ayırabilirsin."

Başını salladı ve kapı kapandı.

Ağır bir iç çekişle tavana baktım. MJ ile işler tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

Ciddi bir yanımla MJ'e karşı olan tüm duygularımı bir kenara itmem gerektiğini biliyordum. O çok tatlı, çok masumdu. Bir türlü kurtulamadığım muhteşem bir tılsıma dönüşmüş olması gerçek bir akıl tutulmasıydı ama gerçek şu ki o aynı zamanda büyük bir dikkat dağıtıcıydı. Sezon tekrar başladığında Michigan'a dönmeyecektim. Gittiğimde onun kırık kalpli gözyaşlarının görüntüsüne ihtiyacım yoktu.

Tüm dikkatimi ve odağımı bir sonraki olimpiyatıma vermem gerekiyordu. Koş.

Gözler ödülde.

Rugby'ye tek başıma odaklanmam, bu spor dalında başarılı olmamı sağladı. Birincilik. Kimse benden daha çok çalışmadı.

Sorun şuydu ki, bu işin sonunda kırılacak onun kalbi olacağına tam olarak ikna olmamıştım.

O akşam yemeği için temizlenirken ben de ona yer vermeyi ve diğer banyoda duş almayı ^{SEÇTİM}. Takım yemeği yarı gündelikti, ama koyu renk kot pantolonumla eşleştirmek için iki kalın, tahta düğmeli rahat bir kazak almıştım.

kaynayan endişeden neden kurtulamadığımdan emin değildim. Belki de yaklaşmakta olan oyunun

Zor bir maçı; Red Rock Reapers yenilmeden maça çıkıyordu ve benim takımım hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. Belki de kolumda MJ ile ortaya çıktığımda takımın kaçınılmaz olarak sonuca atlayacağını biliyordum.

Ana yatak odasından çıktığında onu bekliyordum. Hâlâ aynı kıyafeti giymiş olan MJ saçlarını kıvrırmış ve makyajını tazelemişti.

Eli hâlâ kapının kolundaydı. "Başka kıyafetim yoktu."

Başımı salladım. "Sen mükemmelsin."

Gülümsemesi çiçek açtı, yumuşak ve içtendi. Kolumu uzattım. "Hazır mısın?"

"Paltomu alayım," dedi.

Başımı tekrar salladım. "Gerek yok. Nivori otelin içinde."

Elini koluma sıkıştırarak süitimizden çıktık ve asansörle restoranın bulunduğu asma kata çıktık. Standdaki görevliye adımı verdim ve restoranın içinden geçerek özel bir yemek alanına götürüldük. Takım arkadaşlarımın çoğu zaten oradaydı, gülüyor ve birbirleriyle konuşuyorlardı.

MJ yanımda utangaç duruyordu. Onu henüz hiçbir takım arkadaşım ile tanıştırmamıştım ve kapıdan içeri girdiğimizde tüm gözler bize çevrildi. Neyse ki Maria ayağa kalkıp hevesle bize el sallayarak gerginliği azalttı.

Maria'ya gülümsemesi göğsümün sıkışmasına neden oldu. Etrafımdaki insanların hayatlarına girmeye başlamıştı bile ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum - ya da durdurmak isteyip istemediğimi.

Onun koltuğunu çekip yanındaki yere oturduğumda MJ bana gülümsedi.

Işık alçak ve karamsardı. Panoramik pencerelerden mürekkep karası gökyüzünde yıldızlar parılıyordu. İki yuvarlak masadan birine oturmuştuk ve karşımızda uzun bir masa daha vardı. Rugby oyuncularından oluşan bir takımın yanı sıra eşleri ve misafirlerinden oluşan büyük kitle mekânı daraltıyordu.

Genç bir takım arkadaşımın yemekten sonra bir bar ya da kulüp bulma planlarından bahsettiğini duydum. Ona doğru eğildim. "Bu gece sakın ol. Yarın büyük bir maç var. Azrailler akşamdan kalma olmayacak, sen de olmamalısın."

Genç defans oyuncusu gözlerini devirdi. "İyi olacağım, yaşlı adam."

Yaşlı adam mı? İğneleme canımı yaktı ve kaşlarımı çattım. Ben ne zaman takımın yaşlı adamı oldum? Ukala ağabey, tamam, ama ihtiyar?

Dikkatimi, gülümseyerek Maria'nın anlattığı hikâyeyi dinleyen MJ'e verdim. Maria'nın esprilerine gülerек ve düşünceli sorular sorarak sohbete ne kadar zahmetsizce dahil olduğunun farkında bile değildi. Ekip onu şimdiden sevmişti ve onları etkilemesini izlemek göğsümün gururla ve korkuyla kabarmasına neden oldu. Trent'in ne kaybettiğine dair hiçbir fikri yoktu ve ona yaklaşma düşüncesi kanımı kaynattı.

Garsonlar içecek ve meze ikram etti - baharatlı edamame, tavada kızartılmış shishito biberleri ve soya soslu Japon salatalık salatası. Süslü suşi tabakları, çıtır pilav ve ince dilimlenmiş Wagyu sığır eti tartarı uzatıldı. Neyse ki personel hizmet ettikleri müşteriyi anlıyordu, çünkü tüketilen yiyeceklerin hacmi şaşırtıcıydı.

Acımasız sakatlıkların, kahramanca oyunların ve kaçırılan düdüğlerin hikâyeleri birbiriyle örtüşürken bir saat uçup gitti. Yarınki maçın heyecanı ve beklentisi hissediliyordu. Kaptan'ın Koşusu'nda işimi yapmıştım.

Biraz kış tekmelemeye hazırdılar.

Cebimdeki telefonum çaldı ve Trent'in adının ekranda yanıp söndüğünü görmek için ona baktım. Onunla bağlantı kurmak için bekliyordum ama MJ hâlâ bir hikâyeye dalmıştı, ben de ayağa kalktım ve parmak uçlarımı omzunda gezdirdim.

Sessizce telefonumu işaret ettim, o da başıyla onayladı.

Kalabalıktan birkaç adım uzaklaştım ve cevap verdim. "Tam zamanında, dostum."

Alay etti. "Taşaklarımı ezme Mav."

Kapalı alanda gürültü vardı, bu yüzden sessiz bir alan aramak için odadan çıktım. Trent'in beni aramasının bu kadar uzun sürmesi sinirlerimi bozmuştu.

Benden kaçıyor muydu? MJ ve benim -ne diyeceğimi bile bilmiyordum- etrafta dolandığımızı mı öğrenmişti?

"N'aber kardeşim?" Trent sordu.

"Sadece kontrol , dostum. Uzun zaman oldu. Ne var ne yok?" Konuşmayı ölçmeye çalışarak sordum. Bulunduğu yer gürültülüydü ve arkamdaki konuşmaların gürültüsü de yardımcı olmuyordu. Bir parmağımı kulağıma soktum ve dinlemeye çalıştım.

"Ah, her zamanki gibi. Kış tekmelemek ve isim almak. Duyduğuma göre sergi sezonuna kötü bir başlangıç yapmışsın." Kelimeleri karmakarıştıktı ama sanırım çoğunu anladım.

Sinirle telefonun hoparlör düğmesine bastım. "Beni duyabiliyor musun?" diye sordum.

"Evet, ama ben ," diye bağırdı.

Gözlerimi devirmiştim. Trent *beni* aramıştı ama arka plandaki gürültüden onu duymak neredeyse imkânsızdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Şu kızıl saçlıyı hatırlıyor musun, Stacy? Kocaman göğüsleri olan." Güldü ve çoktan içmiş olduğu belliydi. Kimsenin onun kaba yorumunu duymamış olmasına sevinerek etrafıma bakındım ve tuvaletlere ve personel bölümüne giden karanlık bir koridora girdim.

Trent cevabımı beklemedi. "Dostum, o hazır ve nazır. *Çaresiz*, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Büyümeysi ne zaman unuttu? Hep böyle miydi? Nefes verdim. "Beni sadece biriyle yattığını söylemek için mi aradın?" Burnumun kenarını çimdikledim.

Sarhoş kahkahası hoparlörü kırdı. "Hayır, dostum. Yarın senin maçına geleceğim. Benim için bir bilet olduğundan emin ol. İyi koltuklar da olsun. Oğlun için kulüp seviyesi."

Panik kalp atışlarımı hızlandırdı. MJ bana çıktıklarını söylediğinden beri en iyi arkadaşıma ulaşmaya çalışıyordum. Bir şekilde onun duygularını incitmişti ve bunun düşüncesi içimi kemiriyordu.

MJ'in yarınki maça katılacağını düşünmüştüm ama Trent ortaya çıkıp ona sürpriz yaparsa, bu tam bir bok gösterisi olur.

En uzun süreli arkadaşıma olan sadakatim, MJ'in gözlerinde hayal edebildiğim incinmişlikle savaşıyordu. İşin özüne inmem gerekiyordu.

"Hey, sanırım senin tanıyabileceğin birine rastladım. Büyükbabamla birlikte çalışıyor ve konuşmaya başladık. MJ King?" Trent'in yanıtını beklerken kulaklarım uğuldadı. Aralarındaki ilişkinin sona ermiş olmasına rağmen MJ'in sadece eski acılarına tutunduğuna dair bir güvence istiyordum.

Hoparlörden bozuk bir müzik sesi geliyordu. "Hayır... bir şey çağrıştırmıyor. Neden?"

Aklı başında hiçbir erkeğin MJ'le çıkıp da hatırlamamasına imkan yoktu. Bu mümkün değil. Belki de bir yanlış kimlik vakasıydı? İsmi tesadüf olacak kadar sade olabilir miydi?

Gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısını görmezden geldim. "Önemli bir şey değil, sanırım.

Bak, gitmem gerekiyor. Ekip bekliyor ve-"

"Oh, bekle! Evet, onu hatırlıyorum. Hemşire, değil mi?" Kurşun içimi doldurdu. "Pantolonuna girmek için *aylarca* uğraştım, ama sonunda ettiğinde, korkmuş bir tavşan gibi orada yattı." Onun küçümseyici ve acımasız kahkahası beni sersemletti. "Bana sorarsan, bakir bir amcığa yazık oldu."

Telefon elimde titredi. Vücudumdaki her kas gerildi, kopmaya hazırdı. Görüşüm tünelleşti, zihnimdeki tek net görüntü Trent'in kendini beğenmiş, sarhoş yüzüydü. MJ'i -benim Julep'imi- çarpık bir espriye indirgemişti ve bunun için onu yok etmek istiyordum.

Kan ve öfke kulaklarımın arasında uğuldadı. *Bakire.*

Telefonu sıktım ve duvara çarpmak istedim. Zalim sözlerini zihnimde tekrar tekrar oynatırken öfke ve şaşkınlık birbirine karıştı. Hoşça kal bile demeden aramayı sonlandırdım ve yumruğumu sıktım.

Bir mesaj geldiğinde, sadece bakabildim.

TRENT

Eğer şansın olursa, onu becer ve rapor ver. Tünel kardeşler! Ve biletimi unutma

Telefonu o kadar sıkı kavradım ki kırılacağını sandım. Trent'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu, her biri bir öncekinden daha acımasızdı. Bir insan ona nasıl böyle davranabilirdi? Onun bu yönünü daha önce nasıl görmemiştim?

Özel yemek odasına geri dönüş yavaş ve eziyetli bir yürüyüştü. Sonunda MJ'in Trent'le arkadaş olduğumu fark ettiğinde neden bu kadar üzüldüğünü anlamıştım. Onun geçmişteki fetihleri beni hiç ilgilendirmemişti ama şimdi tanıdığım birini etkiliyordu. Önemsemeye başladığım birini.

Odanın girişine geldiğimde ona baktım. Takım arkadaşlarım etrafını sarmış, gülüşüyor ve konuşmalarına MJ'i de dahil ediyorlardı.

Trent'in dikkatsiz zalimliğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Hatta benden bile fazlasını hak ediyordu. Ama ona bir başkasının sahip olması, onun değerini bilmeyen birine güvenmesi düşüncesi, içimde karanlık ve sahiplenici bir şeyleri çarpıttı.

Ela gözleri kalktı ve benimkilerle buluştu. Yanaklarında utangaç bir kızarıklık belirdi ve boğazım zımpara kağıdı gibi kaşındı.

Trent'in onu daha az umursayamayacağı gerçeği buzdağının sadece görünen kısmıydı. Onun bekaretini almıştı ve eğer ona geçmişteki fetihleri gibi davranmışsa, ilgisini kaybettiğinde onu sıcak bir taş gibi bırakmıştı.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bile bilmiyordum.

MJ'in kahkahası odanın içinde süzölürken sessiz bir yemin ettim. Ne pahasına olursa olsun, Trent'in ondan uzak durmasını sağlayacaktım. Yarınki maçıma planlıyordu ve ilk kez onu öldürmek istiyordum.

YİRMİ

MJ

GÖZLERİM KALKIP Logan'ınkilerle buluştuğunda bir şeyler değişmişti. Gerginlik ve hayal kırıklığı kötü bir alamet gibi omuzlarına çökmüştü. Kaşları aşağıya doğru kıvrılmış, iri gövdesi sımsıkı sarılmış, aynı anda hem sefil hem de yakışıklı görünüyordu.

Yanımdaki koltuğa yerleştiğinde ona doğru eğildim. "Her şey yolunda mı?" Fısıldadım.

Aramızdaki sessizlik sadece ağır değil, boğucuydu da. Bana bakmaktan kaçındığı her saniye göğsüm sıkışıyordu.

Yanlış bir şey mi söyledim? Beni davet ettiğine pişman mı oldu?

Zihnim bir cevap aramak için dönüp duruyordu.

Çenesi sabitti ve buzlu sudan uzun bir yudum almadan önce sadece başını salladı. Burnumu sokmak istemedim - belki de yaklaşan maçın gerginliğiydi. Logan kaptanlık görevini ciddiye alıyordu ve takımın geri kalanı da sabahki maçlarına rağmen çılgın bir gece geçirmeye hevesli .

Herkes konuşuyor ve iyi vakit geçiriyordu ama Logan'ın yanımdaki sessizliği beni rahatsız ediyordu.

Maria'nın nefesi kesildi ve başımı kaldırıp garsonların tepsiler dolusu küçük tatlılar getirdiğini gördüm. Zaten kilolarca suşi ve teriyaki eriştesi tüketmişim ama garson önüme küçük bir tabak koyunca dayanamadım.

"Madagaskar vanilya fasulyeli crème brûlée ile kalamansi gelée," diye anons etti garson.

Calamansi gelée'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önümdeki tabak standart bir crème brûlée'ye benziyordu. Umarım kalamansi bir tür balık değildir, ama yine de kaşığımı küçük beyaz tencereye daldırdım. Krem brüleye hızlıca göz gezdirdim ve hızlıca kokladım. Kesinlikle deniz ürünü gibi kokmuyordu, daha ziyade narenciye kokulu ılık vanilya kokuyordu.

Cesaretle ağzıma tıktırdım ve inledim. Parmak uçlarım dudaklarıma bastırırken hızlı bir kıkırdama duydum. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Olma." Maria güldü ve kendi ısırığını aldı. "Bu seksten daha iyi."

"Hey!" Maria'nın kocasının yüzü bu yorum karşısında buruştu. Maria bir keresinde kocasının takımdaki pozisyonunun bir *destek* olduğunu ve Joe'nun kesinlikle devasa olduğunu açıklamıştı.

Maria onun devasa omzuna çarptı. "Dene ve bana yanıldığımı söyle."

İnanmaz bir alaycılıkla karısının kaşığından bir ısırık aldı ve gözleri kocaman oldu. "Oh, kahretsin."

Birlikte güldük ve ben o anın tadını çıkarmaya çalıştım ama yanımdaki Logan hâlâ gergindi.

Önündeki el değmemiş seramik tabağı işaret ettim. "Tatlı sevmez misin?"

Başını salladı ama bana bakmadı. "Sadece aç değilim."

Tabağı bana doğru bir santim itti, ben de omuz silkerek kaşığıma kenarına taktım ve kendime doğru çektim. Tatlımı -ve onunkini- mideye indirdiğim süre boyunca Erdoğan hareketsiz ve sessizdi.

Kaşığım crème brûlée tencerесinin yanında durduğu anda eğildi. "Gitmeye hazır mısınız?"

Odaya bir göz attım. Herkes hâlâ sohbetin ortasındaydı, gülüyor ve kadehlerini dolduruyordu.

Keten peçeteyi dudaklarıma sürdüm ve tabağımın yanına koydum. "Elbette."

Elim Maria'nın sırtını buldu. "Biz çıkıyoruz. Maçta görüşür müyüz?"

Gözleri benden Logan'a kaydı ve gülümsemeden önce tekrar geri döndü. "İkinize de iyi geceler."

Sesindeki şakacı ton yanaklarımin kızarmasına neden oldu. Logan beni neredeyse sürükleyerek restorandan çıkarırken el salladım ve sessizce vedalaştım. Diğer masaların yanından geçip parmağıyla asansörün düğmesine basarken düşünceli ve gergindi.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "İyiyim."

Kesinlikle iyi değildi. Maria beni profesyonel sporcuların büyük maçlardan önce huysuz, batıl inançlı ve tuhaf oldukları konusunda uyarmıştı. Belki de Logan baskıyla böyle başa çıkıyordu.

Yine de, bir şekilde hayal kırıklıklarının *bana* yönelik olduğunu hissediyordum ve bunun midemde yarattığı batma hissinden hoşlanmıyordum.

Kesinlikle ikinci krem brûlée'ye ihtiyacım yoktu.

Ağrıyan karnımı ovuşturarak gerginliğin geçmesini diledim. Kapılar açıldığında asansörde yalnız olmadığımız için rahatlamıştım. Yanlış bir şey söylemek istemiyordum ama aynı zamanda onun sessiz muamelesini hak edecek bir şey yapmış gibi de hissetmiyordum. Asansör dokuzuncu katta durduğunda Logan'ın geniş adımları hızla benimkileri geride bıraktı.

"Bekle," diye seslendim, kızgınlığım küçük öfkeli tuğlalar gibi üst üste yığılmıştı.

Logan kapıyı açmak için anahtar kartını kullandı ve tek eliyle benim için tuttu.

Yanından geçip gittim, sonra kollarımı kavuşturarak döndüm. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Logan içini çekti ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır."

Gözlerim kısıldı. "Emin misin, çünkü şu anda yaşadığım kırbaç gerçekten kafa karıştırıcı?" Bana bakmadı. "Telefon görüşmesi kötü müydü?" Beynime korkunç bir düşünce çekirdeği saplandığında bir adım öne çıktım. "Arthur iyi mi?"

"*Siktir*," diye mırıldandı. Yeşil gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Arthur iyi. Trent aradı. Yarınki maçı soruyordu."

Trent'in adının dudaklarından döküldüğünü duymak bir tokat gibiydi, kızgın ve yakıcıydı. Odanın duvarları ciğerlerimdeki havayı sıkarak üzerime kapanıyor gibiydi. Onu gömdüğümü sanmıştım -yaptıklarını gömdüğümü- ama adının sesi her şeyi yeniden ortaya çıkardı.

Zihnimde iki adamı birbirinden ayırmak için iki kat çaba sarf etmişim. Gerçekte, Trent'in var olduğunu unutmayı tercih ettim.

Küçük bir adım öne çıktı. "Trent hakkında konuşmak istiyorum."

Bu konuda hiç konuşmamayı çok isterdim. Özellikle de seninle.

Yanaklarım ısındı ve duvarlar kapandı. Adını yüksek sesle duymak bile odadaki havayı emdi.

Çenemi kaldırdım. "Konuşacak bir şey yok." Logan başını salladı. "Evet, Julep, sanırım ."

Kendini koruma ve gurur çirkin yüzünü göstererek Logan'la arama bir duvar ördü. O karanlık yere geri dönmek için çok uzun süre ve çok çalışmıştım. Hava rahatsız edici bir hal aldı ve vücudum kaçıp saklanmam için ılgık atarken geri çekildim. Yapmak istediğim son şey, Trent'in yaptıklarını yapmasına izin veren hataları itiraf etmek ve kendimi deşmekti.

Endişe omurgamı tırmaladı. Logan bana bakıyordu, yüz ifadesi çarpılmıştı. Eğer bu kadar telaşlı olmasaydım, neredeyse *endişeli* göründüğünü düşünebilirdim.

Bir adım daha attı ve ben de elimi havaya kaldırarak geri çekildim. "Yapma." Ona odaklanamıyordum; düşüncelerim birbirine karışıyor ve birbirinin üzerine biniyordu.

Logan'ın elleri sessiz bir teslimiyetle havadaydı. "Bu gece onunla konuştum. Seni hatırlıyor."

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken boğazımda tiksintili bir alay düğümlendi. "Oh, şey, bu rahatlatıcı."

"Bak," dedi ve sert sesi bakışlarımı yukarı kaldırdı. "Söylediğı şeylerden hiç memnun değilim ama bu en iyi arkadaşımla yattığın gerçeğini değiştirmez."

Dehşet midemde birikti. Seks ve duygularını ayrı tutabilen bir kadın olabileceğimi düşünmüştüm. Sıradan bir kadın olabileceğimi düşünmüştüm.

"Bütün bunlar bir hataydı." Kenilworth'e yaptığım yolculuktan mı, onunla otelde kalmaktan mı, yoksa aramızda gelişen her şeyden mi bahsettiğimden tam olarak emin değildim.

Dökülmemiş gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Tamamen parçalanmadan, Logan çatlaklarımın ne kadar derin olduğunu görmeden önce gitmem gerekiyordu.

Yanından geçip doğruca spor çantamın yerde boş bir şekilde durduğu gömme dolaba yöneldim. Toplanacak fazla bir şey yoktu, bu yüzden kıyafetlerimi hızla çantaya doldurdum ve omzuma aldım. Eve dönmek için uzun bir yol vardı -araç paylaşımı için çok uzun, ama en kötü ihtimalle kardeşlerimden birini arayabilirdim ... *bu* konuşmayı dört gözle beklediğimden değil.

JP'yi arayacağım. Çenesini kapalı tutabilir ve pisliğı nasıl temizleyeceğini bilir.

Ve, kahretsin, bu hızla bir karmaşaya dönüştü.

Odadan çıkmak için hareketlendiğimde Logan kapıyı kapatıyordu. Çantama baktı ve kenara çekildi.

Omuzları çökmüştü ve hayal kırıklığına uğramış tek bir damla gözyaşı bana ihanet etti. Duygularını dizginleyemeyen deneyimsiz, üzgün bir çuval değil, ateşli, yuvarlanıp giden, iyi vakit geçiren bir kız olmak istiyordum.

"O hatalıydı." Logan'ın sesi alçak ama öfkeliydi ve beni olduğum yerde durdurdu. "Bunu bilmek için senin anlattıklarını duymama bile gerek yok."

Onu görmek için döndüm, yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Göğsüm sıkıştı.

Logan ellerini ceplerine soktu. "Bazı şeyler söyledi... duymaya ya da kabul etmeye hazır olmadığım şeyler." Yenilmiş bir şekilde iç çekti. "Bakın, Trent pisliğin teki. İçten içe bunu hep biliyordum ama medyanın ilgisini çektiğinizde ve hakkınızda makaleler yazıldığında, kimin gerçekten arkanızı kolladığını ve kimin sizi nüfuzunuz için kullandığını bilmek gittikçe zorlaşıyor. Trent başından beri oradaydı ..."

Sözlerini bitirişindeki bir şey, Trent'in birdenbire *arkanı kollayanlar* kategorisine girip girmediğini merak etmeme neden oldu.

Trent'le olan arkadaşlığı, güvendiği ve değer verdiği bir ilişki benim yüzümden değişmişti. Suçluluk duygusu midemde motor yağı gibi kayganlaştı ve kendimi hasta hissettim. Logan kullanılmaya alışkındı ve ben de diğerleri gibi aynısını yapmak için sıraya girmiştim.

Başımı salladım. "Arkadaşlığınızı haklı çıkarmak zorunda değilsiniz."

"Hayır." O da başını salladı. "Sanırım belki de biliyorum." Kızgın görünüyordu. "Lütfen kal. *Konuş* benimle."

Çenem titredi. Neler olduğunu bilmek isteyeceğim son kişi oydu. Bu beni zayıf, kullanılmış ve utanç verici hissettirdi. Çantamı omzumdan çektim ve yere bıraktım.

Gözleri kaybolmuş ve kafası karışmıştı.

"Ne bilmek istiyorsun?" Sonunda sordum.

"Sadece bana anlatmak istediğin kadarını. Ne olduğunu ve neden bu kadar sıkı tuttuğunu anlamama yardım et."

Onu çevreledim ve soğuk su almak için mutfaka girdim. Her nasılsa mutfak adasının arkasında durmak kendimi güvende hissetmeme yardımcı oluyordu. Soğuk su kavrulan boğazımı biraz rahatlattı ama bardağı granit tezgâhın üzerine koyduğumda iç çektim.

"Trent'le birkaç yıl önce bekârlığa veda partisi için Outtatowner'a geldiğinde tanışmıştık." O anda Logan'ın da orada olabileceğini fark ettim. Bu düşünceyi kafamdan attım. *Onu* fark etmememin imkânı yoktu.

"Muhtemelen Randy'nindir. Oynadığım için gitmedim," diye teklif etti

Logan. "Grudge'da bana asıldı ve"- tekrar iç çektim ve ellerimi

"Büyülenmişim. Yaşlıydı, çekiciydi. Komik ve özenliydi; kendimi özel hissetmem için söylenecek tüm doğru şeyleri biliyordu. O gece takıldık ve numaralarımızı değiştik. Birkaç kasaba ötede yaşıyordu.

mesajlaşmaya başladık." O ilk günlerin anılarının üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, birinin evreninin merkezi gibi hissetmek eğlenceli ve heyecan vericiydi.

"Çiçekler ve tatlı *günaydın* mesajları gönderirdi. Hafta sonları bir araya geliyorduk, hep benim memleketimde. Arkadaşlarıyla buluşmayı sormaya başladım ve her zaman bir bahanesi vardı: *Mav seyahatte, Randy'nin işi var, gelecek Cumartesi erkekler gecesi*. O kadar saftım ki beni saklıyor olabileceği hiç aklıma gelmedi. Daha önce de birileriyle çıkmıştım ama hiçbirisi ciddileşecekmiş gibi gelmemişti. İlişkımız çok büyümüş ve umut dolu hissettiriyordu."

Logan omuz silkti. "Senden hoşlanıyordu. Anlıyorum."

İçimden acı bir kahrkaha yükseldi. "Aylarca bana kendimi özel hissettirdi. Tatlı sözlerine, sonunda beni olduğum için isteyen birini bulduğuma inanmamı sağlayan küçük jestlerine sarıldım. Ve sonra, dikkatsiz bir anda, her şeyi paramparça etti. *Benimle o kadar ilgiliydi* ki sonunda seks yaptığımızda, daha pantolonumu bile giymeden gitti ve bir daha aramadı."

Logan başını salladı. "Julep, bu ..." Bir elini yüzünde gezdirdi yüz.

Bir kez başladığımda, duramayacağımı hissettim. Hepsini dışarı çıkarmam gerekiyordu.

"I

aylarca denedim. Aramalar, mesajlar, iş yerinin önünden geçmeler, arabamla memleketinin etrafında dolaşmalar. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissettim. Sonunda, sahip olduğumuzu düşündüğüm şeyin asla var olmadığını fark ettim. Ve yaşadığımızı sandığım uydurma ilişki *benim yüzümden* sona erdi."

"Sen mi?" Yüzü buruştu, sanki bunun nasıl benim hatam olabileceğini anlamamış gibiydi.

Bir bakışla onu dümdüz ettim. *Gerçekten bana bunu söyletecek miydi?*

Çenemi sıktım. "Evet, ben." Alaycı bir kıkırdama çıkardım. "Ben aslında peri masalı gibi bir sona sahip olan kız değilim. Ben ana karakter değilim, komik bir yardımcıyım. En iyi arkadaş. Sevimli küçük kız kardeş."

Logan araya girmeye çalıştı ama ben elimi kaldırdım ve devam ettim. "değil. Bunu kabul ettim. O gün çok değerli ama zor bir ders aldım."

Çenesi karıncalandı. "Kahretsin, bu-" Logan içini çekti. "Onun adına çok üzgünüm-" Ona doğru elimle işaret ettim. "Lütfen onun adına özür dileme."

Logan volta atarken içinden sinirli bir hırıltı yükseldi. "Peki, benden ne yapmamı istiyorsun? Çünkü şu anda yapmak istediğim tek şey onu bulmak ve kafasını omuzlarından ayırmak. O benim en eski arkadaşım ve sana yaptıkları yüzünden onu nasıl *öldürebileceğimi* düşünmeden edemiyorum."

Logan yumruklarını sıktı, parmak eklemleri bembeyazdı. Sesindeki öfke bana yönelik değildi ama yine de beni ürküttü. Sadece kızgın değildi, benim adıma öfkeliydi. Buna alışık değildim, birinin bana karşı değil de benim için savaşmasına. Bu beni rahatlattığı kadar korkuttu da.

"Benim hatamdı!" Öfkeli ve sinirli gözyaşlarımın arasından bağırdım. "Deneyimsiz olduğumu biliyordu ama ona tüm gerçeği söylemedim. Hiç seks yapmadığımı itiraf edemeyecek kadar utangaç ve mahcuptum. Sonrasında, çarşafıma kanımın aktığı ana kadar bunu bilmiyordu. Sonra bana pisliğimi temizlemem gerektiğini söyledi."

Sesi yükseldi. "İlk seferin ya da kırkinci seferin olması fark etmemeli. O biliyordu ve sen daha iyisini hak ediyordun. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Şok olmuş bir halde Logan'a baktım. "Sana bildiğini mi söyledi?"

Çenesindeki bir kas esnedi. "Sadece bu gece ... Trent'in söylediklerine bakılırsa, biliyordu."

Başımı salladım. "Önemli değil. Bu işi bitirmek *istedim*. Onun beni kullandığı kadar ben de onu kullandım. Ama o daha akıllıydı, oyunu oynadı ve galip geldi."

"Zalim biriydi. Ve bir pislikti. Arkadaşın olsun ya da olmasın, sana davranış şekli ."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için kalktı. Logan saygılı bir mesafeyi korumuştı ama ilerlemek için can attığını söyleyebilirdim. Kendini tutuyordu çünkü ne istediğimden emin değildi.

"Evet, o hatalıydı ama ben bunun beni canlı canlı yemesine izin verdim. Reddedilmenin acısını atlatamadım. İltihaplanmasına ve çürümesine izin verdim. O zamandan beri seks yapamadığıma inanabiliyor musunuz? Gerçek şu ki, ben kırıldım." Acı gerçek ortaya çıkınca bir hıçkırık kaçtı içimden. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Sıcak kolları beni sarmaladı ve ben de ona sarılıp eridim. Mutfakta durup sessizce dağılmama izin verirken sıcak gözyaşlarım akıyordu.

İlk defa kendimi yargılanmış ya da reddedilmiş hissetmedim. Logan beni düzeltmeye ya da acımı unutturmaya çalışmadı. Sadece bana sarıldı, sabit ve boyun eğmez bir şekilde, sanki parçalanmakta olan parçalarımı emebilirmiş gibi.

Onun yatıştırıcı sesi içimde titreşti ve ben daha çok ağladım.

Neden o olmasın?

YİRMİ BİR

LOGAN

O ağlarken ona sarılmak beni parçaladı. Her hıçkırık keskin bir kenardı, göğsümü kesiyor ve geride ham ve düzeltilemez bir şey bırakıyordu. Bunu onun için düzeltmek, acısının her zerresini yok etmek istedim ama tek yapabildiğim ona tutunmak ve bunun yeterli olmasını ummaktı.

İçimi burkan hıçkırıkları yumuşak hırıltılara dönüşene kadar ona sarıldım.

"Hey." Arkama yaslandım, yüzünü ellerimin arasında tuttum ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Beni dinle. Sen kırılmadın."

Çenesi titredi ama benimle tartışmadı.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Geri adım attığımda MJ'in kaşları çatıldı. "Bana iki dakika ver. Burada kal."

Adanın etrafında koşuşturarak ana yatak odasına girdim. Dört direkli yatak ortasında duruyordu ama etraftan dolanıp doğruca banyoya gittim. Işıklara dokunarak, odada sadece aynanın etrafından gelen yumuşak bir parıltı parlayana kadar onlarla uğraştım.

Islatma küvetini tıkadım ve küçük şampuan ve losyon şişelerini tarayarak baloncuklara ve küçük yuvarlak bir banyo bombasına ulaştım. Zor bir durumda işe yaraması gerekiyordu. Köpük banyosunun tüm içeriğini küvetin spreyinin altına boşalttım ve banyo bombasını açıp bir gümbürtüyle içine bıraktım.

Etrafa baktım. *Mum yok.*

Banyodan buhar yükseldi, sıcaklığı kontrol ettim ve onun için iki havlu hazırladım. Basit bir şeydi ama umarım işe yarar. Onu dinledim ama musluğun gürültüsünden hiçbir şey duyamadım. Aydınlatmayı yumuşak ve deneyimi rahat hale getirmek için elimden geleni yaptığımdan memnun olarak musluğu kapattım ve onu aramaya koyuldum.

MJ oturma odasının uzun pencerelerinin yanında yalınayak duruyordu.

Kıvrımlı vücudu, devasa karanlığa karşı çok küçüktü.

Koruyucu bir dürtü içimde dans etti.

Onu ürkütmek istemediğim için boğazımı temizledim. "Hey, sanırım hazır."

Döndü, dudaklarında küçük alaycı bir gülümseme seğiriyordu. "Ne oldu?"

"Sıcak bir banyo." Ellerimi kaldırdım. "Yalnız. Sadece kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak bir şey."

Çenesi tekrar sallanmaya başladı ve aklım başımdan gitti. *Bu işi nasıl daha da berbat etmişim?*

"Neden bu kadar tatlısın?" diye sordu.

Gülümsemem çatladı. "Benim de bazı anlarım oluyor." Elimi uzattım. "Gel devam et."

MJ bir adım öne çıkarak minik elini benimkinin içine soktu. Bir kez sıktım. ve onu en-suite banyoya götürdü.

Loş odaya adımını attı ve içine . "Çok süslü."

"Elimden geleni yaptım." Parmak uçlarım kazağının eteklerine dokundu. "May I?"

Omzunun üzerinden bana baktı ve başını salladı. Onu kaldırdığımda kollarını kaldırdı. Gözlerim krem rengi sütyeninin arkasına kaydılar ama bakışlarımı ileriye sabitledim. Bu benimle ya da aletimle ilgili değildi.

Onunla ilgiliydi.

Küçük bir adım geri attım. Onu soyarken aletimin ona batmasına ihtiyacı yoktu.

Sabra ihtiyacı vardı. İlgiye. Şefkate.

Kollarım onu sardı ve kot pantolonunun düğmesinde durdu. "Bu iyi mi?"

Yutkunurken ve başını sallarken boynundaki küçük kasların çalışmasını izledim.

Kot pantolonunu çıkarırken ellerim titriyor, teninin parmaklarıma değdiği her an kontrolümü sınıyordu. Bu benimle ilgili değildi. Olamazdı da. Ama ortaya çıkardığım her santimi, kontrolümdeki bir başka çatlağı.

Acı veren bir yavaşlıkla kotu kalçalarından aşağı sıyırdım. Ona uygun bir tanga giymişti ve yumuşak ışıktaki kalçası kusursuz görünüyordu.

Lanet olası odaklanma.

Dizlerimin üzerine çökerek kot pantolonunu pürüzsüz bacaklarından aşağıya doğru çektim. Pantolondan çıktı ama yüzü bana dönük duruyordu. Onu yavaşça çevirirken ellerimle kalçalarını kavradım.

Dizlerimin üzerinde ona baktım.

Aşağı bakarken siyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

Lanet olsun, çok güzel.

MJ dudaklarını yaladı, sonra sütyeninin kopçasını yakalamak için arkasına uzandı. Daha iyi bir erkek olsa ayağa kalkıp onu yalnız bıraktı ama benim dizlerim yere yapışmıştı.

Sütyenini çıkarırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Meme uçları sert küçük tomurcuklar oluşturmuş, yüzümden sadece birkaç santim ötede beni baştan çıkarıyordu. Ellerim kalçalarını yoğurdu ve iç çamaşırının bel bandında durdu.

Küçük bir baş hareketiyle bana izin verdi. Sıkım protesto edercesine inlerken dudaklarımdan küçük bir yudum hava geçti. Yavaşça bir parmağımı tangasının bandına soktum ve indirdim.

İç çamaşırını çıkardı ve bana baktı. Benim görüş açımdan, güçlü ve kuvvetliydi. Kontrol ondaydı.

"Logan," dedi, eli kafatasımın arkasında gezinirken sesi nefes nefese çıkıyordu. Onun tahrik kokusunu alabiliyordum. Ne istediğini çok iyi biliyordum.

Yine de başımı salladım. "Banyon hazır."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Zaten sırılsıklamım."

"*Sık beni*," diye nefes verdim. "Hâlâ amının tadını hatırlarken burada nasıl centilmenlik yapabilirim ki?"

Öne doğru eğilirken saçlarımı sıkıca kavradı ama gözleri hâlâ ağlamaktan kızarmış ve cam gibiydi.

Kararlılığımı pekiştirirken ellerim kalçalarında esnedi. "Bu gece bununla ilgili değil. Bu hak ettiğin bakımı almakla ilgili. En başta alman gerekeni."

Sessiz bir inançsızlıkla bana baktı.

Gözlerimi kapattım. "Sadece doğru şeyi yapmama izin ver. Bunu senin için yapmama izin ver."

Onları açtığımda ela gözleri yumuşamış, banyonun loş ışığında parlıyordu.

Ayağa kalktım, elini tuttum ve onu büyük küvete yönlendirdim. Ayak parmakları köpüklü yüzeyin altında kayboldu ve o kendini aşağıya bırakırken gözlerim çıplak vücudunda gezindi. Parmak uçlarım koluna ve omzuna doğru sürüklendi.

MJ suyun dibine batarken mırıldandı. Tek gözünü araladı. "İçeri girmelisin."

Yer değiştirdim, sertleşmiş sıkımı ayarladım ve usulca kıkırdadım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Siren."

"Siren mi?" Bir kaşı alnına doğru eğildi.

Sırıttım. "Denizcileri ölüme sürükleyen muhteşem kadınlar. Bir siren gördüğümde tanırım."

MJ öne doğru kayarak arkasında yer açtı. "Hadi ama. Isırmam." Gözleri benimkilere kaydı. "Sana güveniyorum."

Evet, ama kendime güveniyor muyum?

Hızlıca kazağımı çıkardım ve kot pantolonumu indirdim. Boxer külotumu çıkarıp kenara atmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. MJ'in arkasından sıcak suya girdim. Teni sıcacıktı ve benimkine karşı ipeksi bir pürüzsüzlükteydi.

Aletim taş gibi sertleşmişti ve sırtına bastırıyordu. "Özür dilerim," diye homurdandım.

MJ'in yumuşak kıkırdaması havayı doldurdu. "Sorun yok." Göğsüme yaslandı ve başının omzuma düşmesine izin verdi. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve ben onun yavaş, rahat nefes alışına odaklandım.

Suyun altında parmaklarım kollarında dans ediyordu. Kalçalarımın arasına sokulmuştu ve tırnakları dizime kadar narin daireler çizip tekrar yukarı çıkıyordu.

"Sana bağışladığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Parmaklarım yavaşça kollarında aşağı yukarı ilerlemeye devam etti. "Dürüst olduğun için benden özür dilemene gerek yok. Duyguların beni korkutmuyor."

Uzun bir sessizlikten sonra MJ sordu, "Doğru mu? Söylediğin şey?"

Yatıştırıcı sıcaklık gergin kaslarımı rahatlatı. "Hmm?"

Parmaklarımız suyun altında birbirine dolandı. "Tadımın nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyor musun?" Göğsüm sıkıştı ve sikim sırtına doğru seğirdi.

Kıkırdadı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Islak omzunu öptüm. "Julep, yakın zamanda unutacağımı sanmıyorum."

Büyük küvette MJ döndü, suyu kenardan taşırmamaya dikkat etti. Bacaklarını benimkilerin üzerine atarak, kolları omuzlarımda ve ellerim suyun altında kalçalarında olacak şekilde yüz yüze oturduk. Kalın baloncuklar aramızdaki boşluğu doldurarak vücudunun görünmesini engelliyordu.

Uzandı ve bir öpücük için eğildi. Yumuşak ve tatlıydı.

"Bunun için teşekkür ederim." Islak parmak uçları bıyıklarımın üzerinde gezindi. Sırıttım. "Bıyığı sevdiğini biliyordum."

Bakışlarıyla beni dümdüz etti, ağzının kenarlarında bir gülümseme seğiriyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ela gözlerine baktım ve her şeyin doğallığını takdir ettim. Sakin ol. "Bunu hak ediyorsun."

Her şeyi hak ediyorsun.

"Şimdi arkanı dön. Saçını alacağım."

MJ gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ağzına götürdü ama dediğimi yaptı. Saçlarını yıkayıp kremledim ve bana babasının diğer ailesiyle tanışmasını anlattı. Çoğunlukla sessiz kaldım, küçük onay sesleri çıkardım.

"Onlar çok ..." Küçük bir nefes verdi. "Güzeldi."

Saç kremini durulamak için saç tellerinin üzerine bir bardak ılık su dökerken ellerimi saçlarında gezdirdim. "Bu iyi, sanırım."

"En kötü kısmını bilmek ister misin?" diye sordu usulca. Devam etmesini teşvik etmek için mırıldandım. "Kızlardan biri, Bianca? Babamla çekilmiş eski bir fotoğrafı vardı. Ona bisiklet sürmeyi öğretiyordu ve çok *farklı* görünüyordu. Daha gençti elbette ama orada olmaktan heyecan duyuyor gibiydi. Sahip olduğum tek bisiklet Syl'den elden düşme bir bisikletti ve bana sürmeyi öğreten JP'ydı. Babamın o versiyonu bize gelmedi, orası kesin."

İnanmayan bir homurtu çıkardı ama bu homurtu derin bir hüznle doluydu.

MJ ne kadar sıklıkla unutulmuştu?

Bu düşünce içimi kemirdi. Bugün duygularının karmakarışık olmasına şaşmamalı.

Islak saçlarını omzundan uzaklaştırdım ve sıcak tenine sessiz bir öpücük bıraktım. "Güçlüsün, dirençlisin-"

"Ve yorgun." İç geçirdi ve başını geriye attı.

Küvetin dışına çıkabilmek için onu öne doğru hareket ettirmeden önce onu tekrar öptüm. Kabarık, büyük boy bir havlu kaptım ve ona bir tane uzatmadan önce belime sardım. MJ yasak sulardan bir siren gibi yükseldi ve ağzım kurudu. Sırtıma bir sıcaklık yayıldı ve havluyu hâlâ ona uzatarak gözlerimi kaçırdım. Yaklaştığında havluyu ona sardım.

İkimize de yer açarak, yeni bir çift iç çamaşırı giymek için yatak odasına yürüdüm. Durup yatağa baktım. Yastıklardan birinin üzerinde küçük bir tabak çikolata vardı.

"Sanırım kapıya *Rahatsız Etmeyin* tabelasını asmayı unuttuk," diye kıkırdadım ve yastıktan bir çikolata aldım.

MJ yanıma geldi. "Benedict ürkütücü derecede sessiz." Göğüslerinin etrafındaki havluyu sıkmadan önce odanın etrafına ve Fransız kapılarının dışına baktı. "Sence hâlâ buralarda mıdır?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ama yine de telefonumu aldım. "Hayır, sanmıyorum ama uygulamadan ona sabaha kadar bir şeye ihtiyacımız olmadığına dair mesaj atarım."

Ben yatağa girerken o gülümsedi ve pijamalarını giydi. Teni banyodan gelen bal ve lavanta kokusunu taşıyordu ve derin bir nefes çektim.

Yanıma yerleşti, ağlamaktan göz kapakları şişmişti ama gülümsemesi yumuşaktı ve omuzları rahatlamış görünüyordu.

Tatmin olmuş bir şekilde öne doğru eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, Julep."

Kızardı ve gözlerini kapattı. "İyi geceler."

İçimdeki düğümden kurtulamıyordum. Trent yıllardır benim en yakın arkadaşımды ama şimdi onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyordum. MJ hakkında söylediği şeyler ... Yumruklarımı sıktım. Bunların hiçbirinin mazereti yoktu. O daha iyisini hak ediyordu. Onu bu tür bir zalimlikten korumak istedim, bu bir zamanlar sarsılmaz hissettiren bir arkadaşlığı yeniden değerlendirmek anlamına gelse bile.

Olimpiyat seviyesinde rugby oynamış, sakatlıklara, kanlı parmak eklemlerine, patlamış dudaklara ve şişmiş gözlere göğüs germiştim. Yine de hiçbir şey MJ'in yanında uyumak ve ona dokunmamak kadar zor olmamıştı.

Güzeldi. , birbirimize dolanmıştık, elim onun sol memesıyla doluydu, ama bu pek sayılmazdı.

"Mmm," diye inledi MJ ve bana doğru gerindi. İç çekti ve bana bakmak için yuvarlandı.

"Günaydın." Sabah nefesimin havayı tamamen yok etmemesi için yüzümü eğmeye çalıştım.

Ağzını parmak uçlarının arkasına sakladı. "Günaydın."

Bir an için gülümseyerek birbirimize baktık. Alarmımın hızlı bip sesleri o anı bizden çaldı ve bir iniltiyle kapatmak için uzandım.

Bu sabah daha hafif görünüyordu, kahkahaları daha içtendi ama ela gözlerinde dünün gölgeleri hâlâ duruyordu. Acısı yok olmuş gibi değildi ama belki de yeniden nefes almaya başlamıştı.

"Bugün büyük gün." MJ uykulu bir gülümsemeyle bana göz kırptı ve o otel süitinin dışında herhangi birinin var olduğunu unutmak kolaydı.

Sadece onlar yaptı. *Trent* biliyordu ve benim maçıma gelmeyi bekliyordu. "Evet."

MJ gerindi, gülmeden önce pürüzsüz bacağı benimkine sürtündü. "Böyle harika bir odaya yazık oldu."

geçmediğimiz gerçeğinden bahsettiğini biliyordum. "Bilmiyorum. Bence oldukça iyi bir geceydi."

Gülümsedi. "Ben de öyle. Umarım takımın geri kalanı dün gece fazla çılgınlaşmamıştır."

Sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi ovuşturdum. "Eğer yaptılarsa, bu kısa sürede unutamayacakları bir ders olacak. Akşamdan kalmayken bir darbe almak yeterince cezadır."

Yanımda MJ mırıldandı ama arkasından yumuşak bir iç çekiş geldi. "Nasıl gittiğini bana bildirmen gerekecek."

Kendimi ayağa kaldırdım. "Neden kendin görmüyorsun?"

MJ bana baktı. "Sadece düşündüm ki..." Bir nefes verdi. "Trent giderken benim orada olmamın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "O gitmiyor. Gideceğini *sanıyor* olabilir ama yanılıyor. Seni orada istiyorum."

Gülümsemesinin yavaşça çiçek açması göğsümü sıkıştırdı. "Gerçekten mi?"

İkimizin de sabah nefesi almasına aldırmadan eğildim ve onu öptüm. "Evet, gerçekten. Bugün dışarıda şans tılsımına ihtiyacım var. Şimdi ikimiz de geç kalmadan giyin."

Gözlerinin içine baktım, arıyordum. İkimiz de bunun saçma bir batıl inançtan çok daha fazlası olduğunu kabul etmedik. Çünkü bu sadece batıl inanç değildi. MJ tribündeyken daha iyi oynadım, daha iyi odaklandım. Daha önce tecrübe etmediğim şekilde beni toprakladı. Onun varlığı, uğruna çalıştığım her şeyi hatırlatıyordu.

MJ çenesini dikleştirdi ve başını hafifçe sallayarak yataktan kalktı. Anladığını biliyordum.

Oyun öncesi enerjinin çılgın vızıltısı içime işliyordu ama şimdi bu enerji, bütün bir geceyi gezegendeki en konulmaz kadınla geçirdiğim ve hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle birleşmişti.

Bu maç sadece bir gösteri maçı değildi; kendime, takıma ve basına hala gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamak için bir fırsattı. Her maçla birlikte

Geçen sezon, yaşımlla ilgili fısıltılar daha da arttı. Ama bırakmaya hazır değildim. Henüz hazır değildim. Ve o izlerken değil.

Kabul etmememiz gereken şeyleri kabul etmeye çok yaklaşmıştık. Şimdilik, gerçekte nasıl hissettiğimi kendime itiraf etmektense, ara sıra takılan arkadaşlarmışız gibi davranmaya devam etmemiz en iyisiydi.

Böylesi ikimiz için de daha güvenliydi.

YİRMİ İKİ

MJ

·HEY· Logan'ın şakacı sesi geldi. "Bunu dene."

Bir kumaş demeti bana doğru uçu ve onu havada yakaladım. Açtığımda bunun bir forma olduğunu fark ettim -Logan'ın forması.

Gözlerim kamaştı ve omuz silkti. "Eğer istersen."

Sırıttım ve uzun kollu gömleğimin üzerine geçirmek için otelin banyosuna girdim.

Midemde binlerce kelebek uçuştı.

Logan Brown'ın rugby formasını giymek bingo kartımda yoktu ama otelin aynasındaki yansıma bakarken Wildhawks yeşili ve altın renginin bana çok yakıştığını inkâr etmek zordu. Dönüp sırtıma baktım ve *Brown'ın* kürek kemiklerim boyunca nasıl uzandığına hayran kaldım.

Trent gelip beni bunu giyerken görse umursar mıydı? Umursar mıydım? muydu?

Küçük bir parçam onun beni içinde görmesini ve sinirlenmesini istiyordu. Trent'in bana karşı her şeyi berbat ettiğini fark etmesini istiyordum. Belki Logan haklıydı ve Trent yaptığıının zalimce ve yanlış olduğunu ve beni incittiğini anlayacaktı.

Başımı salladım. Trent'in davranışları bana onun bir sivrisineğin duygusal zekâsına sahip olduğunu kanıtlamıştı. En olası senaryo, eğer fark ederse Logan'a zor anlar yaşatacağı ve maçtan önce onu sinirlendireceği ya da hiç umursamayacağıydı.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

"Hazır mısın?" Logan mutfaktan . "Kahve ."

Nefes verdim ve saçlarımı son bir kez kabarttım. Odadan çıktığımda, gece çantalarımız kapının yanında düzgünce istiflenmişti ve Logan elinde bir kâğıt bardakla bana sıırttı. "İyi görünüyor."

Kağıt kahve fincanını kabul etmeden önce gülerek formamı gösterdim. "Senin için bir şey yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Maçtan önce kafein yok. Maç günlerinde oldukça düzenli bir planım var."

"Ah," dedim, benim için yaptığı kahveden küçük bir yudum alarak. "Başka bir batıl inanç. Tüm bunların nasıl saçmalık olduğunu düşündüğünü bana tekrar hatırlatır mısın?"

Logan'ın düz bakışları beni delip geçerken bir kahkahayı bastırdım. "Hadi gidelim Clover, sana ne kadar batıl inançlı olabileceğimi göstermeden önce. Çıkış öğlene kadar değil."

Tam olarak ne demek istediğini anladığım için içimde lezzetli bir heyecan dans etti.

Logan, yardım teklifime rağmen çantalarımızı aldı ve birlikte süitten çıkıp asansörlere doğru yürüdük. Sahaya giden yolu rahat bir sohbetle doldurdu. Logan'la küçük anlar çok *kolaydı*. Sanki farklı bir zaman diliminde tanışmış olsaydık, her şey çok daha basit olacaktı gibi hissettiriyordu.

Logan frene basıp nefesinin altından *lanet olsun* diye mırıldandığında gerçeklik geri geldi. Bakışlarını takip ettiğimde Trent ve başka bir adamın gişenin dışında durup bilet görevlisiyle tartıştıklarını gördüm.

Logan aracı park etti. "Kamyonda bekle."

Ben daha tartışmadan gitmişti. Logan tepinerek Trent'e doğru giderken şok içinde bakakaldım. Beni hayalet gibi takip ettiğinden beri sosyal medya hesaplarını takip ederken internette gördüğüm birkaç fotoğraf dışında onu hiç görmemiştim.

Bana neredeyse komik geldi; saçları seyreliymiş gibiydi. Hatırladığım kadar uzun da değildi. Onunla ilgili bir şey parlaklığını kaybetmişti ve bunun için minnettardım. Ne yazık ki, onu her zaman hayal ettiğim hayali boynuzları yoktu, ama hiçbir zaman kaçıp giden oymuş gibi hissetmemiştim.

Daha çok bir kurşundan kurtulmuş gibiydim.

Logan, kopmak üzere olan bir fırtına gibi Trent'e doğru ilerlerken, kamyonetten koltuğun kenarına yapıştım, nabzım hızla atıyordu.

Logan çenesi gergin bir şekilde onu işaret ettiğinde Trent'in sıradan sırtışı daha çirkin bir şeye dönüştü. Trent'in bakışları bana kayınca nefesim kesildi, yüz ifadesi tanıdıkça kararıyordu.

O gözleri en son gördüğümde kendimi küçük ve değersiz hissetmiştim.

Yakındaki motorların gürültüsünden sözlerini zar zor duyabiliyordum ama Logan'ın omuzlarındaki gerginlik her şeyi anlatıyordu. Araba o kadar yakın park edilmişti ki, camların arkasından belli belirsiz sözcükleri seçebiliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Logan'ın sesi açıkça şaşırılmış ve sinirlenmişti.

"Mav!" Trent sarılmak için yaklaştı ama Logan'ın sırtı kaskatı kesilmişti ve kucaklamaya karşılık vermedi. Trent kafası karışmış bir halde ona baktı. "Sorun nedir?" Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Bana bilet olmadığını söylüyorlar."

"Yok." Logan elini bırakmadan önce onun ensesini kavradı. "Sana bu sabah mesaj attım. Bugün iyi bir gün değil."

Trent'in kolları açıldı. "Hadi ama. Beni utandırma. Mikey'ye kulüp seviyesinde olacağımızı söyledim." Trent'in elinin tersi Logan'ın karnına dokundu. "Bizi içeri sokabilirsin."

"Bugün olmaz dedim. Üzgünüm dostum." Logan arabaya dönüp bakarken başı hafifçe kıpırdadı.

Trent'in dikkati hareketi takip etti ve ben donmuş bir şekilde oturdum. Saklanmak için arabanın altına atlamalıyım ama artık çok geçti.

"Ciddi misin?" Trent bana doğru işaret etti. "Mesele bu mu? Onu becermen için sana yeşil ışık yaktım bile."

Benim hakkımda mı konuşmuşlar?

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Logan bir adım öne çıktı, Trent'in yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Ne dediğini anlayamıyordum ama vücut dili açıkça tehditkârdı.

Trent başını sallayarak uzaklaştı ve geçerken Logan'ın omzuna vurdu. Olanlar yüzünden sinirli olduğu belliydi ve bakışlarını bana yöneltmişti.

Araba sırasına doğru yürürken donmuş bir şekilde oturdum. Bana yaklaştığında onu duyabiliyordum, gün gibi açıktı: "Lanet olası amcık."

Bir anda Trent yere yığıldı. Logan onu arkadan yakalamıştı ve ben çığlık attım.

Arabanın kapısını iterek açtım. Bir sonraki boşlukta, soğuk otopark asfaltının üzerinde Logan, Trent'in üzerine binmişti ve yüzüne sert bir yumruk indirdi. Trent'in burnundan kan fışkırırken tekrar çığlık attım. Logan geri çekildi ve Trent'in göğüs kafesine bir yumruk daha indirdi.

Logan'ın yumruğu Trent'in yüzüne ikinci kez çarptı, kemiğin kemiğe çarpmasıyla oluşan çatırtı soğuk havada yankılandı. "Tekrar söyle," diye homurdandı Logan, sesi alçak ve tehditkârdı, Trent'i yere yapıştırırken.

Trent kasıldı ve asfalta kan tükürdü. "Bütün bunlar onun için mi? O buna değmez."

Logan'ın öfkesi patladı ve Trent'in gömleğinin yakasından tutarak onu yukarı çekti. "Onun hakkında böyle konuşamazsın."

Parmak eklemleri sıkılaşmış, bir yumruk daha atmaya hazırlanıyordu ki panik halindeki sesim duyuldu.

"Logan, dur!" Ellerim omzundaydı, sesim titriyordu. Sözlerim onu uçurumun kenarından geri çekmiş gibi ydi. Bana baktı, göğsü kabardı, sonra Trent'i yere seren bir itile onu serbest bıraktı.

Logan yine onun üstündeydi. "Seni bir daha onun yanında görürsem, bir dahaki sefere durmayacağım."

Bir adım öne ęıktım ama iki güvenlik görevlisi Logan'ı inleyen Trent'in üzerinden çekip alırken beni kenara ittiler. Logan onları silkip tekrar Trent'e doğru hamle yaptığında onu zar zor zapt edebildiler.

"O lanet çeneni kapalı tut," diye bağırdı Trent'e.

Burnunun altındaki kanı silerken Trent'in öfkeli bakışları bana doğru kaydı.

"Ona bakma, bana bak." Logan fokur fokur kaynıyordu. "Evine git."

Logan güvenlik görevlileri tarafından uzaklaştırılırken, Trent ayağa kalktı ve ucuz bir vuruş yaparak Logan'ın çenesini kırdı.

Öfkelenen Logan ileri atıldı ama iki muhafız onu güçlkle zapt etti. şimdiye kadar küçük bir kalabalık toplanmıştı ve itile kakış herkesin dikkatini çekmişti. Logan'ın ihtiyacı olan son şey, birinin maçtan önce otoparkta en iyi arkadaşını döverken videosunu çekmesiydi.

Logan öne doğru bir adım atmadan önce yere tükürürken aralarına girdim.

"Dur." Avuçlarımı sert göğsüne bastırdım ve onu geriye doğru itmeye çalıştım.

Logan'dan gerginlik damlarken Trent arkamda durmuş gülüyordu. Göğsü ağır nefeslerle hareket ediyordu ama onu kıpırdatamıyordum.

Ben ikisinin arasında çaresizce dururken Logan'ı işaret etti. "İnanılmazsın dostum."

Trent dönüp uzaklaşmaya başladığında Logan'ın bakışları soğuk ve sertti.

"Bay Brown." Takım elbise giymiş ve tamamen sinirli görünen bir adam Logan'a baktı. "Ofisime. şimdi."

Logan güvenlik görevlilerine omuz silkti ve dudağından akan küçük kan damlasını sildi. Parmaklarım incelemek için hareket etti.

"Ben iyiyim." Ses tonu soğuk ve kesikti. Adamın uzaklaşmasını ve güvenlik görevlilerinin onu takip etmesini izledi.

"Kimdi o?" Sessizce sordum.

"Kulüp müdürü." Parmağını tekrar dudağına bastırdı ve içini çekti. "Lanet olsun."

Yüzüne baktım ama ifadesi okunmuyordu. Yürümeye başladığında ona ayak uydurdum ama yanında sessiz kaldım. Girişteki nöbetçi kimlik sorma zahmetine girmedi ve kapıdan geçtik.

Özel bir asansör setine gelene kadar uzun bir koridorda yürüdük. Bir görevli asansörü açmak için bir anahtar kartı kullandı.

"Hey, Phil." Logan gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi sıkıştı. "Büyük patron beni görmek istiyor."

Phil başıyla onayladı ve içeri girmemizi işaret etti. Logan'ın çenesindeki kırmızı izi ya da kanlı dudağını fark ettiyse de bundan bahsetmedi. Sonra anahtar kartını tekrar kullanarak gideceğimiz yeri işaretledi.

Gergin bir sessizlik içinde yolculuk ettik. Asansörün kapıları açıldığında dışarı çıktık ve Logan bana döndü. "İçeride sadece birkaç dakika kalmam gerekiyor."

"Tamam." Destekleyici ve umutlu görünmeye çalıştım. Logan'ın ağzı sert bir çizgiye oturmuştu ve arkasını dönmeden önce sadece başını salladı.

Ellerimi kot pantolonumun ön kısmına sildim. Koridor süssüz ve penceresizdi. Logan büyük ahşap kapıyı çalıp içeri girdikten sonra hiçbir şey duyamadım. Dakikalar ilerliyordu ve bir otoparkın ortasında kavga çıkardığı için başının ciddi bir belaya gireceğinden endişelenmeye başlamıştım.

Para cezası alır mıydı? Takımdan atılır mı?

Her senaryo bir öncekinden daha kötü hissettirdi.

Yine de, Trent'in bana amcık dediği ve Logan'ın bunun için onu yakaladığı anı zihnimde tekrar canlandırdım. Baş döndürücü bir vızıltı sırtımdan aşağı indi ve bacaklarımın arasına yerleşti.

Akıl almazdı ama aynı zamanda çok da ateşliydi.

Daha önce hiçbir erkek -akrabam olanlar bile- beni bu şekilde savunmamıştı. İlkel bir yanımda bu katıksız erkekliği sarhoş edici buluyordu.

Kapı aralandığında boyum uzamıştı. Logan koridorda ilerleyip önümde durduğunda yeşil gözleri öfkeli ve yoğundu.

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

Logan'a baktım, afallamıştım. Orada öylece duruyordu, çenesi gergindi, dudağı kanamıştı ama yine de özür dilemiyordu. Aksine, meydan okur gibiydi.

"Ben kenara alındım," dedi. "Takım bensiz oynamak zorunda kalacak. Kulübün kavga konusunda katı kuralları var. Dürüst olmak gerekirse, bana sadece bir maç ceza verdikleri için şanslıyım. Eğer kulüp sahibi bunu öğrenirse takımdaki yerimi kaybedebilirim."

"mi kaldın?" Sesim titreyerek usulca sordum.

"Bir maç uzaklaştırma," diye cevap verdi, sesi kısıktı. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Rahatlamış bir nefes . "Özür dilerim." Logan bana baktı. "Ben değilim."

Boğazım düğümlendi. Benim için kariyerini ve itibarını riske atmıştı. "Logan, öyle demek istemedim-"

"Biliyorum," diye araya girdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ve bunu yine yapardım."

Nefesim kesildi, sözleri ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Hiç kimse benim için böyle savaşmamıştı. Ne eski sevgilim, ne ailem, hatta ne de kendim.

İçim onun sözleriyle sıvılaştı.

Logan omzumun üzerinden baktı. "Yine de gitmem gerekiyor. Takımı desteklemek için kalacağım ve sahaya çıkmak üzereyiz. Kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor. Eğer burada kalmak istemiyorsan kamyonu alabilirsin."

Başımı salladım. "Kalabilirim. Maria bana eşlik edecek ve nihayet kuralları anlamaya başlıyorum."

Ağzının morarmış köşesinden küçük bir gülümseme yükseldi. "Pekâlâ. Hadi seni koltuğuna götürelim."

LOGAN YEDEK KALDIĞINDA oyun normalde olduğu kadar heyecanlı değildi ama ben yine de büyülenmiştim. Logan yedek kulübesinden ayağa fırlıyor, talimatlar yağıdırıyor ve takım arkadaşlarını işaret ediyordu. Sabahın kaosuna rağmen Logan'ın kendi halinde olduğu belliydi.

Bu aynı zamanda, kenarda sinsice ilerlerken şortundan dışarı fırlayan kalçalarının net bir şekilde görülebilmesi anlamına geliyordu.

Gözlerim sürekli Logan'a kayıyordu, takım arkadaşlarına talimatlar yağdırırken vücudu enerjiyle doluydu. Yedek kulübesindeyken bile komuta ediyordu, varlığı manyetikti.

Beni bakarken yakaladı ve küçük bir gülümseme takındı, bıyığının köşesi midemi bulandıracak kadar kalktı.

Parmaklarım formasının etekleriyle oynadı. Kumaş tenime her değdiğinde, bana onu bana veren adamı hatırlatıyordu. Bir ödül olarak değil, bir söz olarak.

Yıllarca kendimi bu tür bir ilgiye layık olmadığımı ikna etmiştim. Ama Logan'ın bugünkü davranışları -benim için , bana bakışı- farklı bir hikâye anlatıyordu.

İkinci yarıda galibiyet için bir mucizeye ihtiyacımız olduğu açıldı.

Takım mücadele ederken Maria'nın dizleri yanımda zıpladı. Ekibin yer kazanmaya çalışmasını izlerken eldivenli ellerimi bacaklarıma sürttüm.

Azrailler golü attı ve Maria ellerini havaya kaldırarak sırtını koltuğa çarptı. "Lanet olsun!"

Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı çektim. "Bu berbat bir şey ve hepsi benim hatam."

Maria homurdandı ama başını salladı. "Hayır, takım sadece bir oyuncuya güvenemez. Kendilerini toparlamaları gerek. Ayrıca, benim için birini yumruklayan Joe olsaydı, üzülmezdim - kutlama striptizimi planlıyor olurdum."

Ben gülerken soğuk havaya beyaz bir bulut .

Maria yanımda güldü. "Barbarca olabilir ama bir erkeğin kadını için dövüşmesi çok ateşli."

Ona katılmamak mümkün değildi. Logan'ın onurumu savunmasını izlerken içimdeki feministin kendini kapı dışarı ettiğini kesinlikle inkâr edemezdim.

Maria dirseğiyle beni dürttü, muzipçe sırıtıyordu. "Ee, planın nedir, Uğurlu Tılsım? Parlak zırhlı şövalyeni ödüllendirecek misin?"

"Onun kadını olduğumu sanmıyorum. O sadece iyi bir adam."

Maria söylediklerimin tek kelimesine inanmamış gibi bana baktı. "İyi bir adam ya da değil, onun formasını başka bir kadının üzerinde hiç görmedim."

Logan'ın formasını giyen ilk kadın olduğum düşüncesi kök saldı. Bu düşünceyle gıdıklanarak arkama yaslandım ve Wildhawks'ı izledim.

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu.

Neden hala hikayeyi Trent'in kontrol etmesine izin veriyordum?

Ya bunu tamamen geride bırakmak için ihtiyacım olan tek şey başka biriyle güzel bir boğuşma olsaydı?

Beklenti yok, kalp kırıklığı yok.

Logan iyi bir adam olduğunu kanıtlamaktan fazlasını yapmıştı.

Ben mi?

Güldüm ama sözleri çıkmadı. Hayatım boyunca insanların Trent'in senaryoyu yazması gibi, nasıl hissetmem gerektiğine, neyi hak ettiğime karar veriyordum. Ama Logan farklıydı. Kontrol istemedi, aksine kontrolü bana geri verdi.

Logan'ın durduğu sahaya baktım, gözleri bir şahin gibi oyuncuları tarıyordu. O üzerine düşeni yapmıştı. Şimdi sıra bende idi.

Koltuğumda doğrulurken, formayı kalçalarımın üzerinde düzelttim ve bir karar verdim.

Artık geçmişin beni tanımlamasına izin vermeyeceğim. Artık kendimi tutmak yok. Eğer Logan onun uğurlu meleği olmamı istiyorsa, o zaman bunu kabul etmeliydim.

Sahadan onu izlerken gözlerimiz buluştu. Bıyığının sol tarafı diken diken oldu ve başını salladı.

Karnımda toplanan sıcaklık vücudumun her köşesine yayılıyordu.

Beni durduran tek şey

YİRMİ ÜÇ

LOGAN

"SESSİZSİN." Kamyonda yanımda oturan MJ'in gözleri benden tekrar ellerine kaydı.

Ona yarım bir gülümseme attım. "Sadece maçı düşünüyordum."

Karanlık otoyolda ilerlerken taksinin içinde kıpırdandı ve vücudunu bana doğru eğdi. "Kazanmak kazanmaktır, değil mi?"

Sözlerini düşünürken homurdandım.

Takımımız kafasını kışından zorlukla çıkararak galibiyete uzanabildi. Bizim lehimize olan birkaç şanslı düdüğü olmasaydı, maç muhtemelen çok farklı bir yönde ilerleyecekti.

Takımın yarısı akşamdan kalma gibiydi ve diğer yarısı da rugby topunu bacaklarının arasından tanıımıyormuş gibi oynuyordu.

Sahada olmalıydım.

Kenardan bağırarak talimatlar verirken hissettiğim çaresizlik duygusu tuhaf bir duyguydu. Ama bundan da öte, bir oyunun şekillenmeye başladığını gördüğümde garip bir gurur duyuyordum. Dışarıdan bakıldığında, uçan çamurların ve acı dolu homurtuların orkestra dansı gibiydi.

Ona tekrar baktım. MJ'in kamyonda yanımda oturduğu, bacaklarını buraya aitmiş gibi kıvrışığı göğsümün sıkışmasına neden oldu. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde derimin altına giriyordu. Rugby'nin benim tek aşkım olması gerekiyordu. Ama son zamanlarda onu saha kenarında, benim formamı giymiş, bana tezahürat yaparken hayal etmeden maça odaklanamıyordum. Bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

Dilimin ucu alt dudağımdaki kurumuş kana dokundu. "Acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye alay ettim. "Trent rahat bir ofiste masa başında oturan bir adam gibi yumruk atıyor. Ben iyiyim."

Göz ucuyla MJ'in gülümsemesini bastırıldığını görebiliyordum.

İçimi bir rahatlama kapladı. Trent'le yaşadığım itiş kakış hakkında pek konuşmamıştık ve bir yanım verdiğim tepkinin çok abartılı olduğunu düşünmesinden endişeleniyordu.

En eski arkadaşımın böyle bir hıyar olabileceğine inanmak istemiyordum ama onun bu davranışına tamamen şaşırdığımı söylersem kendime yalan söylemiş olurum.

eylemler. Trent her zaman biraz vahŖi ve kendini beğenmiŖ biri olmuŖtu. sızı, kısa sürede unutamayacağım bir hatırlatmaydı.

Nefesimi düzene soktum, yavaŖça nefesimi verdim ve bunun boynuma yerleŖen gerginliğı hafifletmesini umdum. Bir oyundan kaynaklanan olağın fiziksel eforum olmadan, gergindim. Ellerim direksiyonun üzerinde gerilmiŖti. MJ'in formamın içinde ne kadar iyi göründüğüne değıl, karanlık otoyola odaklanmam gerekiyordu.

Sikeyim.

Sadece bu düşünce bile sikimi kaldırdı ve koltukta kıpırdandım.

"Sanırım sonunda her Ŗeyi çözdüm." MJ spor ayakkabılarını çıkardı ve yanımdaki koltukta bacak bacak üstüne attı. Gözlerim kot giymiŖ kalçalarının her santimini takdir etti. BakıŖlarım doruk noktasına ulaŖtığında boğazımı temizledim ve yeniden yola odaklandım.

"Neyi ?" Ben sordum. "Rugby."

Dikkatimi dağıttığı için Ŗükrederek kıkırdadım. "Oh, öyle mi?"

Sırıttı ve başını salladı. KonuŖurken elleri kelimeleri canlandırdı. "Yani ... iri adamlar birbirlerine girerken, zayıf adamlar bir sırada durur ve izlerler. Sonunda iri adamlar yorulur ve birbirlerinin üzerine yığılırlar. Top yığının içinden fırlar ve zayıf adamlar bir süre topa vururlar. Sonra iri adamlar ayağı kalkar ve tekrar birbirlerine çarpmaya baŖlarlar. Bazen hakem biri topu düşürdüğü için oyunu durdurur ve bu büyük bir hayır-hayırdır. Hemen hemen her Ŗey olur. Bazen bir grup iri adam diğerk grup iri adamı çizgiden iter ve erkekçe kucaklaŖmalar olur. Bir süre sonra skor toplanır ve biri kazanır."

Kahkaham kamyonun kabinini doldurdu. "Bu ŖaŖırtıcı derecede doğıru."

Benim de karŖılık verdiğim arsız bir gülümsemeyle sırtıırken içinde bir gurur kabarıyordu.

"Bir top için kavga eden küçük çocuklar gibi konuŖuyorsun," dedim. dedi.

MJ omuz silkerek sırtıttı. "Yanılıyor muyum?"

"Evet, aslında." AlınmıŖ gibi davrandım. "Bu son derece stratejik bir spor."

Başını öne eğdi. "Stratejik küçük çocuklar o zaman."

Güldüm, başımı salladım. " kal, seni bir hayrana dönüŖtüreceğim.

Kuralları bile öğrenebilirsin." MJ

homurdandı. "Ŗüpheli."

Sonunda karanlık ve dolambaçlı otoyol yerini Outtatowner'ın dış mahallelerini süsleyen yaban mersini tarlalarına ve çiftlik evlerine bıraktı. Kamyonu yavaşlattım, uzun yolu biraz daha uzattım.

King malikânesinin önünden döndüğümde MJ iç çekti. "Teşekkürler. Bıraktığın için ve ... için." Omuz silkti ve güldü. "Bilmiyorum, onurumu koruduğum için sanırım."

Başımı eğerek gülümsedim. "Bu benim görevim ve ayrıcalığımdı leydim."

MJ güldü ve kamyonetten indi. Ben de onu takip ettim, arka koltuktan çantasını aldım ve eve sağ salım girdiğinden emin olmak için arkasından .

MJ çantasından bir anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı. Açmadan önce durdu ve bana döndü, ay ışığında bile utangaç bir kızarıklık belirgindi. "Biraz içeri gelmek ister misin?"

Kocaman eve baktım ve sııttım. "Bu hoşuma giderdi."

Sessizce, MJ'in arkasından içeri süzıldüm. Antredeki bir ışığı yakarak açık alanı aydınlattı. "Bug," diye seslendi. "Ben geldim!"

Dinledik ama cevap gelmedi. "Hmm." Kaşlarını çatarak telefonuna baktı ve bir mesaj yazdı. "Dışarıda olmalı."

Büyük evin etrafına bakındım. Ürkütücü bir sessizlik vardı. "Belki de erken yatmıştır."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gırtlaktan gelen kahkahası doğrudan sikime kıvılcımlar gönderdi. "Bug'ın benden daha aktif bir sosyal hayatı var." Telefonu çaldı. "Ah, anladım. Bax'le birlikte dışarıda." MJ çantasını kapının yanındaki küçük konsol masasının üzerine bıraktı. "Sana söylemişim, o popüler bir oda arkadaşı."

MJ ceketini çıkarıp yakındaki bir dolaba astı. "Hadi gel. Bir şeyler atıştırmam lazım."

Spor ayakkabılarını çıkardı, ben de kendi ayakkabılarımı onunkilerin yanına koydum.

Onu takip ettim, evin içinden mutfığa doğru ilerlerken sessizce yürüyordum. Gözlerim formasının arkasına takıldı. Midemde bir sıcaklık hissettim. Onu benim adımla, benim renklerimle görmek göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Bu sadece gururla ilgili değildi; sahiplenme, ait olma ile ilgiliydi. Ve bu beni çok korkutuyordu, çünkü bunun gerçek olmasını ne kadar çok istiyorsam, bunun olmasına asla izin veremeyeceğimi de o kadar çok biliyordum.

Ama benim formamın içinde çok güzel görünüyordu. *Benim* gibi görünüyordu. Birden kafam olasılıklarla doldu. MJ benim maçlarımda. Sezon boyunca onu bizimle birlikte bir sonraki maçımızın olduğu yere uçurdu.

Onu saha kenarında gülerken ya da Maria ve diğer eşlerin yanında tezahürat yaparken izlemek.

Ancak bu olasılıklar yalnızca alternatif bir evrende mevcuttu.

Dikkatim kariyerimi inşa etmekteydi. Elbette aziz değıldim ama hiçbir zaman her şehirde bir kadını olan bir adam olmak istememiştim. Babamın olduğu türden bir adam olmayı reddettim. Sürekli seyahat ederken bir ilişki yaşamak neredeyse imkânsızdı.

Bunun yerine oyuna odaklandım ve dikkatimin dağılmasına asla izin vermedim.

Ya da baştan çıkarılmış.

Ama o anda nedenini hatırlamakta çok zorlanıyordum.

Düğmeye baştığında mutfağa ışık doldu ve büyük bir mermer adayı aydınlattı. MJ kilerin içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde parlak mavi bir paket tutuyordu.

"Kurabiye mi?" Kaşları zıpladı.

"Elbette," diye kıkırdadım.

"Ben sütü getireyim." MJ iki kısa bardak aldı ve paslanmaz çelikten yapılmış büyük buzdolabından bir galon süt çıkardı.

"şimdi," diye sordu bardaklara süt doldururken, "bu çok önemli bir soru. Suya batırır mısınız?"

Bana süt bardağını uzatırken parmakları benimkilere değdi ve içimde bir kıvılcım aktı. Geri çekilmedi, sanki aramızdaki mesafeyi kapatmam için bana meydan okurcasına dokunuşunun sürmesine izin verdi. "Bakıyorsun," dedi, sesi yumuşak ama alaycıydı.

Daha yakına eğildim, aramızdaki hava elektriklendi. "Beni suçlayabilir misin?"

Parmaklarımın arasına bir kurabiye sıkıştırdım. Sırılarak hepsini ağzıma attım ve çiğnemeye başladım. Sonra bardağı kaptım ve suyla yıkadım. "Süt kesinlikle kurabiye sonrası keyif içindir."

MJ dehşete kapılarak kurabiye paketini benden uzaklaştırdı. "Sen bir canavarsın!"

Kıkırdaması bulaşıcıydı.

Etrafindan dolanış başka bir ikram daha çalmaya çalıştım ama o dönerek kurabiyeleri ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Sen bir pisliksin," dedim, yanlarını tutup onu gıdıklarken.

MJ ciyaklayarak dokunuşumdan kurtuldu ve kurabiyeleri başının üzerinde tuttu. Kalçaları bana doğru geri itildi, kendini benimkilere srtt.

biz greşirken. O bana srtnrken zaten kaya gibi sert olan sikim canlandı.

Dudaklarım boynundaki yumuşak tenin etrafına dolanırken kalçasını sıkıca kavradım. Kahkahası kesildi ve nefesi yumuşak bir iniltiye dönüştü. Paket tezgâha çarparken kalçaları geriye doğru bastırdı ve bir eli saçlarımın arasında kaybolmak için yukarı uzandı.

Ellerim omuzlarını kavramak ve başparmaklarımla kaslarını ovmak için hareket etti. "Benim renklerimin içinde iyi görünüyorsun."

MJ dönüp bana baktı ve tek kaşını kaldırarak benimle alay etti. "yle mi düşünüyorsun?"

Omurgamda ısı toplandı. "Julep, biliyorum."

Gz temasını kesmeden parmakları pantolonunun düğmesinde oyalandı ama hemen hareket etmedi. Bir an için sadece bana baktı, ela gözleri araştırıyordu.

Ne gördüğünü merak ettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. *Rol yaptığım adamı mı görüyordu? Yoksa ona sert ve hızlı bir şekilde aşık olan adamı mı?*

Güzel yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Sence üzerimde başka bir şey olmasaydı bu renkler nasıl görünürdü?"

İşte buydu.

Kendimi kontrol etme yetimin son kısıntısı da pamuk ipliğine bağlıydı ve MJ'in o düğmenin üzerindeki parmakları onu kesmeye hazır bir makastı. Onu kollarıma almak, anlamsızca öpmek ve kendimi tamamen onun içinde kaybetmek istiyordum.

Kalçalarım ona sürtündü ve dudaklarından küçük bir inilti çıktı. "Göster bana."

Beni geri iterken MJ'in çenesi kalktı, gözlerinde beklenti parlıyordu.

Tam elleri kot pantolonunun düğmesini çözerken, telefonumdan gelen kısık bir vızıltı havayı doldurdu.

İkimiz de donup kaldık, aramızdaki gerilim çatırdıyordu. "Onu alacak mısın?" diye sordu, sesi soluğu kesilmişti.

Başımı salladım, bir adım daha yaklaştım. "Hiç şansın yok."

Ateşle oynadığımı biliyordum. Onu biraz bile olsa içime almak, göze alamayacağım bir riskti. Ama burada durmuş, onun bana dünyadaki tek erkekmişim gibi bakmasını izlerken, kendimi umursamaya zorlayamıyordum. Bir kez olsun kuralları unutmak istedim.

Oyunu unut ve sadece onun içinde kaybol.

YİRMİ DÖRT

MJ

Logan'ın bakışlarında bir meydan okuma vardı ama ben hazırdım. Göz temasını kesmeden kot pantolonumun fermuarını indirdim. Kalçalarımı sallayarak kotu bacaklarımdan aşağı kaydardım.

Logan'ın parmak uçları çıplak kalçamın yan tarafına sürtündü ve göğsünde minnettar bir homurtu yükseldi.

Onunlayken kendimi güvende ve *canlı* hissediyordum.

Arkama uzandım, sütyenimin açtım ve kolumu serbest bırakmak için bir kolumu büyük beden kazağın içine soktum. Logan, formayı çıkarmadan sütyenimi kol deliğinden geçirmemi izledi. Sütyeni yere bırakmadan önce yana doğru tuttum.

"Etkileyici." Sırıttı. Logan'ın elleri yanlarında esnedi ama bana dokunmadı.

Ben izin verene kadar olmaz.

Sinirlerimin iyi gizlenmiş olduğunu umarak ona sıırıttım. Seksi ve tamamen garip olmadığını umduğum bir hareketle iç çamaşırımı aşağı kaydardım ve yana attım.

Her sinir ucu beklentiyle uğulduyordu, ama kabadayılığın altında bir yerlerde, eski şüphe fısıltıları oyalanıyordu. *Yeterli miydim? Onun dikkatini gerçekten çekebilir miydim?*

Ama Logan'ın gözlerinin beni yakıp kavurması tüm güvensizliğimin eriyip gitmesine neden oldu. Şu anda kırık değildim. Sadece komik bir yardımcı değildim.

Ben onundum.

Logan'ın forması büyüktü, kalçalarımın üst kısmına sürtünüyor ve kıcıımı zar zor örtüyordu. "Logan, çok önemli bir sorum var."

Gözleri yukarı doğru ilerlemeden önce formanın etek ucunda gezindi. Bakışları, meme uçlarımdan file kumaştan dışarı çıktığı noktada durakladı, sonra gözlerimin içine baktığında duruldu. "Evet, Julep."

Sinirlerim derimin altında titriyordu. Benden çok daha deneyimli bir adamı nasıl baştan çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sesimin bana ihanet etmemesini umarak derin bir nefes aldım. "Bana dokunmak ister misin?"

Öne doğru eğildi, kalçaları zar zor bana sürtünüyordu. "Sana dokunmamı ister misin?"

Teninin ve parfümünün erkeksi kokusu sarhoş ediciydi. Kocaman gövdesinden yayılan sıcaklık iliklerime kadar işliyordu.

Elim geniş göğsünde ve boynunun arkasında ilerledikten sonra saçlarının arasında kayboldu. Mırıldandım, erişimine izin vermek için boynumu eğdim, beni öpmesi için yalvardım.

Dudakları tenimin üzerinde geziniyordu, nefesi boynumda ılıktı. "Söylemek zorundasın, Julep. Sana dokunmamı istediğini söyle."

Henüz hareket etmemişti ve kalçalarımın arasındaki ağrı dayanılmaz hale geldi. Sıcaklığı bana doğru bastırıyordu, çok yakındı ama çıldırtıcı bir şekilde ulaşamazdı. Nefesim kesildi ve onu tuttuğumu, aradaki mesafeyi kapatmasını beklediğimi fark ettim. Parmakları nihayet tenimi sıyırdığında, bir orman yangınının ilk kıvılcımı gibi hissettim.

"Logan, *lütfe*n. Dokun bana." Benim iznim onun kendini kaybetmesi için yeterli oldu.

O her yerdeydi.

Logan sırtımı adaya yapıştırırken ağzı alçak ve derin bir hırıltıyla benimkini kapladı. Öpücüğüne inleyerek kollarımı boynuna doladım ve formasını daha da yukarı kaldırdım. Elini yukarı kaydırarak kumaşın üzerinden göğsümü avuçladı.

Elleri formanın eteklerini kavradı ve bedenlerimizi birbirine çekti. "Seni bu halde görmek beni çılgına çeviriyor."

Logan'ın ellerinin kalçalarımı kavrayış şekli, sahiplenici ama dikkatli, karnımı şişirdi. Bakışları içimi yakıyordu ve sanki evreninin merkezinde ben varmışım gibi hissediyordum. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak sertçe yutkundum.

Sadece istendiğimi değil, *sahiplenildiğimi* de hissettim.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Yeşil benim rengim," diye takıldım, sesinin alçak oktavından cesaret alarak.

Logan'ın çenesi büküldü. "Sorun renk değil. Sırtındaki benim adım. Herkese senin ne olduğunu söylüyor."

"Peki bu ne?" Karnım zıplarken sordum.

Bir eli enseme kavramak için hareket ederken burun delikleri alevlendi. "*Benimkini*."

Dudaklarım ayrıldı ve ağzı benimkinin bir santim üzerinde gezindi. "Söyle," diye emretti.

Zar zor bir fısıltıyla ikimizin de duymaya ihtiyacı olan şeyi söyledim: "Ben seninim."

Öpüşü sertti, beni içine çektiğinde dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Bir eli boynumu tutarken diğer eli çıplak kalçamdan yukarı doğru kaydı. Bacaklarım ayrıldı, bana daha fazla erişmesi için manevra yapmaya çalıştım. Kalçalarımın arasından kayarak kalın bir parmak ucuyla kaygan girişimi okşadı.

Başım geriye düştü, keşfedilme hissine teslim oldum. Tapınma.

Logan beni çevirdi ve kalçalarımı soğuk mermer tezgâha bastırdı. Belimden eğildim, tezgâhın üzerine doğru eğildim ve kalçalarımı onun kucağına doğru çıkardım.

Tırnakları kalçalarımın arkasını tırmıkladı ve nefesim kesildi, amım beklentiyle ıslandı. "Evet, Logan."

Kalçalarımı geriye doğru ittiğimde inledi. "Şu anda seni ne kadar çok becermek istediğimi bilmiyorsun."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ben hazırım."

Kaşlarını çattı, sanki kafası ve aleti birbiriyle savaş halindeydi.

Ayağa kalktım, sırtım onun ön tarafıyla aynı hizada olacak şekilde geriye doğru eğildim. Boynunu kavradım ve onu daha yakına çektim. "Bana kırılabilir mişim gibi davranılmasını istemiyorum. İstediğim şey bu."

Bileğini kavradım ve elini aşağıya doğru yönlendirdim. "Buraya," diye fısıldadım, sesim titriyordu ama emindim. "Tam burası."

Dudaklarındaki titreşim sırtı bana liderliği ele almamın hoşuna gittiğini söylüyordu ama elinin benimkini kapatıp sabit tutması bana bırakmamın güvenli olduğunu hatırlattı. Bir eli formanın altından göğsümü avuçlamak için hareket etti. Parmaklarının arasında meme ucumu sıkıttı.

"Evet," diye inledim.

Hızlıca pantolonunu çıkardı ve tişörtünü kafasının üzerinden yırttı. Boxer külotu gitmişti ve arkamda duruyordu, sert, tonlu ve muhteşem bir şekilde çıplaktı. Bir eliyle kalçamı kavrayarak beni sabit tuttu. Diğer eliyle sikini yumrukladı ve kırımın dikişlerini okşadı.

Ona erişim izni vermek için eğildim ve tam horozunun ucunu açıklığıma yerleştireceğini düşündüğümde durdu.

Ona tekrar baktım. Alnında derin bir çizgi vardı.

Gözlerimiz buluştuğunda başını salladı. "Burada olmaz. Bu şekilde değil."

Döndüğümde göğsüm sıkışmıştı. Logan dudağını yaladı ve sol yanağındaki gamze derinleşti. Hızlı bir hareketle eğildi, sonra beni omzunun üzerinden attı. Beni taşıyarak evin içinde çıplak bir şekilde tepindiğinde şaşkınlıkla attığım cıglık kıkırdamaya dönüştü.

Yatak odama gittiğimizde, yatak odasının kapısını ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve beni yatağa yatırdı.

Ona baktım, saçlarım etrafımda dalgalanıyordu.

"Seninle zaman geçirmek istiyorum." Eli göğsümde, göğsümün üzerinde ve kalçalarımın arasında durmadan önce karnımda gezindi. "Bana tam olarak ne istediğini söyleyeceksin ve ben de sana bunu vereceğim."

Logan'ın kasları ellerimin altında , çenesi kendini tutuyormuş gibi gerildi. Gözlerindeki çiğ sıcaklık midemi altüst etti. Tek kelime etmedi ama ondan yayılan gerilimi, derisinin altında zar zor kontrol edilen arzusun uğultusunu hissedebiliyordum. Onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek heyecan vericiydi.

Güç ve onun sarhoşluğuyla sırttım ve bacaklarımı açtım. "Seni hissetmek istiyorum." Elim ıslak amımın üzerinde gezindi. "Tam burada."

Logan sırttı ve yatağa tırmanırken bacaklarımı daha geniş bir şekilde çekti. Kalçalarımın arasına yerleşerek sert sikini yumrukladı ve ucunu içimde gezdirdi.

"Test edildim." Aletinin amıma süründüğü noktaya odaklanmıştı.

"Ben de." Altında kıvrandım, sessizce daha fazlası için yalvardım. "Ve doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Sikinin sert uzunluğu klitorisime doğru kaydı ve neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Eli boynumun dibine yerleşti. "Anlat bana."

Gözlerimiz buluştu ve bu adama duyduğum *arzuyu* inkâr edemeyerek bakakaldım. Gerilmek istiyordum. Doldurulmak. Sahiplenilmek.

"Seni istiyorum." Sertçe yutkundum.

Yakışıklı yüzüne memnun bir sırıtma yayıldı. Ona izin vermiştim ama o beni doldurmamıştı. Henüz doldurmamıştı.

Sırtım dikleşti ve başım arkaya doğru eğildi. "Logan, *lütfen*."

Kendi çaresiz, muhtaç yalvarışımı duyabiliyordum ama umurumda değildi. Aklım o anın içinde kaybolmuştu - o lezzetli beklenti saniyeleri. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. İlk ve tek seks deneyimimi Trent'le yaşamıştım ve o da rahat ve hazır olduğumdan emin olmak için bana hiç zaman ayırmamıştı.

Ve Logan'la, o kadar hazırdım ki.

Acele etmedi, meme uçlarımla oynadı, boynumun dibine vuran nabız noktasını emdi ve içim arzuyla aydınlandı. Kalın parmağı içimde kayarak hafif bir baskı uyguladı.

Açıklığımda döndürdü. "Sırılsıklam olmuşsun."

Sözleri beni ateşledi ve kalçalarım yukarı doğru eğildi. Aklım çoktan onun bana dokunma hissinde kaybolmuştu. Parmağı içime girdiğinde nefesim kesildi.

Bir parmak, sonra iki.

Yavaşça içeri ve dışarı hareket etti, beni gererek açtı. Kalın siki için beni hazırlıyordu. Parmakları içimde hareket ederken öpücüğü tutkulu ve derindi. Çekirdeğimde derin bir acı çiçek açarken meme uçlarım büzüldü.

"Sanırım ben-" Beni tekrar öptüğünde kelimeler dudaklarımda can verdi.

"Göster bana," diye emretti. "Boşaldığında ne kadar güzel olduğunu göster bana."

Serbest kalmaya doğru ilerlerken kalçalarım eliyle birlikte hareket etti. Zevk bedenimi ele geçirdi ve amım parmaklarının etrafında titreşti.

Dalga vurduğunda, bu sadece zevk değildi, özgürlüktü. Her kırık parçam onun dokunuşu altında bütün hissetti. Haykırırken bedenim titredi, dudaklarımda onun adı, beni o ana bağlayan tek şeydi.

Orgazmım üzerime çökerken Logan parmaklarını benden çekip ağzına götürdü. Tadımı parmaklarından emmesini izledim.

"Artık hazırsın." Sesindeki çakıllar sırtımdan aşağı lezzetli ürpertiler gönderdi. Aletini yumruklayarak bacaklarımın arasına yönlendirdi.

Girişime çentik attıktan sonra durdu ve sessizce beni kontrol etti. Başımı salladım ve bacaklarımı daha geniş açtım.

Tanrım, evet. Şimdi.

Nefesimi tutmuş, beklenti içinde bekliyordum. Logan yavaşça ilerledi, sonunda girmesinin verdiği hisle nefes alırken beni gerdi.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle biraz daha derine kaydı. Dirseklerime dayanarak bacaklarımı iyice açtım. Gözlerim onun kocaman sikinin içimde kaybolduğu noktaya sabitlenmişti. Logan yatağa yaslandı ve girip çıkmaya devam ederken ağırlığının büyük kısmını benden uzak tutmaya özen gösterdi.

Hareketleri sadece kasıtlı değildi, sanki kutsal bir şey keşfediyormuş gibi saygılıydı. Her hamlesi bir söz gibiydi: Seni görüyorum. Seni istiyorum. Benimle güvendesin.

Ve yıllar sonra ilk kez buna inandım.

Daha sonuna kadar bile girmediğini fark ettiğimde vücudum tepki verdi ama ben çoktan doymuştum. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Bir santim daha kaybolunca ağzım açık kaldı.

"Bana iyi olduğunu söyle. Sana zarar vermeyeceğim." Yüzündeki acı dolu ifade göğsümdeki duyguların çekilmesine neden oldu.

Logan bana zarar vermez. Ona güvenebilirdim.

"Daha fazlasını istiyorum." Sesim kendime ait değildi. Kendinden emin, seksi ve tam bir kadın sesiydi.

"Siktir, her santimini alıyorsun." Tekrar içeri girmeden önce sadece ucu içeride kalana kadar dışarı kaydı. "Beni çok iyi alıyorsun."

Sözleri içimde uğuldadı ve yatağa yığıldım. Kalçaları ileri doğru hareket ederken yumruklarım çarşafı kavradı. Logan her hamlesiyle içimdeki tüm sinir uçlarını harekete geçiriyordu. Dizlerimi yukarı çektim, kalçaları piston gibi hareket ederken hepsini alabileceğimi umuyordum.

Sonunda tamamen içeri girdiği anda, göğsünden minnettar bir inilti yükseldi.

Kalçaları benimkilere çarptığında yıldızları gördüm. Isı ve karıncalanma omurgamdan aşağı doğru hareket etti. Tekrar tekrar itti, derin homurtuları beni başka bir orgazma daha yaklaştırdı.

"Tanrım, Julep. Çok iyi hissediyorsun." Tekrar hareket etti ve karnımda kıvılcımlar uçuştı. "Senin içine gömülmek gerçek dışı."

İğrenç sözleri içimi aydınlattı, beni tüm güvensizliklerden arındırdı ve kendimi bir tanrıça gibi hissettirdi.

Gözleri beni hiç bırakmadı. Değerlendiriyor, benimle ilgilenildiğinden emin oluyordu. Kalbim sıkışmıştı. Yeni bir coşku dalgasının üzerimden geçmesini izledi. Ellerim onu daha yakına çekmek için umutsuz bir çabayla sırtındaki kasları kavradı.

Adını haykırarak ve bacaklarımı etrafına sararak bağırdım. İtişleri sarsıntılı ve düzensiz hale gelene kadar beni tekrar tekrar doldurdu. Kalçaları titredi ve elleri yüzümü çevrelemeden ve dillerimiz birbirine dolanmadan önce durdu.

Üstüme yığılırken içimde siki seğiriyordu. Vücudunun büyüklüğü beni boğmalıydı, ama onun ağırlığının beni yatağa sabitlemesinden memnun bir şekilde üstesinden geldim.

Gözlerimden yaşlar süzülürken içimi bir rahatlama duygusu kapladı.

olması gerekiyordu.

Ağırlığını kaldırdığında, siki içimden kaydı. Logan yanımda doğruldu ve dölünün ılık damlası amımdan sızarken bana baktı.

Zihnimde *ortalığı* karıştırdığıma dair anılar *canlanırken* içimi bir panik dalgası kapladı. Dizimi kavrayıp beni açtığına bacaklarım kapanmaya başladı. Parmakları kalçamda gezinerek yapışkan pisliği topladı. Yavaşça içeri itmesini izlerken içime çektim.

Takdir dolu gözleri çıplak bedenimde yanaklarıma ve boynuma sıcaklık yayıldı. Doymuş ve terlemiş bir halde yüzümü omzuna gömdüm. Gözlerimi sıkarak kapattım ve sırtışıımı hissetmemesini umdum. Kalp atışları kulağımın dibinde atıyordu.

Logan yatağın üzerine yerleşti, kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Tek bir kelime bile etmeden bana sarıldı.

Küçük bir ses kafatasımın içine dokunurken yorgunluk üzerime çöktü.

Onu yakalamışken bekle.

Logan'ın bana sarılan kolları dünyadaki en güvenli yermiş gibi hissettiriyordu. Ama kalp atışları yavaşlayıp nefes alışları düzleştikçe düşüncelerim hızlandı. Ona sonsuza kadar tutunamazdım. Gerçekliğin ağırlığı, bunun sadece geçici olduğunu fısıldıyordu.

YİRMİ BEŞ

MJ

BİR ARA gecenin bir yarısı, yuvarlanır ve Logan'ın sıcaklığına yaslanırdım. Bir fırının yanında uyumak gibiydi. Ayrıca uykulu, gece yarısı seksinin de tutkulu, hemen şimdi seks kadar akıl almaz olduğunu öğrendim.

Sabahın ilk ışıkları yatak odamın penceresinden süzülüyordu ve ben gözümü kırıştıtararak tavana baktım. Logan'ın ağır, ritmik nefes alışları kulağımda hafifçe uğulduyordu. Ona sarılmak isterken aklıma gelen tek bir düşünce beni uyandırdı.

Böcek.

"Kahretsin," diye mırıldandım Logan'ın devasa kolunun altından kurtulurken.

Evet, yetişkin bir kadındım ama beni yetiştiren kadınla cinsel hayatımı tartışmak için hiçbir isteğim yoktu.

Saate baktım. Saat daha sabahın 5'i idi. Sabah kahvesi için aşağı inmeden önce onu kapıdan çıkarma vardı. Doğrulup odama baktım.

Dehşet midemi sarmıştı. Birbirimize karşı o kadar ateşliydik ki kıyafetlerimiz hâlâ mutfakta yığınlar halinde duruyordu. Yataktan çıktım ve ahşap zemin gıcırdayınca donup kaldım, Logan'a baktım. Uyanmadı, ben de gizlice şifonyerime gittim. Yatak odamdan çıkmadan önce bir tişört ve pijama pantolonu giydim.

Bug sadece teyzem değildi, kafamın içinde bana verdiğim her şüpheli kararı hatırlatan bir sestti. Logan'ı o görmeden gizlice dışarı çıkarmak imkânsız bir görevdi. Ondan değil, sadece sorgulamaya hazır değildim. Bug'ın bana öyle bir bakışı vardı ki, kendimi hem beş yaşında hem de yüz yıl geride hissetmeme neden oluyordu.

Teyzemden bir işaret var mı diye kulak kabarttım ama ev hareketsizdi. Hemen mutfığa koştum. Hava karanlıktı, bu yüzden kıyafetlerimi topladım.

Külotum hangi cehennemde?

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, adanın yanındaki zemini yokladım. Ahşap zeminin yarısında, küçük ipek parçası küçük bir topun içinde yatıyordu. Ona uzandım ve atılmış giysilerin arasına sıkıştırdım.

"Günaydın." Bug'ın sesi beni irkiltti ve ayağa fırladım.

"Oh!" Saçlarımı yüzümün önünden çektim. "Günaydın. Nasılsın? Erken kalkmışsın."

Teyzem durakladı, kahve makinesinin düğmesine basarken gözlerini bana dikti. Bakışları elimdeki kıyafet demetine kaydı.

Kaldırdım. "Çamaşırları erkenden yıkıyorum." Kaşları daha da yukarı kalktığında boğazımı temizledim.

Bug'un kaşları insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla kalktı. "Çamaşırhane, ha?" dedi, sesi şüpheyle doluydu.

Yüzüm kahve makinesinden daha sıcak yanıyordu. "Evet. Erken kalkan yol alır." Bug başka bir şey söylemedi ama sırtışı her şeyi anlatıyordu. Cevabını bilmediğim daha fazla soru sormasına fırsat vermeden kaçtım. "Tamam. Sonra konuşuruz."

Ona bakmadan aceleyle mutfaktan çıktım ve yatak odama döndüm. Kapıyı tıklatıp kapattığımda gözlerimi kapattım ve derin bir nefes vererek kapıya yaslandım.

"Günaydın, Julep," diye gürledi Logan.

Gözlerim açıldı ve odanın öbür ucuna uçarak iki elimle ağzını . "Şşşt! Seni duyacak."

Kaşları çatıldı ve ellerimi nazikçe çektim. "Teyzen mi?" diye fısıldadı.

"Evet!" Omzumun üzerinden bakıp onu dinleyerek tısladım.

İçinden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. "Beni sakladığını biliyordum," diye alay etti.

Ona doğru kaşlarımı çattım. "Seni *saklamıyorum* ama teyzeme de göndermiyorum. Sert biri olabilir."

Tekrar güldü. "Ondan korkman çok şirin."

Alay ettim. "Ondan korkmuyorum. *Senin* için korkuyorum." Tekrar etrafıma bakındım ve tişörtünü alıp ona doğru ittim. "Seni buradan çıkarmalıyız."

Logan tişörtünü olabilecek en seksi şekilde çekti. Ellerim hızla yüzünü çerçeveledi ve onu sertçe öptüm. "Tanrım, çok yakışıklısın."

Geniş avuçları belime dolandı ve beni kendine çekti. "Bundan biraz daha alacağım."

indim. "Yapamam. Şimdi olmaz. O hemen aşağıdayken olmaz."

Logan güldü, onu kapıdan dışarı itiyor olmamdan hiç etkilenmemişti.

Giyindikten sonra elini tuttum ve bir parmağımı dudaklarıma bastırarak evrensel *sus* işaretini yaptım. Bir çift ergen gibi yavaşça koridordan aşağı indik. Arka merdivenler en iyi seçeneğimizdi, çünkü ön merdivenler bizi doğrudan mutfanın girişine götürecekti. Biz merdivenin dibine doğru ilerlerken teyzemin etrafta dolaştığını duyabiliyordum.

Tam elim kapı koluna uzanmıştı ki Bug'ın sesi duyuldu: "Logan kahvesinde krema sever mi?"

Ağzım açık kalınca Logan güldü.

Bug mutfaktan koridora çıktı, elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı. "Ayakkabıları ön kapının yanında."

Tekrar gözden kaybolmadan önce Bug'ın gözleri mizahla doluydu. Logan başımın üstünü öptü. "Ben hallederim."

Yalınayak ve çok seksi bir şekilde mutfığa doğru yürürken ona baktım.

Neler oluyor böyle? Teyzemle kahve içmek şu anda ihtiyacım olan sıradan, ipsiz sapsız, kalbi kırılmamış bir karşılaşma değildi.

Sinirli bir hırıltıyla geçtim.

Mutfığa vardığımda Logan'ın elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı, mutfak adasına yaslanmış teyzemle gülüşüyorlardı.

Gülüyordu.

Bug King gibi saçma sapan bir kadını güldürmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? İmkansız.

Bug hiç gülmedi. *Hem de hiç.*

Yine de oradaydı, Logan bir tür sihirbazmış gibi kahvesine kıkırdıyordu. Kapı aralığına yaslanıp onları izledim. Logan'ın yatak kafası ve uykulu sırtışının silahsızlandırıcı olması gerekirdi ama hareketleri - kendinden emin ama ukala değil - midemi garip bir şekilde alt üst etti.

Nasıl bu kadar kolay görünmesini sağladı?

Fincanı dudaklarına götürürken Logan'ın gözlerinde yaramazlık parlıyordu. Nefes verirken iç çekti. "Sana bir fincan doldurabilir miyim?" Ben daha cevap veremeden kahve makinesine doğru ilerledi. "Krema ve şeker, değil mi?"

Durdum, bakakaldım. "Uh-" İçimden sesler fişkırdı ama hiçbirisi gerçek kelimelerden oluşmuyordu.

Bug arkamdan yürüyüp peçeteye uzanırken kulağıma fısıldadı. "Ağzını kapat canım."

Teyzemin, bana sinsî bakışlar atan ve gülümseyen yatak başlı adam tarafından tamamen büyülenmesini izlerken kapandı.

SAND DUNE Sanat Ahır, Outtatowner'ın eteklerinde, başıboş yaban mersini tarlalarının arasında yer alıyordu. Lee ve Annie, yıkık dökük eski bir ahır, turistlerin ve yerli halkın öğleden sonralarını yaratıcılıkla geçirmek için akın ettiği bir yere dönüştürmüşlerdi.

Ahırın büyük kapıları kapalıydı ama park yeri arabalarla doluydu. Ahırın yanında Lee ve Annie'nin krem sarısı boyalı ve beyaz panjurlu çiftlik evi vardı.

Soğuk rüzgâra karşı acele ederek ahıra girdim. Raflarda alınmayı bekleyen boyalı çömlek yığınları sıralanmıştı. Arkasında, boyanmamış parçalar müşterilerin yaratıcı yeteneklerini ortaya çıkarmalarını bekliyordu. Bir zamanlar ıslıl ıslıl olan bir sanat atölyesini insanların yağmurlu öğleden sonralarını ve güneşli cumartesilerini geçirdikleri bir yere dönüştürmeleri inanılmazdı.

Ellerim uğulduyordu, soğuktan değil, heyecandan.

Logan'la aramızda olanları *birine* anlatmam gerekiyordu. Sylvie telefona cevap vermemişti ve ben de kendi hayatıyla meşgul olduğunu düşündüm.

Annie anlayacaktır.

Tezgâhın arkasında, Annie'nin vahşi kızıl saçları bir eşarpla bağlanmıştı. Sırlı bir kupayı beyaz kâğıt mendile sarmıştı. Müşteri beyaz, bitmemiş seramiği bir yeşil cümbüşüne dönüştürmüştü: topraksı yosun yeşili, fesleğen tonuyla karışmıştı. Üstüne de soluk bir sarı sıçratmışlardı.

Renklerin karışımı bana Logan'ın gözlerini hatırlattı ve midem küçük bir takla attı.

Annie'ye söylemek haftalardır çalkaladığım şişenin mantarını patlatmak gibiydi. Logan'ın beni ne kadar iyi hissettirdiğini, her şeyin ne kadar doğru görüldüğünü haykırmak istedim. Ama küçük bir ses, "*Buna alışma*" diye fısıldadı. *O kalmıyor*. Bu düşünceyi bir kenara itip Annie'nin sıcak gülümsemesine odaklandım.

Sabırsızlıkla, müşterinin işini bitirmesini beklerken vücudumda biriken enerjinin bir kısmını boşaltmak için ayağımı yere vurdum. Müşteri ödemesini yapıp vedalaştığında Annie dikkatini bana çekti ve ellerimi tezgâha vurdum.

"!" Öne doğru eğildim ve neredeyse ciyak ciyak bağırdım. Annie sırtıttı. "Neyi başardın?"

Etrafıma bakındım ve sesimi alçalttım. "Karşılıksız seks yaptım. Logan'la! Hem de onun formasıyla. Aman Tanrım, çok ateşliydi. İş yerinde bir vardiyaya bakıyorum, ama ondan sonra akşam yemeği yiyeceğiz. Eek!"

İçimden mutluluk ve heyecan akıyordu.

Annie kasanın etrafından dolaşp diğer tarafta bana katılırken gözleri kısıldı. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Onun tüm maçlarına gidiyorsun, formasını giyiyorsun, sevişiyorsun ve daha sonra gerçek bir akşam yemeği randevusuna çıkma planların var." Melodik kahkahası havada süzüldü. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ben buna bağ yok demezdim bebeğim."

Ona kaşlarımı çattım. "*Bütün* maçlarına gitmedim."

Gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Eli koluma dokundu. "Senin için mutluyum, gerçekten. Sadece incindiğini görmek istemiyorum."

"Ben halledebilirim," dedim, sesim amaçladığımdan daha şirret çıkmıştı. Annie'nin gülümsemesi değişmedi ama kaşları hafifçe çatıldı. "Ciddiyim," diye ekledim, bu kez daha yumuşak bir sesle.

salladı ama gözlerindeki ikna olmadığı anlaşılıyordu.

Nefes verirken sırtım dikleşti. "Ne yaptığımı biliyorum. Bununla başa çıkabilirim."

Sadece seksti. şey ifade etmek zorunda değildi.

Vücudumun beynimin önüne geçmesine izin vermeden önce bunu kendime hatırlatmak daha iyi hissettirdi.

"O sadece sezon dışı için burada ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ama aman Tanrım..." Fısıldamak için eğildim. "Trent sahaya geldi ve tartışmaya başladılar. Bana amcık dedi ve Logan onu *yere* serdi. Sanırım yumurtalıklarım patladı."

"Kahretsin, benimki de." Annie bir elini karnının alt kısmına bastırdı. "Bazen biraz dengesiz erkeksi enerji tam da doktorun istediği şeydir."

Gülümseyerek omuz silktim. "Bende işe yaradı ama Logan'ın bu yüzden oyundan atılmasına üzüldüm."

Annie'nin omzu benimkine çarptı. "Bana öyle geliyor ki o."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve kirpiklerim beni gizlemek için kıvrıldı. Utanç.

Saate bir göz attım. "Tamam, işe gitmem gerekiyor." Ona döndüm. "Aramaya çalıştığından değil, ama Lee'ye sorabilir misin?"

Kenny'ye bir şeylerin ... olduğunu ima etmek için."

Ellerimle önümü belli belirsiz işaret ettim ve Annie başını salladı. "Endişelenme. Kenny büyük bir köpek yavrusu ve bence iyi olacak. Ama bir şey olursa Lee'nin onu nazikçe indirmesini sağlayacağım."

Ona sarıldım. "Teşekkürler."

Annie'ye veda ederken telefonum çaldı ve göğsüm sıkışmaya başladı. Arayan Logan değil de kız kardeşim Sylvie olduğu için hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım.

"Hey," diye cevap verdim, arabama doğru koşarken.

"Özür dilerim, seni daha önce göremedim. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Harika," diye cevap verdim, kemerimi bağladım ve arabamın ısınması için bir dakika verdim.

"Senin için endişeleniyordum." Sylvie'nin sesi beni gülümseten endişeli bir annelik niteliğine büründü.

"Ben mi? Neden?" Haven Pines'a doğru sürerken sordum.

"MJ ... babamın diğer ailesiyle tanıştın. Tek başına. *Şaşırtıcı derecede sıcak ve misafirperverler miydi?* Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Midemde bir çukur açıldı. Onları düşünmek istemiyordum, kız kardeşime tam da babamla işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğümüz anda, daha da kötüye gittiğini söylemek istemiyordum.

Daha fazla acıya neden olmadan onlara tüm gerçeği nasıl anlatabilirim?

Bianca ve Blair'i her düşündüğümde içimde çirkin, kıskanç bir his büyüyordu. Bu adil değildi. *Babaları*, birlikte büyümek zorunda kaldığımız o heybetli, korkutucu adam değildi. Her zaman cömert ve yardımsever bir adam olduğunu düşünmüştüm. Meğer bu yönünü sadece *onlara saklıyormuş*.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim bıkkın bir iç çekişle. "Bunun hakkında konuşabiliriz."

"Güzel," dedi. "Neden akşam yemeği için çiftliğe gelmiyorsun?" "Bu akşam mı? Um . . . Planlarım vardı ama-"

"Logan'ı getirebilirsin. Onunla resmen tanışmak istiyorum."

Beynim durdu. *O nasıl . . . ? Bugün dedikoducu olmaması buraya kadarmış.*

Çiftlikteki akşam yemeği sadece akşam yemeği değildi. Duke'un huysuz kaşları ve Sylvie'nin işgüzar soruları da vardı. Logan ve benim adım atmaya hazır olduğumuzdan emin olmadığım bir bölgeydi. Yine de onlarla tanışacağı düşüncesi beni dehşete düşürmüyor, heyecanlandırıyordu ve bu beni her şeyden çok korkutuyordu.

Dudağımı çiğnedim. Ailemle akşam yemeği *çıkma*kla flört etmek anlamına geliyordu ama Logan'ın Duke'un sert bakışları altında kıvrınmasını izlemenin biraz eğlenceli olduğunu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

"Ona soracağım, ama beni de say." Telefonu kapattım ve işe doğru yol alırken direksiyonu kavradım.

İçeri girdikten sonra, eşyalarımı hemşire odasına yerleştirmek için hızlı bir çalışma yaptım.

Sözde dolunay vardı ve ben kardeşimin kız arkadaşı gibi cadı olmasam da, beni *çok* ürkütücü bir ruh çağırma seansına katılmaya ikna ettikten sonra, evrenin bugün benimle uğraşmasına şaşmazdım.

Dosyalarımı göz attım ve ilk turuma çıktım. Arthur'un odasının önünde durduğumda kapıyı nazikçe tıklattım ve beni selamladıktan sonra içeri girdim.

"Günaydın Bay Brown," diye şarkı söyledim.

"Evet," diye selamladı. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Gülümsedim. "Bir kızı nasıl iyi hissettireceğinizi çok iyi biliyorsunuz Bay Brown."

Arthur okuduğu kitabı yere bıraktı. "Benim favorim olduğunu biliyorsun. Açık gerçeği saklamaya gerek yok. Umarım torunum sana iyi davranıyordur."

Durduramadan kısa bir kahkaha attım. "Logan ve ben- şey, o bana karşı çok nazikti. Bir dostluk geliştirdik."

Yaşlı adamın gözlerinde bir muziplik pırıltısı parladı. "Eğer o çocuk sizi sadece arkadaş olarak tutuyorsa, görüldüğünden daha aptal demektir. Eğer kırk yaş daha genç olsaydım, sana kendim kur yapardım."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak ona sade bir bakış attım. "Eğer kırk yaş daha genç olsaydın, sanırım tam bir rakibim olurdu."

Cesaretimi toplarken bir gülümsemeyi paylaştık. "Yine de sana bir sorum var. Kız kardeşimin çiftliğinde akşam yemeği yiyecek olsaydım ve Logan'ı da davet etmek isteseydim... bu arkadaştan *başka* bir şey arıyormuşum gibi görünmezdi, değil mi?"

"Aile yemeği önemli bir şeydir." Arthur durakladı, buruşuk dudakları sorumu ciddiyetle değerlendirirken büzüldü. "Başka biri olsaydı, sanırım zor bir satış olurdu, ama senden gelince, sanırım tek yapman gereken sormak olurdu."

Zevk üzerimden akıp gitti. "Teşekkürler, Bay Brown."

Çıkarken önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım ve Logan'a mesaj attım.

Hey, bana fahiŖe dediğin zamanı hatırlıyor

LOGAN

Hatırlatmayın bana.

Bunu nasıl telafî edebileceğini düşünüm

LOGAN

Dilimle ilgili

Gözlerim doldu ve etrafıma bakındım. Ekranı gülümserken alev alev yanıyordu.

Sylvie beni çiftlikte yemeğe davet etti. Bana katılmak ister misin

LOGAN

Bu çok kolay. isterim. Ama soruma cevap vermediniz

Dilin hakkında mı? Bunu düşüneneğim

YİRMİ ALTI

LOGAN

Mesajına baktım ve sıırttım.

MJ'i ve dilimi düşünmeden *edemiyordum*. Onunla seks yapmak sadece iyi değildi; yaşadığım her şeyden daha iyiydi. Onunla ilgili bir şey beni merkezde hissettiriyordu.

Bağlandı.

"Kafanı kışından çıkaracak mısın yoksa bütün öğleden sonra telefonuna mı bakıp gülümseyeceksin?" Jack'in sesi gözlerimi kamaştırdı.

Hâlâ antrenman kıyafetlerini giymiş olan Jack'in üstü başı çamur içindeydi ve antrenman ayakkabılarını silmek için kapının yanındaki krampon fırçasını kullanıyordu.

Dolabımın yanındaki banka oturup telefonumu bir kenara attım.

"Bugün sahada iyi oynadınız. Bence ikinci oyunu birkaç kez daha oynarsak çok daha sorunsuz geçecek." Jack'in kafamın kışımında olmasıyla ilgili iğnelemesini bilerek görmezden geliyordum. Haksız da sayılmazdı. Tüm antrenman boyunca dikkatim dağınıktı.

Kafamı bu şekilde işgal etmesine izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Rugby benim değişmezim, dayanağımdı ama son zamanlarda MJ düşünmeden edemediğim bir şey haline gelmişti.

Ve bu beni çok korkuttu.

Bir maç için şehir dışına çıkmadan önce birkaç günümüz vardı ve koç cansız performanslarımızdan rahatsız olmaya başlamıştı. Sorunun bir parçası olduğumu kabul etmekten nefret ediyordum.

"Bu gece kasetleri gözden geçirip yemek yiyeceğiz. Var mısın?" Jack antrenman formasını çıkardı ve büyük çamaşır kutusuna attı.

Saate baktım.

Kahretsin.

Outtatownner'a döneli iki saat olmuştu. MJ'e kız kardeşinin evinde akşam yemeği yiyeceğime söz vermişim.

Soyunma odasının kapısı açıldığında bir bahane bulmaya başlamışım. Yardımcı antrenörümüz avucuyla kapıyı tuttu. "Brown. Koç konuşmak istiyor."

Dişlerimi sıktım ve ayağa kalktım. "Oohhh," diye alay etti Jack.

"Siktir git," diye mırıldandım ve terli bir çorabı ona doğru fırlattım.

Koç benimle konuşmak istediğinde ya övgüler yağdırır ya da üzerime gelir. Yetersiz antrenmanım göz önüne alındığında, ofisine yürürken ikincisine hazırlandım.

Koçun kapısına ulaştığımda kapı açıktı ama geldiğimi bildirmek için parmaklarımı kapı çerçevesine . Başını kaldırdı ve beni içeri buyur etti.

"Beni mi görmek istedin?" diye sordum.

Koç kaleminin kapağını çıkardı. "Dizin nasıl?"

Bok gibi.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bu konuda endişelenmiyorum." "Peki ya başın?"

Kulağımdaki çınlama dışında mı? Mükemmel.

"Doktorlardan temiz sağlık raporu."

Başını salladı ve yanındaki deftere bir şeyler yazdı. Nefes verdi ve masasının üzerinden bana baktı. Ellerini önünde kavuşturmuştu. "O zaman bugünkü antrenman için mazeretin nedir?"

"Efendim?"

Kaşlarını kaldırdı. İkimiz de neden bahsettiğini çok iyi bildiğimi biliyorduk. Yanlış kararlar vermiştim, topu yalpalamıştım ve kramponlarımın içi çimentoyla dolmuştu.

Boğazımı temizledim. "Dikkatim dağınıktı." Elim başımın yanında daire çizdi. "Şu anda çok şey oluyor."

Sertçe baktı. "Yips değil, değil mi?"

Siktir, umarım değildir.

Profesyonel sporlarda, *yips* kariyerinizi kalıcı olarak sona erdirebilir. Golften beyzbola ve hokeye kadar birçok sporcunun aniden, açıklanamaz bir şekilde işlevlerini yitirdiğini görmüştüm. Araştırmalar bunun tamamen psikolojik olduğunu söylüyordu, ancak temel becerileri yerine getirme yeteneğinizi kaybettiğinizde işiniz bitmişti.

Başımı salladım. "Hayır, efendim. Sadece kafamı oyuna vermem gerekiyor. Yeniden. İyi olacağım."

"Dikkat dağınıklığı en iyilerimizin bile başına gelir." Koç tatmin olmuş görünerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Aklının ve kalbinin bu işte olduğundan emin ol. Eğer Yedili Takım'a çağrılırsan, hazır olman gerekecek. Bu şaka değil Brown," dedi Koç, bakışları sertti. "Eğer aklın bu işte değilse, başka birini bulurlar. Bu herkese kim olduğunu hatırlatmak için bir şans. Sonunda emeklilik söylentilerine bir son ver, bunu boşa harcama."

Sözleri yankılandı, ragbinin sadece bir oyun olmadığını ağır bir şekilde hatırlattı. Her şeydi.

Başımı salladım, o da kapıya doğru bir el salladı. "Hepsi bu kadar. İyi akşamlar."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ofisini terk ettim.

Çağrıldı mı? Baş koçlar böyle bir ihtimal üzerinde duruyor muydu?

Koç'a kafamı tekrar oyuna vereceğime dair verdiğim söze rağmen, takım arkadaşlarımı ekim ve iki saatlik yolu Outtatowner'a geri döndüm.

MJ kendimi güçlü ve rahat hissetmemi sağladı; içimde bastırdığım hayal kırıklıklarını boşaltmak için tam da ihtiyacım olan şeydi bu. Büyükbabamı maç filmlerini incelememek için bahane olarak kullandığım için kendimi kötü hissediyordum ama takım arkadaşlarımın bunu anlamayacağını biliyordum.

Son zamanlarda neden sadece MJ'in varlığında rahatlayabildiğimi anladığımdan bile emin değildim.

Bana kız kardeşinin çiftliğinin adresini göndermişti ve ben de müzik dinleyerek ve MJ'in saçlarının yastığa nasıl döküldüğünü hatırlayarak sessiz yolculuğun tadını çıkardım. Şehrin karmaşası sonunda yerini başıboş tarlalara ve sık ormanlık araziye bıraktı.

Ön panelimdeki yuvasından telefon bir mesajla yanıp söndü.

TRENT

Ara beni. Bir parça kığın girmesine izin verme

Kıç parçası mı?

Parmak eklemlerim direksiyonun etrafında beyazlaştı. Trent'in her şeyi en düşük paydaya indirgeme gibi bir huyu vardı ve şu anda onun evine gidip geçen sefer neden burnunu kırdığımı ona hatırlatmak istiyordum. Dişlerimi birbirine geçirdim ve onu tamamen görmezden geldim.

Sonunda GPS beni Sullivan Çiftlikleri'nin girişine giden uzun bir patıkaya getirdi. Rüzgar bariyeri görevi gören küçük banketin ötesinde güzel bir çiftlik evi görünüyordu. Yol sola saptı ve göçmen işçiler için yapılmış gibi görünen bir yere çıktı.

MJ'in arabasını gördüm ama o yöne doğru ilerlerken çalıkların arasından bir av köpeği fırladı.

"Kahretsin." Ayağım frene bastı ve tekerleklerim çakılların üzerinde patinaj yaptı.

Köpek kamyonetimin yanından tekrar havladığında rahat bir nefes aldım. Köpek havlamaya ve arabamın etrafında dönmeye devam etti. Bir bacağının eksik olduğunu ve arkasında paytak paytak yürüyen *bir ördek* olduğunu fark ettim.

"Ed! Kıçını buraya getir!" Verandadan Duke Sullivan çıktı. Köpeğe tekrar bağırdı ve ön basamaklardan aşağı indi. Bana el salladı. "Sadece onun aptal kıçının üzerinden geç."

Donmuş bir şekilde bakakaldım.

Tekrar eliyle işaret etti. "Gel bakalım. Sen tekrar yuvarlanmaya başladığında o da yoldan çekilecektir."

Ona güvenebileceğimi umarak ilerledim. Köpek ve ördek ikilisi kamyonun etrafında dönmeye devam etti, ama neyse ki benden uzak durdular.

Kamyonetimi MJ'in arabasının yanına park edip indikten sonra Ed ilgisini kaybetmiş gibiydi. Ördek arkasında paytak paytak yürürken uzaktaki büyük kırmızı ahıra doğru koşmaya başladı.

Duke elini uzatarak beni karşıladı. "Bunun için üzgünüm. Üç Bacaklı Ed adını dürüstçe aldı, ama yemin ederim o tazi öğrenmek istemiyor."

Elimi onun elinin içine koydum ve sıkıca sıktım. "Ona İki Bacaklı Ed adını vermediğim için mutluyum."

Duke sırtıttı ve ben de bunun sıcak bir selamlamaya en yakın şey olduğunu düşündüm.

"MJ içeride Sylvie ve Gus ile birlikte."

Omzunun üzerinden büyük çiftlik evine doğru baktım.

Sullivan Farms sonsuza kadar dayanacakmış gibi hissettirdi. Sağlam, güvenilir. Arada gidip geldiğim oteller ve kiralık daireler gibi değildi. Sadece bir an için bile olsa kalmanın nasıl bir his olacağını merak ettim. Çiftlik evinin ruhu varmış gibi görünüyordu; güçlü ve sağlam, nesillerin bir araya gelip yemeklerini ve hikâyelerini paylaştığı türden bir yer. Benim hayatımda olmayan her şey buradaydı; köklü, kalıcı ve sıcaklıkla doluydu.

Eski değil, ama içinde
yaşanmış. Çok
sevilmiş.

Geniş ön sundurma sonbahar için balkabakları, anneler ve kurutulmuş mısır saplarıyla süslenmişti. Bir çift hasır sandalye, çiftliğin genişliğine bakmak için mükemmel görünüyordu. Uzakta, ötesinde

Kırmızı ahır, sıra sıra yaban mersini çalıları yeşilden kırmızımsı mora doğru yavaşça geçiş yapmaya başlıyordu.

Duke'un yanından geçip verandanın basamaklarını tırmanırken ona başımı salladım. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Fırında pişen zengin bir şeyin sıcak kokusu beni karşıladı. Mutfaktan gelen alçak sesle konuşmaları duyabiliyordum. Dikkatlice ceketimi çıkardım ve kapının yanındaki kancaya astım. MJ'in kahkaha sesini takip ettiğimde, mutfağın kapısında durakladım.

Sylvie fırından bir tava çıkarırken bir omzuna bulaşık havlusu atmıştı.

Uyuyan bir çocuk MJ'in kalçasına yaslanmıştı.

Onu izlerken zorlukla yutkundum. Kalçasındaki çocukla o kadar rahat hareket ediyordu ki, kız kardeşine bir şeyler fısıldarken usulca gülüyordu. Göğsümden vurulmuş gibi hissetmemeliydim. Kısa ve dehşet verici bir an için, o çocuk bizim olsaydı nasıl hissederdim diye düşündüm.

Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Göğsümün içinde derin, sert bir gümbürtü koptu.

MJ'in alt dudağı dişlerinin arasındaydı, sanki kız kardeşine bir şey sormak için cesaretini topluyordu. "*Her zaman* bu kadar iyi midir? Çoklu orgazmlar gibi mi?"

Kaşlarım havaya kalktı.

Sylvie şaşkın bir kahkaha atarak, "Şey," diye cevap verdi. "Yaygın değil ama doğru hissettirdiğinde - kesinlikle ne yaptığımı bilen biriyle birlikteyken ... çok eğlenceli olabilir."

İkili kıkırdadı ve aramızdaki garip duygu büyüdü.

Yavaşça boğazımı temizledim.

MJ'in kafası dönerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin. Merhaba."

Gus'ı MJ'in kollarından alırken Sylvie'nin dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü. "Bakayım Duke yemeğe hazır mı?" Yanından geçerken sırtıyordu. "Seni tekrar görmek güzel, Logan."

Gözlerim yerde erimek istiyormuş gibi görünen MJ'e sabitlenmişti. Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Kulağa ne yaptığımı biliyormuşum gibi geliyor."

MJ güldü ve başını göğsüme gömdü. Kollarımla onu sardım ve sıktım.

"Bunu duyduğunu unutabiliyor musun?" diye sordu yüzünü gizleyerek.

Ona bakabilmek için arkasından tuttum. "Kesinlikle hayır. Aslında bir yastığa nakşettirmeyi düşünüyorum. Ya da belki dövme yaptırmayı."

Gözleri doldu. "Sen imkansızsın."

Sırıttım. "Görünüşe göre karşı koymak imkansız."

Boğazından tiksinti dolu bir ses çıktı ve benden uzaklaştı. "Sen en kötüsüsün," diye alay etti.

Kollarımı kavuşturdum. "Kulak misafiri olduğum şey bu değildi."

MJ gülümseyerek alay etti. "Egon neredeyse senin kadar büyük, boş ver."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dikkatli ol, Julep. Bu düşünceyi bitirirsen benimle ilgili hayaller kurduğuna inanmaya başlayabilirim."

Sırıttışı yavaş ve kasıtlıydı. "Yapmadığımı kim söyledi? Ama hayallerimde çok daha sessizsin."

Pis ağzımı ne kadar sevdiğini hatırlayarak gözlerimi ona diktim. "Bundan cidden şüpheliyim." Sırıttım. MJ'i kızdırmak için buraya gelmek kesinlikle zamanımı iyi kullanmaktı, dikkat dağıtıcı olsun ya da olmasın.

Hiç düşünmeden kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. Birlikte yemek odasına doğru yürürken Duke'un Gus'ı Sylvie'nin kollarından alıp arka koridorda kaybolduğunu gördük.

Sullivan'ın evi rahat bir konfor yayıyordu. Masanın üzerindeki çiçeklerden bitişikteki oturma odasına dağılmış çocuk oyuncaklarına kadar ev yaşanmış bir yerdi. Büyük dikdörtgen masa sağlam ahşaptan yapılmıştı. MJ için bir sandalye çektim.

Duke, Gus olmadan geri döndü ve masanın başına, karısının yanına oturdu.

"Yemek için teşekkür ederim. Harika kokuyor," dedim.

"Rica ederim," diye cevap verdi Sylvie. Akşam yemeği aile usulü servis edildi ve hepimiz sırayla kendimize rosto, patates püresi ve kavrulmuş havuç ikram ettik. "MJ'in her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır." Duke'a baktı. "Öyle değil mi?"

Duke'un çenesindeki bir kas oynadı ama sonunda gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir yüz ifadesi takındı. "Elbette."

Sohbet hafifti. Ragbiye nasıl başladığımı sordular, ben de spora nasıl başladığının hikayesini hatırladım. Havalara serinlemeye başladığından beri çiftliği merak ediyordum. Duke bana yaptıkları sonbahar hazırlıklarından ve çiftlikte nasıl çalışacaklarına dair planlarından bahsedecek kadar rahatlamıştı.

ekinleri kışlatıyorlar. İçinde büyüdüğüm dünyadan tamamen farklı bir dünyaydı ve bunu büyüleyici buldum.

Sağ tarafımda MJ gülümsedi ve ne kadar sevildiği belliydi. Dizim onunkine değdi ve dizimdeki yumuşak eli göğsümde bir sarsıntı yarattı.

Patates püresine bir porsiyon daha uzandığımda, MJ'in telefonu masanın üzerinde vızıldadı. Ekranı baktı ve gülümsemesi yarım saniye kadar duraksadıktan sonra telefonu yüzüstü çevirdi. Midem sıkışmıştı.

Kimdi o?

Yemek bitti ve ben ayağa kalktım. "Dur yardım edeyim." MJ'in tabağını elinden aldım.

Sylvie, "Oh, biz hallederiz," dedi ama Duke çoktan onun tabağını da elinden almıştı.

"Devam et," dedi karısına. "Russell'in çocuklarıyla tanıştığı için MJ'i sorguya çekmek için can attığını biliyorum. Burayı temizleyelim."

MJ kıkırdadı, ama bir şey bana kız kardeşiyle konuşmayı dört gözle beklemediğini söyledi. Ona baktım ve bir bakışla onu kıştırdım. Bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyordum ama işaret verirse, bu konuda konuşmaktan kaçınmasına yardımcı olacak bir şey bulacaktım.

MJ elini dirseğimin hemen üzerine koydu ve sıkarak iyi olduğunu sessizce bana bildirdi.

Duke ve benim aramda bakıştı. "İşiniz bittiğinde ateşin yanında biraz şaraba ne dersiniz?"

Duke başını salladı. "."

İyi olacağından emin bir şekilde Duke'u mutfağa kadar takip ettim. Bulaşıkları lavaboya yerleştirdikten sonra bana döndü.

Kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu bir sorun olacak mı?" Arkama baktım. "Sorun mu?"

Duke yine kaşlarını çatmaya başlamıştı. "Sana karşı dürüst olmalıyım. Kız kardeşim olmayabilir ama o artık benim ailem."

Ahh . . . koruyucu ağabey.

Görünüşe göre MJ'de bunlardan eksik yoktu.

Bulaşık makinesinin kapağını açtım ve bana bir tabak vermesini bekledim.

"Bir sorun olduğunu sanmıyorum."

"MJ genç. Hassas kalpli. Sadece onun incindiğini görmek istemiyorum."

Bana uzattığı tabakları üst üste koyarak başımı salladım. "Bunu takdir edebilirim. Onu incitmek gibi bir niyetim yok."

"Ama burada kalmaya da niyetim yok." Duke bir soru sormadı. Sadece bunu bir gerçek olarak ifade etti. "Daha önce de hayal kırıklığına uğradı Logan. Sen , bu ona senin gibi adamlara güvenmemekte haklı olduğunu kanıtlayacak."

"Benim gibi erkekler mi?" Sesim gergin bir şekilde karşılık verdim.

Duke bakışlarımı tuttu. "Oyunu, evde onları bekleyen insanları sevdiklerinden daha çok sevenler."

Ona yanıldığını, işler zorlaştığında çekip gidecek türden bir adam olmadığımı söylemek istedim. Ama içten içe buna söz verebileceğimden emin değildim. Rugby her zaman önce gelirdi.

Bunu onun için değiştirebilir miyim?

Ağzım açıldı ama tekrar kapattım. Tam bir pislik gibi görünmeden bunu ona nasıl açıklayacağımdan emin değildim. "Programım hakkında konuşmuştuk. Gösteri sezonundan sonra, profesyonel pistteki takımına yeniden katılmayı planlıyorum."

Kükredi, beni onaylıyor muydu yoksa kadınlar fark etmeden beni boğmanın en iyi yoluna mı karar vermeye çalışıyordu emin değildim.

Verdiğim cevapla onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu. Zamanın geri kalanını sessizce temizlik yaparak geçirdik. İçimi kemiren bir şey vardı... tam olarak adlandıramadığım bir duygu.

Odadaki gerginlik had safhaya havluyu tezgâha vurduğum ve ona yaslandım. "Mesele şu," dedim. "Burada biriyle tanışmayı beklemiyordum."

Kendi kendime güldüm. MJ kadar şaşırtıcı ve özel bir kadınla tanışmayı kim beklerdi ki?

"Şu anda her şey yeni ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. Yapmak isteyeceğim son şey onu incitmek olur." Duke'a baktım, bana verebileceği kardeşçe bir bilgelik kırıntısı olmasını umuyordum.

Koyu renk gözleri kısıldı. "Kendine yalan söylemeyi bırakmalısın."

Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. *Hiçbir konuda kendime yalan söylemiyorum.* "özüne indiginizde, hiçbir şeyde yarım olamazsınız." Onun Gözleri kapı aralığının ötesine, Sylvie ve MJ'in konuşmakta olduğu oturma odasına kaydı. "Eğer içgüdülerim doğruysa, oldukça zor bir seçim yapmak zorunda kalacağın bir noktaya geleceksin."

İçimdeki ses kurşuna dönüştü. Onun gözlerinin içine zar zar bakabiliyordum. "Peki kimsenin zarar görmesini istemeseydin ne yapardın?"

Duke başını salladı. "Sana tavsiyem ... onun bağlanmasına izin verme. Çekip gidersen bu onu daha az incitir."

Duke tezgahtan bir şişe şarap kaptı ve yanımdan geçip gitti. Beni mutfakta yalnız bıraktığında yere yapışmış, arkasından bakakalmıştım.

Yapmak istediğim en son şey MJ'i incitmekti ama Duke'un sözlerindeki bir şey, bağlanmam konusunda endişelenmem gerekenin o olup olmadığını merak etmemi sağladı.

Verandada onlara katıldığımda Duke portatif bir sobada küçük bir ateş yakmıştı. Odunlar çatırdıyor ve közler yavaşça alevlerin üzerine yükseliyordu.

Ateş önümüzde çıtırdarken MJ'e baktım ve çekimi tekrar hissettim - bu sefer daha güçlüydü, sanki yerçekimi beni onun yanında tutmak için komplo kuruyordu. Ama yerçekimi kırık kalpleri umursamıyordu ve benimkini kırabilecek güce sahip tek kişinin o olduğu açıktı.

"Logan?" MJ'in sesi yumuşaktı ve arkamı döndüğümde, içimde kopan fırtınayı hissetmiş gibi kaşlarını indirmişti.

Benimmiş gibi hissetmediğim bir gülümsemeyi zorladım.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu başını eğerek.

Yarım saniyeliğine ona her şeyi anlatmayı düşündüm. Ona hayatımı mümkün olan en iyi şekilde altüst ettiğini söylemeyi. Ona önümdeki imkânsız seçenekleri ve treni çarpmadan önce nasıl durduracağımı bilmediğimi anlattım.

Ama yapamazdım, her şeyi kadar olmazdı. Başımı salladım. "Evet, Julep. Ben iyiyim."

YİRMİ YEDİ

MJ

DÖRDÜMÜZ çiftlik evinin verandasında toplanmış, yumuşak battaniyelere sarınmıştık, ateş çitirdiyor ve yıpranmış döşeme tahtaları üzerinde sıcak, altın bir parıltı yayıyordu. Hava odun dumanı ve sonbahar gibi kokuyordu, her şeyin basit ve güvenli olduğuna inanmanız için sizi kandırabilecek türden bir geceydi.

Sylvie salıncakta Duke'un yanına kıvrılmış oturuyordu, ellerinin arasında bir kadeh kırmızı şarap vardı ve başı hafifçe Duke'un omzuna yaslanmıştı. Logan ve ben hasır koltuğa gömülmüştük, ortak bir battaniye oraya aitmiş gibi üzerimize örtülmüştü.

Ara sıra yanan ateşten çıkan sesler ve Üç Bacaklı Ed'in yakınlarda homurdanması dışında sessizlik hakimdi. Rahat bir sundurma, iyi bir arkadaş ve gerginliğimi alacak kadar güçlü bir şarapla rahatlayabilmeliydim ama zihnim dönmeyi bırakmıyordu.

"MJ." Sylvie'nin sesi nazik ama sivri bir şekilde araya girdi. "Sonunda bana ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa burada oturup iyiymişsin gibi mi davranacağız?"

Şarap kadehimin üzerinden ona bir bakış attım. "Burada gayet iyi oturuyoruz, çok teşekkür ederim."

"Mm-hmm," diye cevap verdi, etkilenmemişti.

Duke'a bakarken Logan'ın alçak sesi yanımda gürledi. "Bu endişelenmem gereken bir kardeş meselesi mi?"

Duke başını salladı ve kıkırdadı, sesi derin ve çakıllı çıkıyordu ama Sylvie vazgeçmedi.

Sanki yeniden ergenlik çağındaymışız gibi ayak parmağıyla beni dürttü. "Dökül bakalım, MJ. Diğer Krallar. Gerçekten neye benziyorlardı?"

Logan'ın yanımda hareketsiz kaldığını hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Sylvie'nin bu işin peşini bırakmayacağını bilmeliydim - iki gün önce babamın diğer çocuklarıyla tanıştıktan sonra bu kadar belirsiz davrandıktan sonra değil.

Şarabımı bardağın içinde döndürerek ateşe baktım. "Onlar . . . iyi. Normal. Hatta güzel."

Sylvie bana bir bakış attı. "MJ."

Çenem gerildi. Her zaman içimi görürdü. Derin bir nefes aldım, bir süre beklettikten sonra yavaşça bıraktım. "Kırıcı olmak istemediler."

Ama sanki dillerinde zehir yokmuş gibi ona *baba* demelerini duymak? Bu çok fazlaydı."

Kelimeler havada asılı kaldı, ağır ve çiğ.

Duke Sylvie'ye baktı, yüzü okunmuyordu ama eli onun.

"Onlar ... hakkında bir şey biliyorlar mıydı? ?" Sylvie sanki hiç bilmiyormuş gibi *bize yaptıklarını* söylemek istiyorum.

"Yapmadılar," dedim sessizce. "Ondan tamamen farklı biriymiş gibi bahsettiler. Sanki doğum günü partilerine gelen, onları okula götüren, mezuniyetlerinde fotoğraf çektiren bir adammış gibi." Sertçe yutkundum, şarap onu yıkamak için pek bir şey yapmıyordu. "Bizim hiç sahip olamadığımız türden bir baba."

Onun hakkında normal bir babaymış gibi -gelen, ilgilenen ve kalan türden- konuştuklarını hatırlamak, bir gülümsemeyle içimin parçalanması gibiydi. Bu onların hatası değildi, bunu biliyordum ama yine de bana hiç sahip olmadığım bir şey verilmiş gibi hissediyordum. Ve daha da kötüsü, neden bizi onları sevdiği gibi sevedemediğini merak etmeme neden oldu.

Logan'a bakmaya cesaret edemedim ama kolunun aşk koltuğunun arkası boyunca uzandığını, parmak eklemlerinin omzuma değdiğini hissettim - sessiz, sabitleyici bir hareket.

Logan'ın beni savunmasız hissettiren bir yolu vardı, sanki hiç denemeden tüm duvarlarımın ötesini görebiliyordu. Dehşet vericiydi. Ama aynı zamanda bağımlılık yapıyordu. Birinin bana böyle bakmasına alışık değildim, sanki önemliymişim gibi.

Sylvie beni dikkatle izliyordu. "Tanrım, çok kötü hissetmiş olmalısın."

"Kendi hayatımda bir yabancı olmak gibi," diye itiraf ettim, kelimeler sessizdi.

Başımı salladım ve acı bir kahkaha attım. "Başka birine ait bir hikayeyi dinlemek gibiydi. Belki de *onun* için biz de öyleydik, diğerleriydik. Unutulabilir bir şey."

Logan yumuşak bir sesle, "Bu doğru değil," dedi.

Başımı çevirdim ve ateş ışığında onun gözleriyle buluştum. Orada yargılama yoktu, sadece anlayış vardı. Bu beni çok fazla görülmüş hissettirdi ve boğazımdaki yumruyu gizlemek için şarabımı yudumlayarak hızla başka tarafa baktım.

Sylvie zoraki bir parlaklıkla havayı değiştirdi. "Siktir et onu. Umarım diğer çocuklarına da kötü dişleri ve berbat yön duygusu miras kalmıştır."

."

"Kim demiş?" Sylvie sırtıttı ve Logan'a bakıp konuyu değiştirmeden önce şarabını tembelce yuvarladı. "Peki ya sen Logan? Sen hayatta kaldın

King ailesi sirkine ne oldu?"

Logan'ın dudakları kıpırdadı, cevap vermeden önce bakışları benimkilere kaydı. "Sanırım düzgün bir şekilde kabul edildim. Gerçi bunun bir yıldırma ritüeli mi yoksa sadece sevgi gösterme şekli mi olduğuna hâlâ karar veremedim."

"Güven bana. İkisi de." Duke bıyık altından kıkırdadı. "Ama aile grubu mesaj dizisine zorla eklenene kadar gerçek anlamda *dahil* olmuş sayılmazsın."

Sylvie omzunu şakacı bir şekilde çarparak Duke'un yanına eğildi, gözlerinde alaycı bir ışık vardı. "Buna kalite kontrol deniyor. Standartlarımız var."

Şakalaşma yüzeyde hafif gibi görünüyordu ama yine de kahkahalar arasında Sylvie'nin bakışlarının bana kaydığını hissedebiliyordum. Sanki söylemeye cesaret edemediği kelimeleri içinde tutuyordu - ne Logan'ın önünde, ne de bu gece.

Logan başını eğdi, gözleri üzerime yerleşirken sırtışı yumuşadı. "Burayı seviyorum."

Sözler basitti, hazırlıksız söylenmişti ama kaburgalarımın bir yumruk gibi inmişti. Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı.

Sylvie fark etti -tabii ki fark etti- ve bana tam olarak sırtımayan bir bakış attı. "Onu kazanmanın bir yolu da bu."

"Kimi kazanacaksın?" Nereye varmaya çalıştığını anlamamış gibi davranarak tersledim.

"Sen." Sylvie sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi omuz silkti. "Burayı seviyor. Bu da bir şey sayılmalı, değil mi?"

"Dikkat et Sylvie," dedi Duke, ama sesinde gerçek bir sıcaklık yoktu.

Logan hafifçe yanıma kaydı, kolu battaniyenin üzerinden omzuma değdi. Bu hareketin kasıtlı olup olmadığını anlayamadım ama yine de hissettim - ne kadar yakın olduğunu sessizce hatırlattı.

"Çok fazla anlam yüklüyorsun," diye mırıldandım, ateşe bakarken sesim titriyordu.

Sylvie cevap vermedi ama bilmiş sessizliği yeterince şey anlatıyordu. Altımdaki zeminin hafifçe eğildiğini ve beni gitmek istediğimden emin olmadığım bir yere doğru çektiğini hissediyordum.

Sylvie sonunda, "Sanırım Gus'ı duydum," dedi ve ayağa kalkıp esneyerek gerindi.

Hepimiz ayağa kalktık ve Duke iyi huylu bir şekilde homurdanarak onu takip etmek için ayağa kalktı, ama Logan'a bir bakış fırlatmadan önce değil - uyarıya yakın bir şey, ama tam değil.

"Sanırım biz de bu gecelik bu kadar diyeceğiz." Logan'a baktım, o da başıyla onayladı. "Yemek için teşekkürler." Önce Sylvie'ye, sonra Duke'a sarıldım.

Logan Duke ile el sıkıştı ve Sylvie'ye sarıldı.

Ayak sesleri evin içinde kaybolurken, ateşin sönmekte olan közlerine baktım. Logan da hareket etmedi. Aramızdaki sessizlik, söylemediğimiz şeylerle kalın ve ağır bir şekilde uzayıp gidiyordu.

"İyi misin?" Logan'ın sesi sessizliği bozdu, alçak ve sabitti.

"Evet." Zorla gülümsedim ve omuz silktim. "Sylvie'nin her şeyi olduğundan daha dramatik gösterme gibi bir huyu var."

İkna olmuş görünüyordu. "Bazen biraz dram iyidir."

"Başlama yine." Ona doğru döndüm, tonumu hafif tutmaya çalıştım ama kelimeler kastettiğimden daha sert çıktı.

Logan beni inceledi, gözleri benimkileri arıyordu. "Asla rol yapmana gerek yok, MJ. Benimleyken olmaz."

Alçak ateş çıtırdarak yüzüne gölgeler düşürüyordu. Sertçe yutkundum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Hadi," dedim, o başka bir şey söyleyemeden. "Hava soğuyor. Burada kalıp donarak ölmeyelim."

Battaniyeyi koltuğun üzerine bırakmaya başlamıştım ki Logan kenarlarını omuzlarıma doladı. "Sende kalsın. Yarın ona geri verebilirsin."

Battaniyeyi omuzlarıma kadar çektim ve ona gülümsedim.

Logan beni verandanın merdivenlerinden aşağıya kadar takip etti, varlığı sabit ve sessizdi. "Biraz şarap içmişsin," dedi sonunda. "Seni eve bırakayım."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Sadece bir kadeh şaraptan sonra araba kullanabilecekken, benimle ilgilenmeye çalışması hoşuma gitmişti.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Logan kapıyı açtı ve ben de yolcu koltuğuna tırmandım.

Kamyonun etrafında döndü ve ben de ona bir bakış attım. Motor gümbürdeyerek bile, görüldüğüm hissinden kurtulamadım - gerçekten görüldüğüm hissinden

-Ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Logan vitese geçerken kamyon inledi, alçak bir uğultu boşluğu doldurdu. Dışarıda karanlık manzarayı yutmuş, uzun çakıllı yola girdiğimizde çiftlik evi arkamızda kaybolmuştu.

İçeride kamyonun sıcaklığı etrafımı sarmıştı ama bu, derimin hemen altında kaynayan sıcaklığı açıklamaya yetmiyordu.

Logan'ın eli direksiyonun üzerinde rahatça duruyordu, gözleri yola sabitlenmişken başparmağı deriye dalgınca vuruyordu. Diğer eli

Kolum aramızdaki boşluk boyunca uzanıyordu, hafifçe kıpırdarsam parmaklarım onunkilere değecek kadar yakındı.

Ben de istedim.

"Kız kardeşin biraz gergin," dedi sonunda, sesi alçaktı, sanki sessizliği bozmak istemiyordu.

Bir kahkaha attım ve başımı koltuğa yasladım. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

"Yine de önemsiyor."

"Bazen çok fazla." Ona baktım, ön panelden gelen zayıf ışık çenesinin kenarını, elmacık kemiğinin köşeli kesimini aydınlatıyordu. "Ama onu iyi idare ettin."

"Onunla ilgilendin mi?" Logan'ın dudakları büküldü, başını bana bakacak kadar çevirdiğinde belli belirsiz bir sırıtış belirdi. "Sanki ondan kurtulmak olimpik bir olaymış gibi konuşuyorsun."

"değil miydi?"

Yumuşak bir şekilde güldü, yola dönmeden önce gözleri benimkilerde olması gerekenden daha uzun süre kaldı. "Eğer durum buysa, bir madalyayı hak ediyorum."

"Pekala," diye takıldım, bacaklarımı ön panelin altına uzatarak, "aileye hoş geldin. Bu senin ödülün."

Logan cevap olarak mırıldandı, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen türden erkeksi bir ses. Bunun ağırlığı altında kıpırdandım, birden kamyonun kabininin ne kadar küçük hissettirdiğinin, bu alanda ondan ne kadar çok şey olduğunun farkına vardım - omuzlarının geniş çizgisi, sesinin kaba kenarları, varlığının beni her zaman sabit tutmayı başarırken aynı zamanda beni çözme şekli.

"Bakıyorsun," dedi usulca, garaj yoluma dönüp park ederken beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Ben değilim."

"Öylesin."

"Değilim," diye tekrarladım, yalan söylediğimi bildiğim halde. Kollarımı battaniyenin altında kavuşturarak pencereye doğru döndüm.

Logan tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Üşüdün mü?" "Hayır."

"Yalancı."

Onu görmezden geldim ve karanlığa bakarken battaniyeyi sıktım.

Onu kazanmanın bir yolu da bu. Kız kardeşimin sözleri kulaklarımda çınladı. Ateş çıtırdarken Logan'ın yanında otururken, Logan'ın beni uzun zaman önce kazandığının şaşırtıcı bir şekilde farkına varmıştım.

Bağlanmak için çok fazla . . .

Logan bunun bırakmadı. "Buraya gel." "Ne?"

Logan tek kaşını kaldırarak bana baktı, sanki bu sözler dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Titriyorsun."

"Titremiyorum."

"Sen imkânsızsın." Ben daha itiraz edemedenden aramızdaki boşluğa uzandı, battaniyenin kenarından tutup beni kendine çekti.

"Logan." İtiraz ettim ama zayıftı.

"Rahatla." Sesi sessizdi, neredeyse nazikti ve beni daha yakına çekmesine izin verdiğimde, taksideki hava yoğunlaştı. Kolu koltuğumun arkasına yerleşti, o kadar yakındı ki parmaklarının ucu omzuma değdi. Yarım saniye boyunca kaskatı kesildim, sonra teslim oldum ve bedenimin onun sunduğu sıcaklığa gömülmesine izin verdim.

Aramızdaki boşluk çok küçüktü, çok yüklüydü. Ondandır yayılan sıcaklığı, kamyon garaj yolunda rölantide giderken gözlerinin üzerimdeki hafif ağırlığını hissedebiliyordum. Risk alarak yukarı baktım ve Logan çoktan bana bakıyordu - ifadesi okunamazdı, bakışları kalbimin teklemesine neden olacak kadar ağırdı.

"Ne?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum. Dudakları

yavaş ve kasıtlı bir şekilde kıvrıldı. "Hiçbir şey."

"Yalancı," diye karşılık verdim, sesim soluğum kesilmişti.

Sırtışı soldu.

Logan'ın gözleri ağzıma kaydı ve nefes almayı unutmama neden olacak kadar uzun süre orada kaldı. Tekrar kalktıklarında, içlerinde bir şeyler değişmişti, sanki içinde bir yerlerde bir çizgi kopmuştu.

Bakışları tekrar dudaklarıma kaydı ve kamyonadaki hava kalınlaştı, tenimi karıncalandıran bir sıcaklıkla doldu. Vücudumdaki her sinir bana eğilmem, aramızdaki imkansız santimi kapatmam için bağıırıyordu ama aklım tereddüt etti. Onu içeri almak her şeyi riske atmak demektir. Ama sonra eli yanağıma dokundu ve dokunuşunun sessiz, sabit baskısı tüm şüpheleri susturdu.

Kamyonadaki gerilim çatırdadı, sıcak ve elektrikliydi. Omuzlarımdan kayan battaniyeye aldırmandan yüzümü tamamen ona döndüğümde nabzım kulaklarımda gümürdüyordu.

"Logan." Bunun bir uyarı mı yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum ama önemi yoktu.

Elini kaldırdı, parmakları ensemdeki saçlara girmeden önce yanağımı sıyırdı. Dokunuşu nazik ve sabitti, sanki bana geri çekilmem için zaman tanıyordu.

Ben yapmadım.

"Beni öldürüyorsun Julep," diye mırıldandı, sesi sanki bir şey saklıyormuş gibi çakıllı çıkıyordu.

Sertçe yutkundum, cesaretimi toplayarak ona bakarken kalbim küt küt atıyordu. "O zaman bu konuda bir şeyler yap."

Logan'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Ben daha nefes alamadan ağzı benimkinin üzerindeydi; sıcak, ısrarcı ve tamamen tüketiyordu. Beni öperken ceketini avuçladım, sanki kendine engel olamıyordu, sanki çok uzun zamandır kendini tutuyordu ve sonunda teslim olmuştu.

Ona doğru ilerledim, eli belime doğru kayarak beni daha yakına çekerken koltuğumda döndüm - boşluğun izin vereceğini düşündüğümünden daha yakına.

"MJ," diye nefes aldı ağzıma karşı, sesi gergindi, alnı benimkine yaslanmıştı. "Bana durmamı söyle."

Ben yapmadım.

"Lütfen, durma."

Logan usulca inledi, beni tekrar öperken sesi içimde titreşti, elleri kazağımın kenarının altına kayd, geniş avuç içleri tenime sürtündü. Onun dokunuşunda erirken nefesim kesildi, tüm bedenim canlandı ve onun için acı çekti.

Logan dönerken kamyon hafifçe sallandı, beni kucağına çekerken ağzı benimkinden hiç ayrılmadı. Sürücü tarafındaki kapı dizime battı ama umurumda değildi.

Logan'ın ellerinin üzerimde olması, Logan'ın ağzının ağzımda olması, Logan'ın aynı anda her yerde olması dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Koltuğa yaslandı, gözleri karanlık ve vahşi bir şekilde bana bakıyordu. Elleri kalçalarımı kavradı ve ben onun üzerine doğru kayarken beni sabitledi.

Parmakları tekrar kazağımın altından kayarak çıplak tenimi sert ve sıcak bir şekilde okşadı ve bu his nefesimin kesilmesine neden oldu. Omuzlarına yapıştım, pozisyonumu ayarlarken sert kaslar avuçlarımda altında esnedi, ona tamamen yerleşene kadar döndüm. Direksiyon simidi bir yerlerdeydi

ama umurumda değildi. Kamyonun dışındaki dünya tamamen yok olabilirdi ve ben bunu fark etmezdim.

"Emin misin?" diye sordu, sesi neredeyse çaresizdi.

Onu tekrar öperek cevap verdim, sefer daha sert bir şekilde, tüm hayal kırıklığımı, özlemimi ve ihtiyacımı içine akıtarak. Kucağına yaslandım, kocaman siki bacaklarımın arasında sertleşmişti.

"Bu soruna cevap oldu mu?" Sonunda geri çekildiğimde mırıldandım, dudaklarım onunkilere değiyordu.

Logan'ın sırtışı yavaş ve tehlikeliydi. "Evet, sanırım öyle."

Beni tekrar öptü ve bu sefer ikimiz de durmadık.

Kamyonetin kabini artık daha küçük geliyordu, içerideki hava ağır ve yüklüydü, söylenmemiş sözlerle uğulduyor ve ikimizden de sıcaklık yayılıyordu. Kolonyasının hafif kokusu, battaniyenin üzerinde kalan odun dumanı iziyle karışıyor, başımı en iyi şekilde döndüren bir kombinasyon oluşturunuyordu.

Logan'ın elleri kalçalarımın yerleşti, sertti ama talepkâr değildi, sanki dudakları yumuşak ve ısrarcı bir şekilde dudaklarımın değerken bile izin istiyordu. Kirli sakalının tenime sürtünmesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve kendimi ona doğru eğilmekten alıkoyamadım, bana hissettirdiklerinden daha fazlasını arzuluyordum -canlıymışım, isteniyormuşum, küçük bir kasabadan gelen sıradan bir kız değilmişim gibi.

Logan bana bakacak kadar geri çekildi, göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu, gözleri karanlıktı ve adını koyamadığım bir şeyle doluydu. Elleri kalçalarımın yerleşti, parmakları kotun etrafında kıvrıldı ve beni yerimde tuttu.

"Emin misin?" diye tekrar sordu, sesi yoğun ve alçaktı, sessizliği bir bıçak gibi kesiyordu.

Cevabım ani ve içgüdüsel. "Eminim." Yüzünü kavradım, başparmaklarım çenesinin güçlü çizgisinde gezindi. "Sen emin misin?"

Cevap vermek yerine beni öptü; sert ve çaresizce, sanki o da benim kadar uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi. Elleri daha yukarılara, kazağımın altına kaydı, dokunuşunun sıcaklığı tenimi kavuruyordu. Sırtımın alt kısmını bulup beni kendine doğru çekerken nabzım kulaklarımda gümürdüyordu, ta ki aramızda tek bir santim bile boşluk kalmayana kadar.

Kamyonun kabini, düzensiz ve düzensiz nefes alış verişlerimizin sesiyle ve ben ona yaslanırken koltuğun hafif gıcirtısıyla doldu. Altımdaki uyarılmışlığının sert baskısı damarlarımda bir heyecana yol açtı, benim

Tüm vücudum yıllardır hissetmeme izin vermediğim türden bir beklentiyle uğulduyordu.

Logan yumuşak bir şekilde inledi, dudakları boynuma doğru hareket ederken ses içimde titreşti, dişleri oradaki hassas deriyi ona karşı eğilmeme neden olacak şekilde sıyırdı. Elleri tekrar hareket etti, biri omurgamdan yukarı kayarak saçlarıma dolandı, diğeri kalçamı beni yere indirmeye yetecek bir güçle kavradı.

"Julep," diye mırıldandı tenime karşı, sesi ayak parmaklarımdan kavrılmasına neden olan alçak bir törpüydü. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Sertçe yutkundum, parmaklarım gömleğinin kumaşında kavrılırken fısıldadım, "O zaman göster bana."

Bu meydan okuma aramızdaki havada asılı kaldı ve Logan bir an için sadece bana baktı - bakışları yoğun ve araştırıcıydı, sanki bu anın her detayını ezberliyordu. Sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi, öpücüğü daha derin, daha talepkardı, elleri hareketlerime rehberlik ediyordu, ta ki ben ona karşı yavaş, çıldırtıcı bir ritimle sallanana kadar.

Emniyet kemerinin tokası dizime battı, uzak bir rahatsızlık o anı daha gerçek, daha içgüdüsel hale getirdi. Logan'ın elleri hiç durmadan hareket ediyor, tenimin üzerinde başımı döndüren ve daha fazlası için canımı yakan yollar çiziyordu. Ben ona doğru kayarken tekrar inledi, sürtünme ikimize de ısı kıvılcımları gönderiyordu.

"Julep," dedi, nefesini tutmaya çalışırken alnı benimkine yaslanmıştı. Parmakları kalçalarıma doğru esneyerek beni sabit tuttu. "Eğer şimdi durmazsak seni bu kamyonun içinde becereceğim."

Başımı salladım, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, yumuşak ve alaycı. Yüzüme hınzır bir gülümseme yayıldı. "Durmak istemiyorum."

İfadesindeki bir şey değişti, gözleri arzu ve daha derin bir şeyin karışımıyla parlıyordu - göğsümün sıkışmasına ve kalbimin hızlanmasına neden olan bir şey.

Beni tekrar öptü, hareketleri kasıtlı ve yavaştı, sanki her saniyenin tadını çıkarmak ister gibiydi. Elleri kalçalarımın yukarı kayarak kazağımın kumaşını yukarı itti ve başımın üzerine çekti. Parmaklarım gömleğinin altında hareket etti, yukarı doğru çekti, teninin sıcaklığını benimkine karşı hissetmeye ihtiyaç duydum.

Logan pozisyonunu ayarlarken kamyon hafifçe sallandı, elleri beni hiç bırakmadı, ağzı benimkinden hiç uzaklaşmadı. Ağırbaşlı hissediyordum.

Sanki onun kollarında parçalanabilirmişim ve yine de bir şekilde bütün olabiliyormuşum gibi.

Sonunda geri çekildiğinde, göğsü kabarmış ve dudakları şişmişti, alnını benimkine dayadı, sesi sert bir fısıltı gibiydi. "İnanılmazsın, Julep."

Parmaklarım çenesinin çizgisinde gezinirken gülümsedim. "Sen de öylesin."

Logan'ın elleri belimi kavradı, ben onun üzerinde ayarlanırken beni sabitledi, aramızdaki sıcaklık bir ateş perdesine yükseldi. Bakışları benimkilerle kilitlendi, ağır ve yoğundu ve söylenmemiş her kelimenin aramızda asılı kaldığını hissettim.

"Mükemmelsin," diye mırıldandı, sesi derin ve kısıtlıydı.

Eğildim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ona kelimeler olmadan cevap verdim. Parmaklarım göğsünün sert düzlemlerini keşfediyor, teninin sıcaklığı avuçlarımda yanıyordu. Logan usulca inledi, elleri aşağı doğru inerken çıkan ses içime bir ürperti gönderdi, tutuşu nefesimi kesecek kadar sıkılaştı.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı ağzıma karşı, sesi saygı ve açıklıkla eşdeğerdi.

"Sen," diye cevapladım tereddüt etmeden, sesim ihtiyaçtan titriyordu. "Sadece sen."

Elleri çıplak tenimin her kıvrımını, her santimini keşfederken gözleri karanlık ve arzulu bir şekilde üzerimde dolaştı. "Çok güzelsin," dedi, sesi çiğ ve dürüsttü.

Ceketini çıkardım, gömleğini başından çekiştirdim ve bir kenara fırlattım. Parmaklarım kaslarının çizgilerini izledi, dokunuşumun altındaki güce hayret ettim. Logan hafifçe arkasına yaslandı, elleri sütyenimin kopçasına gitti. Durakladı, gözleri izin vermemi bekliyordu.

Başımı salladım, nefes nefese kalmıştım ve o da hızlıca kopçayı çözdü, kayışlar düşerek beni tamamen çıplak bıraktı. Logan'ın bakışları karardı, elleri beni nazikçe kavrarken ağzı da onu takip etti, köprücük kemiğimin kıvrımından göğsümün kabarıklığına kadar öpücükler kondurdu.

Nefesim kesildi, dili meme ucumun üzerinde gezinirken başım geriye düştü ve doğrudan merkezime bir zevk şimşeği gönderdi. Kalçalarım içgüdüsel olarak hareket etti, ona doğru sürtündü ve bana karşı sert baskısı nabzımın kulaklarımda gümbürdemesine neden oldu.

"Julep," diye hırıldadı, sesi arzuyla kalınlaşmıştı. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Gülümsedim, nefesim kesilmişti ve cesaretlenmişim. "O zaman mutlu öl."

Kahkahası alçak sesle ve sıcaklıkla doluydu, ama onu tekrar öptüğümde çabucak yutuldu, ellerim kotunun düğmesine gitti. Logan kıpırdamadan durdu, elleri kalçalarımıdaydı, nefes alış veriş i ağırlaşırken alnı benimkine değ iyordu.

"Emin misin?" diye sordu, sesi yumuş ak ama ciddi ydi.

"Evet," diye fısıldadım, kalbim göğ sümde küt küt atıyordu. "Hiç bu kadar emin olmamış tım."

İhtiyacı olan tek şey buydu. Yolcu koltuğ una kaydım ve Logan kot pantolonunun düğmelerini açarken beceriksizce kot pantolonumu ve iç çamaşı rımı çıkardım.

İkimiz de çıplak olduğ umuzda, beni kucağ ına geri götürürken elleri becerikli ve emindi. Logan eline tükürdü ve onu almaya hazır olduğ umdan emin olmak için parmaklarını bacaklarımın arasında kayd ırdı.

"Ş u haline bak," diye mırıldandı. "Sıcak, sıkı ve muhtaç."

Tanrım, çok hazırım.

Aramızdaki hava elektriklenmiş gibiydi, her dokunuş , her hareket, yanacakmış ız gibi hissedene kadar gerilimi artır ıyordu. Sonunda beni kendisine doğru yönlendirdiğ inde nefesim kesildi. Gerilmiş tim ve o kadar dolmuş tum ki dünya durmuş gibiydi.

Logan'ın elleri kalçalarımı kavradı, ben onun dolgunluğ una alış ırken beni sabitledi, içimi sıcak bir telaş kapladı. Bakış ları benimkileri hiç terk etmedi, karanlık ve huş u doluydu ve içimde derinlerde bir şeylerin değ iş tiğ ini hissettim.

Birlikte hareket ettik, ilk baş ta yavaş ça, kamyonun kabinini çok küçük, çok sıcak hissettiren bir ritim bulduğ umuzda yoğunluk art ıyordu. Logan'ın elleri üzerimde dolaşı yordu, dokunuş u hem nazik hem de sahipleniciydi ve ben ona doyamıyordum - beni görülmüş , el üstünde tutulmuş , tamamen çözülmüş hissettirmesine.

Parmaklarının her dokunuş u, dudaklarının her baskısı, fısıltıyla söylediğ i her cesaret verici söz, paramparça olacağ ımı düşünene kadar beni daha da yukarılara çıkardı. Ve sonunda bunu yaptığ ımda, Logan tam yanımdaydı, kendi salgısı içime boş alıyor, yüzünü boynuma gömerken beni sıkıca kavrıyordu.

Birbirimize dolanmış halde kaldık, nefeslerimiz ağır ve düzensizdi, vücudunun sıcaklığ ı ihtiyacım olduğ unu fark etmediğ im bir şekilde beni topraklıyordu.

Logan'ın elleri sırtımda gezindi, dokunuş u artık yumuş ak ve yatış tırıcıydı ve omzuma nazik bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" diye sordu, sesi sakindi.

Baş ımı salladım, alnımı onunkine yasladım. "İyiden de öte."

Gölümsedi, beni kendine yakın tutarken gözleri yumuşadı. "Güzel."

Kamyonun dışındaki dünya unutulmuştu, aramızdaki sıcaklık Ekim soğuşunu kovalıyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum ama uzun zamandır ilk kez bunu öğrenmekten korkmuyordum.

Sessizliğin içinde otururken, birbirimizin sıcaklığına ve anın solmakta olan sıcaklığına sarılmışken, Logan'ın sadece istediğim biri olmadığı hissinden kurtulamıyordum. İhtiyacım olan biri haline geliyordu ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyordu.

Uzun zamandır ilk defa sadece var olmadığımı, yaşadığımı hissettim.

YİRMİ SEKİZ

LOGAN

Isıtıcının hafif uğultusu ve MJ'in yolcu koltuğunda kendini ayarlama sesi dışında KAMYON KABİNİ SESSİZDİ. Parmakları süveterinin üzerinde geziniyor, onu tekrar yerine oturtmaya çalışıyordu ama süveter hâlâ hafifçe ortasından sarkıyordu ve ellerimin onu tuttuğu yerden buruşmuştu.

Saçları dağınıktı; parmaklarımı geçirdiğim yumuşak dalgalar şimdi omuzlarına dökülüyordu. Kot pantolonunu çekiştirmek için kalçalarını koltuktan kaldırdı, bu da onu gösterge lambalarının loş ışığında çok küçük ve çözülmüş gösterdi.

Bakmadan duramadım.

Sessizlik garip hissettirmeliydi ama öyle olmadı. Aksine, havada ağır bir şekilde duruyordu, az önce olan her şeyin sessiz bir kabulü gibiydi.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken onu izlediğimi fark etti, yanakları kızarmıştı. "Ne?"

Ağzım kıvrıldı. "Hiçbir şey."

Kaşlarını kaldırdı, sesi alaycı ama yumuşaktı. "Daha önce hiç kız görmemiş gibi görünüyorsun."

"Bu şekilde değil," diye mırıldandım, kendimi bile şaşırtarak.

Hiç kimseyi böyle sevmemiştim.

MJ yarım saniye durakladı, gözleri benimkilere kayarken parmakları hareketsiz kaldı. Düşüncelerimin aramıza girdiğini hissettim -söylenmemiş ama gerçek- ve göğsüme donuk bir ağrı yerleşti.

Yumuşak bir kıkırdamayla gözümü başka tarafa çevirip dikkatimi tekrar direksiyona verdim.

Kamyon MJ'in garaj yolunda sessizce rölantide çalışıyordu, motor altımızda alçak bir uğultu çıkarıyordu. İkimiz de inmek için hareket etmedik, sessizlik uzayıp gidiyordu, söylemediğimiz her şeyin ağırlığıyla.

MJ yolcu koltuğuna oturmuş, battaniyenin kenarını omuzlarına doğru çekiyordu. Kamyonetimin kabininde seviştiğimiz gerçeğini saklamak için elinden geleni yapmıştı, ama ona bakmaktan kendimi alamıyordum - boynunun kıvrımına, yanaklarında hala devam eden kızarıklığa, nasıl

battaniyeye sarılmış bir şekilde otururken daha küçük ama bir şekilde daha canlı görünüyordu.

Beni tekrar bakarken yakaladı ve bir kaşını kaldırdı, sesi yumuşak ama alaycıydı. "Çok sessizsin."

"Evet," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Bir şey mi düşünüyorsun?"

Ağzımın bir köşesi kalktı ama gözleriyle tam olarak buluşamadım. "Pek çok şey düşünüyorum."

Bakışları üzerime dikilmişti, sanki bastırmak ister gibiydi ama bunun yerine belli belirsiz gülümsedi ve koltuğa yaslandı, battaniye hafifçe omzundan aşağı kaydı. Taksinin diğer ucuna uzandım, kenarını yukarı doğru çektim, parmak eklemlerim tenini sıyırdı.

MJ hareketsiz kaldı, nefesi kesildi ve aramızdaki boşluk yeniden çatırdadı - sıcak ve elektrikli. Geri çekilmeden önce elimin bir saniye fazla oyalanmasına izin verdim.

"Üşümüştün," dedim usulca, az önce yaptığım şey için yetersiz bir bahaneydi bu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı ama buna onun da benim kadar inandığından emin değildim.

Koltuğa yaslandım ve düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Ne yapıyordum ben?

Yıllarımı odak noktamı keskin tutarak, başımı eğerek, hayatımı tek bir şey üzerine kurarak geçirmiştım - ragbi. Bir sonraki galibiyet. Bir sonraki turnuva. Her zaman hareket halinde, her zaman kovalayan.

Rugby benim amacımdı, başka hiçbir şey yapamazken beni harekete geçiren şeydi. Ama şimdi, ilk kez, bir ağırlık gibi hissediyordum. Sanki MJ ile arama koyduğum her kilometre bir şeyleri gevşetecekti, düzeltebileceğimden emin olmadığım bir şeyleri.

Ve burada MJ, bir bakıştan başka bir şeyle beni çözüyordu. Rugby her şeyimdi, ama şimdi neredeyse yeterli gelmiyordu. Julep *her zaman* yeterli olacakken değil.

Koçla yaptığım konuşma zihnimde tekrar canlandı. Yedili turnuvaya çağrılacağımdan şüpheleniyordum. Ama kendimi bununla yüzleşmeye ikna edemiyordum, henüz değil.

MJ bana öyle bakarken olmaz.

Kamyonetten indim ve yanına doğru yürüyüp kapıyı açtım. Yerden çantasını aldı ve o zaman gördüm ki

Telefonu döşeme tahtasından parlıyordu.

Trent.

Bu isim bir yumruk gibi indi, ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı.

Görmek istememiştim ama işte oradaydı. MJ'in konuşmadığı her şeyin, sormadığım her şeyin göze batan bir hatırlatıcısı.

Trent'in adı ekranından yüzüme bir tokat gibi çarptı. Midemin bükülmesinden, göğsümün karanlık ve sahiplenici bir şeyle gerilmesinden gurur duymuyordum. Ama bu sadece kıskançlık değil, şüpheydi. Zihnimin arkasında bir ses, Trent'in silemeyeceğim bir iz bırakmış olabileceğini fısıldıyordu.

MJ donup kaldığımı fark etmedi, telefonunu alıp çantasına sokarken parmaklarımın kapının kenarına sürtündüğünü görmedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bana bakarak.

Göğsümdeki burkulmayı görmezden gelerek zorla gülümsedim. "Evet. Sadece yorgunum."

Yüz ifadesi yumuşadı ve battaniyeyi omuzlarına sıyırarak araba yoluna indi. Kapının kilidini açana kadar bekledim, gerekenden biraz daha fazla oyalandım.

"İyi geceler Logan," dedi usulca, bir eli kapı kolundaydı. "İyi geceler, Julep."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ama başka bir şey söylemedi.

Tekrar içeri girdiğimde kamyonetin kabini daha soğuk geldi. Bir dakika boyunca orada oturdum, ön camından belli belirsiz parlayan ışığa baktım, parmak eklemlerim direksiyon simidine karşı bembeyazdı.

Siktiğimin Trent'i.

Tabii ki Trent'ti. Sahnenin hemen dışında bekleyen bir gölge gibi, artık ona ait olmayan bir hayata sürünerek geri dönmeye hazırды.

Bu düşünce çenemin gerilmesine neden oldu ve vites kolunu hızla sürerek geniş araba yolunda gereğinden fazla güç kullanarak döndüm.

Trent'in ona mesaj atmasını umursamamalıydım. Bu bana düşmezdi. MJ kendi başının çaresine bakabilirdi ve benim böyle hissetmeye hakkım yoktu, sanki Trent'in adı onun hayatından silmem gereken bir şeymiş gibi.

Ama ben yaptım.

Garaj yolundan hızla aşağı inerken bir yanımda durmak, geri dönmek ve göğsümü tırmalayan her şeyi ona anlatmak için çığlık atıyordu. Ama ne söyleyebilirdim ki? Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğimi mi? Rugby olmasaydı kim olduğumdan emin olamayacağımı mı?

Yarım cevaplar ve yarım taahhütlerden daha fazlasını hak ediyordu.

Ana yola çıktığımda motor homurdandı ve direksiyonu sertçe kavradım, düşünmek istemediğim kelimeler yine de zihnime kanıyordu.

Telefonum çaldı ve menajerimin beni aradığını görmek için cebimden çıkardım.

burada.

O telefonun uğruna çalıştığım her şey olması gerekiyordu. Hak ettiğim geri dönüş.

Yine de boş otel odalarını, yolda geçirdiğim uykusuz geceleri ve hayranlarımı hayal ettiğimde artık bunlar yeterli gelmiyordu.

MJ'in bu gece bana nasıl baktığını bu kadar kolay hatırlayabiliyorken olmaz. -Sanki bir değerim varmış gibi.

Telefon tekrar çaldı, temsilcimin adı bir suçlama gibi ekranı aydınlatıyordu. Başparmağım cevap düğmesinin üzerinde gezinirken bıraktım.

Bu gece olmaz.

Sesimde duymayı beklediği heyecanı taklit edemezdim, ayrılma düşüncesi göğsümü çökecekmiş gibi hissettirirken değil.

Onu geride bırakmak anlamına geliyorsa hayır.

Arabayı sessizce sürdüm, kalorifer göğsüme yerleşen soğuğu biraz olsun hafifletiyordu. MJ'in yüzü gözümün önüne geldi; kahkahası, adımı fısıldayışı, "Lütfen durma" derkenki bakışı.

Durmak istemedim.

Onunla değil.

İçime bir korku dalgası yayıldı.

Ya o da aynı şekilde hissetmiyorsa? Bana hiçbir zaman bir fetih olduğumu hissettirmemişti ama ilişkimizin uzun vadeli ihtimalini de hiç konuşmamıştık. Ya olimpik bir rugby yıldızı değil de eski bir sporcu olduğumda ilgisi azalırsa?

Hangisinin beni daha çok korkuttuğunu bilmiyordum - Yediler'e gitmek mi yoksa onu kaybedecek kadar uzun kalmak mı?

Yol önümde uzanıyordu, karanlık ve boştu, ama onu görmeden edemiyordum; battaniyeye sarınmış, dağınık ve güzel, verandasında durmuş bana gülümsüyordu.

İnsanların içeri girmesine izin verecek türden bir adam değildim, tam olarak değil. Hareket etmeye devam etmek, bir sonraki adıma odaklanmak her zaman daha kolay olmuştu. Ama vizyonumla

MJ'in o verandada durup, sahip olduğumuz Şey uğruna kalmaya değer bir Şeymiş gibi bana baktığını gördüğümde, yerin eğildiğini hissettim.

Onun ihtiya cı olan Şeyi nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ama Tanrı yardımcım olsun, denemek istedim.

Ve o anda, çoktan çok ileri gittiğimi biliyordum.

YİRMİ DOKUZ

MJ

İçeri girdiğimde ev sessizdi, kapı kasasının yumuşak gıcirtısı durgunluğu bozuyordu. İçerideki hava, keskin sonbahar gecesinden daha sıcaktı; tarçın ve Bug Teyze'nin evdeki her ahşap parçasını parlatmak için kullandığı limon yağının hafif kokularını taşıyordu.

Çaldığım battaniyeyi kanepenin üzerine bıraktım ve az önce yaptığım şeyin kanıtlarını silebilecekmişim gibi düzelttim. Polar sıcaktı, üzerine hafif bir odun dumanı sinmişti ama beni tereddüt ettiren battaniye değildi.

Bu oydu.

Oturma odasında durup boşluğa bakarken nabzım düzensiz bir şekilde atıyordu. O burada değildi, ama olabilirdi de.

Merdivenlere doğru dönerken koridordaki aynada kendime bir göz attım ve nefesim kesildi. Saçlarım onun parmakları yüzünden karmakarışık. Kazağım eğri büğrü duruyordu, beni kendine çektiği için gerilmişti. Dudaklarım şişmiş görünüyordu, öpücüklerinin baskısından hâlâ karıncalanıyordu.

Tamamen bitmiş görünüyordum.

Gardını düşürmüş biri gibi. Bunun neye dönüştüğü konusunda artık kendine yalan söyleyemeyen biri gibi.

"Gece geç saatte mi?"

Ses beni irkiltti ve dönüp baktığımda Bug Teyze'nin mutfak kapısında dikildiğini gördüm, elinde dumanı tüten bir kupa vardı ve tuzlu biberli saçları şakaklarından geriye doğru toplanmıştı. Üzerinde her zamanki büyük boy kazağı ve terlikleri vardı, beni değerlendiren gözleri hafifçe kısılmıştı.

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Ne söyleyebilirdim ki?

Bug'ın dudakları bilmiş bir gülümsemeye kıvrıldı, her zaman içimi görebiliyormuş gibi hissetmeme neden olan türden. "Fırtınadan çıkmış gibi görünüyorsun." Çayından bir yudum aldı. "Ya da belki daha iyi bir şey."

Yanaklarım yandı ve kazağımın eteklerini çekiştirerek düzeltmeye çalıştım. "Önemli bir şey değil."

Bug homurdanarak mutfağa girdi ve ışığı yaktı. "Tatlım, koridorda dikiliyorsun."

Krema. Bana bir şey olmadığını söyleme."

İsteksizce onu takip ettim, fincana biraz bal damlatırken tezgâha yaslandım.

Boğazımı hafifçe temizledim. "Logan'la dışarıdaydım."

Gözleri benimkilere kaydı, yoğun ve meraklıydı ama sadece mırıldandı.

Başımı salladım, birden kendimi yeniden sokağa çıkma yaşağını gizlice geçiren bir genç gibi hissettim.

Bug şekerli çayından bir yudum aldı ve bardağın kenarından beni inceledi.

"Ondan hoşlanıyorsun."

Kelimeler yumuşak ama emindi ve göğsümde bir şeylerin büküldüğünü hissettim. "Bilmiyorum," dedim, sesim kastettiğimden daha kısık.

Bug elindeki bardağı bıraktı ve tezgâha yaslandı, bakışları sabit ve sıcaktı.

"MJ, birinden hoşlanmak ona güvenmekle aynı şey değildir. Ve onlara güvenmek de mutlu olmana izin vermekle aynı şey değildir."

Gözlerimi kırptım, sözlerinin ne kadar etkilediğini görünce hazırlıksız yakalandım.

"Anladığım kadarıyla bu korkuyu o kadar uzun süredir taşıyorsun ki, nasıl bastıracağını bilemiyor gibisin," diye devam etti Bug, sesi nazıktı. "Güven bana. Bunu anlıyorum. Ama son zamanlarda şunu da öğrendim ki, öyle bir an geliyor ki, acıyı içinde tutmanın iyi bir şeyi kaçırmaya değip değmeyeceğini kendine sorman gerekiyor."

Düşüncelerim onun Bax ile olan ilişkisine kaydı. Ona bir şeyler açmış, gerçekten özel bir şekilde kendisi olmasına izin vermişti. Onun için değişmek zorunda değildi... tek istediği biraz zaman ayırmasıydı.

Boğazım düğümlendi ve bakışlarımı tezgâha indirerek parmağımla mermerdeki damarları takip ettim. "Ya iyi değilse? Ya sadece . . geçici mi?"

Bug omuz silkti, ifadesi yumuşadı. "Belki de öyledir. Belki de değildir. Ama tüm zamanını zeminin altından düşmesini bekleyerek geçirirsen, hareketsiz durmanın tadını çıkarma şansını kaçırsın. Bu konuda bana güvenebilirsin."

Oda yeniden sessizleşti, sözlerinin ağırlığı aramızdaki boşluğa yerleşti. Bug hiç evlenmemişti. Hayatını kardeşinin çocuklarını yetiştirerek geçirmişti, böylece onun tüm ilgisinin ağırlığı altında acı çekmek zorunda kalmayacaktık. Duraksadım, tavsiyesinin bir erkekten mi geldiğini merak ediyordum.

deneyim yeri. İlk defa Bug'ın pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Sertçe yutkundum ve sonunda ona baktım. "Teşekkürler, Bug."

Uzandı ve elimi sıktı, güçlü parmakları benimkilere karşı sıcaktı. "Yukarı çık, MJ. Bir süre kendinle oturmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Başımı salladım, merdivenlere yönelmeden önce bir teşekkür daha mırıldandım, yolda kanepeden battaniyeyi aldım.

Eski ahşap basamaklar ayaklarımın altında gıcırdadı ve yavaşça ilerledim, zihnim hala dönüyordu. Odama ulaştığımda Bug'ın sözleri kafamda yankılanıyordu, tanıdık mekân çok sessiz, çok durgun geliyordu.

Yatağıma uzandım, çalıntı battaniyeyi tekrar omuzlarıma çektim, üzerine sinmiş odun dumanı ve Logan'ın belli belirsiz izini içime çektim. Telefonum çaldı ve onun adını duymayı umarak kalbim yerinden fırladı.

Logan değildi.

Trent'ti.

Telefonuma baktım, ekran odamın loş ışığında bana parlıyordu.

TRENT

MJ, özür dilerim. Her şeyi berbat ettim, tamam mı? İkimiz hakkında çok düşündüm. Ben artık aynı adam değilim. Daha iyisini hak ediyorsun ve ben de senin için öyle olmak istiyorum. Sadece konuşabilir miyiz

Kelimeler bir yumruk gibi indi, sert ve kasıtlı.

Trent'in ne yaptığını biliyordum; bu bir özür değildi. Bu bir yemdi, suçluluk ve umudun özenle hazırlanmış bir karışımıydı, geride bırakmak için çalıştığım her şeyi yeniden düşünmemi sağlamak için tasarlanmıştı.

Ve en ? Neredeyse

işe yarıyordu.

Onu *geri* istediğim için değil, hayır. Ama sözleri henüz uyuşturmayı başaramadığım her bir siniri dürttüğü için.

Yatağa daha da gömüldüm, mesajı tekrar okurken telefonu sıkıca kavradım, göğsüm tanıdık bir ağrıyla gerildi.

Trent her zaman beni nasıl kızdıracağını biliyordu. Birlikteyken, özürleri her zaman ona inanmamı sağlamaya yetiyordu - işler ters gittiğinde kendimden şüphe etmemi sağlamaya yetiyordu.

Bir gece önceki sözlerinin ne kadar soğuk olduğunu unutturan o rahat gülümsemesini takınırdı. Doğru şeyleri söylerdi, sadece yeterince

çatlakları yamamak, ama asla onları düzeltmek için yeterli değildir.

Ve ben de ona izin verdim. Benden istediğini alıp sonsuza dek gidene kadar tekrar tekrar.

Çünkü bunun aşk olduğunu sanıyordum.

Sertçe yutkundum, o anıların acı tadı boğazımda yükseldi.

Bu aşk değildi. Yakınından bile geçmedi.

Telefonu komodinin üzerine ittim, arkamı döndüğümde ekran karardı. Ama kelimeler zihnimin köşelerinde kıvrılıp duruyor, en nefret ettiğim güvensizlikleri besliyordu.

Daha iyisini hak ediyorsun ve ben de senin için bunu yapmak istiyorum.

Gözlerimi sıkarak kapattım ama işe yaramadı. Trent'in kafamın içindeki sesi kendi şüphelerimle karışıyordu; kulağa fazlasıyla gerçekmiş gibi gelen, dırdırcı, sinsî fısıltılar.

Ya *daha iyisi* için yeterince iyi değilseniz? Tüm hayatımı iyi olarak geçirmiştim ve bu babamın beni sevmesi için yeterli değildi.

Ya Logan da bunu anlarsa?

Yüzü zihnimde canlandı, bu gece bana bakış şekli, sanki hatalarımın ve korkularımın toplamından daha fazlasıymışım gibi. Sanki *beni* olduğum gibi sevebilirmiş gibi.

Rahatlatıcı olmalıydı. Bunun yerine, endişenin sızısını daha da kötüleştirdi.

Logan gibi adamlar böyle kasabalarda takılmazlardı. Benim gibi kızlarla yetinmezlerdi.

Tanrı aşkına, o bir olimpiyat sporcusuydu. Bir yıldızdı. Benimkinden çok daha büyük bir dünyası olan biri.

Peki ya ben?

Ben sadece MJ'dim. Küçük kasaba MJ'i. Ailesi yüklerle dolu ve güvenli davranma geçmişi var.

Telefonum tekrar çaldı ve numarasını engellemeye fırsat bulamadan Trent'ten yeni bir mesaj beklerken kalbim çarptı.

Ama neyse ki öyle değildi.

Bu kez Logan'dı ve yüzümü bir sırtışın kaplamasına izin verdim.

LOGAN

Eve geldim. Seni düşünmeden duramıyorum. İyi uykular, Julep

Nefesim aceleyle kesildi.

Logan.

Sözleri ayrıntılı ya da özenle hazırlanmış değildi. Beni manipüle etmek ya da suçlamak için değildi. Basit, dürüst ve gerçektir.

Mesaja baktım, boğazımdaki yumru biraz olsun hafifledi.

Başparmağım klavyenin üzerinde geziniyor, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken günün ağırlığı üzerime .

Bu gece mükemmeldi. İyi geceler

Kısaydı ama fazlasıyla yeterli geldi.

Telefonu yere bıraktım ve Logan'ın anıları etrafımı sararken battaniyemin içine kıvrıldım.

O gece ilk kez sakinleşmeye başladığımı, göğsümdeki ağrının yumuşayarak daha sessiz bir şeye dönüştüğünü hissettim.

Ama uyku kolay gelmedi.

Tavana baktım, dışarıdaki ay ışığının zayıf parıltısı perdelerin arasından sızıyordu. Zihnim durmadan dönüyor, Trent'in mesajını, Logan'ın sesini, Bug'ın sözlerini tekrarlıyordu.

Tavsiyesi kulağa yeterince basit *geliyordu-Korkunun sizi iyi bir şeyden alıkoymasına izin vermeyin.*

Ama ya onu uzak tutan ben değilsem? Ya Logan da herkes gibi sadece geçip gidiyorsa?

Ya kalması için yeterince iyi değilsem?

Uyku beni ele geçirmeden önce hatırladığım son şey Logan'ın sesinin kafamın içinde sıcak ve sabit bir şekilde duyduğum sesiydi.

Ve bu düşünceden kurtulamıyordum: Logan gibi bir adamın beni terk etmeyeceğine nasıl güveneceğimi bulmalıydım.

BLUEBIRD KİTAPLARI hep aynı kokardı; kâğıt, çam ve köşeye sıkışmış kahve makinesinden gelen hafif espresso kokusu gibi. Bu gece hiç beklemediğim bir şekilde rahatlatıcıydı.

Oda kahkahalar ve sohbetlerle çalkalanıyor, kadınlar uyumsuz sandalyelere tünüyor ve kitaplarla dolu raflara yaslanıyordu. Birisi yarısı çoktan boşalmış bir şarküteri tabağı getirmişti ve masalara dağılmış en az dört açık şarap şişesi vardı.

Bu sadece bir kitap kulübü değildi. Bu bir ritüeldi - tartışmamız gereken asıl kitaptan sadece ara sıra bahsederek, her şey ve her şey hakkında konuşabileceğimiz bir hafta ortası sıfırlamasıydı.

Annie beni fark ettiğinde kapıdan içeri zorlukla girmiştim. Gözleri parladı, yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı.

Kollarını kavuşturup başını eğerek, "Vay, vay," diye söylendi. "Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş ve üstelik ıslıl ıslıl görünüyor."

Yanaklarım anında yandı. "Parlamıyorum."

Başka bir ses, "Kitap kulübüne öylece, ilginç detaylar olmadan giremezsin, MJ," diye araya girdi. Emily sanki beni sorguya çekiyormuş gibi elindeki şarap kadehini döndürmeye başlamıştı bile.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye mırıldandım ve doğruca şaraba yöneldim.

Annie bunu kabul etmedi. Kolumdan tuttu ve beni arka taraftaki sandalyelerden oluşan bir çembere doğru yönlendirdi. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Hadi, dökül bakalım. Logan'la aranızda neler oluyor?"

Adını duyunca içimde bir sarsıntı oldu ve tirbuşonla oynamaya başladım. "Bir şey olduğu yok."

"Yalancı." Emily eğildi, sırıtışı genişledi. "Bu gülümseme aksini söylüyor."

Yüzümü düzelttim. "Gülümsemiyorum."

"Kesinlikle gülümsüyorsun," diye karşı çıktı Annie. "Ve kızarıyorsun. Tanrım, bir şeyleri saklamakta çok kötüsün. Peki o nasıl biri? Karın kasları fotoğraflarda görüldüğü kadar iyi mi?"

Aslında yakından daha iyi.

İnledim, kendime bir kadeh şarap doldurdum ve bir sandalyeye çöktüm. "Gerçekten başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Peki," dedi Annie, dramatik bir iç çekişle otururken. "Ama bu konuya geri döneceğimizi bil."

Sohbet daha genel dedikodulara kaydı -kim kime şaka yapmıştı, tarih derneğindeki son drama- ama alaycı bakışlar tamamen durmadı. Etrafımdaki sohbet kitaplardan kasaba dedikodularına döndüğünde, kendimi onların sesleri arka planda kaybolurken buldum.

Logan birkaç gündür yoktu, takım büyük bir deplasman maçına hazırlanıyordu. Geçen gün beni bırakmadan önce bundan bahsetmişti.

gece, ekstra antrenmanlar ve sezon için "her şey" hakkında bir şeyler.

Anlıyormuş gibi yaparak başımı salladım ama gerçek şu ki, o yanımda değilken göğsümün boş hissetmesinden nefret ediyordum.

Bu düşünce beni şarabıma sessizce homurdanmaya itti.

Neyim vardı benim?

Gideli sadece birkaç gün olmuştu ve ben burada onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyormuşum gibi davranıyordum. Ama sadece bu değildi. Gidiş şekliydi - rahat, kolay, belki de benim için olduğu gibi onun için de ağır değildi.

Neden olsun ki? Logan'ın bu küçük kasabadan çok daha büyük bir hayatı vardı. Rugby'si, bir kariyeri, bir geleceği vardı. Logan gibi adamlar buralarda takılmazdı.

Bunu biliyordum. Bunu hep biliyordum.

Yine de bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyordum, sanki berbat bir aile bagajı ve boktan bir eski erkek arkadaşı olan bir kadından daha fazlasıydım.

Logan'ın bana kendim olabileceğimi hissettirmesi beni dehşete düşürdü. Sanki bu fazlasıyla yeterliydi.

Ama sonra Trent'in mesajı cebimde cevapsız bir şekilde, atmak için sabırsızlandığım bir taş gibi duruyordu. Daha sonra, grup daha küçük kümelere ayrıldığında, kendimi en çok güvendiğim birkaç kadınla otururken buldum.

"Tamam," dedim sessizce, kadehimi yere bırakıp etrafıma bakındım. "İçimi dökmem gereken bir şey var."

Emily hemen canlandı. "Nihayet." "Konu

Logan değil," diye ekledim çabucak. Yüzü düştü. "Yuh."

"Trent'le ilgili."

Bu onları anında ayılttı. Annie şarabını bırakıp daha da yaklaştı. "Ne oldu?"

Tereddüt ettim. "Geçen gece bana mesaj attı. Konuşmak istediğini söyledi. Üzgün olduğunu ve değiştiğini söyledi."

Masadan inilti ve küfürler yükseldi.

"Ah, lütfen," dedi Emily gözlerini devirerek. "Bu adamın hayatı buna bağlı olsa bile değişemez."

"Cevap verdin mi?" Annie sordu.

"Tabii ki hayır."

Parmağıyla beni işaret etti. "Güzel. Yapma."

Emily sırtıttı. "Ona eski erkek arkadaş görgü kuralları listesi göndermelisin. Birinci kural: Yasaklama emri istemiyorsan eski sevgiline gecenin birinde mesaj atma."

Bu beni çok ihtiyacım olan bir kahkahaya boğdu.

Trent'in sözlerinin beni şekillendirmesine, ektiği şüphenin kök salmasına izin vererek çok uzun zaman geçirmiştim. Ama Logan'la durum farklıydı. Kendimin daha iyi bir versiyonu olmama gerek yoktu. Zaten olduğum şey yeterli görünüyordu.

Kendimin iki versiyonu savaştaymış gibi hissediyordum.

Biri geçmişe takılıp kalmış, kendimi küçük ve yetersiz hissetmeme neden olan tüm yollara zincirlenmişti.

Diğeri mi? Diğeri özgür hissediyordu. Hatta cesur. Ve bu bilinmeyen versiyon beni korkutuyordu.

Ben çıkarken kitapçı sessizdi, kadınların çoğu içeride kalan son şaraplarını bitirmek için oyalanıyordu. Paltomu daha sıkı sardım, arabama doğru ilerlerken gecenin keskin havası yanaklarımı ısıırıyordu.

Evimin önüne geldiğimde onu hemen fark ettim.

Trent verandanın merdivenlerinde oturuyordu, başı öne eğik, elleri ceketinin ceplerindeydi.

Midem burkuldu, olduğum yerde donakaldım.

Arabamın kapısının kapandığını duyunca başını kaldırdı, yüz ifadesi özenle hazırlanmıştı - özür dileyen, yaralı.

Hesaplandı.

"MJ," dedi yavaşça ayağa kalkarak, sesi yumuşak ve bir pişmanlıkla doluydu. "Lütfen. Sadece konuşmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Hareket etmedim, kalbim küt küt atıyordu.

Daha önce Bluebirds'le gülerken hissettiğim güven sarsılmıştı.

Trent öne doğru küçük bir adım attı, ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Ciddiyim. Oyun yok. Yalan yok. Sadece açıklamama izin verin."

Sertçe yutkundum, sözleri etrafımı sarıp boğarken ayaklarım yere sağlam basıyordu. Verandanın ışığı Trent'in yüzüne gölgeler düşürürken ona baktım ve varlığının ağırlığı bir fırtına bulutu gibi üzerime çöktü.

Yaklaştıkça hava yoğunlaşıyor gibiydi, ellerim arabamın anahtarlarını sıkıca kavradı. Verandanın ışığı vızıldıyor, gölgesini uzun ve köşeli bir şekilde ahşap basamakların üzerine düşürüyordu.

"MJ," dedi Trent tekrar, sesi alçak ve ballıydı, beni kazanmak istediğinde kullandığı türden bir ton.

Midem bulanıyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Trent?" Sesim hissettiğimden daha kararlı çıktı, her kelime g  s m  t rmalayan pani e karşı kasıtlı bir itişti.

OTUZ

LOGAN

MJ'i görmeyeli sanki çok uzun zaman olmuş gibiydi; günlerce süren ekstra antrenmanlar, strateji toplantıları ve deplasmanda oynayacağımız maça hazırlanırken nefesimi zor tutuyordum.

Uykusuz gecelerde kendime odaklanmamı, aklımı oyunda tutmamı söylüyordum. Ama gözlerimi her kapattığımda, o oradaydı; dağınık saçları, yumuşak gülümsemesi, bana güvenmeye değer biriymişim gibi bakması.

Topun şaklaması, kramponların çime vuruşu, nefes ve kasların ritmik uğultusu; bugün antrenman elektrik gibiydi. Her pas, her koşu, her oyun saat gibi birbirine bağlıydı.

Yıllardır bu kadar pürüzsüz hissetmemiştim.

"İyi iş, Brown! İyi işti!" Koçun sesi ve alkışları sabahın serin havasını yararak savunmayı aşır topu try çizgisine indirdiğinde kesildi. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu.

Toplanma yerine doğru koştum, takım arkadaşlarım sırtımı sıvazladılar, cesaretlendirmek için bağırıyorlar. Bu kolay yoldaşlık, bu şekilde kilitlendiğinde her zaman olduğu gibi doğal hissettiriyordu.

Ama bugün farklıydı.

MJ ile tanıştığımdan beri bir şeyler değişmişti.

İlk başta bunu batıl inançlara bağladım - o ortaya çıktığında başlayan bir dizi iyi oyun, kahkahası kafamdaki gürültüyü kesiyor, gülümsemesi beni açıklayamadığım şekillerde sabitliyordu.

Kendime onun bir şans tılsımı olduğunu söylemişim. Başka bir şey değil.

Ama şimdi, antrenmanlarda koşarken ve çalımlar atarken, artık şans gibi gelmiyordu.

Onun gibi hissettim.

Sanki ben fark etmeden hayatımın çatlaklarına sızmış, her şeyi daha parlak, daha anlamlı hale getirmişti.

Antrenman, Koç'un sevdiği türden yorucu, terden sıırılsıklam cezalar olan sprintlerle tamamlandı. Duşa girdiğimizde bacaklarım kurşun gibi olmuştu ama kafam rahattı.

"Brown," diye seslendi Koç ben çantamı alırken. "Konuşmamız gerek."

Onu ofisine kadar takip ettim, havada ağır bir deri ve merhem kokusu vardı.

"Yanan bir adam gibi oynuyorsun," dedi sandalyesine yerleşirken. "Sana her ne olduysa, devam et."

"Teşekkürler, Koç."

Arkasına yaslandı, yüz ifadesi yumuşayarak neredeyse gururlu bir ifadeye dönüştü. "Haberleri aldım. Çağrılıyorsun Logan. Yediler seni geri istiyor. Bu resmileşti."

Kelimeler bana bir yük treni gibi çarptı, hava ciğerlerimi ağır bir hızla terk etti.

Çağrıldı.

İşte buydu. Aylardır peşinde koştuğum ikinci şans. Uğruna her şeyi feda ettiğim hayalim gerçektir.

Peki neden iyi bir haber gibi gelmedi?

Burada oturmuş, masasına bakarken tek düşünebildiğim oydu. Ne kadar güzel olduğunu bilmiyormuş gibi gülümsemesi. Beni öpüşü, sanki onun ışığına layık biriymişim gibi.

Ya ayrılmak bunu kaybetmek anlamına geliyorsa? Onu kaybetmek mi? Ya kalmak her şeyi kaybetmek anlamına geliyorsa?

Başımı salladım, sesim eşitti. "Bana ne zaman ihtiyaçları var?"

"Bu haftaki maçtan sonra," dedi Koç, sesi hafif, neredeyse kutlama havasındaydı.

İçimden küçük bir rahatlama hissi geçti. MJ ile konuşmak ve ona çağrılma haberini ve teklifi reddetme fikrimi söylemek için hala zamanım vardı.

Bundan sonra ne olacağını birlikte çözebilirdik.

"Bu haftaki maçı tamamladıktan sonra doğrudan Yediler takımıyla antrenman kampına gideceksiniz. Bir sonraki turnuva döngüsü için hazır olmanızı istiyorlar. Çok yakında Güney Afrika'ya gidiyor olacaksınız."

Güney Afrika. Hay sikeyim.

Tekrar başımı salladım, gerçekler taşımaya hazır olmadığım bir ağırlık gibi üzerime çökmüştü. Hayal kırıklığına uğramış koçlar, sponsorlar ve taraftarlarla yüzleşecektim. Bırakmak aslında tüm hayatımı ateşe vermek ve yangından uzaklaşmak demekti.

MJ'in yüzü gözümün önünde canlandı; kahkahası, onu kırmayacağıma güveniyormuş gibi kamyonda beni öpüşü.

Ve işte, bildiğim tek hayatı geride bırakmanın eşiğindeydim.

Yıllarımı bu hayalin peşinde koşarak, kendime bunun yeterli olduğunu söyleyerek geçirmiştım. Ve belki de öyleydi, ta ki ona kadar.

Antrenman beni yormuştu ama göğsümdeki ağrının dizimdeki sertlikle ya da kaslarımdaki yanmayla hiçbir ilgisi yoktu.

Otele döndüğümde, yatağın kenarına yaslandım, telefon elimdeydi, daha önce iki kez gördüğüm bildirimler arasında düşüncesizce geziniyordum. Isıtıcının yumuşak uğultusu sessizliği dolduruyordu ama derimin altında uğuldayan huzursuz enerjiyi bastırmıyordu.

Antrenman iyiydi - hatta harikaydı - ama böyle bir seanstan sonra genelde hissettiğim o coşku azalmıştı. Kapalı.

Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum - ona aşık olduğumu söyleyecek ve onun da aynı şekilde hissetmesini umacaktım.

Başparmağım ekranın üzerinde gezinirken MJ'in numarasını buldum. Tek ihtiyacım olan hızlı bir mesajdı. O kadar da uzakta olmadığını hissettirecek basit bir şey.

Selam. Kitap kulübü nasıl? Seni yine benim hakkımda sorguya mı çektiler

Telefonu yere koydum ve bekledim.

Hiçbir şey yoktu. Yazdığını gösteren noktalar bile yoktu.

Her zaman cevap verirdi. Kısa, alaycı bir cevap olsa bile, her zaman cevap verirdi. Sessizlik, bir arada tuttuğumu bile fark etmediğim bir şeyde oluşan bir çatlak gibi yanlış hissettirdi.

Bu onun yapacağı bir şey değildi. Telefonu tekrar elime aldığımda içim burkuldu, sanki onun cevabını var edebileceğim gibi ekrana bakıyordum.

Muhtemelen meşguldür, dedim kendi kendime. Ya da yorgun. Ya da belki fazla düşünüyordum.

Bu düşünce ağızımda acı bir tat bıraktı. Telefonu kilitleyip yatağın üzerine fırlattım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Odada volta attım, halı çıplak ayaklarımda altında yumuşacıktı ama gerginliğim azalmadı. Sıcak bir duş bile bir şeylerin yolunda gitmediği hissini sarsmamıştı.

Tekrar oturdum, telefonum hâlâ inatla sessizdi. Kendime bunu okumamamı söylemeye çalışsam da, cevapsız mesaj aklımın bir köşesinde ağır ağır duruyordu.

Ben ne halt ediyordum ki?

Yıllarımı hayatımı tek bir şey üzerine kurarak geçirmiştım, ragbi. Odaklanmak. Disiplin. Her zaman ileriye gitmek. Ve şimdi burada, bir otel odasında oturmuş, sanki daha iyisini bilmiyormuşum gibi cevapsız bir mesaj yüzünden başımın dönmesine izin veriyordum.

Ama kendime boş vermemi söylesem de, cevaplanmamış soruların sessiz uğultusu benimle kaldı.

Sessizlik beni beklediğimden daha fazla etkiledi. Ekranı baktım, başparmağım sanki sadece görmek bile bana bir tür cevap verecekmiş gibi isminin üzerinde geziniyordu. Ona nasıl söyleyeceğimi düşündüm - çağrı hakkında, her şey hakkında - ama kelimelerin hiçbir versiyonu doğru gelmedi.

Hayatınızın ikinci şansını yakaladığınız birine gitmek istemediğinizi nasıl söylersiniz?

Bu konuşmanın yüz yüze yapılması gerekiyordu.

Yerimde duramayıp koşu ayakkabılarımı kaptım ve kaldırıma çıktım. Gece havası tenime keskin bir şekilde çarpıyor, ayaklarımın asfalta vuran ritmik sesi beni topraklıyordu.

Serin hava ciğerlerime bir meydan okuma gibi çarptı, acı verici ve amansız. Ayaklarım kaldırıma vuruyor, her adım bir kalp atışı, her nefes cevabını bilmediğim bir soru gibi geliyordu.

Ben koşarken şehrin ışıkları bulanıklaştı, parıltıları çok parlak, çok sertti. Göğsüm yanıyor, bacaklarım ağrıyordu ama hiçbir şey beni kovalayan düşüncelerin önüne geçemiyordu.

MJ her adımında, her nefes alışımında, kalbimin her atışında oradaydı.

Koç'un aylar önce gösteri takımında oynamaya başladığımda söylediği sözleri zihnimde tekrarladım: "Bu oyunda ikinci bir şansın yok Logan. Ne istediğine karar vermeli ve tam gaz peşinden gitmelisin."

O zaman kabul etmiş, anlamış gibi başımı sallamıştım.

Bu ragbiydi. Bu her şeydi.

Rugby her zaman cevap olmuştu. Hayatıma amaç katan, her şey duruyormuş gibi hissettirirken beni ileriye götüren şey. Ama şimdi, MJ'in resme girmesiyle, bu kesinliğin kenarları tamamen başka bir şeye dönüşüyordu.

Eğer rugby her şeyim olmasaydı, benden geriye ne kalırdı?

Hızımı artırdım, ciğerlerim yanıyor, bacaklarım rahatlamak için çılgılık atıyordu.

Otelime döndüğümde göğsüm kabarmış, sırtımdan ter damlıyordu. Ön girişteki küçük banka çöktüm, elimde ağırlaşan telefonuma bakarken otopark ışıklarının parıltısı karanlığı kesiyordu.

MJ'in numarası hâlâ ekrandaydı.

Başparmağım arama düğmesinin üzerinde gezinirken onun adına baktım.

Onunla yarın konuşabilirdim ama telefonu yere bırakırken bile göğsümde bir şey burkuldu.

Neden birini sevdiğinizde yarın size hep çok uzakmış gibi geliyordu?

OTUZ BİR

MJ

GECE, Ekim ayı için normalden daha soğuktu; paltodan sızıp kemiklerinize yerleşen türden bir soğuk. Verandanın ışığının soluk parıltısı avlu boyunca uzanıyor, en üst basamakta oturan adamı aydınlatıyordu.

Trent lanet Fischer.

Hatırlamak istemediğim bir hayatın hayaleti gibi oturuyordu, elleri ceketinin ceplerindeydi, omuzları burada olması gerektiğinden bile emin değilmiş gibi kamburdu. Ama gözleri? Gözleri bana kilitlenmişti, tanıdık ve hesaplanmıştı, eskiden güvende olduğumu düşündüren kahverenginin aynı tonundaydı.

Ben değildim.

Rüzgâr ağaçların arasından fısıldayarak dallara tutunmuş son yaprakları da salladı. Uzaklarda bir yerde bir köpek havladı, sesi kalbimin çarpıntısından zar zor duyuluyordu.

"MJ," dedi Trent ayağa kalkarken yumuşak bir sesle, sesi alçak ve sabitti. "Lütfen. Sadece konuşmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Kelimeler beni olduğum yerde dondurdu, ağırlıkları göğsüme bir taş gibi bastırdı. Benzer sözleri daha önce de söylemişti, hem de pek çok kez. Hâlâ konuşmanın beni önemseydiği anlamına geldiğine, yumuşak sözlerin beni incitmeyeceği ya da bir daha görmezden gelmeyeceği anlamına geldiğine inandığım zamanlarda.

Bu o zaman değildi. Ben o değildim.

"Ciddiyim. Oyun yok. Yalan yok. Sadece ... açıklamama izin ver," diye ellerini havaya kaldırarak yalvardı. "MJ . . ."

Anahtarlarım avucumu ısırdı. "Burada ne yapıyorsun, Trent?" Sesim beklediğimden daha kararlı çıktı, soğukkanlı ve kesik kesik, sanki kendi garajımın önünde durup çığlık atma dürtüsüyle savaşıyor muyum gibi.

Basamaklara doğru yürüdüm ve parmaklıkları öyle sert kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Ön verandamdan defol."

Bir adım daha yaklaştı, elleri hala sahte bir teslimiyet jestiyle dışarıdaydı. Nefesi keskin havada bulanıklaştı, kolonyanın hafif kokusu o hareket ettikçe bana ulaştı.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diye başladı, sesi yumuşak ve alıştırmıştı, sanki gelmeden önce bunu kafasında yüzlerce kez prova etmiş gibiydi. "Ama

Bizi düşünüyordum, seni düşünüyordum ve işleri yoluna koymak istiyordum."

Güldüm, keskin ve mizahsız, ses sessizliği kesiyordu.

"Doğru," dedim, korkuluklara yaslanıp bedenimi rahat olmaya zorlayarak. "Sen değiştin. Farklısın. Üzgünsün. Dur tahmin edeyim, yok olana kadar neye sahip olduğunu bilmiyor muydun?"

Çenesi gerildi, özenle hazırlanmış ifadesinde bir hayal kırıklığı titreşimi belirdi. "Ciddiyim, MJ. Ben . Seni öyle hayalet gibi . Hak ettiğin erkek olmaya hazırım."

Başımı salladım, derimin altında kaynayan öfke yüzeye çıktı. "Hak ettiğim adam mı? Trent, benim hak ettiğim adam bilerek bekâretimi alıp sonra da hiç var olmamışım gibi davranmazdı."

Kaşları çatıldı, maskesi daha da düştü. "Hadi ama MJ. Böyle . Daha önce hiç bu kadar ... zor olmamıştın."

İşte oradaydı. Gerçek Trent. Beni birkaç kelimeyle yıkabileceğini düşünen, üzerimde hâlâ böyle bir güce sahip olduğunu sanan kişi.

Doğrudum ve ona doğru bir adım attım. "Yalanlarına inanan MJ'i mi istiyorsun? Gün batımına birlikte gideceğimizi düşünen kızı mı? O gitti, Trent. Peki ya önünde duran kadın? Değişip değişmediğin umurunda değil, çünkü değişti. Şimdi sana ne kadar güçlendiğimi göstermeden önce lanet verendamdı defol."

Gülümsemesi bozuldu ama geri adım atmadı. "Sadece ikinci bir şans istiyorum. Bu çok mu zor? Birini affetmek?"

Arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve omzunun üzerinden baktığımda Bug Teyze'nin dışarı çıktığını gördüm, bakışları gerginliği sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi kesiyordu. Büyük boy bir kazağa sarınmıştı ve yüz ifadesi hiç de etkilenmiş benzemiyordu.

Trent tökezleyerek verandadan indi ve ona baktı. Ben de bu fırsatı değerlendirerek basamakları tırmandım ve teyzemin yanında durup kollarımı kavuşturarak ona baktım.

"Şerifi aramamı mı istiyorsun," dedi soğukkanlılıkla, bir elini kalçasına dayayarak, "yoksa o kuş bacaklarıyla benden daha hızlı koşabileceğini mi düşünüyorsun?"

Trent'in yüzü kırmızının ilginç bir tonuna büründü ama elleri savunmaya yönelik bir şekilde kalktı. "Sorun çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Seninle konuşmak istiyor gibi görünmüyor." Bug'ın sesi düz ve etkilenmemişti. "Ve eğer itfaiyenin sizi bu verandadan hortumla yıkamasını istemiyorsanız, gitmenizi öneririm."

Trent başını salladı, gözlerinde tehlikeli ve meydan okuyan bir parıltı vardı. "Beni dinleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Cüretkârlığıyla alay ettim. Bana amcık diyen adam şimdi benden af mı diliyordu?

Dişlerimi sıktım. "Biliyor musun Trent? Aslında ilkim olduğun için mutluyum, çünkü bu, senden sonra gelecek her erkeğin *sonsuz derecede* daha iyi olacağı anlamına geliyor."

Boynunda kırmızı lekeler belirdi. "Daha mı iyi?" diye alay etti, ses tonundan kızgınlık damlıyordu. "Kim? Logan'ın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Öfke ve kızgınlık yüz hatlarını gölgeliyordu. "O her zaman daha iyiydi, değil mi? Ne isterse alan, geri kalanımıza da kırıntıları toplayan altın çocuk. Sen onun için sadece başka bir ödülün, MJ. Hayatını bir kenara atıp kayıp bir köpek yavrusu gibi onun peşinden gidecek bir kız olduğuna inanamıyorum."

Kelimeler tokat gibi çarptı. Farkına vardığımda nefesim kesildi. Bu benimle ilgili değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Bu Trent'in egosuyla, hâlâ içinde olduğunu düşündüğü küçük bir rekabetle ilgiliydi.

Aklıma şimşek gibi bir fikir geldi ve Bug itfaiye hakkında daha fazla bir şey söyleyemeden, sarmal bahçe hortumunun küçük bir adalet feneri gibi durduğu verandanın köşesine döndüm.

Yıllar boyunca Trent'in sözleri, sahip olduğumu bile bilmediğim güvensizliklerime takılan kancalar gibiydi. Ama şimdi, elimde bir hortumla burada dururken ve onun suçlamaları omuzlarımdan yuvarlanırken, önemli bir şeyin farkına vardım.

Artık o kız değildim. Ve o, dönüştüğüm kadını kıracak kadar güçlü değildi.

"MJ . . ." Hortumu kaptığım gibi kasıtlı bir sakinlikle açarken Trent'in sesi dalgalandı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Cevap vermedim, bunun yerine musluğu uyarmak için suyun damlamasına izin verecek kadar açtım. Yüzümde olabildiğince sıkılmış bir ifade ile ona bir göz attım. "Hâlâ burada mısın?"

Geri adım attı, ayakkabıları araba yoluna sürtünüyordu. "Çocukluk etme. Ciddi olamazsın."

Başlığı sonuna kadar sıktım ve doğrudan küçük aletine güçlü bir soğuk su spreyi gönderdim. Bileğimi salladığımda geriye doğru sendeledi, su onu tepeden tırnağa ıslattı.

Burnundan su fışkırdı. Sonra sprey Trent'in göğsüne isabet etti ve yıllar sonra ilk kez kendimi küçük hissetmedim. Güçsüz hissetmedim. Kendimi kontrol altında hissediyordum, sözlerinin ağırlığı hortumdan akan su gibi üzerimden akıp gidiyordu.

"MJ!" diye bağırdı, kollarını sallayarak spreyi engellemeye çalıştı. "Ne oluyor be?"

"Sana gitmeni söylemiştim," dedim sakın bir sesle ve iyi bir önlem olarak yüzüne bir kez daha vurmak için başlığı eğdim. "Ama sanırım biraz daha motivasyona ihtiyacın vardı."

Yüzü karardı, sesi hırıltıya dönüştü. "Acınacak haldesin. Seninle oynadığını bile görmüyorsun, MJ. O sadece burada çünkü bu ona kendini benden daha iyi hissettiriyor."

Bu sözler ona inandığım için değil, bastırmaya çalıştığım şüphelerimi yankıladığı için acı veriyordu. Ama sonra Bug'ın yüz ifadesini gördüm - gurur ve daha keskin, daha koruyucu bir şeyin karışımı - ve acı , yerini bir meydan okuma dalgası aldı.

"Evlâ," dedi Bug yanıma yaklaşarak, "eğer buna gerçekten inanıyorsan, görüldüğünden daha da aptalsın. Şimdi sonunda bir kadın sana gitmeni söylediğinde nasıl gideceğini öğrenecek misin?"

Trent ayağa kalkmak için mücadele etti, nefesinin altında mırıldandı ama henüz işim bitmemişti. Hortumu tekrar üzerine çevirdim, bu sefer daha aşağıya nişan aldım, soğuk su bacaklarına çarptı ve nemli çimlerde hafifçe kaymasına neden oldu. Dört ayak üzerine düştü.

"Haklısın, Trent," dedim sesimi sabit tutarak. "Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Ve egonla. Ve sen mutlu değilken bir başkasının mutlu olması fikrine katlanamamanla. Bil bakalım ne oldu? Bu artık benim sorunum değil."

Sırılsıklam olmuş ve aşağılanmış bir halde bana baktı ve sonunda ayağa kalkıp huysuz bir çocuk gibi gecenin karanlığına doğru fırladı.

Orada durdum, bahçe hortumu hâlâ elimdeydi, su ayaklarımın dibindeki çimlere sızıyordu. Nabzım kulaklarımda , korkudan değil, hâlâ içimde dolaşan adrenalinden.

"Çöpü de böyle atıyorsun." Bug Teyze'nin sesi sıcaktı ama beni düşüncelerimden çekip çıkaran bir tarafı da vardı. Evin duvarına yaslandı.

gölümseyerek kapı çerçevesi.

Yumuşakça homurdandım ve hortumun yere düşmesine izin verdim. "Onunlayken kendimi çöp gibi hissetmiyordum."

Bug kapının pervazını iterek yaklaştı ve ben onunla kapıda buluşmak için tırmanırken bir elini omzuma koydu. Tutuşu sağladı, topraklayıcıydı. "Onun gibi erkekler mi? Nasıl kaybedeceklerini bilmezler. Olayları çarpıtırlar, kendi eksiklikleriyle yüzleşemedikleri için sorunun sen olduğunu düşündürürler. Ama sen? Sonunda nasıl kazanılacağını öğreniyorsun, kendi yönteminle."

Kelimeler içimde bir yerlere çarptı, çok uzun zamandır çığ ve ağrıyan bir yere. Boğazımın arkasında bir sızı hissederek onun sabit bakışlarına karşılık verdim. "Uzun zamandır kazanıyormuş gibi hissetmiyordum."

"Çünkü değerini bilmiyordun," dedi Bug basitçe. "Ama şimdi biliyorsun, değil mi?"

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Sanırım anlıyorum."

Geri çekilmeden önce omzumu güven verici bir şekilde sıktı. "Güzel. Şimdi üşütmeden içeri gel. Sana nane çayı yapayım."

Mutfakta, ılık ışık gecenin kenarlarını yumuşatıyordu. Bug, hayatı boyunca burada yaşamış birinin pratik rahatlığıyla mekânda hareket ediyor, ocağa bir çaydanlık koyuyor ve iki fincan indiriyordu. Masaya oturdum, ellerime bakıyordum, aramızdaki sessizlik rahat ama ağırdı.

Önüme dumanı tüten bir kupa koyduğunda kalçasını tezgâha dayadı ve başını eğdi. "İyi hissettirdi, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım, ellerimi bardağın etrafına sardım. "Evet. Sanırım . . . Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Onu sadece hortumla yıkamak değil," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ama kendin için ayağa kalkmak. Gücünüze sahip çıkmak."

Çaydan bir yudum aldım, sıcaklık içime yayıldı. "İyi hissettirdi. Sanki ... sanki bir şeyi geri almışım gibi."

Bug'ın gülümsemesi yumuşadı. "Sen yaptın. Ve kimsenin seni bu konuda kötü hissettirmesine izin verme. Ne onun, ne de başkasının. Onun gibi erkeklerin nadir olduğunu mu düşünüyorsun?" Bug elinde kupasıyla tezgâha yaslanarak konuştu. "Tatlım, onlar bir düzine. Gerçek nadirlik? Onlarla yetinmek zorunda olmadığımı bilen bir kadın." Sözleri göğsüme yerleşti, sıcak ve ağır, tıpkı

Bana birkaç dakika önce çay uzatmıştı. "Ve sen de bunu anlamaya başlıyorsun, değil mi?"

Bir şey söylemedim ama yine başımı salladım, sözleri göğsümde yankılandı.

Çayın sıcaklığı içime sızdı ve sinirlerimin kalıcı kenarlarını yatıştırdı. Ama sadece çay değildi, hatta Bug'la geçirdiğim an bile beni uzun zamandır hissetmediğim kadar dengeli hissettirdi. Daha derin bir şeydi.

Logan'ın yüzü gözümün önüne geldi; en son birlikte olduğumuzda bana bakış şekli, bakışları sabit ve korkusuzdu, sanki yıllarımı harcayarak inşa ettiğim tüm duvarların arkasını görmüş gibiydi. Beni görmüştü. Gerçek beni. Ve arkasını dönmek yerine, kaldı.

Bu düşünce bana bir dalga gibi çarptı, durdurulamayacak kadar hızlı bir şekilde içeri girdi. Fincanı yere bıraktım, farkına vardığım şey göğsüme yerleşirken ellerim hafıfe titriyordu, aynı anda hem sıcak hem de korkutucuydu.

Onu seviyorum.

Sadece beni güvende ve canlı hissettirdiği için değil, onunla birlikteyken dönüşmekte olduğum halimi de sevdiğim için. Trent'e karşı durabilen, kendi değerine sahip çıkabilen, kalbini kırmadan tutacak birine güvenebilen versiyonumu.

Bug'ın sözleri zihnimde yankılandı, yumuşak ama kararlı: *Sonunda nasıl kazanacağını öğreniyorsun, kendi ynteminle.*

Logan'ın beni beklediği düşüncesi, telefonumda tekrar onun adını görmek, göğsümde bir sıcaklık sarsıntısı yarattı. Belki de kelimeleri yüksek sesle söylemeye hazır değildim, henüz değil.

Ama inşa ettiğimiz şey için savaşmaya hazırdım. Bir kez olsun kendime inandım.

OTUZ İKİ

LOGAN

Otelin dışında durduğumda soğuk hava tenimi ısırdı, kaldırım önceki yağmurun parıltısıyla kayganlaşmıştı. Koştuğum için ciğerlerim yanıyordu ama kafamı boşaltmak için hiçbir şey yapmamıştı. Bacaklarım ağrıyor, eklemlerim kaşınıyordu ve bunların hiçbiri önemli değildi.

Üzerime çöken ağırlığı hâlâ hissedebiliyordum, ağır ve boğucu. Hafta ortasındaki maç bir gölge gibi belirliyordu ama bu gece beni düğümleyen şey bu değildi.

O lanet çağrı yüzünden. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim.

Göğsüm daraldı, sanki yeterince hava alamıyordum. Uğruna çalıştığım her şeydi. İstemem gereken her şey, ama şimdi içi boş geliyordu.

Heyecanla karışık korku. Haberi Koç'a ve menajerime vermem gerekiyordu ama Julep'e onun benim için ne anlama geldiğini söylemeden önce değil.

Çünkü bunu seçmek onu geride bırakmak anlamına geliyordu ve bunun olmasına imkân yoktu.

Düşünce netti, sisi tatlı bir güneş ışığı gibi kesiyordu.

Julep.

Kendime bunun sıradan bir şey olduğunu, sahip olduğumuz şeyin gerekirse geride bırakabileceğim bir şey olduğunu söylüyordum. Ama bu gece, ayrılmanın ne anlama geleceğinin soğuk gerçekliğine bakarken, yalan söylediğimi biliyordum.

O sadece değer biri değildi. O benim için her şeydi.

Telefonumun titreşimi beni sarmaldan kopardı ve cebimden çıkardım. İsmi ekranda belirdi ve onu görmek bile kalbimin hızla çarpmasına yetti.

"Hey," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Hey, sen," diye cevap verdi, sesi hafif, neredeyse baş döndürücüydü. Beklediğim bu değildi ama hoş bir sürpriz oldu.

"Sesin iyi geliyor," dedim tekrar banka otururken.

"Oh, iyiden de iyiyim," dedi, kahkahası hattan taşıyordu. "Logan, az önce ne yaptığıma inanamayacaksın."

Ses tonunda bir şey vardı - heyecan, gurur. "O da ne?"

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Trent'i hortumla yıkadım. Kelimenin tam anlamıyla. Bahçe hortumuyla. Geçmişimden gelen ürkütücü bir hayalet gibi evime geldi ve ben de ona gününü gösterdim."

Sözleri bana bir yumruk gibi çarptı ve çenem gerildi. "Trent senin evinde miydi?"

"Evet," dedi, nabzımın nasıl yükseldiğinden habersiz. "Verandama çıkıp ikinci şanslar hakkında saçma sapan şeyler söyleyecek cesareti vardı. Buna inanabiliyor musun? Tam bir moron. Açıkçası, onu gönderdim."

Sesindeki gurur hissediliyordu ve hattın diğer ucunda aptal gibi sııttım.

Bu onun anıydı, onun zaferiydi.

Ona çağrıldığımı ve kariyerimin yakında patlayacağını söylemek sadece buna gölge düşürecekti.

Ben de kelimeleri yuttum ve daha sonra yüz yüze konuşmak üzere derinlere gömdüm.

"Bu harika, Julep," dedim, sesim hayranlıkla doluydu. "Üstesinden . Seninle çok gurur duyuyorum."

"Tabii ki hallettim," dedi, kahkahası yumuşayarak daha sıcak bir şeye dönüştü. "Yüzünü görmeliydin. Sanki eskiden tanıdığı kız olmadığımı inanamıyor gibiydi."

Trent'in verandasında durup onunla yüzleşmeye cüret ettiği görüntüsü kanımı kaynatmaya yetti. "Gerçekten inanılmazsın, bunu biliyor muydun?"

"Dur," dedi ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Eski arkadaşıma duyduğum öfke arttıkça boğazımdaki düğümlenmeye rağmen yutkundum. "Ciddiyim. Sen tanıdığım herkesten daha güçlüsün."

Gülüğü şimdi daha sessiz, daha yumuşaktı. "Teşekkür ederim Logan."

"Dinle, gitmem gerek," diye ekledi bir süre durakladıktan sonra, sesi hâlâ parlak ve uğultuluydu. "Ama yarın görüşürüz. Bastır Wildhawks!"

Ses tonundaki şakacı neşe, göğsümdeki ağırlığa rağmen ağzımın kenarından çekiştirdi.

Telefonu kapattık, sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Elimdeki telefona baktım, öfkem derimin hemen altında kaynıyordu. Kendisiyle gurur duymayı hak ediyordu.

Ama Trent'in verandasında durup yalanlar ve zehir saçtığını düşünmek... gözümün kızarmasına yetti.

Kendimi sorgulamadan önce otel odamdan anahtarlarımı aldım ve kamyonetime doğru yola çıktım.

Trent'in evine giden yol bulanıktı, ellerim direksiyonu öyle sıkı kavırıyordu ki eklemlerim ağrıyordu. Geç olması önemli değildi. Yarın önemli bir maçım olması da önemli değildi. Mantık, akıl, bunların hiçbiri hesaba katılmadı. Fazla düşünmedim, sadece harekete geçtim.

Önemli olan tek şey onun bir daha kadınımın yanına yaklaşmamasını sağlamaktı.

Evi tam da hatırladığım gibiydi; karanlık, sessiz, dikkat çekici değildi. Kaldırıma gelişigüzel park ettim, dışarı çıkarken motor hâlâ gürlüyordu. Ayakkabılarım bir amaç uğruna kaldırıma vurdu, ön kapıya doğru ilerlerken her adımım bir öncekinden daha ağırdı.

Kapıyı çalmadım. Vurdum, çerçeveyi sarsacak kadar sert.

Kapı açıldı ve işte karşısındaydı, beyaz tişörtü ve basketbol şortuyla yeni duş almıştı, yüzü rahatsız edilmediğini haykıran bir sırıtışa bürünmüştü. Rahatça kapının pervazına yaslandı, ses tonundan alaycılık : "Vay, vay. Bay İnanılmaz'ın ta kendisi. Seni buraya getiren nedir Mav? Ödülünü savunmaya mı geldin? Sonunda benim artıklarım ile evcilik oynamaktan sıkıldın mı?"

Yaklaştım, sesim alçak ve yoğun. "Onun evine gittin. Bu senin ilk hatandı. Bu kapıyı açmak ise ikinci hatandı."

Hiç düşünmedim. Tereddüt etmedim. Yumruğum çenesine çarptı ve onu tökezleyerek evin içine geri gönderdi. Trent çabucak toparlandı, kibri saldırganlığını körükleyerek ilk yumruğunu kaburgalarımın doğru savurdu. Kolayca kaçtım, yılların eğitimi ve içgüdülerim bana üstünlük sağladı.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandım, içeri girdim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Parmak eklemlerimin ete çarpma sesi içeriyi doldurdu, adrenalin içime işlerken havada kanın metalik tınısı vardı. "Onun evine mi gittin?"

"Seni aradı, değil mi?" dedi elinin tersiyle ağzını silerken. Gülümsemesi gitmiş, yerini daha karanlık bir şey almıştı. "Tabii ki aradı. Tek bildiği şey sorunlarını çözmek için en yakındaki erkeğe koşmak."

"Onun hakkında böyle konuşamazsın," dedim, sesim alçak ve tehlikeliydi.

"Neden olmasın? Onu ilk ben tanıdım - senin tanıyabileceğinden daha iyi," diye tükürdü, gözleri kısılmıştı. "Onun bir tür aziz olduğunu mu düşünüyorsun? O yapışkan, muhtaç ve nasıl bırakacağını bilmeyen küçük bir kız."

Onu gömleğinin önünden yakaladım ve duvara yapıştırdım. "O senin eskiden tanıdığın kız değil. O senin zavallı kızına karşı duran ve seni kovan bir kadın."

Göğsümü itti ama ben . "Senin derdin ne Logan?

Kahramanı mı oynuyorsun? Yoksa bu da koleksiyonun için bir başka ödül mü?"

Sözler olması gerekenden daha sertti ama düşündüğü sebepten değil. Kupalar konusunda haksız değildi; yıllardır hayatım bundan ibaretti. Bir sonraki galibiyetin, bir sonraki unvanın, bana yeterli olduğumu hissettirecek bir sonraki parlak şeyin peşinde koşmak.

Ama MJ? O bir ödül değildi. O her şeydi.

"Acınacak haldesin," dedim, onu geri itip yırtık gömleğini bırakırken sesim sabitti. "Bunu bile, değil mi? Onun sana ihtiyacı yok. Hiçbir zaman olmadı. Bana bile ihtiyacı yok. Ama beni seçti. Çünkü ben senin gibi değilim. Kendimi büyük hissetmek için onu yıkmıyorum. Onu inşa ederim. Aramızdaki fark bu."

Döndüm, dışarı çıkıp onu sefaletiyle baş başa bırakmaya hazırdım. Ama bir de baktım ki çenemde bir acı patladı. Yediği yumruğun şiddetiyle başım yana düştü ve ağzıma metalik bir tat doldu.

Trent orada durmuş, göğsü kabarmış, o ukala sırtışı yüzüne geri dönmeye başlamışken bir an hareketsiz kaldım ve çenemi döndürdüm. "Sorun nedir, altın çocuk? Bir vuruşu kaldıramıyor musun?"

Dilimi dişlerimin arasında gezdirip hiçbirinin gevşek olmadığından emin olduktan sonra yüzümü ona döndüm, sesim alçak ve sabitti. "Bunu gerçekten düşünmeliydin."

Yumruğum karnına çarpıp onu bir iniltiyle ikiye katlamadan önce cevap verecek zamanı olmadı. Tökezleyerek geri çekilirken, elmacık kemiğine sert bir yumruk indirdim ve onu bir yığın halinde yere düşürdüm.

Yüzünün yanındaki yere kan tükürdüm.

"Ondan uzak dur," dedim, sesim çelik gibiydi. "Bir daha ona yaklaştığını duyarsam, bir dahaki sefere durmam."

Bana ters ters baktı, yarılmış ve nefesi kesilmişti. "Asla kalmayacak," diye alay etti, sesinden zehir damlıyordu. "Sen ne sunabilirsin ki? Rugby'den başka bir şeyin yok ve o bile sonsuza dek sürmeyecek."

Ona sırtımı döndüm, sözleri üzerimden su gibi akıp gitti. "O senin hakkında konuşabileceğin biri değil. Bunu unutma."

Elim kapı kolunu kavradı ve son bir kez omzumun üzerinden bakarak tereddüt ettim. "Ve bir an bile bunun bizimle ilgili olduğunu düşünme. Her ne yaşadıysak -arkadaşlık, yoldaşlık- bitti. Kim olduğunu görüyorum, Trent. Ve bundan geri dönüş yok."

Otele dönüş yolu sessizdi, yaptığım şeyin gerçekliği kafama dank ettikçe adrenalin yavaş yavaş azalıyordu. Parmak eklemlerim zonkluyor ve göğsüm ağrıyordu ama pişman değildim.

Trent'le olan ilişkimizi bitirmek -artık ne kadar dostluğumuz kaldıysa- geçmişimden artık ihtiyacım olmayan bir parçayı kesip atmak gibi geliyordu.

Artık önemli olan tek şey oydu.

MJ'in sesi kafamda çınladı, yumuşak ve alaycı, telefonda söylediği gibi. Bu gece mutluydu ve onun bu şekilde kalması için her şeyi yapardım.

İstediğimi sandığım her şeyi geride bırakmak anlamına gelse bile.

Çünkü hayatımda ilk kez neyin gerçekten önemli olduğunu biliyordum.

Ve bu bir kupa değildi.

Bu oydu.

OTUZ ÜÇ

MJ

STADYUM ENERJİ DOLUYDU, kemiklerime sızan ve göğsümü uğuldatan türden. Güvenlik görevlisi Tony'yi aile oturma alanına kadar takip ettim, ardından Lark, Wyatt ve Penny geldi. Takım renklerine bürünmüş, yüzleri boyalı ve sesleri hep bir ağızdan yükselen bir kalabalığın arasından geçtik.

Elektrikliydi, neredeyse çok fazlaydı ama bu Logan'ın dünyasıydı. Ve bu öğleden sonra hepimiz bunun bir parçası olmak istedik.

"Harika bir manzara." Yerlerimizi bulduğumuzda Wyatt'ın derin sesi gürültüyü kesti. Sakin ve hükmedici duruşu insanı sakinleştiriyordu ve bir koç yoğunluğuyla sahayı incelerken Penny'ye göz kulak olmasını takdir ediyordum.

Ona gülümsedim ve dikkatimi her iki takımın oyuncularının ısınmakta olduğu sahaya çevirdim.

"İyi misin?" Lark fısıldadı.

"Ben iyiyim," dedim ve oyuncularını Logan için tararken yarım bir gülümseme sundum.

"İyi, ha?" Lark yanımdaki koltuğa kayarak alay etti. Ceketini düzeltirken eşarabı dalgalanıyordu, hareketleri zarif ve pratikti, ekrandaki eski hayatının kalıcı bir yankısıydı. "Çünkü buraya geldiğimizden beri ayak parmaklarının üzerinde zıplıyorsun. Sanırım birileri aşık olmuş."

"Ben-" diye başladım ama sözümü bitiremeden Penny araya girdi.

"Kesinlikle öyle," dedi Penny, kendini beğenmiş bir sırıtişla koltuğuna yerleşirken. Saçları, kendi yapmakta ısrar ettiği örgü ve buklelerden oluşan vahşi bir karmaşaydı. Bu kız hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Kocaman gözlerin var."

"Yapmıyorum!" Dönüp ona baktım, yanaklarım onun muzip bakışları altında ısınıyordu.

Ağzına bir parça sakız atarak, "Öyle," dedi kesin bir ifadeyle. "Ama endişelenme MJ. O da sana baktığında sersem sersem bakıyor."

Logan'ın sahadan bana sırtıttığını görmek için tam zamanında gözlerimi kaldırdım. Göğsüne iki kez vurdu ve neredeyse tribünlerde eriyip bir su birikintisine dönüşecektim. Ama sonra fark ettim; elmacık kemiğini gölgeleyen, stadyum ışıklarının altında belli belirsiz görünen bir morluk. Kalbim tekledi. Antrenmandan mı olmuştu? Bir mücadele mi?

Kaşlarımı çattım, sırtışıının sıcaklığında bir tedirginlik kıvılcımı belirdi. Etkilenmiş gibi görünmüyordu, dikkatini tekrar sahaya vermişti ama bu görüntü aklımda bir soru olarak kalmıştı.

Wyatt kıkırdadı, bilmiş bir gülümsemeye arkasına yaslandı. "Ona fazla yüklenme, Pickle," diye mırıldandı, sesi mizahla doluydu. "Kadınının tribünde seni izlediğini bilmeden kendini maça hazırlamak yeterince zor." Gülümsedi ve omzunu hafifçe Lark'ın omzuna vurdu.

"Oyuna odaklanabilir miyiz lütfen?" Mırıldandım, boynuma doğru süzülen kızarıklığı gizlemek için eşarbımı çekiştirdim.

"Elbette," dedi Penny omuz silkerek. "Ama seni çıldırırken izlemek daha eğlenceli. dışarı."

Maria geldi ve o da sohbete katılınca rahatladım. Logan ve beni bırakıp rakip takıma odaklanmıştı.

Oyuncular nihayet sahaya çıktı ve kalabalık tezahürlara boğuldu. Gözlerim anında Logan'a kilitlendi, geniş omuzları ve rahat adımları onu diğerlerinden ayırıyordu. Sahada rahat görünüyordu, odaklanmış ve emindi, sanki oraya aitti.

Ve tabii ki yaptı.

Bu onun tüm dünyasıydı.

Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Düdük çaldı ve oyun başladı.

Logan inanılmazdı, tıpkı onu tanıdığım gibi. Her oyun, her çalım, her depar, beni nefessiz bırakan bir hassasiyet ve beceriyle oynanıyordu. Kalabalık her oyunda kükrüyordu ve sinirlerime rağmen kendimi heyecana kapılmış buldum.

Logan tribünlere doğru bakıp gözlerini araştırdığında bakışlarımız kilitlendi. Kalbim kontrol edemediğim aptalca bir takla attı. Bir an için kaosun içinde sadece ikimiz vardık ve diğer her şey yok oldu.

Penny kıkırdadı. "Sana söylemiştim. *Googly eyes*."

"Kapa çenenini," diye mırıldandım ama sırtışıının yüzüme yayılmasına engel olamadım. yüz.

"Çok iyi," dedi Wyatt ve Logan'ın yaptığı hareketi onaylayarak başını salladı. mükemmel oyun. "Harika içgüdüler. Bunu öğretemezsiniz."

"O bir Olimpiyat sporcusu. Neden bu kadar şaşırdığınızı anlamıyorum," dedi Lark, Wyatt'ın kolunu dürterken gülümseyerek. Bana baktı ve göz kırptı. "Yine de bir sahaya hükmedebilen erkekleri severim."

Devre arasında takım öndeydi ve stadyumdaki enerji tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Taraftarlar gülüyor ve bağırıyordu, hava heyecanla uğulduyordu. Koltuğumda arkama yaslandım ve geldiğimizden beri ilk kez nefes aldım.

Hoparlörlerden spikerin sesi yükseldi.

"Bu gece öne çıkan bazı performansları takdir etmek için bir dakikanızı ayıralım," diye gürledi ses ve kalabalık hafifçe sessizleşerek beklemeye başladı. "Logan Brown, olağanüstü becerisi ve liderliğiyle neden oyunun en iyilerinden biri olduğunu bir kez daha kanıtladı. Logan için alkışları duyalım!"

Kalabalık tezahüratlara boğuldu ve ben gülümsemekten kendimi alamadım, ayağa kalkıp koltuklarımızdan çılgık atarken göğsümde gurur çiçekleri açtı.

Ama spikerin işi bitmemişti.

"Ve resmi olarak Yediler kadrosuna çağrılan Brown'a özel bir tebrik!"

Tezahüratlar kulakları sağır edencesine arttı ama ben onları duymadım.

Kelimeler havada asılı kaldı, bir bıçak gibi içime battı.

Çağrıldı mı? Yedililere tekrar katılacak mısın?

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, öğleden sonranın sıcaklığı ve heyecanı bir anda buharlaştı. Sahada Logan'a baktım, kamera onu yakınlaştırırken yüz ifadesi şok içinde donup kalmıştı.

Duyurunun yarattığı şok belliydi ama beni ararken, bildiği de açıktı.

Bana söylememişti.

Lark daha yakına eğildi, sesi alçak ve sabitti. "Bundan haberin var mıydı?"

Başımı salladım, konuşamıyordum.

"Vay canına." Wyatt'ın eli omzumu buldu ve beni okşadı. "Bu harika bir haber-"

Maria eğildi. "MJ, ben-"

"Ben iyiyim," dedim hızla, uzaklaşarak. Ama iyi değildim. Yakınında bile değildim.

Oyun yeniden başladı ama odaklanamıyordum. Tezahüratlar, ısıklar ve çimlere vuran ayak sesleri bulanıklaşıp beyaz bir gürültüye dönüşürken düşüncelerim sarmal oldu.

Bana söylemedi.

Neden bana söylemedi?

Ben sadece bir dikkat dağıtıcı mıydım? O gidene kadar vakit geçirecek biri mi?

Logan tekrar tribünlere doğru baktığında, gözleri beni arıyordu, gözlerimi kaçırdım. Onun bakışlarıyla karşılaşmaya dayanamazdım, şimdi olmazdı. Gözlerimden yaşların süzüldüğünü ve kararlılığımın parçalandığını hissederken olmazdı.

Son düdük çaldığında ve Logan'ın takımı galibiyeti garantilediğinde uyuşmuştum. Wyatt ve Lark ayağa kalkıp alkışlayıp tezahürat yaparken, Penny de Logan'ın süper kahraman olduğuna dair bir şeyler haykırıyordu. Ben yerimden kıpırdamadan, boş gözlerle sahaya bakıyordum.

"Hey," dedi Lark usulca, koluma dokunarak.

"Sanırım ben gidiyorum," dedim hızlıca, çantamı kaptım. "Sonra görüşürüz. Geldiğiniz için teşekkürler." Kelimeleri boğuk boğuk söyledim ve o beni durduramadan çıkışa doğru hızla ilerledim.

Stadyumun dışına çıktığımda serin akşam havası yüzüme çarptı ama kafamı boşaltmadı. Göğsümdeki ağrıyı atlatmak umuduyla adımlarımı kararlı atarak hızla ilerledim.

"Julep!"

Sesi beni durdurdu.

Döndüğümde Logan'ın bana doğru koştuğunu gördüm, hâlâ giysileri içindeydi, saçları terden ıslanmıştı. Onu görmek -o kadar tanıdık, o kadar sinir bozucu bir Logan'dı ki- göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Bekle," dedi, bana yetişirken nefesi kısa aralıklarla geliyordu. "Açıklamam gerekiyor."

"Açıklanacak bir şey yok," dedim sesim titreyerek. "Bu inanılmaz bir fırsat, senin de beklediğin bir fırsat. Senin adına gerçekten çok mutluyum."

"O kadar basit değil," dedi, sesi alçak ve aceleliydi.

"Öyle değil mi?" Karşılık verdim, öfkem yüzeye çıkmıştı. "Bana hiç söylemeyecektin, değil mi? Yoksa gittiğinde canın çok yanmasın diye son saniyeye kadar bekledin mi?"

Logan'ın çenesi gerildi, hayal kırıklığı her halinden belliydi. "Seni asla incitmeye çalışmıyordum, MJ. Olaylar çok hızlı gelişti ve sana her şeyi yüz yüze anlatacaktım."

"Peki," dedim acı bir şekilde. "Yemin ederim, bunu bir stadyum dolusu yabancıların yanında öğrenmeme izin vermektense bana telefonda söylemeni tercih ederdim."

Sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Yemin ederim bugün bir şey açıklayacaklarını bilmiyordum. Ben asla-"

Başımı salladım. "Takımın seninle kutlama yapmak için bekliyor." Elimle stadyumu işaret ettim. "Onları hayal kırıklığına uğratma."

Çenesinin tiki ağır ve belirgindi.

Logan'ın omuzları sertleşti ve ilk kez kendinden emin değilmiş gibi, savunmasız görünüyordu. "Julep, lütfen-"

"Bunu gerçekten herkesin önünde yapmak istemiyorum, anlıyor musun?" Sesim kırılarak ve bana ihanet ederek söyledim. "Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Döndüm ve uzaklaştım, gözlerim yaşlarla dolarken görüşüm bulanıklaştı. Göğsümdeki ağrı dayanılmazdı ama arkama bakmadım.

Saatler süren araba yolculuğu dakikalar gibi gelmişti. Eve vardığımda kanepeye yığıldım, gecenin olayları acımasız bir film gibi zihnimde tekrarlanıyordu. Yedili turnuvayı araştırmıştım. Sekiz ayrı ülke turnuvasının bir ayağına ev sahipliği yapıyordu, bu da bir kez gittiğinde çok uzun bir süre yok olacağı anlamına geliyordu.

Logan'ın yüzündeki ifade, sesindeki acı, gerçekten ayrılıyor olduğu gerçeği - bu çok fazlaydı.

Böcek Teyze elinde bir fincan çayla çıkageldi ve tek kelime etmeden önümdeki masaya koydu. Yanıma oturdu, elini dizime koydu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu usulca.

Başımı salladım, konuşmıyordum.

Beni zorlamadı, sadece sessizce yanımda oturdu, varlığı bir teselli oldu.

Ama teyzem yanımdayken bile ağrım hafiflemedi.

Logan'ın sözleri zihnimde yankılandı.

Seni asla incitmeye çalışmıyordum.

Kanepeye kıvrıldım ve gözyaşlarım nihayet akmaya başladığında üzerime bir battaniye çektim.

Ve ilk defa her şeyi hissetmeme izin verdim -öfke, acı, belirsizlik.

Çünkü Logan'la yaşadıklarımın farklı olduğuna ne kadar inanmak istesem de gerçek inkâr edilemezdi.

Gidiyordu.

Ve onu, hayallerinden vazgeçip kalması için yalvaramayacak kadar çok seviyordum. Sadece tekrar geride bırakılmaya dayanabilir miyim bilmiyordum.

OTUZ DÖRT

LOGAN

OTEL ODASI çok sessizdi, insanın içine işleyen ve her düşünceyi bir çığlığa dönüştüren türden bir sessizlik. Rugby formam sandalyenin arkasına asılmıştı, kumaşı hâlâ terden nemliydi. Kramponlar kapının yanında terk edilmiş bir şekilde duruyordu, çimen ve kirin topraksı kokusu havaya sinmişti.

Cızırtılı halı ayaklarımın tabanına sürtünerek ilerledim, oyundan dolayı kaslarımdaki ağrı göğsümdeki daha ağır ağrının altında unutuldu. Dizim aşırı kullanımdan dolayı çığlık atıyordu ve her adımda yıpranmış halıyı ve onunla birlikte kendimi de yıpratıyormuşum gibi hissediyordum.

Telefonum masanın üzerinde duruyordu, ekranı karanlıktı ama bana bakıyor da olabilirdi.

Böyle şeyleri ona bırakmamalıydım.

Yüzü aklımdan çıkmıyordu. Gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parlaması, aynı anda hem sert hem de acılıydı.

Sesi titrek ama yoğundu: *Bana hiç söylemeyecektin, değil mi?*

Bağırmaştı bile, ki bu bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi. Sadece bana baktı, hayal kırıklığı herhangi bir vuruşun yapabileceğinden daha sertti.

Bir tür rahatlama umuduyla telefonuma sarıldım ama bekleyen tek mesaj ondan değildi. Koç'tan gelmişti.

KOÇ

Tekrar tebrikler, Brown. Seni özleyeceğiz ama şimdi bir sonraki adıma odaklanma zamanı

Telefonu beni yakmış gibi yatağın üzerine fırlattım, mesaj benimle alay ediyordu.

Sıradakine odaklanmak mı? Koç bunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Bunun tekrar Yediler için oynamak, bir başka Olimpiyat koşusu, sabahın erken saatlerinde, bitmek bilmeyen seyahatler ve kök salmama asla izin vermeyen bir programa yeniden katılmak anlamına geldiğini düşünüyordu.

Siktir et.

Tüm hayatımı bu hayalin peşinde koşarak geçirmiştım. Ve bir kez daha geldiğinde, farklı hissettim. İçi boştu. Sanki ait olduğu versiyonum artık yokmuş gibi.

Kaçınılmaz olarak önüme çıkacak suçluluk duygusunu ve hayal kırıklığını uzaklaştırmaya çalışırken ellerim iki yanımda yumruk oldu.

Ağır ağır yatağın kenarına oturdum, bakışlarım sandalyenin üzerine örtülmüş formaya takıldı. Eskiden benim için her şey demekti. Her oyun, her düdüğü, sahadaki her an... Ben buydum.

Ya da en azından öyle olduğumu sandığım kişi.

Ellerimi yüzümde gezdirdim, çenemdeki kirli sakal avuçlarıma sertçe vuruyordu.

Eskiden tarla nefes alabildiğim tek yerdi. O her şeyi değiştirdi.

Koç beni kenara çektiği anda onu aramalıydım. Peşinden koşmak istediğim tek hayal, onunla bir hayat kurma hayaliydi.

MJ'in bana kızmaya hakkı vardı. Ona söylemeliydim. Duyuru ikimizi de şaşırtmadan önce onunla oturup her şeyi açıklamalıydım. Ama yapmadım. Ve şimdi onu seçtiğimi açıklayamadan geri çekiliyordu.

Başımı ellerimin arasına aldım, göğsümdeki ağrı beni tırmalıyordu. O farklıydı. Başka hiçbir şeyin bir şekilde evim gibi hissettiriyordu.

Bu düşünce aynı anda hem heyecan verici hem de ürkütücüydü.

Ona Trent gibi olmayacağıma söz vermişim. Onu incitmeyeceğime ve incitmeyi de düşünmediğime. İhtiyacı olan adam olabileceğimi biliyordum.

Telefonum tekrar çaldı ve bir an için o olduğunu umarak kalbim yerinden fırladı. Ekranı baktıkça hayal kırıklığım artıyordu ve mesajı okuma zahmetine bile girmedim.

Onun yerine MJ'e bir mesaj yazdım.

Konuşabilir miyiz? olmasını istemedim. Sana ihtiyacım var.

Anlıyorum

Başparmağım gönder düğmesinin üzerinde gezinirken mesaja baktım. Göğsüm sıkıştı, nefesim düzensizleşti. Gönder tuşuna basmak istiyordum ama cevabının ne olabileceği korkusu -ya da daha kötüsü, hiç cevap vermemesi- parmağımın donup kalmasına neden oluyordu.

Telefonu tekrar yere attım ve bir elimi saçlarımda gezdirerek acıyana kadar sertçe çektim. Hayal kırıklığım kabardı ve ikinci kez düşünmeye fırsat bulamadan telefonu tekrar elime aldım ve tavsiyeye ihtiyacım olduğunda her zaman aradığım numarayı tuşladım.

"Logan," diye homurdandı Arthur'un sesi diğer uçta, uykunun yoğunluğuyla. "Maç nasıldı evlat?"

"Her şeyi berbat ettim büyükbaba," dedim, sesimi sabit tutma çabama rağmen kırılarak.

Boğazını temizledi. "Daha açık konuşman gerekecek. Yaralandın mı?"

"Ben MJ," diye itiraf ettim, boğazım düğümlenmişti. "Maçta Yediler'e çağrıldığım ile ilgili bir anons yapıldı. Önce ona söylemedim. Ayrılacağımı, ragbiyi ona tercih edeceğimi düşünüyor. Ve ona bunu geri çevirmek istediğimi söyleme şansım olmadı. Çok kızgın ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Arthur uzun bir nefes aldı, genellikle ders vermeden önce alınan türden bir nefes. "Sana her zaman hayatın seçimlerden ibaret olduğunu söyledim. Her şeyden vazgeçmeye hazır olduğuna emin misin?"

"Eminim," dedim, sesim gerçeğin ağırlığı altında kalınlaşmıştı. "Belki küçük bir parçam bundan sonra ne olacağına dair bir fikre sahip değil ama ben ne istediğimi biliyorum."

"Eninde sonunda kafanı kışından çıkaracağını biliyordum," diye kıkırdadı. "İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmadığını biliyorum evlat, ama bazen böyle olur. Yapabileceğin en iyi şey hayatını olabildiğince gerçekçi bir şekilde yaşamak. Gerisi kendiliğinden gelecektir."

Hat bir süre sessiz kaldı, sözleri beni itiraf etmek istediğimden daha sert vurdu. "Biliyorsun, onun gibi bir kadınla asla ikisine birden sahip olamazdın evlat. Sen kalbinin sesini dinledin. Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Göğsümde bir umut belirdi. "Teşekkürler büyükbaba." İçimi çektim ve bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Şimdi onu benimle konuşturmanın bir yolunu bulmalıyım."

Yumuşak kıkırdaması hat boyunca süzüldü. "Kendine gelecektir. Şu anda kafası karışık olan tek kişinin sen olmadığına dair bir his var içimde. Belki büyük, içten bir jest yapmayı deneyebilirsin. Greta'nın kitaplarında her zaman birileri işleri berbat eder ve aşkını kanıtlamak için rakip bir mafya babasının kafasını kesmek zorunda kalır."

Tanrım.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Bunu aklımda tutacağım. Tekrar teşekkürler."

Telefonu kapattığımızda saatlerce sessizlik içinde oturdum. Bakışlarım yine formaya takıldı, kumaş sandalyenin üzerinde gevşek ve cansız duruyordu. Eskiden olduğum her şeydi. Eskiden istediğim her şey.

Ama artık rugby ile ilgili değildi. Saha, sürekli gürültü ya da madalyalar olmadan kim olduğumu bulmaya hazırdım.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru ilerledim, camdaki yansıma bana bakıyordu. Şehrin ışıkları arkamda bulanıklaşıyordu ama kafamın içindeki ses net, alçak ve kararlıydı.

Onu kaybedemem.

Telefonum elimde vızıldadı ve odağımı geri çekti. Telefonu çevirdim, ekranda onun adını görünce göğsüm sıkıştı.

Hemen cevap verdim. "Hey."

"Merhaba." Ağladığını anlayabiliyordum ve elim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Dinle," diye başladım.

"Logan, konuşmak istiyorum."

Kendine olan cesur güveni karşısında ağzımın bir köşesi yukarı doğru çekildi.

Ben susunca devam etti: "Ayrılman aramızdaki her şeyin bittiği anlamına mı geliyor, yoksa uzun mesafeli bir durumdan mı bahsediyoruz, bilmiyorum. İşimi seviyorum. Hayal bile edemiyorum, ne? Sen dünyayı dolaşırken seni takip etmeyi mi? Ailem, arkadaşlarım, *hayatım* burada. Bunu düşünmek ve gerçekten ne istediğimi anlamak için biraz zaman istiyorum... sonra konuşabiliriz."

Bu sözler içimde bir umut ve ağır bir korku dalgası yarattı, içim içimi yiyordu.

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

Bundan sonra ne olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Ondan önceki hayatıma asla geri dönmeyecektim.

OTUZ BEŞ

Koridordaki floresan ışıkların ağır uğultusu adımlarımın monotonluğuyla eşleşiyordu. Bir çizelgeyi kalkan gibi tutarak hemşire odasının önünden geçerken spor ayakkabılarım muşambaya hafifçe vuruyordu. Havada asılı duran kahve kokusu beni cezbediyordu ama durmadım.

Kahveye ihtiyacım yoktu. Hareket etmeye devam etmeliydim.

"Vay canına, şu haline bak, mükemmel küçük hemşire gibi sürekli meşgulsün." Beth'in sesinden sahte bir tatlılık damlıyordu, her kelime kağıt inceliğinde bir bıçak gibi kesiyordu.

Tezgâha yaslanmıştı, sarı saçları erken saate rağmen mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı. Siyah önlüğü her zaman biraz fazla dardı, yakası biraz fazla aşağı çekilmişti.

Çizelgeyi çevirip açarken ona doğru bakmadım bile. "Beth, çeneni çalıştırmaktan hiç yorulmuyor musun, yoksa bu sadece günün kardiyesi mi?"

Gülüşi kısa ve zorlamaydı ama hemen toparlandı ve yanıma sokuldu. Parfümü - iğrenç derecede tatlı bir şey - alanımı işgal etti. "Alınan. Cennette sorun mu var?" dedi tırnaklarını tezgâha vurarak.

Grafiği kavrayışım sıkılaştı, kenarları avucumu ısıırıyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hadi ama," dedi, dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen ve Logan Brown. Yani, senin için bir parıltıdan bahsediyorum. Böyle bir adam mı? Ben bile etkilendim."

Göğsüm sıkışırken ona bağırma isteğimi geri çektim. Beth'in kan akıtmadan canımı yakacak kadar derine inmek gibi bir huyu vardı.

Komplocu bir tavırla eğildi. "Her zaman onun senin liginin biraz dışında olduğunu düşünmüştüm, ama bu rugby tipleriyle asla bilemezsin. Yani, kahrolası bir *olimpiyatçı*. Etrafında onun gibi birinin olması güzel olmalı." Gülümsemesi yukarı doğru kıvrıldı. "Tabii artık buralarda değilse?"

Kelimeler bir tokat gibi çarptı ve kendimi sakın kalmaya zorladım, midem çalkalanırken bile sesim sabitti. "Logan ve ben iyiyiz."

"Hmm," dedi, bana inanmamış gibi sesi uzatarak. "Peki, eğer ondan sıkılırsan -ya da, bilirsin, eğer taşınırsa- belki bana haber verirsin? Böyle bir adam her gün karşına çıkmaz."

Çizelgeyi kapattım ve ona döndüm, sesim soğuktu. "Haklısın Beth. O benim ligimin dışında - sadece senin düşündüğün şekilde değil. Logan kibar, zeki ve aslında kadınlardan hoşlanıyor. Bu arada sen burada sıkışmış, senden çok dosyasıyla ilgilenen seksi bir doktor için entrikalar çeviriyorsun."

Beth'in mükemmel bir şekilde parlatılmış dudakları ince bir çizgi halinde gerildi, ama ben daha bitirmemiştim.

"İşte anlaşma," diye devam ettim, bir adım daha yaklaşarak. "Küçümseyici yorumlarını, sahte endişelerini ve Logan hakkındaki fantezilerini kendine saklayabilirsin. Çünkü kibar olmayı bile beceremeyen biriyle oyun oynamakla ilgilenmiyorum."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeye bürünmeden önce ifadesi bir an için duraksadı. "Vay canına, MJ. Pençelerin olduğunu kim bilebilirdi?"

Hafifçe eğildim, sesim sakın ama . "Onlara hep sahiptim. Sadece çizilmeye değmezdin."

Beth'in yüzü kızardı ve ilk kez bir karşılık veremedi. Topuklarımın üzerinde döndüm ve onu orada öylece suskun bırakarak uzaklaştım.

Her adımda daha hafif hissediyordum, sanki sonunda taşıdığımı fark etmediğim bir ağırlıktan kurtulmuştum.

Elimdeki çizelge olması gerekenden daha ağırdı, ağırlığı unutmaya çalıştığım her şeyi hatırlatırcasına avucuma baskı yapıyordu. Notları beşinci kez taradım, kelimeler birbirine karışıyordu. Bayan Bernard'ın tansiyonu sabitti. Bay Freemont nihayet öğle yemeğini yemişti. Son kontrol ettiğimden beri hiçbir şey değişmemişti.

Önemli olan da buydu zaten, değil mi? Hareket etmeye devam edersem - yapmaya devam edersem- belki o zaman maçtan beri peşimi bırakmayan olumsuz düşüncelerden kurtulabilirdim.

Logan'ın yüzü gözümün önünde canlandı; spiker Yediler'e çağrıldığını açıkladığında yüz ifadesi şok ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şeyin karışımıydı. Kalabalığın tezahüratları kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasını bastırmıştı ama sadece bir anlığına. Şimdi o öğleden sonrasının yankıları beni her yerde takip ediyordu.

Çizelgeyi yuvasına ittim ve ellerim titreyerek bir tane daha aldım. Dosyayı çevirip açtığımda midem bulandı.

Arthur Brown.

Yeni bir huzursuzluk dalgası üzerime çökerken harfler bulanıklaştı. Parmaklarım çizelgenin kenarına sıkıca yapıştı, sonra hızla kapattım, onun adının ağırlığı diğerlerinin toplamından daha ağırdı.

Koridordan gelen hafif kakhaha sesi dikkatimi çekti. Bir grup sakin sabah kahvelerini içmek için ortak salonda toplanmıştı. Sylvie beklenmedik duyurudan haberdar olmuş olmalıydı, çünkü işe geldiğimde dinlenme odası yaban mersinli kek, çikolatalı portakallı çörek ve bir köyü -ya da bu durumda benim kalp ağrımı-boğmaya yetecek kadar sıcak kahve ile dolup taşıyordu.

İş arkadaşlarımın sesleri sıcak ve tanıdıktı, eski bir yorgan gibi birbirlerine dokunuyorlardı. Onlara katılmak, rahat sohbetlerinde kendimi kaybetmek ve bir süreliğine unutmak istedim ama yapamadım.

Kopmaya hazır, yıpranmış bir iplik gibi hissettiğimde değil.

Cebimdeki telefonum çaldı ve hiç düşünmeden çıkardım, ismi görmeden önce kalbim bir an için sıkıştı.

SYLVIE

Nasıl

Cennette bir gün daha. İkramlar için teşekkürler

SYLVIE

Sugar Bowl sevgilerini yolladı. yemeği? Gus en sevdiği teyzesini görmek istiyor

Teklif cazipti ama onun masasında oturup Logan'la ilgili sorulardan kaçma düşüncesi hızlıca bir mazeret yazmama yetti.

Yapamam. Çift vardiya.

Suçluluk duygusu yerleşmeden önce gönder tuşuna bastım ve telefonu cebime geri soktum. Yalan, ayakkabımın içindeki bir çakıl taşı gibiydi; küçük ama keskin ve görmezden gelinmesi imkânsızdı. Arthur'un odasına doğru döndüm, kendimi meşgul edecek bir şeyler bulmaya kararlıyım.

Kapısını çalmadan önce derin bir nefes aldım. İçeri baktığımda Arthur'un odası karanlıktı, yatak özenle hazırlanmıştı ve sandalyesi dikkat çekici bir şekilde boştu. İçeri girip ışığı yaktığımda nabzım hızlandı. Pencerenin yanındaki küçük masaya dokunulmamıştı, dün gecedен kalma kupası hâlâ orada duruyordu ve dizlerine iyi geldiğine yemin ettiği sandal ağacı losyonunun hafif kokusu havada asılı kalmıştı.

Ama Arthur yok.

Kapıyı arkamdan kapattım ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Boştu. Olasılıkları düşünürken göğsümdeki gerginlik bir kademe daha arttı. Ortak salonda ya da kütüphanede değildi, oradan yeni gelmişim ve eğer dışarıda olsaydı birileri fark ederdi.

Tabii gizlice kaçmadıysa.

Hayır, Arthur kimseye söylemeden ortadan kaybolmaz. Öyle değil mi?

Yaramaz bir çocuk gibi sırtıttığı anısı zihnimde canlandı, sesi şakacı bir şekilde meydan okuyordu: *Kurallar burada daha çok öneri gibi, öyle değil mi?*

Oh, lanet olsun.

Olay çıkarmak istemedim. Logan'ı arayıp büyükbabasının asker kaçağı olduğunu itiraf etme düşüncesi? Bu hazır olmadığım bir sarmaldı. Personeli uyarmak da paniğe ve ekibin yarısının harekete geçmesine neden olurdu. Hayır, onu bulabilirdim. Sadece düşünmem gerekiyordu.

Arthur alışkanlıkları olan bir yaratıktı. En sevdiği yerler vardı: ön veranda, güneşlenme odası, bazen de hava çok kötü olmadığında bahçe. Oradan başladım.

Adımlarımı ortak alanlara doğru geri attım, geçerken sakinlerin ve personelin yüzlerini taradım. "Arthur'u gördün mü?" Görevli hemşirelerden biri olan Carol'a sordum.

Kaşlarını çattı, başını salladı. "Kahvaltıdan beri hayır."

Harika.

Bahçe, çiçek tarhları arasında zıplayan bir çift kızılgerdan dışında boştu. Güneşlenme odası sohbet eden sakinlerle doluydu ama hiçbirisi Arthur değildi. Ön sundurma? Hiç.

Spor ayakkabılarım fayansları gıcırdatarak içeri dönerken nabzım daha yüksek sesle atıyordu. Nereye gidecekti ki?

Sonra aklıma geldi.

Red Sullivan.

Arthur onu birden fazla kez ziyaret ettiğinden bahsetmişti ve ikisini daha önce kahve içerken komplo kurarken görmemiş değildim. Red'in evi uzakta değildi; Haven Pines'ın yarı bağımsız yaşam bölümündeki arazideydi. Arthur bir yere gittiye, en iyi tahminim orasıydı.

Dinlenme odasına yöneldim ve Sylvie'nin dağıttığı bir kutu kahve ile birkaç hamur işi aldım. Arthur'u geri getirmek için Red'in evine gireceksem, hediyelerle gelsem iyi olur diye düşündüm.

Kahveyle hokkabazlık yaparken hamur işi kutusu bir kolumun üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Anahtarlarım kutuya çarptı, adımlarım hızlı ve amaçlıydı. Dışarı adımımı attığımda sabah havasının serinliği yüzüme çarptı, çam ve nemli toprağın parlak kokusu beni bir saniyeliğine toprakladı.

"Yemin ederim, eğer siz ikiniz orada oturmuş yine turta kabuklarını tartışıyorsanız ..." Nefesimin altında mırıldandım, hayal kırıklığıma rağmen ağzımın köşesi yukarı doğru çekildi.

Red'in evine giden yol sessizdi, hafif esintide sallanan çıplak ağaçlarla kaplıydı. Daireye vardığımda sinirlerim gerilmişti; Arthur'un kayboluşunun gizemini çözmüş olabileceğim için yarı sinirli yarı rahatlamıştım.

Red Sullivan'ın evinin tanıdık görüntüsü göğsümdeki gerginliğin bir kısmını hafifletti. Beyaz panjurlar parlıyordu ve çiçek tarhları sonbaharın soğuğuyla solmuştu, ancak sarsılmaz bir şekilde ev gibiydi.

Kahve kutusunu kalçamda dengeleyerek kapıya vurdum. "Arthur? Red? Eğer içerideysen ve sakinlerimden birini kaçırdıysan, şimdi barışçıl bir şekilde teslim olma şansın var!"

Kapı bir aralık açıldı ve Red'in tanıdık yüzü belirdi, yüzünde eğlence ve şüphe karışımı bir ifade vardı. "Bakın kim gelmiş."

Ev taze kahve ve belli belirsiz tatlı bir şey kokuyordu; muhtemelen Red'in hazırladığı kahvaltının kalıntıları. Arthur mutfak masasında oturmuş, bir fincan kahveye şeker karıştırırken kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"MJ!" Arthur az önce tansiyonumun yükselmesine neden olmamış gibi selam verdi. "Ne mutlu bir sürpriz. İçeri gel, içeri gel."

"Burada kalmak için gelmedim," dedim, kahve ve hamur işlerini takırdayarak tezgâha bırakırken. "Başıma ne kadar bela açtığının farkında mısın?"

Red tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Sorun çıkarmıyor. Eski bir arkadaşıyla kahve içiyor. Bunun ne zararı var?"

Ona bir bakış attım. "Zararı şu ki, kayıp olduğunu düşündüm. Arayamaz mıydın? Posta güvercini mi gönderdin? Duman sinyali?"

Arthur hiç pişmanlık duymadan sırıttı. "Bunun gerekli olduğunu düşünmedim. Her zaman daha fazla sosyalleşmem gerektiğini söylüyorsun."

"Birine söylemeden çekip gidemezsin, yoksa kedi gibi başına çan takmak zorunda kalırız."

Red kıkırdadı ve getirdiğim kahveyi işaret etti. "Yine de hazırlıklı gelmişsin. İyi bir içgüdü."

İçimi çektim ve Arthur'un karşısındaki sandalyeye oturdum. İkisinin hangi turtanın daha lezzetli olduğu konusundaki tartışmalarını izlerken sabahın ağırlığı biraz olsun üzerimden kalktı.

Red tek kelime etmeden bana bir fincan kahve uzattı ve ben yudumlarken sıcaklığı ellerime sızdı.

"Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız," dedim ama sözümün arkasında bir sıcaklık yoktu.

"Biz mi?" Arthur masum numarası yaparak, "Biz mi?" dedi. "Bizi gayet iyi idare edecek kadar ruhun var, MJ."

"Zar zor," diye mırıldandım, başımı sallayarak.

Logan hakkındaki karmaşık duygularıma rağmen, sesleri zihnimin sessiz köşelerini doldururken kolay bir ritme girdik. Turtalar hakkında tartıştılar, birkaç futbol ve rugby hikâyesi paylaştılar ve hatta asık suratımla dalga geçtiler. Kahkahalarının beni yıkamasına izin verdim, göğsümdeki ağırlık biraz olsun hafifledi.

Arthur zekiydi ve beni bu işten sıyrıracak değildi. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde bir kek dengede dururken bakışları daraldı. " zamankinden daha sessizsin. Neyin var, MJ? Karıştırmaya ihtiyaç duymayan iyi bir güveç hiç görmedim."

Tereddüt ettim, parmaklarım termosu sıkıca kavradı. "Bir şey yok," dedim çabucak, ama kelimeler bana bile boş geliyordu.

Red . "Kızım, sen berbat bir yalancısın. Dökül bakalım."

Bakışlarım odanın köşesindeki rafa kaydı; orada biblolarla dolu bir kutunun yanında eski bir futbol topu duruyordu. Onu görmek, gömmeye çalıştığım bir anıyı canlandırdı; babamın ailesine teslim ettiğim, küllerle ve adını koyamadığım beklentilerle dolu bir kutu.

"Babamın diğer ailesiyle tanıştım. Onlarla tanıştıktan sonra rahatlayacağımı düşünmüştüm," diye mırıldandım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Ben durduramadan itiraf ağzımdan kaçiverdi. "Ama kendimi boşlukta hissettim. Sanki tarif ettikleri adam birlikte büyüdüğüm adam değilmiş gibi."

Arthur kahvesini masaya bıraktı, fincan usulca masaya çarptı. "Dur tahmin edeyim, senin her gün yaşadığınla uyuşmayan bir resim çizdiler."

Başımı salladım, boğazım . "Sevgi dolu ve sabırlı olduğunu söylediler. Sıcak. Sanki tamamen farklı iki kişiden bahsediyormuşuz gibi."

Red öne doğru eğildi, yıpranmış eli benimkinin üzerinde duruyordu. "İnsanlar pek çok şey olabilir, MJ. Bazen iyi tarafları sadece belirli insanlar için ortaya çıkar ve kötü tarafları ..." Başımı sallayarak sözünü kesti. "Kötü yanları çok büyük bir gölge yaratabilir."

Red biliyordu. Babamı uzun zamandır tanıyordu ve Red'in merhum eşi June, babamın yaptıklarıyla ilgili gerçeği ortaya çıkaran bir katalizördü.

Arthur başıyla onayladı. "Bu onların deneyimlerinin gerçek olmadığı anlamına gelmez. Ve sizinkinin de gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Sertçe yutkundum, sözlerinin ağırlığıyla göğsüm sıkışıyordu. "Sanırım onlarla tanışmanın bir şeyleri düzelteceğini düşündüm. Ama düzeltmedi. Sadece onu artık ne kadar çok yanımda taşımak istemediğimi fark etmemi sağladı. Küllerini onlara verdim, bunun yeterli olacağını düşündüm ama ..." Sesim titreyerek sertçe nefes verdim. "Gerisini nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

Red'in elimi tutuşu hafifçe sıkılaştı ve beni toprakladı. "Hayatını yaşayarak buna izin verirsin, kızım. Önemli olan insanları severek ve geçmişin hayaletlerinin sana ne kadar değerli olduğunu söylemesine izin vermeyerek."

Arthur yumuşak bir kıkırdamayla ekledi, "Ve bırakmanın unutmak anlamına gelmediğini fark ederek. Daha iyi şeyler için yer açmak anlamına gelir."

Gözyaşlarımı geri kııptım, göğsümdeki ağrı az da olsa hafifledi. Sözleri fırtınayı dağıtan güneş ışığı gibiydi. Tüm cevaplara sahip olduğumdan emin değildim ama belki de onlara ihtiyacım yoktu. Belki de boş vermek geçmişini düzeltmek değil, onunla barışmak demektir.

Arthur iç geçirdi. "Umarım torunum görüldüğünden daha akıllıdır." Arkadaşına baktı ve başını salladı. "Bütün çocuklarının aşkla yaralanmasından nasıl kurtulduğunu bilmiyorum. Yaşlı bir kalp için cehennem gibi." Göğsüne vurdu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Red'in kaşları çatıldı, gözleri belirsizlikten cam gibi oldu. "Bir şey mi oldu?"

Yüzüme utangaç bir gülümseme yayıldı. "Arthur'un torunuyla görüşüyorum sayılır." Sertçe yutkundum. "Aslında Yediler'e geri çağrıldı, yani şimdi ..."

Arthur'un keskin bakışları yumuşadı, başı hafifçe yana eğildi. "Aşk aldatıcıdır. Sizi yere serer ve tekrar ayağa kalkıp kalkamayacağınızı merak etmenize neden olur. Ama gerçek olduğunda, her çürüğe değer. Çocuğa kalbinden geçenleri söylemesi için bir şans verin. Sizi şaşırtabilir."

Red öne doğru eğildi, eliyle dizimi okşadı. "İstedğin şey için savaşmaktan korkma genç bayan. Tırnaklarının altında biraz kir kalması anlamına gelse bile."

Sertçe yutkundum, sözleri kalbimi sarmıştı.

"Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Ya çoktan gitmiş bir şey için savaşıyorsam?"

"Sana gideceğini söyledi mi?" Arthur gözlerinde muzip bir parıltıyla kaşlarını kaldırarak sordu.

Kaşlarım aşağıya eğildi. "Şey ... hayır. Bunu söylemesi için ona tam olarak fırsat vermedim." Öfkelendim. "Ama hadi ama. Neden gitmesin ki? Beklediği fırsat bu."

Red başını salladı, sesi sabitti. "Hayattaki en iyi şeyler dağınıktır, MJ. Sadece temizlemeye değil değmeyeceklerini anlamaman gerekir."

Arthur'un kahkahası alçak ve sıcak bir şekilde gümbürdedi. "Ve eğer değillerse, her zaman turta vardır."

İkisi içten kahkahalara boğuldu ve günlerdir ilk kez umut olabilecek bir şeyin titreştiğini hissettim.

Eve dönüş yolu sessizdi, sözleri zihnimde yankılanırken radyonun yumuşak uğultusu arabayı dolduruyordu.

Belki de Red haklıydı, aşk karmaşık bir şeydi. Kardeşlerim için kesinlikle öyleydi.

Ama işin arkasına saklanıp, yüzleşmek ve Logan'la *konusmak* yerine karmaşadan kaçıyordum.

Arabayı evimin önüne çektim ve orada oturdum, motor soğudukça hafifçe tıkırdıyordu. Düşüncelerim ona, açıklamaya çalışırken sesinin nasıl çatladığına, onu yere bağlayan tek şey benmişim gibi bana nasıl baktığına kaydı.

Her iki durumda da, saklanmayı bırakmamın zamanı gelmişti.

Derin bir nefes alarak çantamı aldım ve içeri girdim, kararlılık göğsüme yerleşti. Logan konuşmak isterse dinleyecektim. Ve eğer istemezse, şey ... Nasıl ayağa kalkacağımı bulmam gerekecekti.

OTUZ ALTI

LOGAN

Outtatownner'ın eteklerinde yer alan eski bir deponun otoparkında dururken ^{soğuk hava} tenimi ısırdı. Bina önümde belirdi, yıpranmış tuğlaları ve yüksek pencereleri öğleden sonranın soluk ışığıyla yumuşadı. Hava, pas üzerinde kalan yağmur gibi kokuyordu, nemli toprak hafif bir metalik tang ile karışıyordu. Arkasındaki arazi sonbaharın soğuşundan donuklaşmış ve grileşmişti.

Henüz bakacak pek bir şey yoktu. Ama orada dururken, yüzümü ısırان serin sonbahar esintisiyle, ne hale gelebileceğini neredeyse görebiliyordum.

Yeni bir şey için bir yuva. Gerçek bir şey.

Ellerim ceplerimde depoya doğru yürüdüm. Binanın içinde, botlarımın beton zemindeki yankıları uçsuz bucaksız boşluğu dolduruyordu. Deponun sağlam kemikleri vardı: sağlam kirişler, geniş açık alan ve bir binadan daha fazlası olma potansiyeli. Elimi yıpranmış bir sütunun üzerinde gezdirdim, yüzeyi avucumun altında serin ve sağlamdı. Kafamın içindeki karmaşayla gözle görülür bir tezat oluşturacak şekilde sağlam ve ayakları yere basan bir his veriyordu.

Odayı boydan boyda arşınladım, antrenman yapan çocuklarla, kahkaha sesleriyle ve duvarlara çarpan rugby topunun gümbürtüsüyle dolu olduğunu hayal ettim. Genç sporcular bu oyunu benim kadar sevmeyi öğreniyorlardı. Bu düşünce bana garip bir umut verdi - her zaman hareket halindeymiş gibi hissettiren bir hayatta sabit bir şeyin titreşimi.

Ama yeterli miydi?

Soru zihnimde yankılandı, ayak seslerimden daha yüksek sesle. Yarışmak tüm hayatım boyunca benim dayanağım olmuştu. Beni tanımlamış, şekillendirmiş ve bana bir amaç vermişti. Ama beni sabit tutmak yerine aşağı çeken bir çapa haline gelmişti. Bu pes etmekle ilgili değildi. Dengeyi bulmakla ilgiliydi.

Daha iyi bir şey inşa etmek.

Yıllardır ilk defa bu düşünce beni korkutmuyordu. Nefesimi çok uzun süre tuttuktan sonra nefes almak gibi geldi.

Telefonumu çıkardım, yazarken ekran parmak uçlarıma soğuk geliyordu.

Mesaja baktım, midem bulanıyordu. Gelmeyebilirdi. Gelmezse onu suçlamazdım. Ama bunu görmeyi hak ediyordu, benim için ne ifade ettiğini bilmeyi hak ediyordu.

Arabasının yanaştığını görmeden önce çakılların gıcırtısı bana ulaştı. MJ dışarı çıktığında nabzım yükseldi, kollarını soğuğa karşı sıkıca kavuşturmuştu. Öğleden sonra ışığı saçlarındaki karamel telleri yakalamış, onları ateşe çevirmişti. Emin görünmüyordu, yüzündeki temkinli ifade hareketlerindeki sertlikle eşleşiyordu ama gelmişti.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

O yaklaşırken bekledim, ellerim titremelerini gizlemek için ceplerimin derinliklerine sokulmuştu.

"Sürpriz," dedim, içimde çalkalanan sinirlere rağmen sesim sabitti.

Ben.

Bir kaşını kaldırdı, dudakları her zaman olduğu gibi kıvrıldı. dengemi bozdu. "Beni ıssız bir yere mi sürüklüyorsun? Eğer bu bir adam kaçırmaysa" -terk edilmiş mülkün etrafına bakındı- "bu daha çok bir *Kral* hamlesi ..."

Benden bir kahkaha kaçtı, beklenmedik ve yumuşak. Gerginlikte mizah bulmayı ona bırakın. "Fidye notu yok, söz veriyorum. Sadece bana güven."

Gülümsemesi yumuşadı, duvarları bir nebze olsun gevşedi. "Pekâlâ," dedi, sesi şimdi daha kısıktı. "Bana ne göstermen gerekiyordu?"

"Henüz değil." Tereddüt ettim, enseme ovuşturdum. "Önce sana söylemem gereken bir şey var."

Yüz ifadesi değişti, merak yerini temkine bıraktı. "Tamam..."

Derin bir nefes aldım, bir sonraki sözlerimin ağırlığı bir mengene gibi üzerime çöküyordu. "O gece ramen restoranında Wyatt bana üniversitesinde koçluk teklif etti."

Gözleri büyüdü, umut ışığı bulutların arasından süzülen güneş ışığı gibi temkinli ifadesini yarıp geçti. "Vay canına, bu... bu harika, Logan. Bunu düşünüyor musun?"

"Onu reddettim." Çenemdeki kaslar çalıştı. "İki kez."

Titreşim kayboldu, yerini şaşkınlık ve acıya çok benzeyen bir şey aldı. Dudakları aralandı ama tek kelime etmedi. Gözlerindeki hayal kırıklığı karnıma bir yumruk gibi çarptı.

"Geri mi çevirdin?" dedi sonunda, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Yani bu kadar mı? Takıma yeniden katılacak mısın?"

Bir adım daha yaklaştım, sesindeki keskinlik beklediğimden daha derindi.

Kaşları birbirine kenetlendi, yüzüme bakarken dudakları titriyordu. "Yapamam, düşünmek için yeterince zamanım oldu Logan. Bizim için savaşıcağım. Eğer bu, sen Yediler'le oynarken uzun mesafe yapmak anlamına geliyorsa, bunu çözebiliriz. Seni seçiyorum, ama aynı zamanda kendimi de seçiyorum. Bu da demek oluyor ki bundan sonra olacaklardan korkmuyorum. Bunun için *heyecanlıyım*. Tek umudum hâlâ seninle olmak."

Yumuşak ve rahatlama dolu bir kahkaha atarak onu şaşırttım ve ellerini göğsüme çektim. "Julep."

Bakışları benimkilere dikildi, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Ben . Hiç ayrılmıyordum. Her yere gittim, her şeyi yaptım. ama burada seninle olmaktan daha çok istediğim bir şey yok." Ellerini sıkıca kavradım, sesim kararlı ve emindi. "Bizim için tek başına savaşmıyorsun."

Bana baktı, dudakları titrerken içinden titrek bir kahkaha yükseldi. "O zaman bu harap binanın önünde ne halt ediyoruz?"

"Bir mafya babasının kafasını kesmekten daha iyi olduğunu düşündüm." Benden gergin bir kıkırdama kaçtı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Önemli bir şey değil. Büyükbabamın söylediği bir şey, ben--" Güldüm ve depoya doğru işaret ettim. "Bunu ben yapıyorum."

Sesim daha kısıktı ama inanç doluydu. "Burada bir rugby eğitim tesisi inşa ediyorum. Kalıcı bir şey. Oyun için, şehir için . . . bizim için."

Gözlerini kırıpıştırdı, sözlerim kafasına dank edince duvarları çatırdadı. "Logan ..."

Ellerine uzandım ve onları sıkıca elimde tuttum. Tenini hissetmek -soğuk, yumuşak, gerçek- beni toprakladı. Sesim yumuşadı, her kelimem şimdiye kadar söylemeye korktuğum şeylerin ağırlığını taşıyordu.

"Seni seviyorum, Julep. Seni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde seviyorum. Daha iyi olmak, daha iyisini yapmak istememi sağlıyorsun, çünkü ilk defa

yalnız kazanmak . Seninle birlikte gerçek bir şey inşa etmek istiyorum."

Nefesi kesildi, gözleri yaşlarla dolarken dudakları titredi. "I . . . Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Yanağını avuçladım, başparmağım düşen bir gözyaşını fırçalayarak uzaklaştırdı. "Sadece evet de. Bize evet de. Karmaşık şeyleri birlikte çözdüğümüz bir geleceğe evet de. Çünkü senden vazgeçmiyorum, bizden de vazgeçmiyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü, titrek bir kahkaha ve gülümseme gözyaşlarını yarıp geçti. "Evet," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu ama emindi. "Evet, Logan."

İçime bir rahatlama doldu, bedenim yıllardır olmadığı kadar hafifledi. Eğildim ve onu öptüm, dudaklarımız buluşurken ellerim yüzünü çevreliyordu.

Öpücük ilk başta yumuşaktı, tereddütlüydü, sanki kırılğan bir şeyin sınırlarını test ediyormuşuz gibiydi. Ama sonra bana doğru eğildi, parmakları ceketimin içine kıvrıldı ve dünya tersine döndü. Her şey - onun sıcaklığı, tadı, bana karşı hissi - anda içime çöktü ve sonsuza kadar hissettiğim ilk kez düşünmeyi bıraktım.

Sonunda ayrıldığımızda alnı benimkine yaslandı, nefesi serin havada benimkine karıştı. "Bu beklenmedikti," diye mırıldandı, sesi titrek ama sıcaklık doluydu.

Sırıttım ve saçının bir tutamını yüzünden çektim. "İyi bir sürpriz miydi?" "En iyisi," dedi usulca, gülümsemesi genişleyerek. "Şimdi ne olacak?"

Geri çekildim, onu kamyonetime doğru götürürken elim hâlâ onunkine sarılıydı. "Bir şey daha var."

Bagaj kapağını açtım ve geçen ay bulup restore ettiğim kırmızı bisikleti ortaya çıkardım. Kadro, solmakta olan güneş ışığında parıltıyordu, canlı renk cesur ve kaçırılmazdı.

Elleri ağzına gitti, yumuşak bir hıçkırık serbest kaldı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken parmakları gidonu okşadı. "Logan, ben ..."

"Bir keresinde bana babanın Bianca'ya bisiklet sürmeyi öğrettiğini görmenin canını yaktığını çünkü bunu senin için hiç yapmadığını söylemiştin. Geçmiş düzeltemem MJ ama sana daha iyi bir şey vermeye çalışabilirim. Gerekirse yeni anılar yaratırız."

Bana döndü, gözyaşlarıyla dolu gözleri daha önce görmediğim bir şeyle dolup taşıyordu: umut. "Bunu yapmak zorunda değildin..."

"Evet, söyledim," dedim usulca. "Çünkü sen tanıdığım en güçlü insansın, ama en güçlü insanlar bile zor onlara destek olacak birini hak eder."

binmeyi öğrenmek."

Titrek bir kahkaha attı ve eli benimkine kayd. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Bizi seçiyorsun."

Sırıttım, başparmağım parmak eklemlerine sürtündü. "Her lanet gün." "Seni seviyorum." Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. göğsünü sıktı. "Bilgin olsun," diye mırıldandı, yaklaşarak, "bisiklete binmeyi zaten biliyorum."

Onu nazikçe kendime doğru çekerken kıkırdadım, sesi alçak ve kolaydı. "Güzel," dedim sesim alçalarak. "Seni binlerce başka şekilde sabit tutmayı planlayabilirim."

Nefesi kesildi, bakışları gözlerime kilitlenmeden önce ağzıma kayd. "Logan ..."

Bitirmesine izin vermedim. Dudaklarım onunkileri buldu, önce yumuşaktı, test ediyordum, tadına bakıyordum, ta ki kolları boynuma dolanıp daha da yaklaşıp kadar. Öpücük derinleşti, parmakları ceketimin kumaşına kıvrılırken aramızdaki hava ısındı.

Etrafımızdaki dünya bulanıklaştı - solan ışık, esintinin serin ısırığı, eski deponun görünen kabuğu - ve geriye kalan tek şey oydu.

Biz. Bu.

Sonunda ayrıldığımızda alnı benimkine yaslanmıştı, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Gerçekten bir yere gitmiyorsun, değil mi?"

Gülümsedim ve yanağındaki bir tutam saç okşadım. "Benimle takıl. Sen neredeysen ben de oraya giderim."

Cevap gülümsemesi bir sıcaklık kaleydoskopuydu, batan bir güneşin gökyüzüne yayılan son canlı renkleri gibiydi, yumuşak ve nefes kesiciydi, dünyanın durmasını sağlayacak kadar. Beni ceketimin önünden çekti, sesi yumuşak ama emindi. "O zaman çeneni kapa ve beni tekrar öp."

Ve ben de kendimi tamamen ona bıraktım, bunun birlikte inşa edeceğimiz her şeyin sadece başlangıcı olduğunu biliyordum.

EPİLOG

MJ

GÜNEŞ gökyüzünde alçalmış, altın rengi yaz ışığı Anchor Point Rugby'nin kapalı antrenman sahasına uzun gölgeler düşürüyordu. Rugby toplarının çime çarparken çıkardığı hafif ses ve kahkahalar havada uçuşuyor, toplanan kalabalığın sohbet uğultusuna karışıyordu. Logan'ın yaratmak için çok çalıştığı her şeyin bir sembolü olan tesis hayatla dolup taşıyordu.

Ve bir bakıma, birlikte inşa ettiğimiz her şey.

Binanın kenarında durmuş, Logan'ın yardımcı antrenörlerinden birinin dikkatli gözleri altında genç sporcuların geçiş talimlerini izliyordum. Depodan eğitim tesisine dönüşen binayı, Logan'ın bir araya getirdiği kalabalık topluluğu ve havayı dolduran kusursuz amaç duygusunu içime çektikçe kalbim kabardı.

Artık sadece onun hayali değildi. Bizim hayalimizdi.

Tanıdık bir ses düşüncelerimi böldü. "Yine düşüncelerine mi daldın, MJ?"

Döndüğümde Arthur'un gözlerinde muzip bir parıltıyla bana doğru ilerlediğini gördüm. Elinde bir baston vardı, ama ona pek yaslanmıyordu ve ağzının kenarları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

"Sadece her şeyi özömsüyorum," dedim ve gülümsedim. "Bir yıldan fazla olduğuna inanmak zor."

Arthur başını salladı, bakışları sahayı tarıyordu. "İyi iş çıkardı, değil mi?"

"İyiden de öte," diye mırıldandım, boğazımdaki yumru beni yakaladı.

Sürpriz. "İnanılmaz bir şey inşa etti."

Arthur kıkırdadı, eliyle dirseğimi okşadı. "Ve sen olmasaydın bunu yapamazdı. Sizi küçümsemesine izin vermeyin hanımefendi. Siz de en az onun kadar bu işin bir parçasısınız."

Cevap veremeden bir kahkaha patlaması dikkatimi kardeşlerim ve ailelerinin toplandığı alanın uzak tarafına çekti. Ben ve Tillie, Abel'ın bacaklarının arasına dalarken, Gus da Sylvie'nin kızgınlığına rağmen Royal'i yakalamaya çalışıyordu. Whip Emily'ye sarılmış, kulağına kızarmasına neden olan bir şeyler fısıldıyordu. Veda, Royal'in karşısında gözlerini devirirken Hazel ve JP kenarda durmuş, kargaşaya gülüyorlardı. Bax ise

Bug'un üzerine titriyordu ve bundan nefret ediyormuş gibi davranmaya çalışsa da yumuşak gülümsemesi onu ele veriyordu.

Kalbim sıkıştı, manzara hem tanıdık hem de gerçeküstüydü. Huzurumuzu bulmuştuk.

Burası ait olduğumuz yerdı. Birlikte.

Aile kutlaması alanın kenarında devam ederken Logan elimi tuttu. "Bir saniye benimle gel," dedi, sesi hafifti ama gözleri daha derin bir şeyi ele veriyordu.

"Tuhaf davranıyorsun," diye takıldım gözlerimi kısarak.

Sırıtarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Göreceksin. Sadece güven Ben."

Beni tesisin sessiz koridorlarına götürdü.

Dışarıdaki kutlama arkamızda kayboluyordu. Beni artık batmakta olan güneşin sıcak tonlarıyla yıkanan açık hava eğitim alanına doğru yönlendirirken merakım doruğa ulaştı.

Çimenlik alanın kenarında durdu ve nefesimin kesilmesine neden olan bir yoğunlukla bana döndü. "Bunu yapmak için doğru anı bekliyordum," dedi, sesi alçak ama kararlıydı. "Ve sanki her şey buna yol açmış gibi hissediyorum."

"Logan ..." Elleri ellerimi tuttuğunda kalbim küt küt atmaya başladı.

"Hayatıma girdin ve her şeyi en iyi şekilde alt üst ettin," diye devam etti, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan. "Rugby'nin tek evim olmadığını görmemi sağladın. Sen öyleydin."

Tek dizinin üzerine çöküp cebinden küçük kadife bir kutu çıkarırken gözlerim yaşardı. Kutuyu açtığında altın ışığında parıldayan çarpıcı bir yüzük ortaya çıktı. Kocaman, oval kesimli bir yüzüktü ve yüzük bandının etrafını saran vintage esintili karmaşık bir tasarıma sahipti. Minik beyaz pırlantalar banttan ışıldıyor ve bant hareket ettiğinde daha da fazla pırlanta, ortadaki taşı göz alıcı bir hale gibi çevreliyordu. Yüzük, sade vintage şıklığın ve ince ihtişamın mükemmel bir kombinasyonuydu.

Logan bana baktı. "Sen benim dayanağım, ilham kaynağım ve her şeyim oldun. Evlen benimle, Julep. Bu hayatı birlikte inşa etmeye devam edelim."

"Evet," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Evet, Logan. Elbette, evet."

Yüzüğü parmağıma takıp ayağa kalktığında yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve beni bir öpücüğün içine çekerek kalan azıcık nefesimi de çaldı.

Arkamızda tezahüratlar patladı ve döndüğümde tüm kalabalığın sahaya aktığını gördüm. "Ne . . . Bu da ne böyle?" Sulu bir sesle kekeledim

Gül.

"Hepsi biliyordu," dedi Logan sırtarak. "Hangi kardeşine soracağımı bilemedim, o yüzden ... Ben de hepsine sordum. Bunun bir evlenme teklifinden daha fazlası olmasını istedim. Bunun senin için bir kutlama olmasını istedim - kutlanmayı hak ettiğin şekilde."

Kalabalık ilerledikçe kardeşlerim beni kucaklayıp kahkahalara boğdu. Sylvie yüzüğün ne kadar büyük olduğu konusunda benimle dalga geçerken, Abel Ben ve Tillie'yi çekiştirmeye çalıştı. Royal, Logan'ın omzuna vurarak "nihayet" diye mırıldandı ve JP'nin sıcak gülümsemesi her şeyin yerli yerine oturduğuna dair sessiz bir onaylama gibiydi.

Arthur kadeh kaldırmak için bastonunu kaldırdı. "Logan ve MJ'e - şimdiden hesaba katılması gereken bir takım oldular."

Herkesten yayılan sıcaklık ve sevgi beni daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle doldurdu. Bu ailenin sadece bir parçası değildim, tam merkezindeydim ve ilk defa burada olmayı hak ettiğime inandım.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Logan'ın ofis kapısı arkasından tıklayarak kapandı. Döndüğümde nabzım hızlandı, karanlık bakışları benimkilerle kilitlendi.

"Saklanıyor musun?" diye sordu.

Sırıttım, düzenli ofisine ve parmağımdaki yüzüğe baktım. "Kafamı toparlamak için sakın bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Biliyorsun," dedi, sesi alçak ve alaycıydı, "kutlanmaya alışman gerekecek."

Gülümsedim, o birkaç adımda odayı geçerken kalbim güm güm atıyordu. "Peki ya yapmazsam?"

"O zaman ben sana hatırlatırım. Bunun gibi."

Dudakları dudaklarıma çarptı, nefesimi çaldı ve beni sıcaklıkla doldurdu. Elleri belime doğru kayd ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona doğru bastırduğmda parmaklarım saçlarına dolandı.

Beni masanın üzerine kaldırdığında, altımdaki serin yüzey omurgamda bir ürperti yarattı ama onun sıcaklığı beni tüketti. Dudakları boynumdaki ateşi takip etti, elleri gömleğimin altından kayarak çıplak tenimi keşfetti.

"Logan," diye nefes aldım, kapının hemen ötesinde insanlarla dolu bir bina olduğunu bildiğim için sesim onun adıyla kesildi.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı, parmakları pantolonumun kemerini çekiştiriyordu. Hızlıca halletti, içine çekerken gözleri karardı.

Beni görünce.

Dudakları ellerinin izini takip etti, kalçaları ona doğru b k lene kadar öptü ve ısırdı. O bana dokundukça karnımdaki ısı azalıyor, parmakları ben titreyene, nefes nefese kalana ve daha fazlası için yalvarana kadar ok uyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim titrekti.

Logan'ın dudakları hınzır bir sırtı la kıvrıldı ve tam boyuna yükseldi, kot pantolonunun kemerini çözerken elleriyle beni sabitledi. "Lütfen, ne?"

Isı vücudumun her k  sesine yayıldı. "Lütfen beni seninmi im gibi becer."

  ime girdiğinde, gerginlik enfesti, his o kadar yoğundu ki kaçan iniltiyi tutamadım.

"Tanrım, MJ," diye inledi, alnı benimkine değiyordu. "Sen m kemmelsin."

Bedenlerimiz birlikte hareket etti, ikimiz de kendimizi o anın içinde kaybederken ritim artıyordu. Zevk üzerime çökerken adı dudaklarımdan döküldü ve o da onu takip etti, kavrayı ını sıkıla tırdı ve kendini derinlere gömdü.

Daha sonra beni kollarına çekti, dudakları  akağıma değdi.

"Sen benimsin Julep," diye fısıldadı, sesi alçak ve kesindi. "Ve ben de seninim. Her zaman."

 kimiz de giysilerimizi düzeltmek için uğraşırken, nefes nefese ve mutlu bir şekilde ona sırttım. Logan beni güldüren abartılı bir ciddiyetle kapıdan dışarı baktı ve ortalığın temiz olduğuna dair güvence verdi. Birlikte dışarı çıkarken eli benimkini buldu, tesisin sessiz uğultusu sıcak bir kucakla ma gibi etrafımızı sardı.

Partiye geri dönerken d   ncelerim babamın diğer ailesine kaydı. Nezaketleri canımı yakmı tı, sıcaklıkları sahip olmadıklarını hatırlatmı tı ama aynı zamanda salıvermem için de bir katalizör olmuştu. İlk kez geçmişle ve kendimle barı ık hissediyordum.

Kutlamaya yeniden katıldığımızda Royal'ın g r kahkahaları bizi karşıladı. Sylvie yakınıma eğildiğinde sinsi bir g l msemi üzerime kaydı. "Saçların tam bir felaket," diye fısıldadı bilerek, gözleri muziplikle parlıyordu.

Sa  tellerimi düzeltmeye çalışırken yüzümde sıcak bir kızarıklık oluştu, ama utanç beni ele geçiremeden Logan'ın kolu belime dolandı ve sabit varlığıyla beni toprakladı.

Önümdeki manzaraya baktım, göğsüm en iyi şekilde gerildi. Kardeşlerim - Sylvie, Whip, Abel, Royal, JP- eşleri, çocukları ve birlikte inşa ettiğimiz sarsılmaz sevgiyle çevrelenmişlerdi. Kings ve Sullivan'lar, sanki geçmiş onları hiç ayırmamış gibi gülüyor ve kaynaşıyorlardı. Arka planda şaraplarını yudumlayan ve hepimiz hakkında dedikodu yaptıklarına şüphe olmayan Mavi Kuşlar.

Burası benim ailemdi. Evimdi. Hayal bile edemediğim ama artık onsuz yaşamayı düşünemediğim hayatım.

Huzurumuzu bulmuştuk. Ait olduğumuz yer burasıydı. Birlikte.

Logan'ın dudakları tekrar şakağıma dokundu, sesi yumuşak, rahatlatıcı bir gürültüydü. "Düşüncelerin için Penny?"

Ona gülümsedim, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, dünyamı en iyi şekilde altüst eden adama sıkıca tutundum. "Sadece ne kadar yol kat ettiğimizi düşünüyordum," dedim usulca, sözlerim sadece onun içindi.

Cevap gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi -sıcak ve sonsuz, bildiğim her karanlık köşeye ışık saçıyordu. "Sadece başlangıç," diye mırıldandı, beni daha yakına çekerek dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Ve daha önümüzde bir ömür var."

Kahkahalar ve oynayan çocukların sesi etrafımızı sararken, tam olarak gereken yerde olduğumu kesin olarak bilerek ona doğru eğildim.

Ve hayatımda ilk kez, artık her şeye evet demekten korkmuyordum. bunun.

DAHA FAZLA LOGAN & MJ Mİ İSTİYORSUNUZ? [Burada](#) özel bir bonus sahne var!

TEŞEKKÜRLER

MJ'e hak ettiği sonsuz mutluluğu vermek bu seriyi nasıl bitireceğimi bilmemin tek yoluydu. Kan davasına rağmen, babasına rağmen, yoluna çıkan tüm engellere rağmen uzun zamandır bir ışık ve sevgi ışığıydı. Umarım siz de onun hikayesini benim kadar sevmişsinizdir!

Her günün sonunda beni dinleyen kulağım ve sıcak kucağım olan kocama. Senin sarsılmaz desteğin olmadan bunların hiçbirini yapamazdım.

Elsie ve Kandi'ye, bundan vazgeçmeme izin vermediğiniz için teşekkür ederim. Bir seriyi bitirmek her zaman zordur ve sizin sevginiz ve desteğiniz olmadan bunu yapamazdım.

Kafamın içindeki ses haline gelen Paula'ya. Ne zaman bir şeyin işe yaramayacağını düşünsem, sen zaten bildiğim şeyi doğruluyorsun. Kitaplarım senin sayende daha iyi!

James, her kitap bir öncekinden daha doğal geliyor. Hâlâ birlikte çalıştığımız için çok minnettarım. Beni birçok yönden daha iyi olmaya itiyorsun ve sana minnettarım!

Anna ve Trinity, başardık! Bu seriyle ilgili beta geri bildirimlerinizi almak inanılmazdı. Cesaretiniz ve dünyama dair görüşleriniz için çok minnettarım!

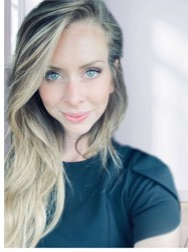
Ashely'ye, senin yardımın olmadan günlük işleri yürütemezdim. Aklımı başımda tutuyorsun ve Lena makinesini çalıştırıyorsun! Yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Ve en önemlisi, siz okurlarıma! Sizin coşkulu sevginiz ve desteğiniz olmadan yaptığım şeyi yapamazdım. TEŞEKKÜRLER!

HENDRIX HEARTTHROBS

Bağlantı kurmak ister misiniz? Lena ile gülmek ve sohbet etmek için Facebook'ta Hendrix Heartthrobs ile takılın! Özel tanıtımlar, duyurular, özel içerikler ve genel saçmalıkların hepsi orada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

Instagram

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan *USA Today* ve Amazon En Çok Satan 5 çağdaş aşk romanı yazarıdır. Romantizme olan aşkı Harlequin'in açık saçık kitaplarını gizlice karıştırmasıyla başladı ve şimdi kendi günah kadar sıcak küçük kasaba aşk romanlarını yazıyor. Lena'nın içleri lokum gibi olan güçlü alfalara, karşılık veren kadın kahramanlara ve cızırtılı gerilime karşı zaafı var. Romanları küçük kasaba kalbini bolca ateşle bir araya getiriyor.

Yazmadığı ya da yeni romanlar okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı bir margarita yudumlarken bulabilirsiniz!

ister misin? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

AYRICA LENA HENDRIX TARAFINDAN

Chikalu Şelaleleri

Sizi Bulmak Sizi

Korumak Sizi

Saklamak

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

The Sullivans

Bir Bakış

Bir Dokunuş

Bir Şans Bir

Gece

Bir Tad (ön roman)

The Kings

Sadece Bu

Seferlik Sadece

Şansım Kalsın

Sadece Böyle

Sadece Evet Deyin

İçindekiler

<u>İsimsiz Telif</u>	
<u>Hakkı İthaf</u>	
<u>Bağlanalım</u>	
<u>Yazarın Notu</u>	
<u>İçindekiler</u>	
<u>Bu kitap hakkında</u>	
<u>1. MJ</u>	
<u>2. Logan</u>	
<u>3. MJ</u>	
<u>4. Logan</u>	
<u>5. MJ</u>	
<u>6. Logan</u>	
<u>7. MJ</u>	
<u>8. MJ</u>	
<u>9. Logan</u>	
<u>10. MJ</u>	
<u>11. Logan</u>	
<u>12. MJ</u>	
<u>13. Logan</u>	
<u>14. MJ</u>	
<u>15. Logan</u>	
<u>16. MJ</u>	
<u>17. Logan</u>	
<u>18. MJ</u>	
<u>19. Logan</u>	
<u>20. MJ</u>	
<u>21. Logan</u>	
<u>22. MJ</u>	
<u>23. Logan</u>	
<u>24. MJ</u>	
<u>25. MJ</u>	
<u>26. Logan</u>	
<u>27. MJ</u>	

[28. Logan](#)

[29. MJ](#)

[30. Logan](#)

[31. MJ](#)

[32. Logan](#)

[33. MJ](#)

[34. Logan](#)

[35. MJ](#)

[36. Logan](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Hendrix](#)

[Heartthrobs Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [Lena Hendrix](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

